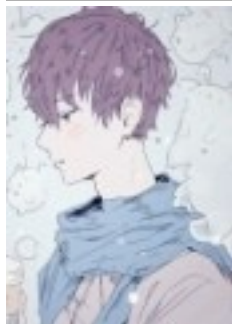

[DBSK Fanfic] – Vương Phi Của Ta Là Chấp Sự

Contents

[DBSK Fanfic] – Vương Phi Của Ta Là Chấp Sự	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	10
5. Chương 5	12
6. Chương 6	15
7. Chương 7	18
8. Chương 8	20
9. Chương 9	22
10. Chương 10	24
11. Chương 11	27
12. Chương 12	30
13. Chương 13	33
14. Chương 14	35
15. Chương 15	38
16. Chương 16	41
17. Chương 17	46
18. Chương 18	49
19. Chương 19	52
20. Chương 20	56
21. Chương 21	60
22. Chương 22	64
23. Chương 23	67
24. Chương 24	71
25. Chương 25	75
26. Chương 26	78
27. Chương 27	82
28. Chương 28	86
29. Chương 29	90
30. Chương 30	94
31. Chương 31	97
32. Chương 32	100
33. Chương 33	103
34. Chương 34	107
35. Chương 35	110
36. Chương 36	113
37. Chương 37	117
38. Chương 38	120
39. Chương 39	123
40. Chương 40	127

[DBSK Fanfic] – Vương Phi Của Ta Là Chấp Sự

Giới thiệu

Edit: JandyThế loại: hiện đại, hoàng cung, nhất công nhất thụ, sinh tử, đấu tranh quyền lực, Thái tử

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dbsk-fanfic-vuong-phi-cua-ta-la-chap-su>

1. Chương 1

Woah, rốt cuộc đã quay về sau bao nhiêu năm! Seoul ahhhhhhhhhh!” Thiếu niên ở trước sân bay nhìn lên bầu trời đêm Seoul, nụ cười nhẹ nhưng khiến bao người mê say “Xe của Jung Hoon hyung đậu ở đâu nhỉ...uhm... hình như là quẹo trái...chiếc xe hơi màu đen.....A! Tìm thấy rồi!Sao lại đậu ở góc này cơ chứ, thật là, nếu không phải mình đây tỉnh mắt, có mà người thường thì tìm tới khuya nhé!” Jaejoong kéo theo vali chạy vội về phía chiếc xe, mở cửa xe ngồi vào trong. Còn chưa ngồi vững thì đã bị một lực mạnh đè xuống, không kịp la mòi đã bị chặn, một mùi hương nam tính mãnh liệt xông thẳng vào mũi cùng với tiếng thở dốc dồn dập.....Hạ thân chợt thấy lạnh, cơ hồ trong nháy mắt người thanh niên đang đè trên người cậu đã thô lỗ xé cả quần lẫn quần lót của cậu, vật nhỏ bị người đàn ông kia nắm lấy, Jaejoong sợ hãi sống chết giãy giụa nhưng dù làm sao cũng bị đôi tay hữu lực kia giam cầm, muốn trốn cũng không được. Người đàn ông ấy hôn cậu, nụ hôn sâu quẩn quýt giữa môi và lưỡi, Jaejoong mở to hai mắt nhưng giữa bóng đêm trong chiếc xe không một ánh đèn thì có thể thấy được gì chứ.

“Ồ.....A!” Khoảnh khắc nam nhân kia mạnh mẽ tiến vào, hậu huyệt của Jaejoong như muốn xé rách. Cơn đau kịch liệt khiến cậu không thể kiềm chế mà hét lên, nước mắt cũng không ngừng trào ra nhưng trong xe tối thế này, ai có thể cứu cậu đây, kẻ kia tựa hồ cũng không phát hiện cậu đang đau đớn thế nào, chỉ biết trải nụ hôn khắp cơ thể Jaejoong, phát tiết dục vọng bản thân. Không biết qua bao nhiêu lâu, người kia rốt cuộc dừng lại, buông Jaejoong ra, ngã qua một bên, hình như là mê man rồi. Jaejoong đau đến nghẹn thở, toàn thân đau đớn nhưng không dám nhúc nhích cũng không dám hét to, sợ người kia tỉnh lại sẽ tiếp tục cưỡng bức cậu. Một lát sau, thấy người đàn ông đó không còn động tĩnh gì, Jaejoong mới gom chút sức tàn mặc quần áo vào chạy khỏi chiếc xe màu đen có màn che quý dị này. Mười năm chưa từng về Seoul, ngay giờ phút đầu tiên đặt chân về nước đã bị một người đàn ông xa lạ cưỡng bạo, mà bản thân mình cũng là nam! Tất cả như một cơn ác mộng kinh hoàng, chỉ có đau đớn trên người nhắc nhở, đây không phải là mộng.

2.

“Jaejae! Không rửa tay thì không được ăn cơm! Nếu con mà không rửa tay thì lát nữa sẽ không có bánh pudding trái cây ăn đâu nhé!” Nghe thấy hương đồ ăn quyến rũ, bé Jaejae mới 2 tuổi đã chạy ào lại bàn định bóc đồ ăn, may là Jaejoong nhanh tay lẹ mắt đem Kim YunJae từ trên bàn cơm thả xuống. Kim

YunJae là con của Jaejoong, bộ dáng giống cậu như hai giọt nước cho nên liền đặt tên ở nhà là Jaejae. Còn tên YunJae đại ý mang nghĩa trường tồn (đây là tác giả viết nha hehe)

“Jaejae sẽ ngoan ngoãn đi rửa tay mà, baba đừng có không cho Jaejae ăn bánh pudding nha.” Vừa mới nghe không có bánh ăn, khuôn mặt nhỏ nhắn của bé Jaejae nhăn lại, vội đi lấy lòng.

“Tay có bẩn một chút cũng sẽ không bệnh được đâu, Jaejoong à em cũng đừng nghiêm khắc quá. Jaejae của chúng ta từ nhỏ đã là một nhóc con thích ăn vặt, cẩn thận biến thành heo con nha.” Kim Jung Hoon từ xa đi tới, dùng ngón tay nhéo nhéo chóp mũi bé Jaejae, trêu bé.

“Đồ ăn baba làm thơm thơm! Ăn ngon! Jaejae thích! Jaejae không phải heo nhỏ!” Bé Jaejae ngoan ngoãn đưa hai tay vào vòi nước, vừa ngẩng đầu trả lời Jung Hoon, bộ dáng đáng yêu tới mức ai thấy cũng muốn hôn một cái.

“Hyung cho là Jaejae giống hyung sao! Còn nhỏ như vậy mà sinh bệnh cũng chẳng phải chuyện đùa đâu! Cái gì cũng phải chú ý mới được!” Đợi bé Jaejae rửa tay xong, Jaejoong liền bế bé thả vào ghế ăn.

“Phải phải phải, Jaejoong càng ngày càng ra dáng bà mẹ đảm đang. Jaejae à, con không được bệnh để mami lo lắng đâu nha.” Jung Hoon khảy khảy đôi dũa trêu chọc.

“Hyung! Đừng nói linh tinh trước mặt đứa nhỏ chứ! Đúng rồi hyung, em đã đem bằng chấp sự của mình đăng ký việc làm ở học viện chấp sự, chắc vài ngày nữa sẽ được sắp xếp việc, đến lúc đó nhờ anh trông chừng Jaejae giúp em.”

“Nhanh như vậy, Jaejae mới 2 tuổi, em không cần phải đi làm gấp vậy đâu. Như bây giờ cũng đâu có gì bất tiện.”

“Hai năm nay cha con em đã làm phiền anh nhiều, bọn em cũng không thể mãi dựa vào anh như thế, em phải mau chóng đi làm để kiếm tiền trả cho anh, hơn nữa...”

“Cậu mà còn nói tiền bạc là anh giận thật đó, anh chính là cậu của Jaejae, cho cháu mình chút tiền xài có nghĩa lý gì chứ. Em kiên trì đi làm thì anh ủng hộ em, dù sao cũng không lãng phí cố gắng trong hai năm nay của em để đạt được cái bằng chấp sự kia. Anh sẽ chăm sóc cho Jaejae, nhưng em cũng đừng khiến bản thân quá mệt mỏi, có gì thì thương lượng với anh, có biết không?”

“Vâng! Cám ơn hyung, yên tâm đi!”

“Jaejae à, lúc ba đi làm con ở nhà phải ngoan, nghe lời cậu Jung Hoon có biết không, như vậy baba mới kiếm thật nhiều tiền dẫn Jaejae đi ăn ngon được.” Jaejoong nhẹ nhàng lau đi hạt cơm dính trên khóe miệng bé Jaejae, xoa xoa đầu bé.

“Đi làm là cái gì? Tại sao baba phải đi làm?”

“Đi làm chính là baba đi đến nhà người khác, làm quản gia giúp người ta trông coi mọi chuyện, sau đó người ta sẽ trả tiền cho baba. Như vậy thì baba đã có tiền dẫn Jaejae đi mua đồ ăn ngon rồi. Nhưng lúc baba đi làm thì không thể ở nhà chơi với Jaejae được, cho nên Jaejae phải ngoan, phải nghe lời bác quản gia và cậu Jung Hoon, nếu không baba sẽ không mua thức ăn vặt cho con đâu, biết chưa?”

“Vậy baba đi làm kiếm tiền mua đồ ăn cho Jaejae đi, Jaejae sẽ nghe lời bác quản gia và cậu Jung Hoon mà! Jaejae ngoan lắm đó!” Bé Jaejae ưỡn ngực vỗ vỗ cam đoan, bộ dáng chọc cho Jaejoong và Jung Hoon bật cười.

“Con đó, chỉ biết có ăn thôi!” Jaejoong cứng chiu nhéo nhéo cái mũi của bé.

“Jaejae phải ăn nhiều mới mau lớn bảo vệ baba được chứ!” Bé Jaejae khoa tay múa chân giải thích, lời nói cùng hành động của bé khiến Jaejoong cảm động.

“Được, vậy baba dứt Jaejae ăn nhiều một chút, Jaejae phải mau lớn nha, sau này baba phải trông cậy vào Jaejae rồi!”

“Ừm.” Jaejae ngoan ngoãn nuốt xuống miếng cơm Jaejoong dứt, sau đó cầm muỗng múc một miếng đưa đến miệng cậu “Baba cũng ăn một miếng!”

“Jaejae thật sự rất ngoan, cũng không uống công em đã rất vất vả mới sinh được nhóc. Đúng là một tiểu phúc tinh mà!” Nhìn thấy hai cha con Jaejoong thân thiết với nhau, Jung Hoon cũng cảm thấy ấm lòng.

Mặc dù đứa nhỏ này là ngoài ý muốn mà có nhưng chuyện quá khứ Jaejoong đã không còn muốn truy cứu nữa, hiện tại cậu và Jaejae sống thật vui vẻ là tốt rồi.

2. Chương 2

3.

Hôm nay Jaejoong mặc bộ đồng phục màu đen của chấp sự, vẻ mặt cung kính đứng tại đại sảnh điện Thái tử, nhìn Thái tử điện hạ trẻ tuổi và Park công tử, chờ phân công nhiệm vụ.

“Park Yoochun, tớ bảo cậu tìm cho tớ một chấp sự nam, cậu tìm một người nữ tới đây làm gì, còn nữa, cho dù là nữ cũng phải kiếm người trưởng thành chứ, thuê trẻ tuổi vị thành niên biết tội gì không.” Thái tử điện hạ liếc mắt nhìn Jaejoong, sau đó bất mãn khiển trách Yoochun.

“Thái tử điện hạ, tôi tên là Kim Jaejoong, giới tính nam, năm nay 21 tuổi, tốt nghiệp khóa chấp sự bằng cấp loại giỏi đã được hơn một năm, xin Thái tử điện hạ yên tâm.” Jaejoong dù nghiêng rằng nghiêng lợi nhưng vẻ mặt vẫn bình thản, đời này cậu ghét nhất ai gọi mình là nữ! Lại còn chưa trưởng thành! Người ta là không già, có biết không hả!

“Yunho à, mắt cậu bị gì vậy hả, Jaejoong đây là đại soái ca rạng ngời thế này, lại còn có bằng chấp sự loại giỏi, người đứng đầu trong giới này chưa chắc hơn được cậu ta nhé! Nếu không phải tại tớ đã có Junsu thì tớ chắc chắn sẽ giành với cậu đấy!” Nói xong Yoochun còn tiến lên vỗ vỗ vai Jaejoong “Thái tử điện hạ của chúng ta từ nhỏ mắt đã không tốt, tính tình cũng tệ luôn, Jaejoong à, cậu phải cố lên nha! Đúng rồi, trước khi vào điện Thái tử tớ đã gặp qua Hoàng hậu nương nương, nương nương rất hài lòng với thái độ của Jaejoong, cậu tốt nhất là nên nhận đi, tớ phải đến công ty rồi, Junsu đang ở ngoài đợi tớ, bye bye ~” Yoochun vui vẻ hôn gió với Thái tử điện hạ đang đen mặt và Jaejoong mặt không đổi sắc, sau đó hí hửng rời đi. Kỳ thật nội tâm Jaejoong lúc này cũng đen như mặt Yunho mà thôi, nhưng tác phong chuyên nghiệp của chấp sự không cho phép có bất cứ biểu cảm nào lộ ra trên mặt.

“Kim Jaejoong phải không?”

“Vâng, thưa Thái tử điện hạ.” Thái độ của Jaejoong vẫn cung kính đáp lại Yunho.

“Nếu mẫu hậu đã hài lòng cậu thì cậu cứ ở đây trước đi. Sáng theo Shim Lý sự để biết nhiệm vụ phải làm, buổi chiều bắt đầu làm việc. Cho dù mẫu hậu có nói gì thì cậu phải nhớ kỹ, ở điện Thái tử này tôi là chủ nhân, đừng vọng tưởng câu dẫn được tôi, người như cậu tôi thấy nhiều rồi.”

“Vâng, thưa Thái tử điện hạ, Jaejoong sẽ làm việc thật tốt. Hoàng hậu nương nương chỉ yêu cầu tôi chăm sóc cuộc sống của Thái tử thật tốt, cũng không có dặn dò gì thêm. Nơi này là điện Thái tử, đương nhiên do ngài làm chủ, Jaejoong luôn ghi nhớ trong lòng.” Nói xong còn trưng ra nụ cười trung thành, chính là trong nội tâm cậu có ngàn vạn con *** chạy qua, hận không thể đem Yunho đánh một trận cho hả. Cậu dẫn hân? Nói cái gì vậy? Chẳng lẽ Thái tử là gay chắc? Thế nhưng thái độ chuyên nghiệp đã giúp Jaejoong áp chế tâm trạng hiện tại, mỉm cười cúi đầu chào Yunho một cái liền lui ra.

Còn Yunho thì đang đắm chìm trong nụ cười khi nãy của Jaejoong “Nhóc con này, cười lên nhìn giống hồ ly quá, so với đám nam nữ mình quen trước đây thì hơn rất nhiều...mắt nhìn người của mẫu hậu có vẻ rất tốt.” Yunho lắc lắc đầu “Nghĩ cái gì vậy, người này chính là mẫu hậu phái tới mà! Không chừng tới để làm gì đây! Không thể để hân lừa được! Mẫu hậu cũng thật là! Tính cái gì không biết!”

4.

Shim Lý sự rất thích Jaejoong, bộ dạng đáng yêu lại lễ phép, ngoan hiền, dù có bằng cấp loại giỏi nhưng vẫn thật khiêm tốn, nhất định có thể chăm sóc tốt cho Yunho. Có thể yên tâm rồi, mắt nhìn của Hoàng

hậu nương nương quả nhiên rất tốt.

“Kim chấp sự tuổi còn nhỏ mà đã có bằng cấp giỏi, thật là lợi hại!”

“Nào có nào có, Shim Lý sự gọi con là Jaejoong thì được rồi, Jaejoong vừa mới ra đời, còn phải nhờ Shim Lý sự chỉ dạy thật nhiều, đây là công việc của con phải không? Con sẽ cố gắng!” Jaejoong nhìn thấy nội dung công việc của mình, may mà không nhiều như cậu nghĩ.

“Được, nếu tôi cũng có một cháu trai như Jaejoong đây thì tốt quá, Yunho Thái tử có đôi khi tính tình sẽ không dễ hầu hạ nhưng thật ra là người rất tốt, cậu đừng quá để ý, có cái gì không hiểu cứ hỏi tôi, hoặc là hỏi chấp sự Kim Hyun Joong nhé.”

“Shim Lý sự cứ chọc con, dạ được rồi, Shim Lý sự cứ yên tâm công tác. À đúng rồi, con biết chấp sự cả năm sẽ không có ngày nghỉ nhưng con có chút lý do đặc biệt nên có thể cho con xin nghỉ nửa ngày cuối tuần được không ạ? Giảm tiền lương cũng không sao.” Jaejoong hai mắt long lanh nhìn Shim Lý sự khẩn cầu.

“Lý do đặc biệt gì vậy? Cái này cậu phải xin phép Yunho Thái tử và Hoàng hậu nương nương, phải được sự phê chuẩn của họ mới được.”

“Vâng, con biết rồi, cảm ơn Shim Lý sự, con đi tập làm quen với công việc đây.” Jaejoong cúi chào sau đó quay về phòng ngủ của mình.

Cuộc sống làm chấp sự của Thái tử Jung Yunho, Jaejoong phải phụ trách tất cả sinh hoạt hàng ngày của Thái tử, từ lúc Yunho rời giường vào buổi sáng, chuẩn bị kem đánh răng cho Yunho, lựa chọn trang phục của Yunho, chuẩn bị cơm ngày ba bữa, đến tối vẫn phải phục vụ cho đến khi Yunho đi ngủ mới kết thúc công việc. Hơn nữa bất cứ khi nào Yunho cần đều phải xuất hiện, cho nên phòng ngủ của cậu được sắp xếp cạnh bên phòng của Yunho, tiện cho Yunho gọi bất cứ lúc nào. Mặc dù lúc ở trường đã học qua đủ cách để phục vụ cho chủ nhân, ở nhà cũng chăm sóc cho Jaejae nhưng chân chính phục vụ với tư cách là một chấp sự, đối với Jaejoong vẫn là lần đầu tiên. Cố lên! Kim Jaejoong! Vì Jaejae! Lấy chiếc đồng hồ quả quýt từ trong túi áo ra, bên trong nắp đồng hồ có dán hình cậu và Jaejae chụp chung, hai cha con cười thật vui vẻ, chiếc đồng hồ này là quà của Kim Jung Hoon nhân dịp cậu đi làm ngày đầu tiên, Jaejoong hôn lên tấm ảnh một cái, sau đó lần qua lần lại vài vòng rồi bật dậy, chuẩn bị bắt đầu công việc.

3. Chương 3

5.

Nhiệm vụ đầu tiên của Jaejoong là chuẩn bị bữa trưa cho Yunho, lật tệp tư liệu mà Shim Lý sự đã đưa, những món ăn quen thuộc của Yunho đều được liệt kê đầy đủ, dạ dày của Thái tử không tốt, đúng là bệnh nhà giàu mà, Jaejoong oán thăm một câu, suy nghĩ trong chốc lát cậu đã có dự định cho thực đơn bữa trưa hôm nay.

Đem nguyên liệu món ăn cần có giao cho người chuyên chịu trách nhiệm mua thức ăn, Jaejoong đi vào phòng bếp trong điện Thái tử, quả nhiên được xây theo tiêu chuẩn hoàng gia, các dụng cụ làm bếp loại nào cũng có, chỉ cần có nguyên liệu nấu ăn đảm bảo chừng món ăn trên toàn thế giới không nấu được, còn chưa kịp cảm thán, Kim Hyun Joong đã cầm nguyên liệu nấu ăn đi vào bếp.

“Sao ngài lại mang đến, Hyun Joong đại nhân thật phiền ngài quá! Tốc độ quá nhanh đi, tôi cứ nghĩ phải một tiếng nữa mới có!” Jaejoong nhận thức ăn mà lòng tràn đầy ngạc nhiên.

“Trong hoàng cung có kho trữ hàng chuyên dụng mà, mỗi ngày chuyên cung ứng những loại nguyên liệu nấu ăn, tranh thủ nhanh tay một chút, cậu là lần đầu phục vụ Thái tử dùng cơm trưa cho nên Hoàng hậu nương nương phái ta đến giúp đỡ, ở kho hàng nhìn thấy người đi lấy nguyên liệu nấu ăn nên đã cùng đến đây, cần tôi giúp gì nào?” Hyun Joong cười hỏi.

Jaejoong nhìn đồng hồ, cũng sắp đến giờ dùng bữa trưa rồi, có người giúp sẽ nhanh hơn nhưng mà Hyun Joong dù sao cũng là chấp sự của Hoàng hậu, làm phiền người ta như vậy liệu có ổn không “Cám ơn Hyun Joong đại nhân, không phiền ngài, tôi có thể làm được! Ngài vất vả rồi! Ngài chuẩn bị cơm trưa cho Hoàng Thượng và Hoàng hậu nương nương đi, tôi có thể tự làm được mà!”

“Jaejoong, chúng ta đều là chấp sự, cậu cứ xem tôi như đàn anh của cậu là được, không cần khách khí, tôi cũng lớn hơn cậu vài tuổi thôi. Bên Hoàng hậu nương nương tôi đã sắp xếp xong, tôi giúp cậu rửa rau đi, tay nghề của Jaejoong có vẻ rất tuyệt nhỉ!” Hyun Joong nhìn thấy Jaejoong thành thực xử lý nguyên liệu nấu ăn thì tán thưởng.

“Vây em gọi anh là Hyun Joong hyung nhé, tất cả những cái này đều là kỹ năng cơ bản của chấp sự mà. Phòng bếp này ghê gớm thật, cái gì cũng có thể làm.” Jaejoong cười với Hyun Joong, tiếp tục công việc trong tay.

“Phòng bếp này là trước khi em tới vài ngày mới cho người chuẩn bị lại đây, trước đây Thái tử điện hạ đều dùng cơm với Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương, đây là lần đầu dùng cơm ở điện của mình đấy.” Hyun Joong đột nhiên nói nhỏ vào tai Jaejoong “Bởi vì Hoàng hậu nương nương cứ giục Thái tử sớm tìm người thích hợp để lập gia đình, điện hạ không chịu nổi Hoàng hậu nương nương suốt ngày cứ nói bên tai mình, cho nên mới yêu cầu dùng bữa ở điện của mình. Hoàng hậu nương nương mới đầu không chịu đâu, sau đó người lại nói nếu để cho người tự tay lựa chấp sự thì được, Thái tử điện hạ phản kháng mấy ngày mới đáp ứng đấy.”

“Thảo nào ghét em như vậy, thì ra tưởng em là giám sát do Hoàng hậu nương nương phái đến đây mà.” Jaejoong bĩu môi.

“Hoàng hậu nương nương cũng chỉ là muốn sớm được ôm cháu thôi mà, nương nương và Thái tử đều là người tốt, em không cần phải lo. Điện hạ mới đầu tính tình sẽ không tốt lắm, em cứ nghe theo là được. Yên tâm đi, hyung sẽ giúp em. Nhìn cách em lựa chọn thức ăn, hẳn đã xem qua tài liệu, biết rõ những món Thái tử thích ăn đây mà. Thái tử rất nhanh sẽ thích em thôi.”

“Vâng, trong điện mọi người cũng dễ ở chung, em sẽ cố gắng, dù sao cũng có một tấm bằng loại tốt mà.”

“Đúng vậy, chuyện Jaejoong tốt nghiệp đoạt giải quán quân hyung cũng có nghe nói. Thật sự trước đây chưa từng có ai, chỉ có mình em thôi đấy!”

“Hyun Joong hyung!”

“Được rồi được rồi, không chọc em nữa, Jaejoong của chúng ta dễ mắc cỡ nhỉ, còn đỏ mặt nữa kìa, ha ha ha...”

Hyun Joong và Jaejoong hai người vừa trò chuyện vừa làm, rất nhanh cơm trưa đã chuẩn bị xong “Jaejoong, anh trở về chỗ của Hoàng hậu nương nương trước. Sắp 12h rồi, Thái tử sẽ truyền lệnh cho dọn món ngay đó, cố lên nha!” Hyun Joong làm động tác cố lên khích lệ Jaejoong, sau đó rời đi

Jaejoong nhìn những món ăn nóng hổi sức mùi hương, đối với tay nghề của mình hoàn toàn tự tin, vị Thái tử kia hẳn là không quá khó để hầu hạ đâu!

6.

Jaejoong mới vừa mang thức ăn dọn lên bàn, Yunho đã đến phòng ăn. Dọn xong chén đũa, múc cho Yunho một chén soup, sau đó cung kính đứng sang một bên, nói với Yunho: “Thái tử điện hạ, mời ngài dùng soup trước, đây là canh gà nấu với hàu đậu, có tác dụng làm ấm dạ dày, cũng tạo cảm giác ăn ngon miệng hơn, thần đã trích hết mỡ rồi, xin Thái tử điện hạ không cần phải lo lắng.” Yunho lắc nhẹ chén soup trong tay, thoát nhìn có vẻ rất ngon, lại nhìn trên bàn bày đầy món ăn, món nào cũng được sắp xếp khéo léo, mùi thơm hòa quyện, hình như Kim Jaejoong này tay nghề nấu ăn được đấy chứ

“Là mẫu hậu của tôi nói với cậu, muốn thu phục được lòng tôi thì phải thông qua dạ dày trước à?” Yunho liếc mắt nhìn thoáng qua Jaejoong, ăn một muỗng soup “Hương vị quả thật không tồi, bất quả cậu cũng đừng vọng tưởng chỉ như vậy thì tôi sẽ nghe lời các người.”

“Điện hạ cứ đùa, ở học viện chấp sự tay nghề nấu ăn của Jaejoong là cao nhất. Căn cứ vào khẩu vị khác nhau mà làm ra những món ăn có hương vị khác nhau cũng là một yêu cầu cơ bản của chấp sự cấp cao. Thật ra Hoàng hậu nương nương cũng không dặn dò Jaejoong cái gì đặc biệt, chỉ nói thần cứ làm tốt công việc của mình là được, mong Thái tử không cần lo lắng. Điện hạ, mời ngài dùng cơm, thức ăn để nguội sẽ không tốt cho dạ dày, hương vị cũng không còn hấp dẫn.” Jaejoong vẫn như cũ biểu tình rất bình tĩnh.

“Hừ, hiện tại không thừa nhận cũng không sao, chúng ta vẫn còn thời gian mà, không phải sao?! Yunho cười nhạt với Jaejoong, tuy rằng vẻ mặt của cậu lúc nào cũng bình tĩnh và chân thành nhưng anh rõ ràng nhìn ra được nội tâm của cậu lại không giống như vậy!

Jaejoong phục vụ Yunho dùng xong bữa trưa, có thể nói đây là bữa ăn thoải mái nhất của anh, quả nhiên không có mẫu hậu bên cạnh nói mãi không ngừng thì ăn ngon hơn hẳn, anh tuyệt đối sẽ không thừa nhận là do Jaejoong nấu ngon đâu.

Yunho ngồi tại sofa, gác chân lên bàn xem tin tức buổi trưa, đây là một trong những nhiệm vụ của Thái tử một nước, luôn phải nắm bắt được tình hình quốc tế, đặc biệt là những tin tức nóng hổi của các quốc gia lớn mạnh. Jaejoong và một người phục vụ khác sau khi dọn dẹp xong chén đĩa đã mang một đĩa trái cây cắt sẵn đến “Điện hạ, mời ngài dùng chút hoa quả, đây đều là những loại trái cây được nhập từ những nước nhiệt đới, rất nhiều dinh dưỡng.” Đem đĩa trái cây đặt lên bàn, Jaejoong ngẩng đầu hơi hơi mỉm cười. Cái tên Jaejoong này, cười chi mà giống hồ ly vậy!

“À, tôi mệt quá, không muốn nhúc nhích, Jaejoong dứt tôi đi.” Hừ, giám sát của mẫu hậu sao, muốn câu dẫn tôi sao, vậy tôi thành toàn cho cậu. Yunho dùng tư thế thoải mái nhất nằm nghiêng một bên, nhướn mày với Jaejoong “Thế nào? Không muốn à? Muốn lạt mềm buộc chặt sao? Nghe nói chấp sự cùng cố chủ ngoại trừ hết hạn hợp đồng, còn lại không thể đuổi việc. Nếu bị đuổi cũng đồng nghĩa chấp sự kia không đủ tư cách, phải bị tước bằng vĩnh viễn và hủy giấy phép hành nghề chấp sự phải không?”

“Đúng vậy thưa Thái tử điện hạ.”

“Bất quá cậu đừng lo, Thái tử tôi không phải là người không nói đạo lý, chỉ cần cậu không làm chuyện gì khác, tôi cũng không làm khó dễ cậu.” Lửa giận vô hình lan tỏa chung quanh Jaejoong, cái tên Thái tử này da mặt quả nhiên là dày tới không có đối thủ rồi! Tại sao cứ nói mình câu dẫn hắn! Nhưng Jaejoong nào biết nụ cười tươi như hoa của cậu, mặc định trong lòng vị Thái tử kia chính là cố tình câu dẫn nha.

“Thái tử điện hạ thật thích nói đùa, Jaejoong thích phụ nữ, cũng không có ý định câu dẫn Thái tử, mong Thái tử yên tâm. Không biết Thái tử nói chuyện khác là chuyện gì, Jaejoong nhất định sẽ cố gắng hết sức để làm vừa lòng Thái tử, sẽ không khiến Thái tử phải đuổi việc, cũng mong Thái tử chỉ bảo nhiều hơn, nếu Jaejoong làm gì không vừa ý xin cứ nói để Jaejoong sửa chữa, Jaejoong trước giúp ngài ăn trái cây.” Jaejoong nửa quỳ bên cạnh bàn, dùng nĩa ghim một miếng xoài, cẩn thận đưa đến bên miệng Yunho. Nếu bỏ qua không khí đang xẹt điện giữa hai người thì đây quả là một khung cảnh ngọt ngào.

“Hừ!” Yunho hung hăng cắn miếng xoài, dường như cậu nói vậy thì tôi sẽ thả lỏng cảnh giác đâu nhé

“Hai người đang làm cái gì vậy?” Phía trên đột nhiên xuất hiện giọng nữ khiến hai người giật mình.

“Hoàng hậu nương nương kim an!” Jaejoong vội đứng dậy hành lễ với Hoàng hậu, sau đó gật đầu với Hyun Joong đang đứng sau lưng Hoàng hậu.

“Mẫu hậu! Sao người đến mà không cho thuộc hạ đến thông báo trước!” Yunho xoạt một tiếng chỉnh lại tư thế ngồi nghiêm trang.

“Sợ con đang nghỉ ngơi nên bảo họ đừng thông truyền. Được rồi, đừng giả bộ nữa, tên nhóc này lúc không có ai sẽ ra bộ dạng Thái tử một nước sao! Ăn trái cây mà cũng cần người dứt à! Con đó, cố ý bắt nạt Jaejoong đúng không?! Jaejoong chính là chấp sự do ta chọn, tất cả mọi mặt đều tốt, không cho phép con bắt nạt cậu ấy!” Hoàng hậu đi đến sofa phía bên trái ngồi xuống, ngoắc Jaejoong, cậu là chấp sự do chính tay bà chọn, đừng nói là chấp sự, làm Thái tử phi còn dư nữa là.

“Jaejoong à, lại đây, để ta xem Yunho có bắt nạt con không? Nó tuy là thỉnh thoảng hơi xấu tính một chút nhưng căn bản là người tốt, con vất vả rồi.” Được Hoàng hậu nắm tay, Jaejoong xấu hổ cười “Hoàng hậu nương nương nói đùa, Thái tử tốt lắm, không có bắt nạt con.”

“Hoàng hậu nương nương! Con mới là con của người nha! Có mẫu hậu nào như vậy không? Được rồi, hai người cũng đừng giả bộ nữa! Jaejoong có phải là chấp sự mẫu hậu phái đến để câu dẫn con không?! Còn giả bộ này nọ! Jaejoong này cũng không phải dạng con thích! Mẫu hậu à, người đừng hao tâm tổn sức nữa! Những người mẫu hậu chọn cho con để xem mắt, dù là nam hay nữ con cũng chẳng vừa mắt một người nào! Con đã có người yêu rồi! Chỉ là ba năm trước đã rời đi, con vẫn đang tìm người đó, chừng nào chưa tìm được con sẽ không lập gia đình đâu, mẫu hậu nếu thích con nít thì đến cô nhi viện xin một đứa con nuôi đi!” Yunho cũng tức giận nói một hơi không ngừng nghỉ.

“Tên nhóc không biết trái phải này! Jaejoong là chấp sự ta tìm cho con, mục đích để chăm sóc cuộc sống hàng ngày của con, bảo cậu ấy câu dẫn con hồi nào!” Hoàng hậu cũng bật dậy, vỗ vào đầu Yunho một cái, Yunho ôm đầu, ủy khuất ngồi lại sofa. “A? Đừng nói với ta, con cho rằng ta cố ý sai Jaejoong đến câu dẫn con nên con làm khó làm dễ người ta nhé?! Đứa con chết tiệt này, tuy rằng ta cũng hy vọng con lấy được một Thái tử phi tốt như Jaejoong, vừa đẹp vừa giỏi quan trọng là...có bằng chấp sự loại tốt nữa! Có điều, Jaejoong tốt đẹp như vậy, con chỗ nào xứng với cậu ấy hả? Phải không Jaejoong?” Hoàng hậu nhìn thoáng qua Jaejoong, Jaejoong ngượng ngùng cúi đầu không hiểu sao Hoàng hậu đột nhiên thay đổi tính tình, màn diễn này giờ đến tột cùng là gì vậy?

Mình không xứng với một chấp sự sao! Mình đường đường là đương kim Thái tử nha! Yunho vừa muốn phản bác đã bị Hoàng hậu trừng phạt liền bỏ luôn ý định đó.

“Con thật sự có người yêu sao? Là nam hay nữ? Có đẹp như Jaejoong không? Là nam thì tuyệt rồi! Là người tiên phong trong giới hủ, mẫu hậu phải lấy con trai mình ra làm gương chứ, con trai, con sẽ không làm ta thất vọng đâu, đúng không? Mẫu hậu đã chuẩn bị thuốc cho đồng tính nam có thể sinh con rồi, chuẩn bị cả năm năm rồi đấy, chỉ chờ con mở ra thôi! Mau sinh cháu cho ta đi!”

“Mẫu hậu! Người bình thường một chút có được không! Nước ta tư tưởng vẫn chưa hiện đại đến mức đó đâu! Con thích phụ nữ!” Mẫu hậu của anh là một hủ nữ chân chính, bản thân anh cũng nhiều lần nhịn không được oán thăm, người như vậy mà là Hoàng hậu một nước đó, đơn giản là được phụ hoàng cưng chiều chứ sao. Nhớ đến trước đây khi anh còn chưa hiểu chuyện đã bị mẫu hậu lôi kéo đến họp nhóm hủ nữ, bản thân bị gây sức ép biến thành “Tiểu công cụ suất của tương lai” mà khóc không ra nước mắt.

“Vậy chừng nào con đem cô gái kia về ra mắt mẹ đây?”

“Con...con còn đang tìm mà.” Yunho chột dạ nói.

“Không phải gạt ta đó chứ! Đến lúc đó đừng trách mẫu hậu lấy quyền cha mẹ làm mai cho con à nha. Con không theo cũng không sao, con cũng biết bí được trân quý của mẫu hậu muốn con có cháu với ai cũng là dễ dàng đi hắc hắc ~ Nè, biểu cảm này là sao! Yên tâm, mẫu hậu sẽ tìm cho con một người thật tốt! Giống như Jaejoong của chúng ta vậy! A ha ha ha!”

“Mẫu hậu!” Có một người mẹ như vậy đến tột cùng là hạnh phúc hay bất hạnh đây! Thật muốn nổi điên mà!

Jaejoong thấy Hoàng hậu nương nương cười thật thâm sâu, rốt cuộc đã hiểu được một Yunho tính tình kỳ quái cư xử thất thường và một Thái tử điện hạ được miêu tả là thành thực, ổn trọng thậm chí có phần lạnh lùng là từ đâu mà ra, Thái tử điện hạ thật đáng thương nha. Kim Hyun Joong chỉ đứng ở một bên mỉm cười, xem ra đã sớm quen với chuyện này.

“Được rồi, mẫu hậu có chuyện phải đi với phụ hoàng, con cần phải nhớ kỹ lời mẫu hậu nói đó.”

“Hoàng hậu nương nương xin dừng bước, Jaejoong có chuyện muốn thỉnh cầu người và Thế tử điện hạ.” Hoàng hậu vừa định đứng dậy thì Jaejoong đột nhiên mở miệng, lúc này xin nghỉ buổi chiều thứ sáu liệu có được không?

“A? Chuyện gì?” Hoàng hậu ngồi lại sofa.

Jaejoong đi đến trước mặt Yunho và Hoàng hậu, hành lễ rồi nói “Jaejoong muốn thỉnh cầu Hoàng hậu nương nương và thái tử điện hạ cho thần xin được nghỉ chiều thứ sáu mỗi tuần. Jaejoong biết làm chấp sự là không có ngày nghỉ nhưng thần quả thật có lý do đặc biệt, thần biết chiều thứ sáu mỗi tuần Thái tử sẽ có một buổi rèn luyện thân thể, sẽ có huấn luyện viên chuyên môn phụ trách cho nên...xin Hoàng hậu nương nương

và Thái tử điện hạ chấp thuận.” Nói xong cúi gập người 90 độ cung kính chờ Hoàng hậu nương nương và Yunho đáp ứng.

“Jaejoong có chuyện gì quan trọng lắm sao? Có thể nói với ta không?” Hoàng hậu từ ái đỡ Jaejoong dậy, hoàn toàn là bộ dáng một người mẹ tốt, Yunho một lần nữa oán thầm: người này thật cuộc là mẹ của ai đây!

Jaejoong nhìn thấy Hoàng hậu vẻ mặt thân thiết cũng thấy nhẹ nhõm, nhìn nhìn Yunho, đối phương một bộ không liên quan đến mình “Thưa Hoàng hậu nương nương và Thái tử điện hạ, Jaejoong có một đứa con 2 tuổi, hiện đang gửi cho anh họ chăm, hy vọng chiều thứ sáu có thể về nhà thăm đứa nhỏ, xin Hoàng hậu nương nương và Thái tử điện hạ chấp thuận.”

“Cái gì?! Con đã có một đứa con 2 tuổi?! Ô, đứa nhỏ tốt như vậy cứ nhiên thuộc về người khác!” Hoàng hậu bùm mặt bộ dáng khốc lốc, giây tiếp theo liền bay qua nhéo lỗ tai Yunho mắng “Con nhìn xem Jaejoong người ta có chịu thua kém ai đâu, còn con cứ mãi để cho ta chờ dài cổ, số ta sao khổ thế này, có con trai cũng chẳng trông mong gì.”

“A! Đau đau đau! Mẫu hậu buông tay! Tai đỏ hết rồi!” Yunho đau đến nhảy dựng trên sofa.

“Jaejoong à, con đem đứa nhỏ vào cung đi, đứa nhỏ mang theo bên mình cũng đỡ lo lắng hơn, còn có thể theo bà lão số khổ ta đây chơi đùa, có được không?” Nói xong còn trừng mắt với Yunho “Cháu ruột của ta cũng chẳng biết bao giờ mới có đâu.”

“Này chỉ sợ không ổn, Jaejae tính tình nghịch ngợm, sợ là...” Jaejoong đang lựa chọn từ ngữ thích hợp để nói, nếu phục vụ cho người bình thường hẳn là Jaejoong sẽ chọn mang bé theo, nhưng đây là hoàng cung, thật là...

“Jaejoong là lo mẹ đứa nhỏ không đồng ý sao?”

“Không, không có, Jaejae không có mẹ, chỉ có thần chăm...nhưng mà...”

“Vậy thì không có nhưng gì hết, jaejoong của chúng ta thật lợi hại, bản thân còn chăm một đứa nhỏ hai tuổi, để ở nhà anh họ cũng không tiện đâu, với lại lúc làm việc sẽ không thể nhìn thấy. Nói thế nào thì mình tận mắt nhìn thấy con cũng yên tâm hơn mà, Jaejoong con mang đứa nhỏ đến đây đi, ban ngày sẽ theo ta chơi, bên chỗ ta cung nữ nhiều lắm, chăm Jaejae dư sức, buổi tối sẽ bảo Hyun Joong dẫn đứa nhỏ về cho con, được không?”

“Này...” Này có vẻ nghe ổn lắm, mình mỗi ngày có thể chăm sóc Jaejae, cũng không làm phiền Jung Hoon hyung, Jung Hoon hyung cũng có thể an tâm công tác. Nếu không Hoàng hậu nương nương và Thái tử điện hạ không đồng ý cho mình nghỉ, mình lại một ngày 24h đi theo Jung Yunho, vậy được mấy ngày về thăm con đâu. Ngắc đầu nhìn Yunho, ngài ấy có vẻ không đồng ý? “Không biết Thái tử điện hạ có đồng ý không?” Thanh âm Jaejoong đột nhiên nhỏ lại, giống như sợ Yunho từ chối.

“Ai! Jaejoong không cần để ý đến nó, nơi này ta làm chủ! Hắn dám không đồng ý!” Mắt phượng của Hoàng hậu lại trừng Yunho một cái.

“Con có nói không chịu đâu, dù sao có đứa nhỏ, người cũng sẽ không kiếm con đòi cháu nữa. Con phải đi xử lý văn kiện hôm nay, mẫu hậu đại nhân người hãy về hậu cung nghỉ ngơi đi!” Yunho cảm thấy cùng mẫu hậu nói chuyện nữa sẽ chịu nổi khổ không thấu trời xanh đâu, nào có người mẹ nào đối với con mình thế chứ!

“Nhanh đi nhanh đi, ta cũng không muốn nhìn thấy con! Jaejoong bây giờ con có thể đón đứa nhỏ lại đây không!” Jaejoong thật không biết Hoàng hậu nương nương lại thích trẻ con đến như vậy.

“Hoàng hậu nương nương, chờ Thái tử điện hạ dùng bữa tối xong thần sẽ về nhà đón Jaejae, điện hạ làm việc thần cũng phải ở gần để phục vụ.”

“Không sao, để Hyun Joong làm được rồi, Jaejoong con mau đón Jaejae lại đây, buổi tối chúng ta sẽ cùng dùng bữa ở điện Thái tử nhé!” Hiện tại có một đứa nhỏ đến chơi với bà, trách sao Hoàng hậu nương nương không hưng phấn cho được.

4. Chương 4

7.

Bất đắc dĩ Jaejoong phải gọi cho Jung Hoon giải thích chuyện mang Jaejae vào cung sống, sau đó nhanh chóng chạy về nhà Jung Hoon, cùng lúc đó Jung Hoon cũng về tới.

“Quyết định rồi sao? Đi hoàng cung thật không sao chứ? Cái vị Thái tử kia không làm khó em chứ?”

“Yên tâm đi Jung Hoon hyung, Hoàng hậu nương nương và Thái tử điện hạ đối với em tốt lắm, Jaejae ở bên cạnh em cũng yên tâm hơn, lại không khiến anh phải bận tâm.”

“Bạn tâm cái gì! Có điều Jaejae theo em thì em sẽ an tâm hơn, có cần gì thì gọi cho anh ngay nhé.”

“Vâng, cảm ơn hyung.”

Mới 2 tuổi Jaejae nào biết hoàng cung là cái gì, chỉ biết sẽ đến chỗ của baba làm việc, như vậy mỗi ngày sẽ được ở cùng baba rồi, cho nên bé rất vui mừng, ôm bình sữa nhảy tới nhảy lui trước mặt Jaejoong: “Baba, baba, có phải hoàng cung có rất nhiều món ngon không, có rất nhiều đồ chơi không? Jaejae mỗi ngày đều được ở với baba không?”

Jaejoong xoa đầu Jaejae “Đúng vậy, hoàng cung có nhiều thức ăn ngon, cũng có nhiều đồ chơi nữa, lúc baba làm việc không thể chơi cùng Jaejae nhưng sẽ có người khác chơi với con. Nhưng Jaejae vào hoàng cung nhất định phải ngoan, phải lễ phép bằng không sẽ có một chú đến nhốt con vào phòng tối, không cho ăn cơm, cũng không được gặp baba, có biết không?” Vì để cho Jaejae không gây rối trong cung, trước chỉ có thể hù dọa bé. Sau khi tạm biệt Jung Hoon, Jaejoong liền mang theo Jaejae trở lại hoàng cung, từ nay về sau sẽ bắt đầu cuộc sống của chấp sự trong cung, nhìn Jaejae miệng ngậm núm vú cao su ngủ ngon lành trong ngực mình, trong lòng Jaejoong cũng hơi lo lắng, dù sao nơi đó cũng là hoàng cung....

“Oa! Jaejoong, đây là Jaejae sao? Quả thực là phiên bản thu nhỏ của con, rất đáng yêu! Đến, cho ta ôm một cái nào!” Hoàng hậu vừa thấy bé Jaejae thì vui không tả nổi, hận không thể đem bé ôm ngay vào lòng.

“Đúng vậy, Jaejae từ khi sinh ra đã giống con nên mới có tên ở nhà là Jaejae, tên thật là Kim YunJae.” Hoàng hậu thích Jaejae như vậy thì sau này nhóc ở đây hẳn không có vấn đề gì.

“Yunjae? Kia không phải là ghép tên của con và Yunho sao. Nghe cứ như con của Yunho và Jaejoong vậy.” Nghe tên của bé Jaejae, Hoàng hậu thiếu chút nữa cười toét miệng đến mang tai.

“Hoàng hậu nương nương nói đùa rồi, tên của bé Jaejae là thần nhìn theo danh sách tên có sẵn mà đặt thôi, không có ý gì đặc biệt đâu.” Nguyên bản chẳng nghĩ gì về cái tên của con, tự nhiên nghe Hoàng hậu nói xong lại cảm thấy xấu hổ “Jaejae, mau thỉnh an Hoàng hậu nương nương đi, nói Hoàng hậu nương nương kim an.”

“Hoàng hậu....nương nương....kim an.” Jaejae hai tay ôm bình sữa, giọng nói còn ngọng nghịu, đáng yêu không chịu nổi.

“Jaejae ngoan quá, có muốn làm cháu nội của ta không?”

“Cháu nội là gì?” Jaejae nghiêng đầu thắc mắc “sẽ có nhiều thức ăn ngon sao?”

“Thật xin lỗi Hoàng hậu nương nương, Jaejae còn bé nên...” Jaejoong bị yêu cầu đột ngột của Hoàng hậu làm hoảng sợ.

“Có cái gì mà xin lỗi chứ, Jaejoong con cũng biết ta thật thích con, cũng muốn ghép đôi cho con cùng Yunho, thật đó không phải nói đùa đâu. Chắc, đáng tiếc....thì không làm con dâu của ta thì làm con nuôi đi, ta cũng rất thích Jaejae, muốn nhận bé làm cháu nuôi, Jaejoong không muốn sao?”

“Jaejoong nào dám, có điều thân phận Hoàng hậu nương nương tôn quý...”

“Jaejoong à, con suy nghĩ nhiều quá rồi. Quyết định như vậy đi. Jaejae à, làm cháu của ta sẽ có nhiều thức ăn ngon, còn có nhiều đồ chơi, Jaejae có chịu không?”

“Ừm...Jaejae muốn ăn thật nhiều để mau lớn, bảo vệ baba.”

“Oa! Jaejae của chúng ta còn nhỏ đã ngoan như vậy rồi! Jaejoong à, không cần suy nghĩ nhiều, ta trước mang Jaejae về cung, con cứ đi lo bên chỗ Yunho đi, bảo Hyun Joong phụ, buổi tối sẽ dùng cơm bên điện Thái tử.”

“Vâng, nường nường.”

“Jaejae, baba phải đi làm, Jaejae phải ngoan nhé, không được làm ồn Thái hậu, có biết không?”

“Jaejae biết, Jaejae sẽ ngoan mà, baba đi làm đi, không cần phải lo đâu.”

Nhìn theo Hoàng hậu ôm Jaejae rời đi, lòng Jaejoong có chút không biết diễn tả thế nào. Hy vọng Jaejae có thể bình an là tốt rồi.

“Hyun Joong, ngoại trừ tư liệu ở học viện chấp sự, cậu mau điều tra chuyện đứa nhỏ của Jaejoong một lần đi nhé.”

“Vâng, nường nường.”

8.

Jaejoong làm một ly trà theo công thức do tự cậu pha chế cùng một ít bánh, mang vào phòng làm việc của Yunho.

Yunho đang vui đùa vào đồng văn kiện, tư thế rất ra dáng một Thái tử điện hạ vì nước vì dân, thoạt nhìn còn có vẻ rất suất, Jaejoong thăm nghĩ.

“Thái tử điện hạ, xin hãy nghỉ ngơi, dùng trà bánh, thư giãn một chút thì làm việc mới hiệu quả được.”

“Ừ, trà này là gì vậy, sao thơm thế.”

“Đây là trà bách hợp hương do thần tự chế, có tác dụng nâng cao tinh thần, khiến cơ thể thoải mái, lại còn bảo vệ được dạ dày. Điểm tâm thì dùng nước hoa hồng và mật làm thành cho nên ngọt mà không ngấy.”

“Cậu thật sự là rất cẩn thận trong mọi chuyện. Khụ khụ, Jaejoong nếu cậu thật sự là chấp sự do mẫu hậu chọn để chăm lo cho sinh hoạt của tôi thì cứ làm tốt công việc của mình nhé, tôi sẽ không làm khó dễ cậu đâu.”

“Vâng, Thái tử điện hạ.” Xem ra vị Thái tử này cũng không phải cố tình gây sự, còn chút tính người!

“Tôi cũng không phải người khó hầu hạ, nhưng tôi đối với cấp dưới có yêu cầu nghiêm khắc. Kim Jaejoong, đừng để tôi có cơ hội tước giấy phép hành nghề của cậu.”

“Vâng, xin điện hạ yên tâm.”

“Được rồi.” Yunho vừa lòng gật đầu “nghe nói cậu có học qua chuyên ngành quản lý.”

“Đúng vậy, lúc chọn môn học tự do có học lướt qua chút ít.”

“Cậu thấy tử hồ sơ bên trái và kệ sách bên phải chứ? Đó là văn kiện công việc do tôi tiếp nhận từ phụ hoàng và sách tôi đã đọc qua. Kim Jaejoong, trong vòng ba tháng cậu phải xem qua hết các thứ này, để sau này khi tôi cần thì cậu sẽ tìm được ngay.”

“Điện hạ, Jaejoong là chấp sự đời sống.” Làm ơn đi, nhiều như vậy một năm còn xem không hết.

“Thì sao?”

“Chấp sự đời sống chính là phụ trách sinh hoạt hàng ngày của điện hạ. Chuyện công việc của điện hạ không phải đã có thư ký Shim rồi sao?” Ba tháng xem hết chừng này giấy tờ thì chẳng thể làm được việc gì khác mất!

“Nói thì nói như vậy, nhưng Changmin thường xuyên đi công tác thay tôi. Kim Jaejoong, cậu một ngày 24h giờ gần như đều kề cận bên tôi, có một số việc cậu làm so với Changmin tiện hơn rất nhiều. Ta mặc kệ cậu là chấp sự gì, là chấp sự của tôi thì không chỉ lo cho sinh hoạt của tôi là đủ, tôn chỉ của chấp sự không phải là vì chủ nhân phân ưu sao, ‘tất cả đều vì chủ nhân’ sao?”

“Đúng vậy, điện hạ. Nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì? Jaejoong, chẳng lẽ cậu không có năng lực đến thế sao? Chấp sự loại xuất sắc là đi cửa sau mà có được à? Vậy xem ra thời gian bị tôi đuổi việc sẽ không lâu đâu. Mau hưởng thụ cuộc sống chấp sự của cậu thêm vài ngày nữa đi.” Yunho uống một ngụm bách hợp hương, nở nụ cười tà, ngay cả nốt ruồi trên khóe môi cũng mang dáng vẻ khiêu khích.

“Jaejoong sẽ cố gắng hoàn thành nhiệm vụ Thái tử giao, mong điện hạ hãy yên tâm.” Jaejoong cơ hồ là nghiến răng nói những lời này. Quả thật là muốn điên rồi, mình mù nên mới thấy kẻ này có nhân tính!!!

“Vậy thì tốt. Cậu hiện tại có thể bắt đầu rồi, Jaejoong à, ngàn vạn lần đừng để tôi thất vọng nha!” Hừ, không phiền chết cậu cũng tức chết cậu. Mẫu hậu đáng giận, còn nói tôi không xứng với cậu, tôi thật muốn xem cậu có bao nhiêu vĩ đại.

Vì thế buổi chiều hôm nay, trong phòng làm việc của Yunho ngập tràn không khí kỳ quái... bên bàn làm việc bên này, Thái tử điện hạ ung dung bắt chéo chân lên bàn, thỉnh thoảng uống trà, ăn điểm tâm, nhàn nhã đọc tệp văn kiện trong tay, ánh mặt trời ấm áp chiếu vào người hắn, hay cho một cảnh đẹp hưởng thụ buổi trà chiều. Mà bên bàn làm việc bên kia, Kim chấp sự đáng thương của chúng ta đang bị vùi trong tầng tầng lớp lớp văn kiện chất cao như núi, dáng vẻ sắp bị văn kiện đè bất cứ lúc nào tỏa ra hơi thở phần nộ vô cùng. Tuy rằng Jaejoong có năng lực học tập siêu cường và trí nhớ cực tốt, nhưng mà nhiều văn kiện và sách thể này thì áp lực như ngọn núi chứ chả đùa. Yunho liếc mắt nhìn Jaejoong cúi đầu hăng hái chiến đấu với mớ tài liệu kia, khóe miệng nhếch lên nụ cười nghịch ngợm.

5. Chương 5

9.

Rốt cuộc, sắp đến giờ chuẩn bị bữa chiều, Jaejoong lắc lắc đầu, ngẩng lên từ đồng văn kiện. Dem chồng văn kiện sắp xếp gọn gàng, cung kính đi đến bên cạnh Yunho.

“Thái tử điện hạ, Jaejoong đi chuẩn bị bữa tối. Điện hạ buổi tối muốn ăn món gì?”

“Cậu muốn làm gì cũng được, Changmin lát nữa sẽ về tối, buổi tối chuẩn bị nhiều thêm hai phần ăn nhé.”

“Vâng, thưa điện hạ. Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương gửi lời nhắn tối nay sẽ dùng cơm cùng ngài ở điện Thái tử.”

“Được, tôi biết rồi, cậu mau đi chuẩn bị.” Nghe tin phụ hoàng cùng mẫu hậu muốn đến dùng cơm cùng mình, Yunho nhất thời thở dài, mới thoát được một bữa cơm không nghe cần nhân, buổi tối lại bắt đầu saoT^T

Jaejoong trong đầu suy nghĩ thực đơn, đi đến nhà bếp đã thấy Hyun Joong đứng ở cửa chờ cậu.

“Bữa tối tôi cùng cậu chuẩn bị, cùng đến kho hàng lựa chọn nguyên liệu đi, hôm nay Hoàng thượng và Hoàng hậu cũng đến dùng bữa, không thể qua loa được.”

“Thật tốt quá, Hyun Joong hyung. Hôm nay Thái tử điện hạ nói thư ký Shim sẽ trở về, cùng dùng cơm luôn.”

“Phải không? Vậy thì phải chuẩn bị nhiều một chút, Changmin thiếu gia ăn giỏi lắm, ít nhất phải chuẩn bị nhiều thêm hai phần đó.”

“Không phải đâu, lợi hại như vậy sao.”

“Đúng vậy, trước giờ Changmin thiếu gia nổi tiếng là đứa trẻ ăn khỏe mà, Hoàng hậu nương nương rất thích điều đó. Lần này thiếu gia đi Đức nửa tháng, trở về chắc Hoàng hậu nương nương mừng lắm đây. Changmin thiếu gia là con nuôi của Hoàng hậu nương nương mà.”

“A? Nương nương có bao nhiêu người con nuôi vậy?”

“Hôm nay vừa mới nhận cậu nữa thì tổng cộng là ba người, người còn lại chính là Yoochun thiếu gia. A, đúng rồi, sau này cũng phải gọi cậu là thiếu gia chứ.”

“Hyung, anh vẫn gọi em là Jaejoong đi.”

“Được rồi được rồi! Không đùa cậu. Nương nương thật sự rất thích trẻ con. Thái tử điện hạ lúc còn nhỏ tính cách có phần lãnh đạm, không thích chơi đùa cùng Hoàng hậu nương nương. Mẹ của Yoochun thiếu gia và mẹ của Changmin thiếu gia là bạn thân của Hoàng hậu nương nương, thường mang hai người đến hoàng cung chơi, nương nương rất thích tính cách hoạt bát của hai vị thiếu gia ấy, cho nên liền nhận làm con nuôi.”

“Vây...”

“Chuyện trưa nay cậu cũng đừng quá áp lực, Hoàng hậu nương nương là người tốt, cha tôi là chấp sự của nương nương từ rất lâu rồi, năm năm trước ông ấy về hưu, liền để tôi tiếp tục công việc đó. Hôm nay nương nương tự tay dỗ Jaejae ngủ, còn chơi với bé cả buổi chiều, Jaejae thật sự quá đáng yêu, cũng rất thông minh, hai người chơi với nhau thật vui vẻ.”

“Thật vậy sao? Tốt quá, nhưng lại khiến nương nương phải vất vả, Jaejae thật sự rất nghịch đó.”

“Nương nương thích những đứa nhỏ hoạt bát, cho nên luôn oán giận tại sao tính cách Thái tử điện hạ lại lạnh lùng như vậy, chẳng giống con bà chút nào, haha.”

“Đúng vậy mà, nương nương tốt như vậy, cũng không giống ai kia...” Jaejoong nhỏ giọng lầm bầm, không ngờ Hyun Joong nghe được “Sao vậy, Thái tử điện hạ bắt nạt cậu sao?”

“Không, không có.”

“Thái tử điện hạ là người tốt, ở chung lâu ngày cậu sẽ rõ, từ từ sẽ quen thôi.”

“Vâng, cảm ơn hyung.”

“Phía trước chính là kho nguyên liệu, cậu đã nghĩ ra thực đơn chưa?”

“Ừm, điện hạ dạ dày không tốt, em định tối nay sẽ nấu cháo dinh dưỡng, cùng vài món ăn có lợi cho tiêu hóa, nhưng khẩu vị của Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương em không biết, còn có Shim thư ký.”

“Hoàng thượng và nương nương dễ hyung lo, về phần Changmin thiếu gia thì cậu không cần phải lo, cậu làm món gì cậu ấy cũng ăn được, cứ làm vài món sở trường của cậu là được rồi.”

“Vây em yên tâm.”

Cùng Hyun Joong lựa chọn nguyên liệu nấu ăn, sau đó hai người vừa trò chuyện vừa nấu, thời gian trôi qua thật mau. Thật ra cũng vì người trong cung dễ ở chung, chỉ có mỗi vị Thái tử kia tính tình chẳng giống ai, mà tại sao mình lại làm chấp sự đúng cho người đó chứ! Nội tâm Jaejoong không ngừng gào thét.

10.

Đến giờ dùng bữa tối, Hoàng hậu ôm Jaejae ngồi trước bàn ăn, cùng Hoàng đế đùa giỡn. Nhìn thấy Jaejoong, Jaejae ngọt ngào gọi một tiếng baba, đưa tay đòi cậu ôm.

“Nương nương, con xin phép dẫn Jaejae đi trước, tránh ảnh hưởng đến Hoàng thượng và nương nương dùng cơm.”

“Không sao, Jaejae ngoan lắm, cứ để Hoàng hậu ôm đi. Con gọi Yunho đến ăn cơm, mang thức ăn lên đi.” Hoàng hậu chưa mở lời, Hoàng thượng đã nói.

“Vâng, Hoàng thượng.” Hoàng thượng đã lên tiếng, Jaejoong đành phải cung kính theo lệnh, mang món ăn dọn lên.

“Oa, cha nuôi mẹ nuôi, hai người biết hôm nay con về nên dọn tiệc mừng con sao! Chèn ơi, mùi đồ ăn thơm quá đi!” Vừa nhìn thấy một bàn đầy món ăn ngon, rực rỡ đủ màu, Changmin nước miếng chảy ròng “Nửa tháng này con không được ăn món ăn quê nhà! Thật là nhớ chết đi!”

“Đáng tiếc con vừa về, Yoochun lại ra nước ngoài, bằng không có thể sum họp rồi.” Hoàng thượng lúc này cũng như những người cha bình thường, về mặt đều là từ ái.

“Đúng vậy, có điều không chỉ mừng con trở về mà còn mừng ta có thêm một đứa con nuôi và một đứa cháu nuôi nhé.”

“Mẫu hậu người lại nhận loạn con nuôi và cháu nuôi nữa hả? Con nuôi còn chưa đủ nhiều sao? Phụ hoàng, sao người không quản mẫu hậu!” Yunho đi vào nhà ăn đã nghe Hoàng hậu nhận thêm con nuôi, nhin không được cần nhần.

“Mẫu hậu thích là được rồi, đều là người tình ta nguyện có gì không tốt, Jaejae cũng rất đáng yêu, khiến mẫu hậu của con thật vui vẻ.”

“Yunho hyung chẳng qua sợ địa vị đứa con ruột của anh ấy bị lung lay mà thôi, haha. Chúc mừng mẹ nuôi! Không biết con nuôi của mẹ là anh hay em của con vậy?”

“Là anh của con, là chấp sự mới của Yunho, Kim Jaejoong. Bảo bối này chính là cháu ta, con của Jaejoong, tên là Kim YunJae.” Hoàng hậu nường nường đắc ý dạt dào nói.

Yunho và Changmin lúc nghe được tên của bé Jaejae thì thiếu điều muốn phun cả nước trà ra bàn.

“Sao tên của đứa nhỏ lại giống tên của Yunho hyung và Jaejoong hyung ghép lại quá vậy, haha.”

“Shim Changmin! Không được nói bậy, đứa nhỏ kia không liên quan gì đến anh hết! Mẫu hậu, người cũng thật là. Cứ nhận hết người này đến người khác, cũng không xem người ta có nguyện ý không.” Yunho bĩu môi, tỏ thái độ với Hoàng hậu.

“Đương nhiên là nguyện ý, ta không có ép Jaejoong à nha! Nhóc thối, ghen tỵ sao?” Hoàng hậu cười thật gian “ai bảo con không biết điều, chẳng biết lấy lòng ta gì hết.”

Yunho không nói gì trở mặt khinh thường, người là Hoàng hậu, người ta dám nói không muốn sao?

“Hoàng thượng, Hoàng hậu nường nường, Thái tử diện hạ, thư ký Shim, thức ăn đã được dọn xong. Có thể bắt đầu dùng cơm được rồi.” Yunho còn chưa kịp phản bác, Jaejoong đã dọn xong thức ăn, mời mọi người dùng bữa.

“Hyun Joong hyung, anh lại làm ra món mới sao? Món này siêu ngon á!”

“Hôm nay, tất cả món ăn đều là Jaejoong làm, tôi chỉ phụ giúp thôi, tay nghề nấu ăn của Jaejoong cao hơn tôi nhiều lắm, Changmin thiếu gia có lộc ăn rồi.”

“Phải không? Thật hay quá. Vị này là Jaejoong hyung phải không? Cám ơn anh! Em nhất định phải ăn hết các món để thưởng thức tài nghệ của anh! Oa, hương vị thật ngon, cha nuôi mẹ nuôi, ăn món này đi! So với lẩu chua trước đây con từng ăn ngon hơn nhiều lắm.” Changmin lúc làm việc điềm tĩnh, chừng chặc cùng lúc ăn khác nhau nhiều lắm.

“Changmin thiếu gia thích là tốt rồi.” Jaejoong thấy tay nghề của mình được khen thì cũng vui.

“Cũng bình thường thôi mà.” Yunho biểu cảm thần nhiên nhưng lời nói chính là phá đám.

“Làm ơn đi, Yunho hyung, anh đừng có sỉ nhục vị giác chuyên gia thẩm định món ăn ngon của em. Jaejoong hyung cứ gọi em là Changmin được rồi, em quyết định sau này sẽ ăn cơm ở đây! Jaejoong hyung hãy làm cho em nhiều món ngon nhé!”

“Hừ, tay nghề Jaejoong tốt như vậy, con còn kén cá chọn canh, Jaejoong à, con đừng để ý đến nó.” Hoàng hậu cũng là lời lẽ chính đáng.

“Quả thật không tồi.” Ngay cả Hoàng thượng cũng khen. Một bàn đều đứng về phía Jaejoong, Yunho đành phải hậm hực ngậm miệng.

“Bánh bánh, bánh bánh...” Cục cưng cũng không hiểu người lớn đang nói chuyện gì, chỉ nhìn chăm chăm một bàn thức ăn vừa đẹp lại vừa thơm, nhìn thấy bánh kem khoái khẩu của mình lập tức cầm muống lên.

“Jaejae của chúng ta thích ăn bánh trứng sao, đến bà nội lấy cho con.”

“Hoàng hậu nương nương, Jaejae để con chăm, người mau dùng cơm đi. Jaejae lúc ăn cơm nghịch lắm.” Jaejoong đi đến bên Hoàng hậu bế lấy Jaejae.

“Được rồi, Jaejoong, Hyung Joong, hai người cũng ngồi xuống ăn đi. Đã lâu rồi không được dùng cơm chung với mọi người thế này. Thật sự rất náo nhiệt.” Hoàng hậu đã nói, Jaejoong và Hyun Joong sao có thể từ chối, đành mang chén đến ngồi vào bàn.

6. Chương 6

11.

Jaejoong ôm bé Jaejae, ngồi xuống bên cạnh Yunho. Yunho giơ tay cầm đũa định gấp thức ăn thì bị một bàn tay nhỏ chụp lấy, bé Jaejae vì thân thể nhỏ xíu mềm mại thoát một cái đã chui vào lòng Yunho, Jaejoong còn chưa kịp ngăn đã đứng trên đùi Yunho, vươn cái muống của mình múc một miếng trên chiếc bánh kem đã xoay đến trước mặt Yunho, bé ăn thật ngon lành, còn không quên múc một muống cho Yunho “Chú ơi, ngon.” Nhìn đôi mắt to chớp chớp yêu ơi là yêu, Yunho ngẩn người, sau đó bật cười vươn tay ôm lấy hông bé, ngậm muống bánh do bé Jaejae đút.

“Ừm, Jaejae của chúng ta cũng ăn đi.” Nói xong lấy cái muống trong tay Jaejae múc một ít bánh đút cho bé, thật ra đáng một baba tốt. Kết quả hai chú cháu ngọt ngào chú một muống cháu một muống chơi đến vui vẻ, đột nhiên cảm thấy không khí trên bàn ăn im ắng đến lạ lùng. Mọi người đều bị hành động của Yunho làm đông cứng, dùng ánh mắt kinh ngạc quét về phía anh.

“Khụ khụ, Kim Jaejoong, trông chừng con cậu nè.” Đem bé Jaejae thả vào lòng Jaejoong, Yunho cầm đũa ăn cơm.

“Hahahahaha...” không biết là ai bắt đầu trước, trên bàn ăn phát ra chuỗi tiếng cười to, Yunho bộ dáng tự cao tự đại, cùng gương mặt than vắn năm bất biến càng khiến người ta thêm vui vẻ.

“Hahahahaha, cười chết em rồi. Không ngờ hyung cũng có tố chất làm cha dữ ha, hahaha rất đáng yêu. Jaejae của chúng ta thật lợi hại.” Shim Changmin ôm bụng, cười đến đập bàn đập ghế.

“Con à, thích bé Jaejae thì có gì phải xấu hổ. Nếu thích con nít như vậy thì mau sinh một đứa đi, mẫu hậu ủng hộ con.”

“Yunho à, quả thật rất ra dáng baba đó.” Hoàng thượng tuy cố nhịn cười để giữ hình tượng nhưng vẫn không quên góp phần.

“Con ăn no rồi, mọi người từ từ ăn.” Yunho bị mất mặt, vội ăn hết phần cơm trong chén, sau đó đứng dậy rời bàn.

“Thái tử điện hạ ăn ít vậy...” Jaejoong vội thả bé Jaejae lên ghế, định đuổi theo Yunho.

“Jaejoong, không sao, Yunho chỉ là xấu hổ thôi, một chút lấy ít điểm tâm cho nó là được. Không cần lo lắng, con ngồi xuống ăn tiếp đi.” Hoàng hậu vẫy tay ý bảo Jaejoong ngồi xuống “Nó mỗi lần mắc cỡ đều như vậy.

“Phải đó, Jaejoong hyung cứ để mặc anh ấy. Có điều lâu lắm rồi, từ lúc Yunho hyung 12 tuổi tới giờ đã không thấy qua biểu cảm đó, hahahaha.”

“Con vẫn nên đi xem Thái tử điện hạ...” Jaejoong vẫn thấy lo lắng, tuy rằng vị Thái tử này không được tốt lắm nhưng đối với Jaejae không tồi, lòng Jaejoong cảm thấy rối rắm.

“Jaejoong hyung, anh đừng lo, anh qua đó Yunho hyung lại càng xấu hổ đấy, anh ấy là người quan trọng sĩ diện lắm, lát nữa...đem chút thức ăn cho anh ấy là được.”

Jaejoong nhìn theo hướng Yunho rồi đi rồi ngồi xuống tiếp tục ăn cơm. Có Changmin và bé Jaejae ở đây, không khí trên bàn ăn không lúc nào dứt tiếng cười.

Tĩnh lại! Mau tĩnh lại! Yunho sau khi rời phòng ăn thì chạy đến phòng làm việc, tự nhủ thầm mau tĩnh lại. Vì cái gì? Trước mặt người ngoài, Yunho vẫn là một Thái tử điện hạ cao quý lạnh lùng. Phần cá tính hiền lành kia chỉ khi đối đãi với người nhà hoặc những người bạn bè cực thân của mình mới thể hiện ra, hơn nữa mình cũng không phải dạng chủ động làm quen người khác. Trước đây, lúc mới làm bạn với Changmin và Yoochun, mình cũng vẫn lạnh lùng như thế, lúc ấy tuy còn nhỏ nhưng đã hiểu được thân phận mình có chút khác biệt, phải giữ khoảng cách nhất định với người mình tiếp xúc, nhưng tại sao Jaejoong lại khiến mình bất tri bất giác nói lỏng cảnh giác? Lần đầu tiên nhìn thấy cậu ấy, bản thân cứ như bị dắt đi, lý trí thì luôn nói cậu ấy chỉ là một chấp sự thôi, không cần để ý tới nhưng ở chung với Jaejoong lâu ngày, phần lý trí đó bắt đầu lệch khỏi quỹ đạo, nhin không được muốn làm thân với cậu ấy, tại sao lại như vậy? Tiếp tục như vậy sẽ không ổn, phải tìm một lý do điều cậu ấy đi nhưng bên mẫu hậu thì...Yunho bực bội, tay cầm viết siết chặt.

Cốc cốc cốc

“Ai?”

“Là thần, Thái tử điện hạ.”

“Thái tử điện hạ, thần dựa theo khẩu vị của ngài làm ra một loại mì mới. Thần đã nếm thử thấy vị không tệ lắm. Thái tử điện hạ mời ngài nếm thử một ít đi, để nguội sẽ không ngon đâu.” Sợ nhắc lại chuyện khi nãy tính tình Yunho lại bộc phát, cho nên Jaejoong tìm lý do hợp lý.

“Khụ khụ, được rồi, cậu để đó đi. Ở đây có danh sách tham gia yến tiệc được tổ chức ở điện Thái tử vào tháng sau, cậu cùng Changmin sắp xếp cho tốt nhé, không còn việc gì nữa, mau ra ngoài đi.” Yunho ra vẻ nghiêm túc nói.

12.

Sau bữa tối tầm khoảng 8h, Jaejoong đi chuẩn bị trái cây cùng ít điểm tâm cho Yunho, anh buông quyển sách trong tay, duỗi lưng một cái, thấy tối nay thời tiết cũng đẹp định bụng đi dạo ngoài vườn hóng gió một chút. Yunho thông thả dạo bước, lúc đi ngang phòng ngủ của Jaejoong, thấy cửa phòng không đóng, bé Jaejae ngồi trên thảm trải sàn chơi một mình thật ngoan, TV đang chiếu phim hoạt hình bút sáp màu, bé Jaejae thi thoảng sẽ ngước lên coi một chút. Cảm giác được có người nhìn mình, Jaejae ngẩng đầu nhìn ra cửa, thấy Yunho bé liền cười tươi như hoa, tung tăng chạy đến ôm đùi anh, làm nũng đủ kiểu khiến Yunho phải chơi với bé.

Nói đến cũng thật lạ, Yunho đã tiếp xúc với nhóc con này lâu đâu, sao bé lại thích mình đến thế. Hơn nữa Yunho cũng không thể chống đỡ nổi các màn làm nũng của nhóc, lần này cũng bại trận rồi. Thả người trên thảm bồi bé chơi, đương nhiên là vì không có ai thấy, bằng không mọi người đã nhìn thấy một đương kim Thái tử lạnh lùng cùng với một bé con mũm mĩm đáng yêu cùng ngồi trên sàn chơi đến hăng say.

Nhưng mà Yunho cũng không thể cự tuyệt bé Jaejae còn một phần lý do khác. Jaejoong mỗi ngày đều theo bên hần, làm sao có thời gian chăm sóc đứa nhỏ, cũng may bé Jaejae luôn rất ngoan, tự mình chơi ở trong phòng nhưng nhỏ như vậy mà không có ai ở bên cạnh chơi cùng, hần là rất buồn đi. Yunho nhìn cái đầu nhỏ nhắn xinh xinh của bé con đang nhích tới nhích lui trong lòng mình, không khỏi lộ ra biểu cảm trìu mến, nhóc con này cũng hợp ý mình lắm chứ. Chơi với Jaejae một hồi, đôi tai linh mẫn của Yunho nghe được tiếng Jaejoong đang nói chuyện với cấp dưới, vội vàng dặn Jaejae đừng nói với ai chuyện hần đến chơi cùng bé, lách mình ra khỏi phòng ngủ của Jaejoong, giả bộ trên đường trở về phòng làm việc gặp Jaejoong ở hành lang.

Sau mấy ngày làm việc Yunho phát hiện ra Jaejoong làm chấp sự đời sống rất tốt, buổi sáng gọi anh rời giường, chuẩn bị y phục cho anh, một ngày ba bữa, kể cả việc ngủ nghỉ cũng chăm sóc chu đáo, việc lớn việc nhỏ gì cũng không khiến người ta có thể soi mói. Mặc kệ tình huống có khó khăn cỡ nào, Jaejoong cũng hóa giải được, còn không để cho anh có cơ để soi mói, cho nên anh đành phải ngoan ngoan ngậm miệng.

Hơn nữa, tuy rằng công việc đòi hỏi rất nhiều kiến thức chuyên ngành ở nhiều lĩnh vực khác nhau, nhưng Jaejoong tựa hồ không có biểu hiện của sự đuối sức, rõ ràng nhiệm vụ Yunho giao cho cậu không phải ít, buổi tối còn phải chăm sóc nhóc con, người này chẳng lẽ là vạn năng thật sao? Yunho nhìn báo cáo chuẩn bị cho yến tiệc sắp đến được Jaejoong trình lên, cảm xúc không biết diễn tả thế nào...a...thật là, anh nghĩ vợ vẫn cái gì thế. Yunho lắc lắc đầu, Jaejoong năng lực giỏi không phải giúp mình giảm bớt gánh nặng hay sao, bản thân cứ làm khó làm dễ người ta chi, không có gì tự nhiên chạy đi kiếm chuyện với cậu ấy cũng không phải tác phong của mình.

“Tất cả món ăn trong tiệc tối sẽ do thần phụ trách, còn bánh ngọt dùng để ăn nhẹ....Thái tử điện hạ không thoải mái sao? Cần Jaejoong giúp ngài mát xa một chút không?” Thấy Yunho đột nhiên lắc mạnh đầu, Jaejoong nghĩ anh không thoải mái liên quan tâm hỏi.

“A, không sao. Cậu giúp tôi mát xa một chút đi...”

“Vâng, điện hạ.”

“Điện hạ, lực như vậy đủ chưa?” Ngón giữa và ngón trỏ của Jaejoong ấn vào huyết thái dương của Yunho, cũng như tay nghề nấu ăn, kỹ thuật mát xa cũng được xem là một trong những tuyệt kỹ của Jaejoong.

“Ừm, thực thoải mái....lực rất thích hợp.” Yunho từ từ ngã lưng ra ghế nhắm mắt thư giãn, Jaejoong này, ngay cả việc mát xa cũng làm tốt như vậy?!...quả nhiên là đến để cứu vớt mình mà....nhưng mà...cậu ấy cũng chỉ là chấp sự thôi, cũng đâu có làm gì mình, sao mình cứ nhàm chán chạy đi kiếm chuyện với người ta quài vậy...quên đi, cứ thuận theo tự nhiên thôi...

Kim Jaejoong nhìn thấy Yunho từ từ nhắm mắt hưởng thụ, lần đầu tiên được thấy Yunho trong khoảng cách gần như vậy, Yunho lúc im lặng thật sự rất đẹp trai, lông mi dài, mũi vừa cao vừa thẳng, đôi môi khêu gợi, quả thật là tổng hợp các nét hoàn mỹ, đặc biệt là nốt ruồi trên khóe môi kia lại làm khuôn mặt thêm vài phần gợi cảm. Hiện tại không còn là đứa nhỏ rảnh rỗi chạy đi kiếm chuyện với mình nữa mà là một người đàn ông chừng chạc và bá đạo...nhớ tới mấy trò khỉ mấy ngày nay Yunho hay đối với mình Jaejoong thật muốn từ bỏ chức trách của một chấp sự mà đánh hấn một trận cho hả hê....Lúc im lặng thật sự rất đẹp trai, khó trách sao lại tự kỷ như vậy. Là một người anh tuấn như vậy, hơn nữa lại có thân phận Thái tử, quả nhiên là đối tượng được trăm ngàn cô gái khao khát. Nhớ tới mấy hôm trước Hoàng hậu có dặn cậu để ý Yunho, xác định xem bạn gái của anh là ai....Nhưng qua mấy ngày quan sát, ngoại trừ những lúc làm khó dễ mình ra thì sẽ là xử lý chuyện quốc gia đại sự. Bạn bè thì cũng chỉ có Changmin và Yoochun, Yoochun gần đây lại đi Châu Âu, đừng nói là bạn gái, ngay cả một cái bóng con gái cũng chẳng có, cũng không thể phủ nhận cuộc sống riêng của Thái tử quả thật rất sạch sẽ...

“Tất cả món ăn và điểm tâm đều do cậu chuẩn bị sao?” Yunho đột nhiên mở miệng kéo Jaejoong ra khỏi suy nghĩ.

“Thái tử không cần lo lắng, thần có thể làm tốt, Hyun Joong và Young Saeng cũng đến đây hỗ trợ, không biết điện hạ đã hài lòng phần thực đơn chưa? Không hài lòng xin điện hạ đưa ý kiến, thần sẽ sửa chữa.”

“Ừ, tạm thời không có ý kiến, cứ làm theo kế hoạch của cậu đi, kế hoạch này là cậu hay Changmin viết vậy?”

“Là thần viết, Changmin nói dạo này điện hạ giao cho cậu ấy nhiệm vụ mới, hiện tại cũng không rảnh. Hơn nữa sắp xếp tổ chức một buổi tiệc trước đây thần đã từng làm qua, cho nên tạm thời đảm nhận trách nhiệm này, không biết có chỗ nào an bài chưa được chu toàn không?”

“Không có, cậu sắp xếp tốt lắm, mấy ngày nay cậu cũng vất vả rồi. Khụ khụ...sau này tầm 8h tối thì về chăm con đi, không cần đến chỗ tôi nữa.”

“Điện hạ....thần phải đợi điện hạ ngủ mới được.”

“Không sao...buổi tối chỗ tôi cũng không có việc gì. Mấy ngày trước nhìn thấy nhóc con kia...khụ, Jaejae khóc tìm cậu, Jaejae hiện tại là bảo bối của mẫu hậu, làm không tốt mẫu hậu lại tìm tôi hỏi tội, cậu vẫn là đi chăm sóc bé đi.”

“Cám ơn điện hạ, vậy 8h thần sẽ ở trong phòng chơi với Jaejae, điện hạ cần gì cứ gọi thần.”

“Ừm, được rồi. Thời gian cũng không còn sớm, cậu đi chuẩn bị bữa tối đi.”

“Thần sẽ pha trà hạ nhiệt, điện hạ nghỉ ngơi một chút đi.”

“Ừm.”

Jaejoong rời khỏi phòng làm việc, sau khi đóng cửa thì nhú nhú mày, Yunho hôm nay thật kỳ quái gì đâu, một chút tật xấu cũng không tái phát, còn chủ động bảo cậu 8h về phòng chăm Jaejae, hay là đổi chiều đỗ ngọt đây? Jaejoong lắc lắc đầu, đoán không ra tâm tư của Yunho, dựa theo Changmin nói, Yunho cũng không phải người cố tình gây sự, vậy mà còn cố ý gây chuyện với cậu những hai tuần rồi. Changmin cũng chẳng hiểu làm sao, nhóc lại vì công chuyện bận rộn nên không thể thường xuyên ở đây, công việc của Yunho chuyện lớn chuyện nhỏ gì cũng do Jaejoong phụ trách, mỗi ngày bận rộn từ sáng sớm đến đêm khuya, trở về phòng Jaejae đã ngủ khi không có thời gian chơi cùng Jaejae.

7. Chương 7

13.

“Baba, Jaejae ghép được rồi, baba thấy Jaejae giỏi không?”

“Woah, Jaejae của chúng ta càng ngày càng giỏi nha! Baba theo không kịp Jaejae rồi, làm sao bây giờ?”

Từ ngày Yunho nói không cần Jaejoong theo phục vụ sau 8h tối, Jaejoong mới có thời gian chơi đùa cùng Jaejae. Hiện tại mỗi buổi tối, Jaejoong sẽ cùng Jaejae chơi một vài trò có ích cho sự phát triển trí thông minh của bé, nhằm chuẩn bị cho Jaejae đi học, Jaejae là một đứa trẻ thực thông minh, cái gì dạy qua một lần sẽ nhớ mãi, theo tình huống hiện tại có lẽ sắp đi học được rồi.

Jaejoong ôm lấy Jaejae ngã lăn ra tắm tắm mềm, hai cha con vui vẻ cười khanh khách.

“Jaejae muốn thưởng!”

“Jaejae càng lúc càng nghịch nha, còn đòi thưởng, vậy Jaejae muốn được thưởng gì nào?” Jaejoong nhẹ nhàng nhéo mũi bé.

“Jaejae muốn được ăn bánh ngọt ô mai, lâu lắm rồi không được ăn.” Bé Jaejae ôm cánh tay Jaejoong, đầu nhỏ ở trong lòng Jaejoong cọ tới cọ lui.

“À, có con heo nhỏ lại nổi tính tham ăn rồi, được ngày mai baba sẽ làm cho Jaejae một cái bánh ngọt ô mai ngon thật ngon, có chịu không? Vậy Jaejae đem hết mấy thứ này ghép lại nhé.” Jaejoong hôn lên trán bé Jaejae, hai cha con một khuôn mặt cười rạng rỡ.

“Baba là tốt nhất! Jaejae rất nhanh sẽ ghép được hết cho coi, baba nhìn nha.” Bé Jaejae tuột khỏi lòng Jaejoong, cái đầu nhỏ cúi xuống chăm chú ghép mấy món đồ chơi.

“Giỏi lắm.” Jaejoong xoa đầu Jaejae, cầm tệp tài liệu bên cạnh lên coi, yến tiệc tháng sau phải chuẩn bị rất nhiều thứ, hơn nữa thân là chấp sự đời sống của Thái tử, đối với các loại tin tức quan hệ đối nhân xử thế ở hoàng gia cũng phải hiểu rõ ràng, không thể không cảm thán trong triều đình đầy rẫy thị phi....

“Bé Jaejae đang chơi trò chơi à, Jaejoong hyung, sao không đóng cửa phòng ngủ vậy?” Changmin dựa cửa cười cười.

“Chú Changmin ~ Jaejae đang ghép đồ chơi nè.” Bé Jaejae vừa thấy Changmin liền bổ nhào lên người hắn.

“Jaejae của chúng ta thông minh quá. Nếu Jaejae có thể ghép hết toàn bộ trò chơi này, chú sẽ dẫn Jaejae đi ăn, chịu không?”

“Hay quá! Jaejae sẽ ghép xong ngay đây!”

“Vậy Jaejae đi ghép đồ chơi nhé, chú nói chuyện với baba tí.”

“Dạ.”

“Changmin sao lại đến đây. Anh sợ điện hạ tìm nên để cửa mở cho tiện, chừng nào ngủ thì đóng lại.”

“Yunho hyung bình thường buổi tối sẽ không có việc gì, hay đọc sách nên anh không cần phải để ý anh ấy đâu. Em tìm hyung để nói chuyện dạ yến tháng sau, cuối tuần này phải chuẩn bị xong, ngày mai em lại đi Nhật công tác, đến bữa dạ yến mới về tối. Jaejoong hyung, thực xin lỗi, vốn hẵn là hai người cùng chuẩn bị, kết quả kế hoạch anh viết, tất cả mọi chuyện cũng do anh an bài, sắp tới dạ yến em lại đi công tác, thật là cực khổ anh quá đi...” Changmin ngồi bệt xuống sàn cạnh Jaejoong, thoải mái duỗi hai chân.

“Không sao, anh vốn quen chuyện này rồi, hơn nữa không có em góp ý anh có thể viết kế hoạch hoàn hảo vậy sao. Em cứ lo việc của em đi, anh mỗi ngày đều theo điện hạ ở tại hoàng cung nên chuyện sắp xếp cũng tiện hơn, không có gì vất vả cả.”

“Ừm, vậy thì tốt rồi, em đến để đưa tài liệu cho Yunho hyung, sẵn tiện nói với anh chuyện này. Đạo gần đây Yunho hyung càng ngày càng được Jaejoong hyung chăm sóc thật tốt, thật là hạnh phúc chết đi được. Hay là Jaejoong hyung đừng làm chấp sự cho Yunho hyung nữa, qua làm quản gia cho em đi.”

Jaejoong gõ gõ đầu Changmin, đứa em này thật khiến người ta yêu thương mà. Lúc làm việc thì mạnh mẽ dứt khoát, mặt khác lại đáng yêu vô cùng, hợp với Jaejae vô cùng, hai người mà chụm lại thì chủ đề chỉ có chỗ nào đi chơi vui, chỗ nào ăn ngon mà thôi.

Nói xong chuyện công việc rồi, Changmin theo Jaejae chơi một lát mới rời đi.

14.

Yunho tuy là đương kim Thái tử, nhưng chưa phải là người kế thừa vương vị duy nhất. Căn cứ vào quy định thừa kế vương vị thì Jung Il Woo và Jung Kyung Ho, con trai của hai người chú của Yunho cũng đủ tư cách kế thừa. Nếu Yunho không đủ tri thức và phẩm chất để toàn bộ quan viên tin phục thì sẽ không thể kế thừa vương vị. Để cho công bằng, các Thế tử có tư cách kế thừa ngôi vị sau khi trưởng thành phải tiến hành cuộc tỷ thí sát hạch hàng năm, Thế tử thắng chung cuộc sẽ có tư cách kế thừa vương vị. Jung Il Woo và Jung Kyung Ho bằng tuổi Jung Yunho, Jung Il Woo và Yunho khá thân, hơn nữa trong những cuộc tỷ thí trước đã âm thầm để lộ cho mọi người thấy anh không có ý muốn kế thừa vương vị nhưng để tránh tranh chấp xảy ra nên vẫn tỷ thí theo sự an bài của hoàng gia. Nhưng Jung Kyung Ho thì ngược lại, thái độ làm người giả dối, hơn nữa đã tâm muốn đoạt ngôi hoàng đế đã lâu, luôn đối đầu với Yunho. Sau khi Yunho trưởng thành, cùng Jung Il Woo và Jung Kyung Ho tỷ thí ba lần thắng hết ba lần, ngai vàng thuộc về ai về thì mọi người đều đã rõ nhưng vẫn có người phản đối Yunho, mấy chiêu trò của Jung Kyung Ho càng lúc càng nhiều. Dạ tiệc ngoài mặt là tăng tình cảm giữa các thành viên trong hoàng gia, trên thực tế là để nhìn rõ thế cục, ba tháng tiếp theo sẽ có một cuộc tỷ thí nữa diễn ra. Dù sao thì vừa có địa vị cao vừa có quyền thế cùng tài phú, ai mà không muốn.

Đề mục cho cuộc tỷ thí kế tiếp của ba vị Thế tử là – cưỡi ngựa, bắn súng. Nguyên bản truyền thống từ xa xưa chính là “cưỡi ngựa, bắn cung, săn thú” nhưng tới thời hiện đại thì sửa thành cưỡi ngựa và bắn súng. Cưỡi ngựa vẫn là một hoạt động thịnh hành trong hoàng gia, đất nước Hàn quốc trước đây có được là nhờ chinh chiến trên lưng ngựa, muốn cầu con nối dòng sông sẽ cũng cưỡi ngựa, với sự phát triển của khoa học kỹ thuật, vũ khí cũng được đổi mới, từ cung tên, trường thương đổi thành súng lục, cho nên có kỹ thuật bắn súng cừ khôi cũng là một trong những yêu cầu của thành viên hoàng gia. Ba vị Thế tử từ nhỏ đã được dạy cưỡi ngựa, bắn súng, thỉnh thoảng rảnh cũng thực hành. Sắp tới sẽ có tỷ thí nên cần phải tập luyện với cường độ liên tục, mọi người cũng bắt đầu tham gia huấn luyện. Thời khóa biểu luyện tập cưỡi ngựa và bắn súng của Yunho đã được sắp xếp ổn thỏa, chỉ chờ dạ yến xong là tiến hành.

Yến tiệc được tổ chức theo đúng kế hoạch, Yunho vốn dĩ là tâm điểm của ngày hôm nay, thật đông khách đến dự, hơn nữa có Changmin và Jaejoong giống như cánh tay mặt tay trái đón tiếp khách hai bên khiến cho nhân vật chính càng thêm tỏa sáng. Changmin và Jaejoong ở bên cạnh Yunho, nhiệm vụ quan trọng nhất chính là hộ tống cho Yunho, tuy rằng tủy lượng của anh không tệ nhưng vì bệnh đau dạ dày nên không thể uống nhiều. Hơn nữa dạ yến hoàng gia, mặt ngoài thì thuận hòa vui vẻ nhưng vẫn ngầm muốn moi những mặt xấu của hoàng thất cho toàn thể mọi người đều thấy cho nên ngoại trừ chén rượu còn phải đề phòng người có mưu đồ xấu.

“Jaejoong hyung, thức ăn trong dạ yến lần này đều là anh làm đúng không?” Mới đi vào đại sảnh, Changmin liền lộ ra ánh mắt như nai con chớp chớp.

“Em không phải đã sớm biết sao, thế nào?”

“À...em muốn đi ăn trước một chút rồi mới đến giúp Yunho hyung chần rượu, một mình anh chần rượu được không? Nghe nói Jaejoong hyung ngàn chén không say mà.”

“Này...” Chỉ sợ Yunho đồng ý mới được.

“Được rồi, đi đi, thật là chậm một giây cũng không được mà.” Jaejoong còn chưa dứt lời, Yunho liền hiểu rõ mà khoát tay với Changmin, mỗi lần trước các buổi tiệc rượu đều phải dành cho đứa nhỏ này 20 phút để cho nhóc chén no bụng cái đã, Yunho sớm đã quen.

“Chỉ biết hyung tốt với em nhất mà. Yunho hyung, Jaejoong hyung, 20 phút sau em lập tức trở lại.” Changmin cười rộ biến thành mắt lớn mắt nhỏ, nhanh như chớp đã không thấy bóng.

8. Chương 8

15.

Yunho vẻ mặt nghiêm trang đi vào đám người, tuy là vẻ mặt lạnh lùng nhưng vẫn không làm giảm đi số người đến chào hỏi hân, không ít tiểu thư gia đình quyền quý đều xoay quanh Yunho, anh cũng dùng nụ cười xã giao tươi nhất có thể để chào đón mọi người.

“Điện hạ, thần lấy chút gì để điện hạ lót dạ nhé, một lát sẽ không khó chịu, ngài chờ một chút.” Jaejoong tiến đến bên tai Yunho nói nhỏ rồi xoay người rời đi, chọn một ít hoa quả bánh ngọt, tránh cho Yunho bụng rỗng uống rượu, vị Thái tử điện hạ này dạ dày quý lắm đó nha.

Jaejoong trở lại bên cạnh Yunho, người xung quanh anh đã thay đổi mấy lượt, quả nhiên là Thái tử có khác, các mối quan hệ giao tiếp cũng hơn người, lúc này đang nói chuyện với Yunho là người anh chú bác của anh, Jung Il Woo.

“Đây là chấp sự mới của em à, nếu không nói anh còn tưởng Hoàng hậu nương nương tìm bạn trai cho em chứ.” Jung Il Woo mỉm cười nhìn Jaejoong đứng cạnh Yunho.

“Il Woo, ngay cả anh cũng đến đập em một cước hả. Loại chuyện này đừng nói lung tung ra ngoài, anh cũng biết mẫu hậu em...” Đối mặt với người anh chú bác khá thân này, Yunho cũng không giữ khoảng cách cũng như thân phận Thái tử.

“Haha, khản trương vậy làm gì, lẽ nào em thật sự động tâm với người con trai tuyệt vời này sao?” Jung Il Woo cười như kẻ trộm nhìn nhìn hai người.

“.....” Yunho trực tiếp liếc mắt khinh thường Il Woo, Jaejoong trong lòng cũng trợn mắt. Tại sao vị Jung Il Woo này lại không giống lời kể lại vậy, chẳng lẽ người trong hoàng thất đều là dạng tâm thần phân liệt, bên ngoài một tính cách, bên trong một tính cách sao.

“Được rồi, không đùa với em nữa. Anh mới từ nước Anh về đã nghe nói em tuyển được một chấp sự mới, được mọi người đánh giá cao, chính là vị này à, hôm nay vừa thấy quả nhiên là thâm tàng bất lộ.” Jung Il Woo nói xong nâng ly rượu nói với Jaejoong “Xin chào, tôi là Jung Il Woo.”

“Jung Il Woo điện hạ nâng đỡ rồi, thần là Kim Jaejoong.” Jaejoong cúi chào không siểm nịnh cũng không kiêu ngạo.

“Yunho có một mỹ nam như cậu bên cạnh xem ra thoải mái không ít rồi, Yunho thật có phúc nha.” Lại một câu bông đùa khiến Yunho và Jaejoong đều đổi sắc mặt, bất quá biết Il Woo hay nói giỡn nên hai người không thềm chấp.

Vui đùa một hồi, Il Woo đột nhiên bước lên phía trước, ghé vào tai Yunho thấp giọng nói: “Anh nghe nói dạo này bên Kyung Ho có động tĩnh, còn đổi một chấp sự đặc biệt, một lát em nói chuyện với hắn phải cẩn thận một chút.”

“Hừ, nhiều năm như vậy chỉ biết dùng mấy chiêu thủ đoạn ti tiện.” Changmin bưng một đĩa trái cây đi tới, không đợi Yunho nói đã hừ một tiếng khinh miệt.

“Tuy là thủ đoạn ti tiện nhưng cũng có ảnh hưởng, đừng quên chút nữa phải cẩn thận.” Il Woo nhấp một ngụm rượu nhìn Changmin đang nhú mày.

“Em biết rồi, anh cũng vậy” Tuy lòng không bắt ngờ nhưng Yunho vẫn nhớ tới tình huống năm đó, cũng nhú mày.

“Anh có cái gì phải lo chứ, anh chẳng hứng thú với ngôi vị hoàng đế, hẳn sẽ không lãng phí sức để đối phó với anh đâu. Đúng rồi, cuối tuần có huấn luyện cưỡi ngựa và bắn súng, chúng ta hẹn thời gian đi, tập cưỡi ngựa anh muốn tập với em thì tốt hơn. Changmin cũng theo đi, anh muốn so tài bắn súng với em. Ah, Ji Wook của anh đến rồi, anh đi tìm cậu ấy đây.” Jung Il Woo nói xong không đợi Yunho và Changmin đáp lời đã lướt đi.

“Yunho hyung, vừa nãy em tra được, Jung Kyung Ho hôm nay lúc bắt đầu tiệc rượu đã xuất hiện, nãy giờ cũng chưa thấy hành động quỷ dị gì. Bên cạnh hẳn là chấp sự mới đổi, đã phái người đi thăm dò, bây giờ chưa có tin tức gì.”

“Ừm, hôm nay người nhiều như vậy, hẳn sẽ không hành động thiếu suy nghĩ đâu. Đừng quá khẩn trương.” Yunho bình thản nói, đột nhiên nhớ tới chuyện gì nhìn Jaejoong nói “người khác đưa rượu cho cậu thì đừng uống.”

“A?” Jaejoong ngăn người, hôm nay là tiệc rượu, người khác mời rượu cũng là chuyện rất hiển nhiên, không uống lại bị coi là không lịch sự nhưng yêu cầu của Thái tử điện hạ không thể không tuân theo “Vâng, điện hạ.”

“Ôi, Yunho hyung quan tâm Jaejoong hyung quá nha.” Changmin cười tà nói “Người ta theo Yunho hyung lâu như vậy cũng không thấy anh quan tâm người ta gì hết.” Yunho và Jaejoong đều nhin không được liếc xéo Changmin một cái.

Jung Il Woo vừa đi thì Jung Kyung Ho mang theo chấp sự mới của mình tiến đến.

“Yunho hyung, Changmin, đã lâu không gặp, vẫn tươi trẻ như ngày nào.” Jung Kyung Ho ngoài cười nhưng trong không cười nhìn Yunho.

“Kyung Ho cũng vậy.” Yunho đáp lễ, thể nhưng mùi thuốc súng nồng nặc giữa hai người.

“Nghe nói anh mới tuyển chấp sự mới, Kim Jaejoong phải không, xem ra chính là vị này. Quả nhiên là một nhân tài, thật sự ngưỡng mộ. Em cũng mới tuyển được một chấp sự mới, Dong Wook. Không biết có giỏi như Jaejoong của hyung không đây.” Đây chính là khiêu khích trắng trợn...

“Kyung Ho điện hạ, Dong Wook chấp sự...” Jaejoong cúi chào Kyung Ho và Dong Wook, Kyung Ho cũng gật đầu với cậu, còn Dong Wook cúi chào đáp lễ. Cảm giác không khí có chút kỳ quái, Jaejoong ngẩng đầu vừa lúc chạm mặt Dong Wook, cậu ngăn người, ánh mắt đó....

16.

Sau khi đi chào khách đến dự tiệc vài lượt, Yunho cũng chưa uống nhiều rượu, lúc nào cũng chỉ nhấp môi làm dáng nhưng Jaejoong thì ngược lại, không biết uống bao nhiêu rượu rồi nữa. Vì đề phòng người ta đưa rượu, cái ly của cậu lúc nào cũng đầy, hơn nữa đây là lần đầu Thái tử công khai chấp sự, không ít người vì muốn tạo mối quan hệ đã chạy đến mời rượu Jaejoong. Jaejoong ai oán nhìn Changmin nhưng Changmin chỉ bắt lực nhún vai, mình lần đầu tiên ra mắt cũng bị như vậy thôi, về sau thì sẽ ổn ấy mà. Jaejoong đành phải kiên quyết, tuy rằng tửu lượng của cậu tốt thật nhưng sau mấy lượt đã không biết mình uống bao nhiêu, đầu cảm thấy có chút choáng váng, buổi tối khẳng định sẽ nhức đầu chết luôn. Cũng may rượu hôm nay nồng độ cồn không cao, người khác cũng không phát hiện ra chuyện lạ, vừa rồi lấy thức ăn cho Yunho lại quên mất bản thân, giờ trong bụng chỉ toàn rượu là rượu, Jaejoong bắt đầu có cảm giác nóng rát như lửa cháy, đang định kiểm chút gì ăn thì Hoàng hậu dẫn một cô gái xinh đẹp đi đến chỗ Yunho.

“Yunho à, đến đây giới thiệu chút nào, đây là cháu gái của Park Lý sự – Park Bo Young, mới du học ở Mỹ về.” Nụ cười rạng rỡ của Hoàng hậu cho thấy, rõ ràng là có ý muốn giới thiệu cho Yunho, Jaejoong liếc mắt

nhìn Yunho, khóe miệng run rẩy một chút nhưng chỉ là nháy mắt thôi, vừa nhìn thấy ánh mắt của Hoàng hậu nương nương chiếu tới cậu liền đổi thành nụ cười thân thiện.

“Thái tử điện hạ, hân hạnh gặp mặt, không biết có thể gọi anh là Yunho không?” Park Bo Young tươi cười hơi nhún người, giơ tay nhắc chân đều ra dáng thiên kim tiểu thư.

“Park tiểu thư, hân hạnh.”

“Yunho tiền bối cũng tốt nghiệp từ trường Carmbridge phải không, lúc ở trường luôn nghe thầy Billy nhắc đến Yunho tiền bối.”

“Không ngờ Bo Young cũng cùng trường với Yunho hả, vậy hẳn là có nhiều chuyện để nói lắm đây, các người cứ nói chuyện đi nhé, ta không quấy rầy. Jaejoong à, Changmin à, ta có chút chuyện muốn nói với hai người.” Nói xong Hoàng hậu còn dùng sức trừng mắt với Yunho, Changmin hiểu ý nắm tay Jaejoong kéo về hướng Hoàng Hậu.

“Thế nào, Park Bo Young này là một đại mỹ nhân ha, mấy năm trước thấy con bé còn nhỏ, không ngờ lớn lên lại xinh đẹp như vậy.”

“Dạ, quả thật là một đại mỹ nhân, có điều hình như Yunho hyung không thích dạng đó.”

“Yunho hyung của con đến yêu còn chưa biết thì làm gì biết mình thích dạng nào, phải nhanh chóng cho nó tiếp xúc với nhiều cô gái với nhiều cá tính mới được. Jaejoong, chuyện lần trước ta dặn con thế nào rồi?”

“Trong khoảng thời gian này Thái tử điện hạ không có liên hệ đặc biệt với cô gái nào, mỗi ngày đều rất chú tâm học tập và làm việc, cho nên vẫn chưa phát hiện người mà điện hạ nói.”

“Cái gì? Yunho hyung có người yêu? Sao con lại không biết...”

“Xem đi, ta biết ngay nó gạt ta mà, ngay cả Changmin cũng không biết, để xem ta làm thế nào thu thập nó đây.” Hoàng hậu biểu cảm không tốt nhìn chằm chằm về phía Yunho “Phải tổ chức nhiều yến tiệc hơn, mời các thiên kim tiểu thư đến nữa, Changmin con thấy thế nào...” Hoàng hậu còn chưa nói xong đã bị các phu nhân khác kéo đi.

Jaejoong đem chuyện trước đây Yunho thừa nhận mình có người yêu kể với Changmin, Changmin nhún mày, quả nhiên nói dối sứt sọc như vậy mà cũng nói cho được hà... Đang định tiếp lời thì bị món ăn mới dọn lên bàn hấp dẫn, Jaejoong nhìn Changmin cương chiêu lắc đầu, thấy Yunho hẳn là không có vấn đề gì, xoay người dặn dò Changmin vài câu sau đó đến nhà vệ sinh, đi rửa mặt xong chắc là sẽ tỉnh táo được đôi chút...

9. Chương 9

17.

Jaejoong vừa đi vừa nghĩ không biết hôm nay có ai chăm Jaejae không, phải dặn dò Eun Young một chút mới được (Eun Young là nữ giúp việc trong cung Thái tử), nhưng đi đến một góc thì nghe chấp sự mới của Jung Kyung Ho thấp giọng nói chuyện điện thoại, đang muốn lướt qua thì bị nội dung của cuộc nói chuyện làm đứng lại...

“Vâng, hai tên chấp sự bên cạnh hẳn đều đã rời đi, chỉ cần hẳn uống ly rượu trên tay cô gái kia, ngày mai trên khắp các mặt báo sẽ có scandal của Thái tử...” Nghe như vậy Jaejoong lập tức suy nghĩ, ký ức quay về tiệc rượu ban nãy, sau khi Kyung Ho và Dong Wook nhìn thấy cậu, khách sáo chào vài câu cũng không nhiều lời, Yunho và Changmin đều nghĩ đây là tiệc gia đình, hẳn là Kyung Ho không dám giở trò, tuy rằng trực giác thấy hai người họ là kẻ xấu, hơn nữa vị chấp sự bên cạnh Kyung Ho, Jaejoong cảm thấy có chút quen mắt nhưng lại không có ấn tượng rõ ràng, hơn nữa uống quá nhiều rượu, suy nghĩ có chút mơ hồ nên cũng không thèm để ý. Giờ mới nhớ, kẻ kia chính là người lúc mình học ở học viện chấp sự đã tỏ tình nhưng bị mình cự tuyệt sao, ánh mắt hẳn khi nãy rõ ràng rất giống lúc bị cậu từ chối đã hét lên một câu “Tôi sẽ khiến em thành người của tôi!”, hình như gọi là Dong Wook thì phải? Lần tỏ tình đó cũng là lần đầu tiên

Jaejoong thấy hần, sau đó nghe nói hần đã rời khỏi học viện, cậu rất nhanh cũng quên luôn chuyện đó. Dù sao lúc học ở học viện, chuyện được tỏ tình cũng thường thôi, hiện tại nhớ đến ánh mắt kia của Dong Wook, tự nhiên cảm thấy lạnh cả người.

Jaejoong nhanh chóng quay về sảnh tiệc, Yunho và Bo Young đã không còn đứng ở chỗ cũ, cũng không thấy Changmin đâu, Jaejoong gấp đến độ trán rịn một lớp mồ hôi mỏng, đột nhiên tầm mắt quét về phía hai thân ảnh đang đứng ở góc trái, Bo Young tươi cười đưa cái gì đó cho Yunho, đáng tiếc Yunho đưa lưng về phía Jaejoong, chặn mất tầm mắt cậu nên cậu vội vã đi về hướng ấy, bước chân thật áp lực, vừa may trước khi Yunho cầm ly rượu đã cầm lấy trước anh. Không thể tỏ ra vô ý dụng trúng ly, như vậy sẽ khiến nhiều người chú ý, Jaejoong nhanh chóng động não nhưng lại chẳng thể nghĩ ra cách giải quyết nào tốt đẹp, cuối cùng cậu ngửa đầu uống sạch ly rượu đó, sau đó lộ ra nụ cười nhả nhặn “Park tiểu thư, thật xin lỗi, thân thể điện hạ không khỏe, hôm nay không thể uống rượu nữa, Jaejoong thân là chấp sự của Thái tử, thay Thái tử cảm ơn Park tiểu thư, xin Park tiểu thư thông cảm.” Tuy rằng không biết người nữ mà Dong Wook nói là ai nhưng chỉ cần chắc chắn đêm nay Yunho không hề đụng tới ly rượu nào nữa là được.”

“Haha, không biết thân thể Yunho tiền bối không khỏe, là tôi sai, Kim chấp sự không cần giải thích.” Park Bo Young cũng đỡ cười gượng hai tiếng, uống ly rượu của mình che đi xấu hổ.

Yunho bất ngờ nhìn Jaejoong, rõ ràng đối với hành động của cậu ngạc nhiên vô cùng. Changmin khi này thấy bước chân vội vã của Jaejoong không ổn cũng đi đến, Jaejoong âm thầm nháy mắt với Yunho và Changmin, Changmin nhanh ý: “Điện hạ, Hoàng Thượng cho mời.”

“Park tiểu thư, thật có lỗi, không thể tiếp chuyện với cô.” Yunho hơi cúi người chào, sau đó ba người xoay người rời đi, Park Bo Young nhìn theo mà ánh mắt sâu thẳm.

18.

Ba người đi đến một chỗ không có người, Jaejoong nói qua chuyện đó một lần cho Yunho và Changmin nghe. Yunho nhú mày, vẻ mặt không còn thoải mái như khi nãy, tựa hồ nhớ đến chuyện gì....

Changmin tức giận đập tay vào tường: “CMN, Jung Kyung Ho này có lúc nào chịu làm người không vậy. Yunho hyung, em sẽ cho người đi thăm dò trước, Jaejoong hyung vẫn nên về nghỉ ngơi trước, không biết ly rượu vừa rồi có vấn đề gì không.”

“Ừ, gọi bác sĩ Han đến, Jaejoong cậu đợi kiểm tra chút nhé. Tiệc tối còn khoảng một tiếng nữa thì kết thúc, tôi phải chờ kết thúc mới có thể rời đi.” Yunho nhìn Jaejoong, trong mắt là tia lo lắng mà kể cả bản thân anh cũng không biết.

“Điện hạ, thần không sao, thần sẽ ở đây để phục vụ ngài, Changmin em đi trước đi.” Trải qua chuyện vừa rồi, Jaejoong đã hoàn toàn tỉnh táo, ngay khi cậu quyết định làm chấp sự của Thái tử cũng hạ quyết tâm làm tốt mọi thứ, hôm nay chính là dịp để thử thách bản thân.

“....” Yunho còn muốn nói điều gì, nhưng nhìn thoáng qua ánh mắt kiên quyết của Jaejoong cũng thôi không nói.

Việc này tạm thời Yunho không muốn cho Hoàng Thượng và Hoàng hậu biết, tránh cho họ lo lắng quá độ, Yunho nghĩ trước phải đi tìm Il Woo dặn dò chút chuyện, có lẽ anh ấy sẽ giúp được gì chẳng. Nhưng đúng lúc này người MC cầm mic đứng trên sân khấu khuấy động không khí, đèn tắt, nhạc lên, nam nữ dắt tay nhau ra sân nhảy. Vừa rồi quá khẩn trương nên đã quên mất phần tiếp theo của buổi tiệc là khiêu vũ, trước buổi tiệc Yunho đã đọc diễn văn rồi, lúc kết thúc sẽ do Hoàng thượng và Hoàng hậu chủ trì, cho nên hiện tại Thái tử rời đi cũng sẽ không có ai để ý. Yunho nhắn tin cho Il Woo, hẹn Il Woo lên sân thượng của điện Thái tử để gặp mặt. Thừa dịp mọi người còn đang đắm chìm trong vũ khúc, Jaejoong và Yunho trực tiếp chuẩn khỏi sảnh lớn tổ chức tiệc, đi đến tầng thượng. Tiệc rượu hôm nay chính là tổ chức tại đại sảnh của chính điện, từ chính điện đến điện Thái tử chỉ cách 5 phút đi bộ.

Yunho và Jaejoong cẩn thận tránh đi đám người theo dõi mình, đi ra cửa, nào ngờ va phải một người bồi bàn, Yunho đi phía trước ướm nhẹp từ mặt đến ngực, đang phiền phức gặp tình huống trên Yunho suýt chút nữa thì nổi lửa, nhưng vì tránh tai mắt kẻ khác anh phải cố kiềm chế cơn giận, bồi bàn này khuôn mặt rất lạ, hần là từ cung khác điều qua, thấy mình va phải Thái tử thì cả người run rẩy, cúi đầu chờ Yunho trừng phạt. Jaejoong nhanh chóng lấy khăn tay lau cho Yunho, liếc cái băng tên trước ngực tên bồi bàn, bảo hần

nhANH chóng rời đi, may mà lúc này đèn tối nên cũng không mấy người để ý, Jaejoong nhanh chóng đưa Yunho rời khỏi đại sảnh.

“Điện hạ, hay là ngài về tắm một chút đi, nói Il Woo điện hạ chờ ngài trong phòng làm việc?”

“Không sao, chút rượu thôi mà, phải nói chuyện này cho Il Woo hyung biết đã.”

Tất cả mọi người chìm đắm trong dạ tiệc, không ai hay biết Jaejoong và Yunho đã rời khỏi và đang nhanh chóng tiến về điện Thái tử. Khi tới điện Thái tử, phát hiện có dáng ai như Il Woo đã đợi ở đó.

“Hôm nay đến sớm nhỉ.” Yunho vội đi về hướng đó, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng kêu khẽ của Jaejoong, Yunho cảnh giác quay đầu thì thấy Dong Wook một tay kiềm chế Jaejoong, một tay chụp khăn lên mặt cậu, Jaejoong dần mất đi ý thức. Yunho còn chưa kịp phản ứng, liền thấy trước mắt hiện ra một khuôn mặt quen thuộc, sau đó một chút ý thức cũng không còn...

10. Chương 10

19.

Changmin sắp xếp chuyện phái người điều tra xong thì trở lại yến tiệc, tìm một vòng cũng không thấy Yunho và Jaejoong đâu, nghi ngờ sao họ rời đi mà không báo với mình một tiếng, cậu nhún mày lấy điện thoại gọi cho Jaejoong nhưng không ai nghe máy, gọi Yunho cũng vậy, ngẫm nghĩ một hồi liền gọi cho Il Woo nhưng tình trạng không thay đổi. Kỳ lạ! Chẳng lẽ ba người đều bị mất tích, chợt phát hiện Il Woo vừa mới dẫn bạn gái rời sân nhảy, vội vàng chạy lại túm Il Woo ra góc điện.

“Shim Changmin, làm gì vậy, chú ý hình tượng chút được không? Hyung tốt xấu gì cũng là Thế tử nha!” Il Woo vẫy vẫy tay Changmin ra, không hờn giận chỉnh lại tay áo bị nhăn.

“Anh biết Yunho hyung và Jaejoong hyung đi đâu không? Em gọi cho họ không được. Còn nữa, sao anh không nghe điện thoại?”

“Cái gì? Hai người có nói gì với anh đâu, hay là lén đi đâu ăn chút gì rồi, anh vừa nãy cũng có nhận được điện thoại của em đâu...Ừa, điện thoại của anh đâu, vừa rồi còn để trong túi mà...chẳng lẽ bị móc túi...” Il Woo thấy thần sắc Changmin không ổn cũng bắt đầu lo lắng, đưa tay lấy đi động nào ngờ đi động đã không cánh mà bay.

Changmin nghe vậy thì sững sờ, lẽ nào Kyung Ho lá gan lớn như vậy, dám nhân cơ hội dạ tiệc ra tay.

Il Woo nhìn phản ứng của Changmin biết cậu đang suy nghĩ cái gì liền nói: “Anh nghĩ Kyung Ho muốn trước trận đấu khiến Yunho mất quyền kế vị, không ai nghĩ hôm nay hắn dám giở trò cho nên hắn mới lớn mật như vậy, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì? Tại sao em lại tách khỏi Yunho vậy?”

Changmin kể đại khái câu chuyện cho Il Woo nghe, biểu cảm của Il Woo cũng dần nghiêm trọng.

“Sự tình chỉ sợ không chỉ đơn giản như vậy, đi động của anh hắn là bị chúng trộm rồi! Chết! Yunho và Jaejoong có thể sẽ gặp nguy hiểm đó!”

“Dạ, tên Kyung Ho kia xem ra là đợi không được ra tay làm liều. Chúng ta chậm một bước rồi, phải nhanh chóng tìm ra hai người họ mới được. Chuyện này tạm thời giữ bí mật với Hoàng thượng và Hoàng hậu đi, Yunho hyung không muốn họ lo lắng.”

“Anh biết. Thời gian ngắn như vậy hắn là còn trong cung. Anh sẽ phái người bí mật đi tìm, bên em cũng phái người đi tìm khắp hoàng cung đi.”

“Dạ.”

Bên kia, Yunho và Jaejoong bị Kyung Ho và Dong Wook lặng lẽ đưa ra khỏi hoàng cung.

Không biết qua bao lâu, Jaejoong mơ hồ tỉnh lại, cảm giác hai tay bị trói ngược ra sau, cả người không có khí lực, cậu cố gắng mở mắt, phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường lớn, Yunho cũng nhắm chặt hai mắt, hai tay bị trói, đang hôn mê nằm đối diện cậu, cách đó không xa có ba người đang ngồi nói chuyện tại sofa, Jaejoong nhanh chóng nhắm mắt lại, tập trung nghe nội dung cuộc nói chuyện, nghe tiếng hẳn là Kyung Ho và Dong Wook, còn có một người đàn ông không biết tên.

“Lần này lượng thuốc nhiều gấp đôi lần trước, Yunho khẳng định trốn không thoát. Trong vòng nửa tiếng nữa họ sẽ không tỉnh lại nhưng chỉ cần cho họ uống cái này...được tính trong cơ thể sẽ bị kích phát, điện hạ không cần phải lo lắng.” Đây là thanh âm của Dong Wook.

“Cậu kiểm tra lại lần nữa đi, phải cam đoan không có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra, tuyệt không được xảy ra chuyện như lần trước. Il Woo bên kia cũng phải phải người xem chừng.” Đây là tiếng của Kyung Ho, Jaejoong rất nhanh đã nhận ra.

“Vâng, điện hạ yên tâm” Đây là giọng một người lạ, hẳn là người đang nhận lệnh từ Kyung Ho.

“Dong Wook, cậu ở lại đây, căn cứ theo kế hoạch làm việc, còn cậu theo tôi về tiệc rượu.”

“Dạ.”

Jung Kyung Ho đi đến bên giường, nắm lấy cảm Yunho kéo mặt hắn qua, cười lạnh nói: “Jung Yunho, mày có thể tránh được một lần không thể thoát được lần thứ hai đâu, tao không tin lần này mày lại trốn được.. Sáng ngày mai để xem mày lấy cái gì để kiêu ngạo trước mặt tao đây, hahahaha.” Kyung Ho vì kích động mà vẻ mặt vặn vẹo, hung hăng hất mặt Yunho, trong mắt là khát vọng quyền lực cháy bùng như ngọn lửa....

Một lát sau, ba người rời khỏi phòng.

“Cậu ở đây trông chừng, tôi rất nhanh sẽ trở lại.” Bên ngoài tiếng Kyung Ho vang lên.

Có lẽ nghĩ người bên trong sẽ không tỉnh lại sớm, Dong Wook cũng an tâm mà rời khỏi. Cảm giác bên ngoài không còn tiếng động, Jaejoong lại mở mắt, ngồi dậy nhìn chung quanh bốn phía, thoát nhìn đây là phòng tình nhân của một khách sạn nào đó, cách trang hoàng đúng kiểu khách sạn năm sao, trên tủ đầu giường còn có bản nội quy cùng số điện thoại cần liên hệ của khách sạn, phải mau nghĩ cách báo cho Changmin mới được. Jaejoong dùng thân mình huých Yunho nhưng anh tựa hồ một chút ý thức cũng không có, xem ra bị hạ được nặng lắm.

Jaejoong bước nhẹ xuống giường, dùng điện thoại ở tủ đầu giường gọi cho Changmin, tuy rằng tay bị trói ra sau lưng, không nhìn thấy bảng số để bấm nhưng loại kỹ năng cơ bản để cầu cứu này Jaejoong gần như nằm lòng, điện thoại rất nhanh đã bấm gọi, truyền đến tiếng thở hổn hển của Changmin:

“Xin chào, cho hỏi là ai vậy?”

“Changmin, là anh!”

“Jaejoong hyung, hai người đang ở đâu vậy? Em muốn lật cái cung lên rồi mà không thấy hai người đâu, đang ở đâu vậy...” Vừa nghe được giọng Jaejoong, Changmin yên tâm không ít.

“Changmin, anh và Yunho bị Kyung Ho bắt cóc. Nơi này là khách sạn Thiên Đường, phòng tình nhân, phòng số mấy thì anh không biết, em mau tra cái số điện thoại anh gọi đến cho em nè. Họ hạ được hai người bọn anh, điện hạ vẫn đang hôn mê, bọn anh bị trói trong này. Có lẽ chúng cho rằng bọn anh không tỉnh nhanh như vậy, cho nên đều thủ ở bên ngoài. Không biết chúng bỏ thuốc gì, đêm nay Kyung Ho sẽ hành động, em mau phải người lại đây đi.” Jaejoong cắt ngang câu hỏi của Changmin, bình tĩnh nói rõ tình huống.

“Được, em biết rồi. Jaejoong hyung hai người cẩn thận, em lập tức tới ngay.”

Jaejoong cẩn thận thả ống nghe về đúng vị trí, lại tìm vật gì có thể cắt đứt dây thừng thì đột nhiên nghe bên ngoài có tiếng mở cửa, nhanh chóng chạy về giường, giả vờ “hôn mê” tiếp, thế nhưng cửa đã mở nhanh hơn một bước.

20

Dong Wook bước vào thì thấy Jaejoong đang ngồi trên giường, lập tức cười lạnh: “Xem ra Chấp sự Kim thật không tồi, trúng VINO trong thời ngắn vậy đã tỉnh, Dong Wook tôi quả nhiên xem thường cậu rồi.”

Nếu đã bị phát hiện thì không cần phải che giấu nữa nhưng vẻ ngoài vẫn phải diễn cho đủ, Jaejoong ngẩng đầu, biểu cảm chuyển thành hùng hồn nhìn chằm chằm Dong Wook.

“Các người muốn làm gì?”

“Làm gì? Đương nhiên là làm chuyện khiến cho Thái tử đây không thể kế thừa vương vị chứ sao. Jaejoong à, vài năm không gặp, cậu vẫn mê người như vậy nhỉ...” Dong Wook bước lên, nắm lấy cằm Jaejoong, trong mắt là một mảng âm lãnh.

“Hừ.” Jaejoong hất mặt mình khỏi tay Dong Wook.

“Cũng vẫn cay như cũ.” Dong Wook liếm liếm môi, lộ ra nụ cười đáng khinh “Nếu cậu cầu xin tôi, một lát nữa tôi sẽ cho cậu sống thoải mái một chút?”

“.....” Biết Dong Wook miệng chó không mọc được ngà voi, Jaejoong đơn giản không thèm để ý hắn.

“Bây giờ không cầu tôi, một lát nữa có cầu xin cũng vô dụng.” Dong Wook lại nắm cằm Jaejoong ép cậu xoay mặt nhìn hắn, lần này khí lực cũng mạnh mấy phần, hai má trắng nõn của Jaejoong liền hằn lên hai vết đỏ nhưng cậu không nói một lời chỉ trừng mắt nhìn Dong Wook.

“Hừ, Kim Jaejoong, cậu cho là chút cứng đầu đó có tác dụng sao. Bất quả lúc trước cậu từ chối Dong Wook tôi đã khiến tôi chướng mắt. Nếu không chiếm được, vậy thì phá hủy đi.” Dong Wook khinh thường liếc Jaejoong một cái, xoay mặt ra cửa nói “Đem đồ vào.”

Hai người đàn ông cao to mặc đồ đen xuất hiện rất nhanh, đem đồ đưa cho Dong Wook, sau đó ở tại giường chỉnh cái gì đó, Jaejoong phát hiện ra họ đang chỉnh máy quay phim. Nhìn thấy mọi chuyện đang diễn ra, trong đầu Jaejoong liền nhận ra vấn đề.

“Dong Wook, anh rốt cuộc muốn làm gì? Mau thả ra! Anh có biết làm vậy sẽ gây hậu quả gì không hả!” Bị suy nghĩ của mình dọa sợ, Jaejoong có chút khấn trương, nếu tra tấn ép hỏi thì không sao, đằng này...

“Hừ, thả cậu? Hậu quả? Kim Jaejoong, cậu là người của Jung Yunho, tôi là người của Kyung Ho điện hạ, cậu cảm thấy tôi nên lo lắng hậu quả gì đây?” Dong Wook đùa nghịch đồ vật trên tay, không để ý lời nói của Jaejoong “Hiện tại mới muốn cầu xin tôi sao? Không phải tôi đã nói muộn rồi?”

“Anh đã hạ thuốc gì, tại sao bây giờ Yunho điện hạ vẫn chưa tỉnh?”

“Không cần lo lắng, chỉ cần hắn uống hết ly nước chanh này, Thái tử của cậu rất nhanh sẽ tỉnh lại. Tôi hạ thuốc gì, chẳng lẽ cậu còn chưa nhận ra sao? Không ngửi được mùi à?” Dong Wook cầm lấy bình rót hai ly nước chanh.

Dong Wook vừa nhắc Jaejoong liền nhận ra trong không khí có mùi hoa thoang thoảng, mùi thơm này xuất phát từ quần áo của Yunho, bởi vì mùi rượu nồng hơn nên đã khiến mọi người xem nhẹ, mà mùi hoa này nếu thêm nước chanh...

“Mandala...” Jaejoong thì thào.

“Không tồi, Kyung Ho điện hạ đã chuẩn bị thật lâu đấy, nhiều Mandala như vậy cũng không dễ tìm. Jaejoong và Thái tử nên hưởng thụ cho tốt nha, đừng phụ tâm ý của Kyung Ho điện hạ.” Nói xong, Dong Wook đi đến bên giường, thô lỗ bắt lấy miệng Yunho, đem nước chanh rót vào. Mà Jaejoong cũng bị hai người đàn ông áo đen ép uống, nước chanh trôi vào yết hầu khiến Jaejoong ho sặc sụa, muốn ới sổ nước đó ra, đáng tiếc đã bị trôi vào bụng. Yunho bởi vì đang hôn mê nên bị ép uống một ly đầy, cũng bị sặc và có dấu hiệu tỉnh lại.

Mandala là một loại tinh dầu kích thích ham muốn tình dục được tinh luyện từ năm loại kì hoa dị thảo, mùi hương rất quyến rũ nhưng không quá nồng nàn, bản thân nó chỉ có một chút tác dụng kích thích nhưng không ảnh hưởng quá lớn, tuy nhiên nếu ngửi hoặc uống hỗn hợp rượu và Mandala, sau đó lại uống nước chanh thì sẽ biến thành một phương thuốc kích dục gần như không có đối thủ. Được tính của Mandala rất mạnh, khiến người ta muốn dừng mà không dừng được, cho dù ý thức thanh tỉnh cũng không chống cự được được tính của Mandala, còn nếu bị hạ VINO trước, ý thức không rõ, chỉ còn hành động theo bản năng. Chết tiệt, dựa theo mùi hương tỏa ra từ trên người Yunho, hẳn là bị hạ thuốc lúc tên bồi bàn kia va vào rồi, lúc đó rượu văng cả vào mặt Yunho. Mà mình thì luôn bên cạnh điện hạ vậy cũng không tránh khỏi ảnh

hưởng. Không xong, được tính bắt đầu tác dụng rồi, tại sao lại nhanh như vậy, lẽ nào là ly rượu kia, nếu đúng là ly rượu kia, chẳng lẽ mình là....

“Jaejoong à, cậu nhin không được nữa rồi phải không, yên tâm tôi sẽ chỉnh góc chụp đẹp nhất cho cậu. Tôi có giấy phép hành nghề nhiếp ảnh nhé.” Dong Wook xoa khuôn mặt đỏ bừng vì chịu tác động của được tính “Chắc chắc, làn da thật đẹp, cậu nghĩ xem ngày mai các tit bài báo sẽ như thế nào nhỉ? Cảnh nóng của đương kim Thái tử, hay là người tình bí mật của Thái tử? Đừng dùng ánh mắt đó nhìn tôi, đều là do cậu tự chuốc lấy. Ha ha, có muốn tôi tìm thêm một cô gái đến không? Như vậy càng thú vị? Vậy tiêu đề nên đổi thành gì đây? Ba người, lạc thú của đương kim Thái tử? Hay là...”

“Dong Wook, buông.” Jaejoong hung hăng nói nhưng bởi vì trúng thuốc nên giọng chẳng chút uy hiếp.

“Yên tâm, tôi thả cậu nhanh thôi. Cậu xem, Thái tử đã chờ không kịp nữa rồi kìa. Mà đi tìm một ả đàn bà đến đây, còn mày ra ngoài canh cửa.” Dong Wook đi vòng qua Jaejoong, cởi dây trói cho Yunho, Yunho lúc này đã bị thuốc làm cho cả người đỏ bừng, không ngừng vận vẹo, dây thừng vừa được mở ra, anh lập tức cởi quần áo bản thân, phát ra những âm thanh vô thức.

Dong Wook cởi bỏ dây thừng trên người Jaejoong, không đợi Jaejoong phản ứng đã túm hai tay cậu trói qua khỏi đầu, mà Jaejoong vì trúng thuốc cũng không thể giãy giụa, chỉ có thể nằm trên giường nhìn Dong Wook giở trò, Dong Wook cột hai tay cậu lại, sau đó đem Yunho thả lên người Jaejoong.

Yunho vận người trong vô thức, ngửi được mùi hương bất đồng trên cơ thể Jaejoong lập tức ôm lấy cậu sờ soạng, hai người cùng trúng Mandala dây dưa cùng một chỗ thì được tính lại càng phát huy tác dụng mãnh liệt hơn. Yunho theo bản năng liếm chiếc cổ trắng nõn của Jaejoong, xé rách quần áo của Jaejoong, chỉ chốc lát sau, áo khoác và quần của Jaejoong đều bị cởi, Jaejoong vì bị trói hai tay không thể né tránh Yunho, chỉ có thể trăn mình để Yunho ngậm lấy viên anh đào nho nhỏ, cảm nhận được hạ thân Yunho càng lúc càng cương cứng, Jaejoong cắn môi dưới, kiên quyết không để tiếng rên rỉ thoát ra. Yunho chết tiệt, rốt cuộc thì kinh nghiệm của anh nhiều cỡ nào vậy hả, sao chỗ nào anh liếm tới cũng khiến cậu có cảm giác tê dại, làm cậu không thể khống chế được bản thân.

Dong Wook hài lòng nhìn hai người trước mắt, quả nhiên không ai có thể thoát được được tính của Mandala, gờ camera lên chuẩn bị chụp hình thì cửa phòng bị đá văng.

Changmin mang theo ba người nữa vọt vào, nhìn thấy tình cảnh trước mắt, lập tức hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng Changmin rất bình tĩnh nhào lên giật lấy máy chụp hình từ tay Dong Wook, lại đập hấn một cú, xoay người gỡ máy quay phim xuống rồi cởi trói cho Jaejoong, dẫn theo ba người kia bắt Dong Wook nhưng Dong Wook phản ứng cực nhanh, xảo quyết chạy khỏi vòng vây thoát ra ngoài.

Changmin liền mang người đuổi theo, chạy ra cửa còn không quên dặn Jaejoong: “Jaejoong hyung, Yunho hyung liền nhờ anh.”

11. Chương 11

21.

Một chuỗi hành động khi này còn chưa đầy một phút, phòng tình nhân bây giờ chỉ còn lại một đồng hồ độn và hai người Jaejoong và Yunho, bất chấp cảm giác xấu hổ khi người lạ xông vào thấy mình như vậy, Jaejoong chịu đựng thân thể không khỏe đỡ lấy Yunho đang dính trên người mình hết gặm rồi liếm, dù cố đẩy ra anh vẫn không nhúc nhích tiếp tục động tác của mình, hạ thân còn cố tình cọ hạ thân Jaejoong, không ngừng châm lửa trên người cậu.

“Điện hạ, điện hạ, đừng....tĩnh lại chút đi, buông, ah....” hồng anh đỏ ửng bị cắn một cái làm Jaejoong nhin không được kêu lên.

Nghe tiếng Jaejoong, Yunho liền ngừng đầu, hai mắt tuy mở nhưng chỉ là một mảng mê mang, hiển nhiên vẫn không tỉnh.

Jaejoong hít sâu một hơi, dùng hết sức đẩy Yunho ra, lần này rốt cục thành công, Yunho ngã lộn sang bên cạnh lại bắt đầu cởi quần áo bản thân.

Jaejoong nhìn quanh phòng, xem ra chỉ có thể uống nước trước, pha loãng nước chanh trong cơ thể, biết đâu chừng lượng thuốc sẽ đã bớt, toàn thân nóng bừng, cậu cởi bớt áo của cậu và Yunho, dù sao quần áo đều bị xé không còn lành lặn, hai người đều là nam còn ngại gì. Sau đó cầm lấy chai nước suối trên bàn tu một hơi, sau đó nâng Yunho dậy cho anh uống nước, Yunho bị được tính khổng chế cũng không dễ dàng phối hợp, cứ tìm cơ hội nhào vào người Jaejoong, rồi gặm cắn người ta...Jaejoong mất sức chín trâu hai hổ mới cho Yunho uống được ngụm nước nhưng gây sức ép bao lâu Yunho vẫn không tỉnh, xem ra được tính VINO quá mạnh

Bốn chai nước suối trong phòng đều vào bụng hai người nhưng cảm giác nóng rát toàn thân vẫn không giảm, cơn bứt rứt càng lúc càng tăng, xem ra không giải quyết một chút là không được rồi. Jaejoong nghĩ một chút rồi dìu Yunho xuống giường, đưa tay Yunho khoát lên vai mình, kè anh vào phòng tắm.

Xả nước lạnh vào bồn tắm, Jaejoong nhanh chóng cởi quần Yunho ra, rồi thả anh vào bồn, sau khi sắp xếp ổn thỏa thì Jaejoong cũng xả nước lạnh bằng vòi sen lên đầu mình, độ nóng trên người cũng giảm dần nhưng dục vọng vẫn hừng hực, nhìn thấy hạ thân cương cứng của mình, Jaejoong do dự... Jaejoong cũng không phải là người có ham muốn dục vọng cao, ngoài lần kia rồi có bé Jaejae ra thì cậu không cùng ai làm chuyện đó cả, ngay cả bình thường tự mình giải quyết cũng ít...

Lúc này Yunho ngâm mình trong nước lạnh thoải mái rên rỉ thành tiếng, Jaejoong vừa quay đầu đã thấy Yunho vậy mà...vậy mà...đang tự an ủi mình, Jaejoong cảm thấy cổ họng khô khốc, hai chai nước khi nãy đã biến mất không chút tăm hơi, dù đã ép mình không nhìn Yunho nhưng bản thân vẫn không nhịn được liếc mắt về hướng đó.

“Ừm...ah...” Yunho khóa thân ngồi trong bồn tắm, thân thể cân đối tản ra hơi thở tràn ngập mùi vị đàn ông, đầu hơi ngẩng lên, miệng hé mở, theo bản năng hít khí, ngực phập phồng theo nhịp thở, hai chân vừa dài vừa săn chắc, tay trái nắm lấy cái kia của mình, vuốt mạnh từ trên xuống, chất dịch trong suốt theo động tác của Yunho không ngừng chảy ra không chút che giấu. Jaejoong nhìn thấy “người anh em” của Yunho quá rõ ràng, vừa dài vừa thô...bộ dáng thật dũng mãnh...bàn tay thon dài rõ ràng các khớp tay của Yunho linh hoạt di chuyển, có thứ gì mập mờ chảy ra rồi lại biến mất trong nước khiến người nhìn thấy mơ hồ, Jaejoong không thể khổng chế bản thân, giương mắt nhìn chăm chăm động tác của Yunho, tất nhiên đối phương làm sao biết mình bị “thị gian”, vẫn theo bản năng mà tăng tốc lực tay, đột nhiên anh tăng tốc lên, thân thể cũng gồng lại, những đường cong hoàn mỹ cũng vì vậy mà hiển lộ, một dòng chất lỏng trắng đục đậm đặc chảy ra từ đỉnh phân thân, sau đó chậm rãi chảy vào trong nước, biến mất...

“A...” Jaejoong nhắm mắt, tay cũng nhanh theo, nức nở một tiếng rồi ưỡn người bắn ra, thân thể vô lực dựa vào tường phòng tắm trượt dài xuống, lúc nhìn thấy Yunho tự an ủi thì không biết từ lúc nào cậu cũng bắt chước theo, đợi đến lúc nhận ra thì đã đạt đỉnh rồi, Jaejoong ngồi dựa vào bức tường lạnh lẽo nhớ lại cảnh vừa rồi, quả thực là quá...dâm dăng rồi...nghĩ thế mặt liền đỏ bừng.

Nghỉ đủ rồi, Jaejoong dùng khăn tắm quấn quanh thắt lưng, quay đầu nhìn Yunho, không nhìn thì thôi nhìn mới giật mình nhận ra Yunho cũng đang nhìn cậu, vậy, vậy anh đã khôi phục ý thức?!

Chết rồi, Yunho nhìn mình từ lúc nào vậy, chẳng lẽ đều thấy...Thời gian cứ chậm rãi trôi, Yunho nhìn Jaejoong, Jaejoong nhìn Yunho, Yunho có vẻ thật bình tĩnh, mặt chẳng chút thay đổi, còn Jaejoong thì thôi rồi, xấu hổ tới không thể ngẩng đầu...

Không biết qua bao lâu, cuối cùng Jaejoong đành phải đầu hàng nhận thua, bắt tay gỡ rối cục diện...

22.

Jaejoong xấu hổ quay qua chỗ khác lấy khăn tắm đưa cho Yunho, Yunho vẫn nhìn chăm chăm Jaejoong, cũng không đưa tay lấy khăn tắm.

“Điện hạ.....ngài...ngài...quần khăn tắm trước đi...” Jaejoong nào dám nhìn trực diện với Yunho, cậu bây giờ thiếu điều muốn cắm mặt vào ngực luôn rồi nhưng Yunho cả buổi vẫn không chịu nhúc nhích, đành phải ngẩng đầu nhìn anh, khi hai người nhìn nhau cậu mới phát hiện ra đôi mắt kia sâu thẳm, ẩn ẩn một cổ dục vọng lôi kéo người khác rơi vào, khiến đối phương không cách nào thoát ra được... Jaejoong không biết hình

dung ánh mắt này thế nào, chỉ biết nó như một thứ vũ khí sắc nhọn cắm sâu vào tim cậu, làm cậu không biết phải làm sao để chống đỡ. Ánh mắt Yunho hiện tại đã không còn mơ hồ như khi nãy, lần này mắt đối mắt làm cậu có cảm giác thật...hấp dẫn?! Không biết có thể nghĩ như vậy không, tóm lại bản thân cũng không chán ghét đối phương, vì miên man suy nghĩ mà Jaejoong đã không để ý đối phương đang không chút tiếng động nhích lại gần cậu...

Đột nhiên Yunho vươn tay, giật lấy Jaejoong rồi hôn cậu, đợi lúc Jaejoong hồi hồn đã bị Yunho kéo vào bồn tắm, bị anh khóa chặt trong cái ôm vững chãi, Jaejoong nửa ngồi áp vào ngực Yunho, một tay chống vai hẳn còn một tay chặn trước ngực anh, Yunho hôn rất mãnh liệt, đầu lưỡi càn quét chiếc lưỡi rụt rè của Jaejoong, nhẹ nhàng liếm lên từng chiếc răng của cậu, Jaejoong không có chút kinh nghiệm hôn môi nào làm sao có thể ứng phó kịp, chỉ có thể để mặc Yunho muốn làm gì thì làm, hô hấp dần trở nên dồn dập, mới đầu cứ tưởng được tính của Mandala đã tan, nào ngờ Jaejoong mới nhận ra bây giờ mới là lúc loại thuốc này phát huy tác dụng.

Jaejoong trừng mắt nhìn Yunho nhưng anh nhắm chặt mắt, làm cho người khác không biết anh rốt cuộc đã tỉnh hay chưa nhưng Jaejoong cảm nhận được nhịp thở dồn dập của Yunho, cũng giống như cậu bị Mandala ăn mòn lý trí. Hai mặt tường trước sau của bồn tắm đều có lắp kính, Jaejoong nhìn vào gương mới giật mình kinh ngạc khi thấy biểu tình đang dần chìm đắm vào bể tình của cậu....

Yunho một tay ôm lấy bả vai Jaejoong áp chặt cậu vào lòng anh, một tay giật cái khăn tắm của Jaejoong ra, sau đó nhân cơ hội vuốt ve tấm lưng mịn màng, chậm rãi kéo xuống hông, rồi lại vờn quanh khe mông, rồi tìm đường tiến vào nhụy hoa bí mật, một ngón tay rất nhanh đã len vào.

Ngón tay của Yunho đột nhiên tiến vào khiến Jaejoong giật mình, cơ thể đã không có sức giờ trở nên mềm nhũn nằm dài trên người Yunho, Yunho chợt mở mắt, Jaejoong nhìn thấy là ngọn lửa dục vọng hừng hực cháy, Jaejoong liền biết khi nãy Yunho hẳn là chưa tỉnh, không khỏi nhẹ nhàng thở phào, rồi cơ thể đột nhiên căng cứng, Yunho muốn chèn ngón tay vào hậu huyệt của cậu, hơn nữa không ngừng đưa đẩy, ngón tay thon dài được nội bích mềm mại bao kín kẽ, phân thân to lớn đang cọ vào đùi Jaejoong khiến cậu hoàn toàn không chịu nổi kích thích quá lớn này, phân thân vừa phóng thích mềm xuống lại cương cứng, cọ lên bụng Yunho, nước ẩm theo ngón tay Yunho len lén chen vào nội bích làm cho cậu muốn ngừng mà không được...Tình cảnh đã đến nước này, Jaejoong biết lý trí của mình đã sớm biến mất, dù sao cũng không có sức lực phản kháng, đành phải đơn giản vứt bỏ mọi suy nghĩ trong đầu, nghênh đón sự cuồng nhiệt của Yunho. Yunho thần trí không tỉnh được sự hưởng ứng của Jaejoong vẫn còn tỉnh táo, sự kết hợp này như cá gặp nước, hòa quyện vô cùng. Thanh âm rên rỉ của hai người cứ quẩn quanh phòng tắm, mỗi lúc một lớn.

“Ừm.....ah.....A A A...” Tuy rằng được ngón tay mở đường nhưng đến khi phân thân Yunho tiến vào hậu huyệt, loại cảm giác xé rách này khiến Jaejoong nhịn không được mà hét lớn, đầu ngửa cao, giọt nước chảy xuống theo đường cong chiếc cổ, thế nhưng đối với tiếng hét của Jaejoong, Yunho vẫn không nghe thấy, vẫn ôm chặt cậu khiến cậu áp chặt vào người mình, mạnh mẽ thúc mạnh vào người cậu, bên tai Jaejoong là tiếng thở dốc ồ ồ của anh.

Nỗi đau đớn như xé rách thân thể khiến Jaejoong như muốn ngất trong bồn tắm nhưng rất nhanh cảm giác đau buốt bị thay thế bằng một cảm giác kích thích mãnh liệt hơn, đau đớn cũng dần tan, Jaejoong ngồi trên người Yunho, hai tay lấy ngực Yunho làm điểm tựa, đưa đẩy thân mình theo nhịp chuyển động của Yunho, bồn tắm lớn vì động tác hai người phát ra những tiếng bì bõm không ngừng mà tiếng rên của hai người cũng khiến người khác phải đỏ mặt.

Yunho đẩy nhanh tốc độ di chuyển, mỗi lần đều rút ra ngoài gần hết, rồi lại đẩy mạnh vào trong, cứ thúc mãi vào trong cơ thể Jaejoong khiến cậu chìm vào trầm mê. Không biết qua bao lâu, Yunho đột nhiên dừng lại, Jaejoong cảm nhận được một dòng nước ấm nóng chảy vào trong cơ thể mình, cậu cũng vì vậy là phun trào, toàn bộ chất dịch đều bắn cả lên bụng Yunho. Hạ thân Yunho mềm xuống, anh dựa vào thành bồn tắm thở dốc, Jaejoong cũng cạn sức ngã vào lòng Yunho. Lúc Jaejoong còn chưa kịp tỉnh táo tinh thần, thân thể đã bị lật úp, Jaejoong theo bản năng chống hai tay lên thành bồn, phân thân vốn đã mềm xuống của Yunho giờ lại đứng thẳng oai hùng, Yunho từ phía sau ôm chặt thắt lưng Jaejoong, bắt đầu một lượt mới, tinh hoa vừa nãy bắn vào cơ thể cậu theo động tác đưa đẩy của anh mà chảy dọc xuống đùi, rồi tan thành bọt nước.

“A.....hồ.....uhm.” Thanh âm của Yunho vừa âm trầm vừa cuồng bạo, không có dấu hiệu dừng lại.

“Um....Ah.....ah.....um.....” Giọng Jaejoong đã khàn đặc nhưng cũng không cách nào khống chế được bản thân.

.....

Yunho có cảm giác như mình đang ngâm mình trong một suối nóng nước nóng tuyệt vời, dòng nước ấm ôm lấy cơ thể anh, dòng nước dường như chảy rất mạnh khiến cho máu cũng nóng lên, chảy dọc theo cơ thể, khiến anh hưng phấn không thôi. Còn Jaejoong không biết bản thân đang chìm nổi nơi đâu, trong cơ thể như có dòng thác đang đổ ào ào, thấm vào từng tác da thịt mang đến khoái cảm không gì so sánh được.

12. Chương 12

23.

Yunho cảm thấy mình đang nằm mơ, một giấc mơ khiến anh thật bật ngờ nhưng lại không nhận được ham muốn đắm chìm mãi trong giấc mơ đó. Anh mơ thấy mình và Jaejoong cùng ở trong một phòng tắm tự an ủi, sau đó bản thân lại cưỡng ép Jaejoong, hôm nay cậu ấy không lạnh lùng điềm tĩnh như mọi khi mà lại rất nhiệt tình và dịu dàng, anh cùng cậu ở trong nhà tắm làm ba lần, sau đó cả hai cùng ngã ra giường lớn lại tiếp tục mây mưa trắng gió, thân hình Jaejoong vừa thon dài vừa trắng nõn, làn da mịn màng, chỗ tư mật vừa nóng bỏng vừa chặt khít, siết chặt lấy hạ thân Yunho, tiếng rên rỉ của Jaejoong giống như một loại ma dược với Yunho, quấn quanh bên tai mời gọi. Còn có một loại cảm giác khá rõ ràng, hai người trong mộng không hề cự tuyệt đối phương, nhiệt tình hưởng ứng hết thấy các tư thế ân ái, mãi đến khi vắt kiệt sức mới thôi, sau đó cùng nhau chìm sâu vào giấc ngủ. Yunho nghĩ có phải bản thân nhận quá lâu, cho nên mới mơ loại giấc mơ kỳ dị như vậy. Yunho chậm rãi mở mắt, cảm giác toàn thân như vừa trải qua một trận vận động kịch liệt, có chút bồn bồn, kỳ quái chính là Jaejoong đang nằm cạnh mình ngủ mê mẫn, tay mình còn đang ôm cậu ấy, chân cũng quấn lên người cậu ấy.... cảm giác mồ hôi lạnh tuôn ra, anh lạnh người, dự cảm bất an....Yunho cảm nhận được “người anh em” của mình đang nằm trong một nơi nào đó thật nóng ấm, thật chặt....

Yunho không thể nhúc nhích, tiếp tục nhắm mắt lại, trong không khí tràn ngập hương vị gợi nhớ chuyện đêm qua, dùng năm phút để khiến đầu óc tỉnh táo, rồi mở mắt lần nữa, nhẹ nhàng kéo chiếc chăn đang đắp trên thân thể hai người, thật cẩn thận dời cánh tay đang ôm Jaejoong, nhẹ nhàng giở chân trái đang gác trên người Jaejoong xuống, sau đó nín thở từ từ rút phần thân của mình còn nằm trong cơ thể Jaejoong, Yunho tận lực để không gây ra tiếng động nào, phần thân mềm nhũn lại có xu thế ngẩng cao đầu, sợ Jaejoong tỉnh lại Yunho vội quá hơi dụng lực một chút, “người anh em” cũng theo đó mà trượt ra, cảm giác dòng chất lỏng cũng theo động tác đó mà giải thoát, Yunho cảm thấy mặt mình nóng ran, lại không dám ho he một tiếng, may mà Jaejoong chỉ hơi nhíu mày một chút, ưm một tiếng lại tiếp tục say ngủ.

Yunho nhẹ nhàng bước xuống giường, phát hiện nơi này là phòng tình nhân của khách sạn Thiên Đường, quần áo của anh và Jaejoong rơi tứ tung trên mặt sàn, trên bàn dưới đất đều hỗn độn, giống như vừa trải qua một trận đánh nhau, cố gắng nhớ xem hôm qua lúc mình hôn mê rồi đã xảy ra chuyện gì nhưng mãi không có chút ấn tượng gì cả, đầu còn hơi đau Yunho đưa tay xoa xoa thái dương. Đưa tay nhặt quần áo dưới sàn, đã bị xé rách không cách nào mặc lại được. Yunho lập tức gọi điện thoại cho Changmin, dặn dò cậu mang đến khách sạn hai bộ quần áo cho anh và Jaejoong, không đợi Changmin hỏi thêm điều gì liền cúp máy, đứng dậy đi vào phòng tắm rửa mặt. Đến phòng tắm mới phát hiện trong phòng cũng một mảng hỗn độn, nước vương vãi khắp nơi, hai chiếc khăn tắm lớn nằm cạnh bồn, trong bồn còn khoảng nửa phần nước, chiếc vòi sen đặt trên thành bồn bị đẩy ngã trái ngã phải....Yunho nhíu mày càng sâu, dự cảm bất an càng thêm mãnh liệt....

Yunho xả đi phần nước cũ, rồi lại hứng đầy bồn nước ấm mới. Nửa nằm trong bồn anh nhìn thấy trên ngực và bụng mình đầy dấu hôn, nhìn vào tấm gương đối diện lại thấy trên lưng còn mấy vết cào, Yunho nhắm mắt cố bình tâm cảm xúc cuộn cuộn của mình nhưng chẳng đợi được trong đầu lại chạy qua những đoạn ký ức vụn vặt.....

Tại bồn tắm ba mặt lấp kính, bản thân đỡ lấy thất lưng Jaejoong, sau đó mạnh mẽ tiến vào người cậu ta, tấm gương còn phản chiếu ánh mắt mê đắm của Jaejoong cùng biểu cảm trầm mê của mình....

Trên giường lớn mềm mại, Jaejoong oằn người ngồi trên thân thể mình, thân thể mềm mịn trắng trẻo không ngừng đông đưa.....

Chính mình nửa quỳ trên giường, nắm lấy phân thân Jaejoong hung hăng vuốt ve lên xuống....

Bản thân phóng thích tinh hoa vào trong cơ thể Jaejoong, còn cậu ấy thì cong người cào lên lưng mình mấy vết....

Mình cùng Jaejoong trao nhau những nụ hôn sâu bất tận, cơ thể dây dưa chẳng muốn tách rời.....

.....

Một loạt hình ảnh ngỡ như quen thuộc lại dường như xa lạ cứ liên tục xuất hiện, Yunho mở mạnh hai mắt, tất cả mọi chuyện....đêm qua...lẽ nào...Yunho phiền não tùy tiện lấy chiếc khăn tắm lau sơ thân thể, sau đó quần khăn bước ra khỏi phòng tắm.

Nhìn Jaejoong vẫn còn đang mê mang, trong lòng cầu nguyện mong cho Jaejoong đừng tỉnh dậy sớm, hiện tại anh còn chưa biết phải đối mặt với tình huống này thế nào nên khoan hãy tỉnh đó. May mà chẳng lâu sau, ngoài cửa vang lên thanh âm gõ cửa của Changmin. Yunho mở cửa như cơn lốc, giật lấy quần áo rồi đóng sầm cửa lại, đem Changmin suýt nữa thì bị cửa đập vào mặt nhót luôn bên ngoài.

Sau khi đặt quần áo của Jaejoong ở đầu giường, Yunho thay vội quần áo của mình rồi ra ngoài. Changmin từ đầu đến giờ đều dùng biểu cảm “ván đã đóng thuyền còn quái gì phải ngại” nhìn anh. Yunho mất tự nhiên ho khan hai tiếng, không thèm để ý Changmin bước nhanh về phía trước.

“Yunho hyung, bỏ Jaejoong hyung ở đây một mình sao được! Anh sao có thể bội tình bạc nghĩa như vậy! Mẹ nuôi mà biết nhất định sẽ lộ da anh luôn! Anh quả thật là một....tra....công mà...” Changmin nhanh chóng bắt kịp bước chân Yunho, vừa đi vừa lải nhải, nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Yunho quét qua, cậu liền thức thời ngậm miệng lại.

“Shim! Chang! Min!” Dù tiếng của Yunho có chút khàn khàn nhưng vẫn không giảm đi phần uy nghiêm nào, khiến Changmin không rét mà run “Anh....anh không biết phải đối mặt với Jaejoong thế nào...” Thanh âm của Yunho đột nhiên xìu xuống, có một chút bất lực....

“.....” Changmin thông cảm nhìn Yunho, cậu cũng không biết nên nói gì. Tuy rằng bản thân cảm thấy nếu Yunho hyung và Jaejoong hyung củi khô lửa bốc, có trốn tránh nữa cũng chẳng ích gì, đều là đàn ông mà, hạ chút tự tôn cùng nhau ngồi xuống nói chuyện, nên thế nào thì là thế đó, cũng không có gì quá đáng, chỉ cần thuận theo tự nhiên thôi. Thế nhưng Yunho hyung có vẻ như... chuyện này quả thật là khó giải quyết đây! Được rồi, ý là khó giải quyết một cách đơn giản ấy...Có điều chuyện quan trọng nhất hiện tại là xử lý tên phản trắc Jung Kyung Ho ấy như thế nào.

24.

Jaejoong mở mí mắt nặng trĩu, cảm giác mình đang nằm trên tấm nệm mềm mại, cả người mềm nhũn, sức lực để lăn trở cũng không có, đặc biệt là phần eo dưới, tựa như đây không phải là thân thể cậu vậy. Đảo mắt một vòng, nhìn những tia nắng ấm áp xuyên qua màn cửa soi chiếu cả căn phòng, hẳn là không còn sớm.....

Jaejoong chống tay cố ngồi dậy nhưng phần thân dưới quá đau khiến cậu không thể không úp sấp nằm trở lại giường. Nhìn gra giường đầy vết nhăn, dưới đất quần áo cũng hỗn độn, trong không khí vẫn còn mùi hương nồng nàn từ đêm qua, bao nhiêu ký ức lần lượt ùa về làm Jaejoong thoát chốc đã đổ bưng mặt, ban đầu là bị Yunho cưỡng ép, sau đó chính cậu cũng nhiệt tình hưởng ứng, loại khoái cảm kia thậm tận xương tủy, tất cả mọi chuyện thật quá rõ ràng....là trách Mandala được tính quá mạnh hay trách cậu và Yunho ý chí quá yếu đây....Jaejoong tức giận đập vào gối mấy cái, hít sâu vài cái lấy lại sự bình tĩnh, tuy rằng đã chuẩn bị tâm lý nhưng hạ thân truyền đến cảm giác khó chịu khiến Jaejoong không nhịn được mà cau có găm gừ.

Jaejoong trần truồng đi vào nhà tắm, hơi nóng trong phòng tắm còn chưa tan, hẳn là Yunho vừa mới dùng xong rồi đi ra không lâu. Jaejoong xả một bồn nước đầy, dùng tư thế thật khó coi bước vào bồn tắm. Yunho chết tiệt, làm mạnh như vậy chi hử, đau muốn chết hà! Thân thể quả thật chẳng có cảm giác là của mình gì cả. Ngồi tựa mình vào thành bồn, được nước ấm ôm ấp cơ thể, Jaejoong cảm giác nhẹ nhõm hơn rất nhiều, nghĩ chuyện tối qua giống như một giấc mơ. Cũng không thể không thừa nhận khả năng của Yunho quá mạnh, đến phút cuối mình chẳng còn bắn được gì mà hẳn vẫn còn tinh thần sung mãn, một buổi tối có thể làm nhiều lần như vậy....Trừ bỏ lần đầu tiên mới tiến vào thì khá đau, sau đó mình thực thỏa mãn, khoái cảm thấm sâu vào cơ thể, cả hai dùng đủ loại tư thế ân ái với nhau, lúc ở trên giường mình còn chủ động ngồi trên người hẳn.....Jaejoong lắc lắc đầu, không cách nào hiểu nổi lúc đó mình bị cái gì nữa. Bản thân giữ mình thật trong sạch, ngoại trừ lần đó bị một người đàn ông không biết mặt cưỡng bạo ra, thì đây chính là lần thứ hai của cậu, chỉ có Yunho lôi kéo cậu làm ra đủ loại tư thế kỳ dị.... Chợt nhớ đến một chuyện khiến cậu điếng người, lần này sẽ không lại....Không được, lần này nhất định không được....Lần trước là tại mình còn trẻ không biết gì, lúc Jaejae hơn 3 tháng mới phát hiện mang thai, sau đó khó khăn lắm mới khiến Jung Hoon hyung tin rằng người cha kia của Jaejae lúc cậu ở Úc đã qua đời. Khi đó Jaejae vừa mới tượng hình, cậu sao nỡ bóp chết một sinh linh bé bỏng, đành giữ Jaejae lại....

Jaejoong cười khổ, cả hai lần của cậu đều trở trêu xảy ra trong tình thế ép buộc, bởi vì lần đầu kia tựa như một cơn ác mộng khiến Jaejoong bị chứng phản kháng các loại thân cận, thế là không có bạn trai lẫn bạn gái, sau khi sinh Jaejae, cậu vừa chăm bé vừa theo học chương trình chấp sự làm gì có thời gian nghĩ đến chuyện yêu đương, sau đó Jaejae lớn lên càng lúc càng đáng yêu, cậu cảm thấy không hối hận vì đã sinh ra bé, dần dần cũng có ý định không kết hôn, cả đời ở với Jaejae là đủ rồi.

Nếu chuyện đã xảy ra thì đành phải đối mặt thôi, tìm cách giải quyết, trốn tránh không phải tác phong của Jaejoong, đối với chuyện Jaejae cũng thế và chuyện đêm qua cũng vậy. Có điều Yunho là Thái tử, thân phận của anh xem chừng không dễ giải quyết, tối qua Changmin đến đây có lẽ sự việc đã được xử lý chút ít, không biết có bắt được Dong Wook không, dù thế nào chuyện đêm qua chỉ có thể lén giải quyết, tuyệt đối không thể để người khác biết, nếu không quyền thừa kế của Yunho sẽ bị đe dọa...Suy nghĩ dần trôi xa, Jaejoong nghĩ cả buổi vẫn không tìm ra cách giải quyết ổn thỏa. Mở to mắt, không thèm nghĩ nữa, cậu bực bội bản thân đã chịu thiệt vì Yunho mà còn suy nghĩ cho anh, hiện tại phải lo lắng cho thân thể mình mới phải!

Cậu vừa ngẩng đầu lên liền phát hiện ra thân thể mình phản chiếu trong ba tấm gương gắn chung quanh bồn tắm, từ xương quai xanh, ngực, bụng, lưng, đùi không có chỗ nào không có dấu hôn, trong đầu lại tái hiện cảnh Yunho đè trên thân mình hết hôn lại liếm, vừa nghĩ tới lại có cảm giác....A! Quả thực không cách nào gặp người mà, Jaejoong chà mạnh lên ngực mình, dấu hôn chẳng những không mất đi mà còn đỏ ửng lên rất chói mắt, quả nhiên là vô dụng, Jaejoong vô lực thả người dựa vào thành bồn, ai ngờ vừa nhúc nhích thì tại nơi tư mật chảy ra chất dịch khó nói. Jaejoong biết đó là cái gì, cậu xấu hổ và tức giận vô cùng rồi cuối cùng bất lực, vươn tay xuống phía dưới tìm kiếm, chất lỏng chảy ra mỗi lúc một nhiều, sau đó hòa vào trong nước, biến mất không còn dấu vết. Ngón tay thâm nhập vào trong, đưa đẩy cố tẩy rửa hết chất dịch của người kia, tựa như đêm qua Yunho đã đưa tay vào để mở rộng nơi này, đóa hoa cúc nhỏ dần dần tăng nhiệt....Jaejoong đỏ mặt tắm rửa sạch sẽ, tối hôm qua đã cạn sức khiến sáng nay cậu tổn khá nhiều thời gian cho những thao tác đơn giản, chỉ cần giờ tay nhắc chân cũng thấy đau nhức cả người, rốt cuộc ngày hôm qua Yunho đã áp mình bao nhiêu tư thế vậy...quả thật không còn gì để nói....chỉ tắm thôi mà mất gần hai tiếng đồng hồ.....

Thật vất vả từ phòng tắm đi ra, Jaejoong cảm thấy hoa mắt, bụng kêu gào kháng nghị, hiện tại cậu cảm giác đói đến mức bụng đánh vào lưng luôn rồi, ngày hôm qua từ sáng sớm đã dậy chuẩn bị cho dạ yến, giữa trưa chỉ kịp ăn chút ít lót dạ, buổi chiều từ lúc bắt đầu tiệc rượu thì ngoài rượu ra cậu có ăn được gì đâu, tối hôm qua lại vận động kịch liệt như thế, không bị tiêu sạch năng lượng mới là lạ đó. Jaejoong bọc khăn tắm lên giường, chẳng muốn nhúc nhích chút nào, vừa định gọi điện thoại bảo khách sạn mang lên phòng một phần cơm thì có tiếng gõ cửa vang lên....

13. Chương 13

25.

Jaejoong không muốn đứng dậy chút nào, một là vì cậu không muốn nhúc nhích, hai là cậu không có sức để nhúc nhích. Đầu tranh mãi, cuối cùng mới gom hết sức lết ra cửa. Changmin đứng ngoài cửa phòng, tay xách đồ ăn còn tặng cậu nụ cười tươi rói. Ánh mắt quét trên người cậu một vòng, sau đó dừng lại trên ngực cậu vì không quần khăn tắm mà lộ ra chi chít vết hôn, nụ cười chuyển thành “hiểu rõ”. Dù sao đó cũng là sự thật, Jaejoong có che giấu nữa thì cũng chẳng được mà thẹn thùng cũng chẳng xong, đành nghiêng người để Changmin đi vào. Jaejoong đóng cửa lại, khó khăn đi tới bên giường.

Changmin nhanh chân bước vào phòng, nhìn thấy hiện trường bề bộn, một đồng quần áo bị xé chưa có ai dọn dẹp, cậu không khỏi lú lờ vì được tính Mandala quá mạnh, âm thầm cảnh tỉnh mình về sau nhất định không được trúng loại thuốc này, nếu không bị người khác ăn luôn xương cũng không biết. Nhìn thấy tầng tầng lớp lớp vết nhăn trên gra giường, lại còn mùi hương nồng đậm vẫn còn thoang thoảng, cộng với đáng đi cứng ngắc của Jaejoong hyung, Changmin biết tình hình chiến sự tối đêm qua có bao nhiêu ác liệt.

Jaejoong khó khăn lê thân về giường, tuy rằng giường rất mềm nhưng ngồi xuống vẫn thấy mông đau vô cùng, khiến cậu gồng cứng người, Changmin vội vã chạy lại đỡ Jaejoong đứng lên.

“Jaejoong hyung, chút nữa em đặt cho anh cái phòng bên cạnh nha, anh qua đó nghỉ ngơi trước đi. Ở trong này không thoải mái đâu, à, ý em là ở đây bề bộn quá, em sẽ cho người lên dọn dẹp một chút....”

“Được.” Jaejoong không đợi Changmin nói xong đã đi ra cửa, Changmin nhìn theo bóng dáng Jaejoong, cảm thấy Yunho hyung hôm qua “đàn ông” quá mức rồi.

Sắp xếp phòng mới ổn thỏa cho Jaejoong, Changmin ân cần đem một hộp cháo đậu đỏ còn nóng hôi hổi đưa cho Jaejoong, Jaejoong khước miệng giật giật nhưng vẫn không nói gì, bộ thẳng em này cho rằng cậu là cô dâu mới cưới, sáng hôm sau động phòng ăn cháo đậu để chúc phúc sao.

Changmin cười hắc hắc che giấu ý đồ của mình “Jaejoong hyung, hiện tại cơ thể anh không thoải mái, em có hỏi thăm qua, người ta nói cháo đậu đỏ rất tốt cho thân thể á, anh không cần để ý, không có ý gì đặc biệt đâu. Ăn đi, anh nhất định là đói rồi....” Thấy ánh mắt Jaejoong nhìn mình không ổn, cậu thức thời nhậm miệng, ngoan ngoãn lấy muỗng dứt cháo cho Jaejoong.

“Để anh tự ăn, anh cũng không yếu đuối đến mức đó đâu.” Jaejoong giật muỗng, chính biểu cảm bình tĩnh của cậu lại khiến Changmin bối rối.

“Jaejoong hyung...”

“Ngày hôm qua, bọn người Dong Wook bắt được hết không?”

“A, chuyện đó. Tên Dong Wook kia thật sự quá xảo quyệt, không bắt được, chỉ bắt được mấy tên thủ hạ của hắn. Trước mắt còn không thể tùy tiện khép tội cho Jung Kyung Ho, dù sao cũng là chuyện xấu của hoàng gia, phải tận lực khiến người ngoài không biết. Jaejoong hyung, anh...”

“Anh không sao. Điện hạ thế nào?”

“Điện hạ không sao. Đã quay về điện Thái tử, vốn anh ấy tính ở đây cùng anh, nhưng vì Hoàng thượng gọi nên không thể không đi. Điện hạ chuẩn bị cho anh một ít thuốc, em mang đến cho anh nè. Cái này là thuốc uống, anh uống ba viên nhé, còn thuốc này là để bôi, dùng để bôi....bôi....bôi....ở chỗ kia.....” Changmin không biết nên dùng từ thế nào.

“Changmin, chuyện đêm qua chỉ là ngoài ý muốn. Anh không sao, em đừng quá lo lắng, chỉ cần điện hạ không xảy ra chuyện là tốt rồi, mau bảo bác sĩ kiểm tra tổng thể cho điện hạ, tối hôm qua không biết rốt cuộc ngãi trúng bao nhiêu loại thuốc nữa, phải cẩn thận một chút.” Jaejoong buông muỗng, bình tĩnh nhìn Changmin.

Changmin khựng lại, sững sờ vài giây, sau đó trong lòng âm thầm rơi lệ, Jaejoong hyung của cậu quá mạnh mẽ rồi. Gặp việc như vậy mà vẫn bình tĩnh, dù bản thân một muốn chết nhưng vẫn lo nghĩ cho Yunho hyung, Yunho hyung không cưới được anh ấy về nhà quả thật quá lãng phí rồi ToT

“Ahaha.... Jaejoong hyung không cần lo lắng, Yunho hyung đã đến chỗ bác sĩ Han kiểm tra rồi. Không có việc gì. Hơn nữa đây cũng không phải là lần đầu tiên Yunho hyung bị hạ được. Ba năm trước Yunho hyung cũng bị trúng xuân dược thế này, lần đó còn thảm hơn lần này! Suốt cả buổi tối nằm trên xe á, cũng không biết bị bỏ thuốc khi nào, đột nhiên ý thức trở nên mơ hồ, khi đó còn bị người ta truy đuổi. Em cũng ở cạnh Yunho hyung, sợ quá liền đem xe giấu ở ngõ nhỏ đi tắt bên cạnh sân bay, sau đó đi theo hướng khác để đánh lạc hướng bọn theo đuôi. Sau khi trở lại thì thấy Yunho hyung quần áo xộc xệch nằm ngất ở băng sau, em còn tưởng Yunho hyung bị người ta cưỡng bạo rồi, lần đó hù em chết khiếp, sau đó đem ảnh về kiểm tra mới biết ảnh cưỡng ép người ta. Yunho lúc đó nằm không dậy nổi, cho đến giờ tụi em vẫn đang tìm người đó, từ đó về sau Yunho hyung cũng không quen bạn gái, muốn tìm người đó để chịu trách nhiệm, chính là tìm mãi mà không thấy, sân bay đất rộng người đông mà....” Changmin nói một lèo mới phát hiện ra mình bị hớ, vốn định nói chuyện để Jaejoong không phải suy nghĩ nhiều, nào ngờ lỡ miệng nói ra chuyện không nên nói, hối hận đến mức muốn cắn lưỡi cho xong.

“Ừm, Jaejoong hyung...em không coi anh là người ngoài nên mới nói. Chuyện này chỉ có Yoochun hyung và em biết, Yunho hyung là Thái tử, ngay từ nhỏ đã có người muốn hại anh ấy. Em cảm thấy anh thật sự là người rất đặc biệt với Yunho hyung, anh cũng luôn nghĩ cho Yunho hyung, nên em mới nói....Jaejoong hyung, em cũng không biết nói gì cho phải, chỉ hy vọng sau này anh và Yunho hyung đừng bị ngược đãi, em cảm thấy hai người rất hợp nhau,...thật đó....” Thấy Jaejoong chỉ một mực ăn cháo, không có vẻ gì để ý Changmin, nên cậu càng khẩn trương, nói năng lộn xộn, có lúc thiên tài cũng hạn khả năng diễn đạt của mình.

“Changmin, em không cần nói nhiều, anh đã nói chuyện đêm qua là ngoài ý muốn, cứ coi như 419 là được rồi. Dù là đàn ông cả, không cần ai chịu trách nhiệm với ai, anh không bảo vệ được điện hạ là lỗi của anh. Anh thật sự không sao mà.” Jaejoong ăn cháo xong thì buông muỗng, ánh mắt chân thành nhìn Changmin.

“Được....vậy thì tốt, jaejoong Hyung, anh ở khách sạn nghỉ ngơi đi, Yunho hyung em sẽ lo. Jaejae đang ở chỗ mẹ nuôi, anh không cần lo. Buổi tối em đến đón anh, được chứ?”

“Được, anh không sao, nhóc đừng quá lo.” Jaejoong cười cười trấn an Changmin.

Changmin không biết nói gì hơn nữa, đành phải rời đi, trước khi đi còn dặn dò Jaejoong phải uống thuốc, đây là lệnh của Yunho hyung, còn có thuốc bồi cũng phải bồi, lời này vừa nói xong liền khiến cả Jaejoong và Changmin đỏ mặt.

26.

Changmin đi rồi, Jaejoong cởi khăn tắm, xoay người chậm rãi nằm xuống giường, giờ ngủ lỏa thể là khiến cơ thể dễ chịu nhất. Với tay lấy gói thuốc to được đặt tại đầu giường, nhìn nhìn mấy loại thuốc, Jaejoong quyết định uống thuốc giảm đau và thuốc hạ sốt trước, còn thuốc bồi hã, lúc này tắm thôi đã khiến mình xấu hổ muốn chết, cậu tuyệt đối sẽ không làm lần thứ hai đâu, dù sao cũng không chảy máu, hẳn là vài ngày sẽ hết thôi.

Uống thuốc xong, Jaejoong nhớ lại lời Changmin nói, đối với chuyện ngày hôm qua, nói không để ý là không đúng nhưng dù sao cũng đã xảy ra rồi, hơn nữa Jaejoong biết chuyện này Yunho cũng không muốn, cậu phải lấy lợi ích của Yunho làm trọng. Nhưng chuyện khiến cậu quan tâm hơn là chuyện Changmin kể ra lúc vô ý – chuyện về ba năm trước Yunho bị hạ được, cũng sân bay, cũng đêm tối, ngõ nhỏ, ý thức mơ hồ, tất cả đều trùng hợp chuyện cậu đã từng trải qua. Tuy rằng thế giới này có rất nhiều điều trùng hợp bất ngờ, nhưng tình huống này quả thật rất hiếm, hơn nữa lúc gặp Yunho lần đầu tiên cậu có cảm giác đã từng gặp ở đâu rồi, nhưng bởi vì Jaejae hoàn toàn giống cậu cho nên cậu cũng không nghĩ nhiều, dù sao người giống người cũng nhiều, cậu cho tới bây giờ chưa từng nghĩ đến việc tìm người cha kia của bé Jaejae, tốt nhất là mãi mãi không xuất hiện, nhưng Changmin nói như vậy cậu không thể không lo lắng. Nếu là thật cậu phải mau chóng đổi công việc khác mới được....Jaejoong suy nghĩ một lúc rồi mơ mơ màng màng ngủ lúc nào không hay, đêm qua cậu cũng có ngủ được đâu....

Yunho từ ngự thư phòng trở lại điện Thái tử, mày nhíu chặt, tối qua việc anh bị Kyung Ho bắt đi đã bị Hoàng thượng phát hiện, may mà chuyện của anh cùng Jaejoong không bị bại lộ, bằng không thì phiền to rồi. Tuy rằng lần này là lỗi của Kyung Ho nhưng dù sao thanh danh của hoàng thất vẫn quan trọng hơn, cho nên việc này phải bàn bạc kỹ lưỡng, cẩn thận xử lý.

Yunho đen mặt ngồi xuống ghế, xoay xoay cổ thả lỏng thân thể. Khoan nói chuyện xử lý Kyung Ho thế nào, bây giờ điều anh thấy khó nhất là làm sao để đối mặt với Jaejoong, loại cảm giác này thật giống với ba năm trước, người ba năm trước còn chưa tìm được, bây giờ lại thêm Jaejoong, Yunho ngẫm nghĩ, không biết đây có tính là số đào hoa không nữa.

Từ nhỏ, Yunho đã được thừa hưởng tính cách của Hoàng thượng, về phương diện tình cảm nhất mực chung thủy, đối với người yêu toàn tâm toàn ý, tuy rằng thân phận đặc thù, chung quanh anh luôn xuất hiện những người tài sắc vẹn toàn kể cả nam hay nữ nhưng Yunho luôn giữ mình trong sạch, ba năm trước bị hạ được là lần đầu tiên của anh, cho nên Yunho vẫn luôn một mực tìm người năm xưa anh đã vô tình bức ép, trong tiềm thức mặc kệ người đó là ai Yunho cảm thấy anh phải chịu trách nhiệm, ít nhất là khi chưa tìm được người thì cũng không thể tùy tiện phóng túng.

Đang nghĩ làm thế nào để đối mặt với Jaejoong thì Changmin gọi điện tới. Lần đầu tiên anh nhận điện thoại trong tâm trạng hồi hộp vô cùng, Changmin đem thái độ và phản ứng của Jaejoong báo cáo lại với anh không sót một chi tiết. Nghe xong Changmin nói, tâm trạng Yunho thoáng chốc đảo lộn không cách nào tả được, phản ứng của Jaejoong như vậy không phải là tốt nhất sao, không phải có lợi với mình nhất sao, dù sao cũng đều là đàn ông, cứ coi như say rượu loạn tính xảy ra 419 đi, chuyện sau đó tan như mây khói là được rồi, để bụng làm gì, nhưng tại sao mình lại tức giận? Không cam lòng? Không muốn như vậy? Hay tại mẫu hậu nói bậy nói bạ khiến mình sinh ra ảo giác với Jaejoong? Làm sao có thể! Mình thích phụ nữ mà.....Nhưng chuyện đêm qua, quả thật Jaejoong so với nữ tốt hơn nhiều lắm...ah, không đúng, mùi vị đàn bà thế nào mình cũng đâu có biết, đâu phải loạn đào hoa như Yoochun chứ.... CMN! Tại sao hai lần của mình đều xảy ra trong tình trạng mất ý thức như thế! Đều là bị thuốc khống chế.....quả thực là sỉ nhục mà! Tôn nghiêm của mình mất sạch rồi! Không thể như vậy được.... Yunho càng nghĩ càng đi đến những chuyện không đâu, đột nhiên anh đập tay xuống bàn, tức giận đến mức nghiến răng....

Vò vò tóc ép bản thân vứt bỏ những suy nghĩ kia, thoáng nhìn qua bàn có để hai cái thẻ nhớ, hẳn là của máy chụp hình và quay phim đem qua đây mà, Yunho đem thẻ nhớ cắm vào máy tính.

Thời lượng phim cũng không dài, tầm một phút mấy thôi, tuy rằng không lâu, cũng không có phân đoạn quá mức hạn chế, nhưng góc độ rất chuyên nghiệp, nếu dùng cái này để tấn công vào vị trí Thái tử của Yunho thì quả thật là thành công rồi, xét về hình ảnh thuần túy thì góc độ này thật rất kích thích. Trong đoạn phim, quần áo trên người mình cái có cái không ghé vào trên người Jaejoong, hai tay xé rách quần áo trên người cậu ấy, liếm hôn cổ Jaejoong, rồi đến xương quai xanh, cả hồng anh vì bị mình xé áo mà hiển lộ... Jaejoong mặt đỏ bừng, hai tay kéo qua khỏi đầu, lắc lắc thân thể chống cự, miệng không ngừng thở dốc, thỉnh thoảng phát ra tiếng rên rỉ mê hồn, nhưng hình ảnh kích tình này khiến Yunho không nhìn được mà rung mình một cái, may mà đoạn phim chỉ dừng đến cảnh mình cởi áo Jaejoong ra nếu không thì anh cũng không biết bản thân có vì xem đoạn phim mình đóng vai chính này mà cương lên không, còn chưa đợi phim chạy hết đã vội tắt clip.

Mở tệp hình ra, hơn mười tấm ảnh quả nhiên không khiến anh “thất vọng”, góc chụp và bối cảnh khiến người xem không khỏi đỏ mặt....đặc biệt là tấm ảnh hôn xương quai xanh của Jaejoong, Jaejoong ngửa đầu lộ ra đường cong chiếc cổ thon dài cùng hầu kết tinh xảo....còn lúc mình vươn lưỡi liếm hồng anh của Jaejoong, hồng anh của cậu màu hồng nhạt còn dính nước bọt của anh, hình ảnh vừa lúc tập trung vào thần thái trên mặt Jaejoong, cậu hơi hé miệng biểu cảm khiến người xem có cảm giác cậu đang chìm đắm trong khoái lạc bất tận. Mỗi một tấm ảnh là một góc chụp khác nhau, nếu không phải mình là diễn viên chính trong đó chắc hẳn nhìn không được mà khen ngợi kỹ thuật chụp thần kỳ của Dong Wook rồi. Yunho tức giận tắt hình, đang muốn xóa hết lại nghĩ thế nào gom hết cả phim lẫn hình để vào tệp tin ẩn cài mặt khẩu, đảm bảo người khác không thể xem, Yunho mới yên tâm tắt máy.

14. Chương 14

Tối giờ cơm trưa, Yunho một mình ngồi trước bàn cơm, cảm giác thiếu thiếu cái gì đó, tài nấu ăn của Jaejoong tốt lắm, hơn nữa có Jaejoong ăn chung dường như mình thấy vui hơn....không phải đâu, chắc tại thân thể mình còn chưa khỏe hẳn nên mới có những suy nghĩ kỳ quái như vậy. Yunho suốt bữa cơm trưa cứ tự nảy ra ý nghĩ về mối quan hệ của mình và Jaejoong, sau đó lại bóp chết suy nghĩ đó, cảm giác thức ăn hôm nay thực vô vị, khiến cho Hyuk Sang- người thay Jaejoong làm cơm đồ một thân mồ hôi lạnh, mình nấu ăn khó nuốt dữ vậy sao? Rõ ràng mình thấy cũng không tệ, tuy rằng không thể so sánh với chấp sự Kim nhưng cũng không khó nuốt tới vậy chứ, Hyuk Sang âm thầm quyết định, đợi chấp sự Kim trở về phải học hỏi anh ấy nhiều hơn mới được!

Ăn xong cơm trưa, Yunho trở về phòng làm việc, rốt cuộc làm gì cũng không xong, anh dứt khoát đứng lên xách áo khoác, một mình đi đến khách sạn nhìn Jaejoong.

Cầm tấm thẻ chìa khóa mở cửa phòng Jaejoong đang nghỉ ngơi, Yunho nhìn thấy Jaejoong đang nằm ngủ trên giường, anh bỗng thấy lòng an ổn hơn rất nhiều. Nhẹ nhàng ngồi xuống mép giường, đưa tay sờ trán Jaejoong, may quá, không có sốt! Nhìn bao thuốc trên đầu giường, chỉ có thuốc uống thì hết, còn thuốc bôi thì chưa đụng tới, Yunho nhú mày có chút lo lắng nhưng anh hiểu tại sao Jaejoong không dùng. Cúi đầu nhìn Jaejoong hô hấp đều đặn, cậu xoay mặt ra ngoài, nhắm chặt hai mắt, lông mi vừa cong lại vừa dày, mặt vì đè lên gối nên có chút biến dạng, miệng hơi hé mở, không chút phòng bị, chẳng giống những lúc ở bên cạnh mình một chút nào, bộ dáng thể này nhìn đáng yêu gì đâu, làm cho người ta có cảm giác muốn yêu thương. Nghĩ lại Jaejoong đối với mẫu hậu, với Changmin, với Yoochun hay đối với những người khác đều tốt lắm, rất thân thiện, chỉ có đối với mình là một cung hai kính, tóm lại là duy trì khoảng cách! Yunho âm thầm so sánh cách Jaejoong đối xử với người khác và với anh, tự rút ra kết luận khiến mình bực bội, bất mãn trường Jaejoong đang ngủ say cả nửa ngày. Tất nhiên cậu nào có phản ứng, trong lòng anh thật khó chịu nhưng lại sợ quấy rầy giấc ngủ của Jaejoong, thế là âm ức ngồi tại sofa lấy máy tính bảng xử lý công việc. Trái với vẻ bứt rứt khi còn ở phòng làm việc, lần này Yunho rất nhanh đã tập trung vào công việc quên hết các thứ khác, rất có bộ dáng Thái tử của một quốc gia.

Không biết qua bao lâu Jaejoong ưm một tiếng giật giật thân thể, dường như tỉnh lại. Yunho ngẩng đầu nhìn về phía Jaejoong, không lên tiếng, muốn để Jaejoong tự tỉnh. Jaejoong cọ cọ mặt vào gối hai cái, phát ra vài tiếng rầm rì còn mơ ngủ, sau đó chậm rãi mở mắt, hai tay chống giường muốn ngồi dậy, rồi nháy mắt lại như mất hết sức lực mà ngã xuống giường, không ngồi dậy nổi, nằm yên trên giường một lúc lâu, sau đó ở trong chăn lẩn qua lẩn lại một hồi, mới gắng gượng ngồi dậy, tấm chăn vì động tác của cậu mà trượt tới thắt lưng, toàn bộ thân trên của Jaejoong bị hiển lộ, tỏa ra ánh sáng lấp lánh trong mắt Yunho, trên làn da trắng mịn chỉ chút những vết hằn đỏ ửng, Jaejoong còn chưa tỉnh hẳn, ngơ ngác quay đầu nhìn hoàn cảnh chung quanh, lướt qua Yunho đang ngồi trên ghế sofa, sau đó tầm mắt khựng lại, chừng nửa ngày mới hoàn hồn: “Anh, anh, anh sao lại ở đây?”

Ngay cả xưng hô điện hạ cũng quên, có vẻ như không phải bình tĩnh như cậu đã nói, Yunho nhìn thấy phản ứng của Jaejoong thì trong lòng vui lạ, cười nói: “Tôi đến đón cậu về cung, Changmin bận việc rồi.”

Jaejoong bị nụ cười của Yunho làm sững người, lần đầu tiên thấy Thái tử cười như vậy, đến đón mình? Changmin bận việc? Cho dù Changmin có bận việc thì cũng không cần đích thân Thái tử đến đón mình chứ? Tuy rằng đã sớm chuẩn bị tinh thần để đối mặt với Yunho nhưng trong tình huống này có vẻ hơi sớm thì phải? Tại sao ngài ấy lại cười với mình như vậy? Vì sao thoát nhìn có vẻ ôn nhu khí suất nhưng mình lại muốn rùng mình vậy ta? Trong đầu Jaejoong nảy ra quá nhiều nghi vấn khiến cậu ngẩn ra.

“Tĩnh rồi thì thay đồ đi, về cung rồi nói sau. Kim Jaejoong?” Yunho buông máy tính bảng đứng lên, thấy Jaejoong còn đang ngẩn người thì gọi một tiếng.

“Ah? Hả? Ừ, ờ.” Jaejoong lắc đầu, xốc chân định đứng dậy, vừa xốc chân lên, còn chưa kịp đặt chân xuống giường đã hốt hoảng la một tiếng, lập tức lẩn trở lại vào chăn, mặt đỏ bừng. TT^TT Trời ơi, sao mình lại quên mất bản thân đang lỏa thể ngủ vậy! Ông trời nhất định là thấy mình đêm qua chưa đủ thảm đây nè, hôm nay lại khiến mình rơi vào bị kịch lần nữa, không những lộ cảnh xuân trước mặt Yunho, lúc lùi về dùng lực quá mạnh, liên lụy đến cái mông cùng cả thân thể, đau muốn chảy nước mắt.

Yunho cũng bị cảnh xuân chưa tới một phút đồng hồ làm cho thần thờ, sững sốt nửa ngày, mãi đến khi Jaejoong vừa then đỏ mặt vừa kêu đau mới giật mình, gãi gãi mũi che đi lúng túng: “Tôi ở bên ngoài đợi cậu...”

Đến khi Yunho đóng cửa lại, sắc đỏ trên mặt Jaejoong vẫn chưa lui, hít sâu một hơi, cảm lấy bộ quần áo để đầu giường mặc vào, dù sao cũng không thăm bằng chuyện đêm qua, chuyện khó khăn hơn cậu còn chịu nổi huống chi chuyện này. Mặc quần áo xong, Jaejoong lại hít sâu mấy hơi nhằm bình phục cảm xúc của mình, mở cửa thì thấy Yunho đang ngồi tại sofa phòng ngoài, thấy cậu đi ra liền đứng lên.

Yunho nhìn bước chân Jaejoong có chút không vững, động tác lại cứng ngắc, lập tức hiểu ra mình đêm qua đã tra tấn Jaejoong cỡ nào, áy náy trong lòng cùng lo lắng lại gia tăng gấp bội, phối hợp với Jaejoong thông thả bước đi, chậm rãi đến bãi xe, chỉ vậy thôi mà trán Jaejoong đã lấm tấm mồ hôi.

Giúp Jaejoong mở cửa xe bên vị trí phó lái, không đợi Jaejoong ngồi xuống, Yunho đã nhanh tay đem gối đệm nhỏ lót trên ghế, hành động của Yunho khiến Jaejoong giật mình nhưng vẫn cố làm ra vẻ thản nhiên ngồi xuống, mặc kệ thế nào, thoải mái vẫn là nhất. Trên đường quay về hoàng cung, hai người một người chuyên tâm lái xe, một người nhắm mắt nghỉ ngơi, không ai nói với ai một lời.

28.

“Hu hu hu.....hu hu hu.....Jaejoong đáng yêu của tôi.....tại sao tôi mới đi có mấy ngày đã bị người ta táng tận lương tâm.....làm.....hu hu hu.” Jaejoong vừa về tới đại sảnh điện Thái tử đã thấy một bóng người nhoáng lên, sợ đến mức khiến cậu lùi vài bước, may mắn Yunho đi trước chặn người đó lại, bằng không với thân thể cậu hiện tại bị kẻ kia chụp một phát chắc ngã lăn ra đất luôn, Yunho đưa tay cản người nọ, lại nhanh chân gạt người kia một cái, kẻ kia luôn miệng kêu la không để ý suýt bò lăn ra đất, may mà Junsu đi phía sau giữ chặt cổ áo hắn mới cứu được một mạng của hắn, Jaejoong lúc này mới nhìn ra người đó là Park Yoochun.

Đúng là sợ thiên hạ bất loạn mà, nguyên bản Jaejoong và Yunho là cố che đi biểu cảm xấu hổ của mình giờ chẳng biết phải làm sao, Yunho hung hăng trừng mắt khiến Yoochun im miệng. Nhưng Yoochun dù ngậm miệng vẫn trợn ra nụ cười đáng ghét, ngay cả Jaejoong cũng nhận không được muốn đánh Yoochun cho hả hê, vẫn là Junsu trực tiếp giúp Yoochun né được một cú ngã nhờ đời lúc này lại dụng sức ném Yoochun lên sofa bên cạnh, động tác thành thạo dứt khoát khiến người khác phải vỗ tay khen ngợi, khuôn mặt Yoochun cuối cùng hạ cánh an toàn trên nệm ghế sofa “Oa.....Junsu em mưu sát chồng.....” Yoochun lại khoa trương kêu to.

Không thèm để ý đến Yoochun đang cố tình làm loạn, Junsu nhanh chóng đi đến bên cạnh Jaejoong, đỡ Jaejoong ngồi xuống sofa, hỏi thăm mọi chuyện, hơn một tháng không gặp lại xảy ra chuyện lớn như vậy, Junsu thật sự lo lắng cho Jaejoong. Junsu và Jaejoong là bạn cùng lớp kiêm bạn thân của nhau. Junsu sau khi tốt nghiệp được cha sắp xếp về làm thư ký cho Yoochun, cha của Yoochun và cha của Junsu là bạn thân đã nhiều năm, Yoochun và Junsu cũng coi như trúc mã trúc mã, chuyện hai người thích nhau hai gia đình cũng mắt nhắm mắt mở chấp nhận. Lúc Junsu vào học ở học viện chấp sự đã gặp Jaejoong, mà Jaejoong được làm chấp sự của Yunho hơn phân nửa là nhờ sự đề cử của Junsu. Yunho lúc trước giao cho Yoochun xử lý chuyện ngoại giao ở Châu Âu, đáng lý ra một tháng nữa mới về nhưng vì chuyện xảy ra hai ngày nay đã nhanh chóng về nước cùng Junsu.

Lúc Yunho và Jaejoong về điện Thái tử đã là chàng vạng, vừa ngồi nói chuyện không lâu thì đến giờ ăn chiều, hôm dạ tiệc Hoàng hậu có mời vài người bạn thân ở lại chơi vài ngày, Jaejae được ở chung với các bà dĩ nhiên là được cưng chiều vô cùng nhưng cũng không tránh được chuyện bị xoa xoa vuốt vuốt, khi thì nựng má khi thì vuốt tay, bé Jaejae nghe nói baba đã về liền len lén năn nỉ Hyun Joong dẫn bé về gặp baba, đã hai ngày bé không được gặp baba rồi, nhớ muốn chết TT^TT, hơn nữa các bà dì đáng sợ quá đi T^T

Mọi người đang chuẩn bị ăn cơm thì Hyun Joong dẫn bé Jaejae đến, vừa nhìn thấy baba Jaejae đã vui vẻ chạy ủa tới ôm chầm lấy chân Jaejoong, muốn trèo lên lòng cậu. Nếu là bình thường Jaejoong nhất định đã bế Jaejae lên hôn một cái nhưng hiện tại cả người cậu đều đau nhức, ngay lúc Jaejae ôm chân đã cảm thấy bủn rủn nhưng vừa thấy đôi mắt to tròn lúng liếng của bé con, Jaejoong đành can rằng bế bé lên đặt lên đùi. Yunho ngồi cạnh Jaejoong, thấy cậu dù không lộ vẻ gì trên mặt nhưng vẫn biết cậu không thoải mái, cho nên đưa tay bế bé Jaejae ngồi trên đùi mình, nắm nắm cái tay nhỏ bé của Jaejae: “Jaejae à, hôm nay ăn cơm cùng chú Yunho nha?”

“Hay quá! Chú Yunho, Jaejae muốn ăn nắm!” Bé Jaejae rất thích người chú ban đêm thỉnh thoảng lại lên đến chơi cùng mình, ngoan ngoãn ngồi trong lòng Yunho chỉ huy anh gấp món bé thích ăn.

“Chú Yunho?” Trên bàn ăn, ngoại trừ Jaejoong mọi người còn lại đều nhin cười muốn nội thương, dùng ánh mắt mãnh liệt nhìn Yunho. Chỉ có Jaejoong là thầm bực bội, Yunho không phải không thích bé Jaejae sao, tự nhiên lại tốt như vậy, đừng nói là vì chuyện đêm qua cảm thấy có lỗi muốn bồi thường nha...Yunho cảm nhận được vài ánh mắt không hảo ý nhìn mình, không chút khách khí trừng mắt đáp trả, sau đó lại cười với Jaejoong, ý bảo cậu ăn cơm trước đi, mấy người kia lại cúi đầu ăn cơm, tận lực khiến mình thành người vô hình.

Jaejoong thấy Yunho nghiêm túc dứt Jaejae ăn cũng không phản đối, cúi đầu ăn cơm, thỉnh thoảng lại nhìn Jaejae một chút. Có bé Jaejae ở đó, không khí tại bàn ăn tất nhiên là rất nhộn nhịp, Junsu đã lâu không gặp bé Jaejae, cách bàn cơm trên chọc bé. Yoochun thấy Junsu thích con nít như vậy, trong lòng thầm nghĩ, hay là nhận một đứa con nuôi đi, như vậy Junsu sẽ giống Jaejoong tràn ngập mùi vị mẫu tính, nhìn ôn nhu biết chừng nào, Yoochun tự mình bỏ não về tương lai tươi đẹp của hai người.

Mặc dù đang ở trong lòng Yunho nhưng bé Jaejae vẫn không quên chăm sóc cho cha mình, dùng muỗng của bé múc thức ăn dứt Jaejoong: “Baba, ăn trứng trứng.” Tuy rằng khiến bàn ăn đổ đầy nước nhưng bộ dáng này yêu còn không hết, ai nữ trách, nhìn thấy cái miệng nhỏ nhắn của bé Jaejae dính mỡ, Jaejoong cười cười xoa đầu bé, rút khăn tay lau miệng cho bé.

Changmin rút di động giả vờ như đọc tin nhắn đem hình ảnh ba người chụp lại: bé Jaejae đứng trên đùi Yunho, thân thể chồm qua Jaejoong, chu cái miệng nhỏ nhắn, Jaejoong mỉm cười lau miệng cho bé, Yunho vì sợ Jaejae ngã nên hướng mắt nhìn thẳng đối diện với Jaejoong. Dựa vào thị lực siêu phàm của Changmin, cậu khẳng định trong mắt Yunho hyung lúc này chỉ có một loại cảm xúc ngập tràn ôn nhu mà thôi. Lặng lẽ chụp lại một tấm hình rồi buông điện thoại, đảo mắt thấy chẳng ai phát hiện ra hành vi mờ ám của mình, Changmin chắc ăn tấm hình này sẽ đổi được nhiều thứ tốt của Yunho hyung lắm đây.

15. Chương 15

29.

Sau khi dùng cơm xong, Yunho Changmin và Yoochun vào phòng làm việc. Đối với chuyện ngày hôm qua phải bàn bạc kỹ hơn.

Để giành quyền trong cuộc sát hạch tư cách thừa kế, dã tâm của Kyung Ho càng lúc càng rõ ràng, các chiêu hãm hại Yunho tung ra càng nhiều, lần này thậm chí còn to gan hạ được Yunho ngay trong dạ tiệc của hoàng cung nhằm phá hoại danh dự của Yunho. Cho dù nể mặt tình thân, danh dự hoàng thất cũng không thể cho qua chuyện này, nếu không hẳn sẽ càng lúc càng lấn tới. Nhưng Yunho cũng không muốn đối địch cùng Kyung Ho, dù sao cha của Kyung Ho cũng là hoàng thúc mà anh kính yêu, từng vì đất nước mà lập không ít công lao, nay hoàng thúc tuổi đã cao nên về quê an hưởng tuổi già, nếu biết Kyung Ho dùng những thủ đoạn hạ lưu để giành quyền thừa kế ngôi vị Hoàng đế, nhất định ông ấy sẽ không chịu nổi, mà bên trong hoàng gia cũng có một sự rung chuyển không hề nhẹ, chuyện lần này nhất định phải làm sao để Kyung Ho sáng suốt nhận ra hẳn phải đường đường chính chính cạnh tranh mới được.

Đối với ngôi vị Hoàng đế, Yunho cũng không quá chấp nhất, nhất định phải cùng Kyung Ho hay Il Woo tranh giành cho bằng được, có điều bản thân là Thái tử, từ nhỏ đã được dạy dỗ để trở thành người thừa kế, trong lòng sớm đã hình thành trách nhiệm một lòng vì nước vì dân, Il Woo thì không có ý định tiếp quản ngôi vua, còn Kyung Ho với dã tâm thể này chắc gì lên ngôi rồi sẽ trở thành vị minh quân cho nên nội tâm Yunho mách bảo không thể ngồi yên chờ chết được. Lúc này phải làm cho Kyung Ho biết, anh không sợ những thủ đoạn của Kyung Ho, những thứ kia chẳng thể làm gì được anh, anh chỉ vì danh dự hoàng gia, vì cha của Kyung Ho và niệm tình anh em chú bác mà thôi, hơn nữa anh cảm giác được sau lưng của Kyung Ho nhất định có người bày mưu tính kế, Yunho muốn nhanh chóng bắt được kẻ đó.

Changmin đêm qua đã mang những thủ hạ của Kyung Ho bị bắt ra thẩm vấn, dưới sự ép cung vừa đấm vừa xoa của cậu, cuối cùng cũng lấy được một tin. Kyung Ho dự định sẽ tung những hình ảnh và đoạn phim Yunho hoang dâm vô độ công khai với giới truyền thông, làm Yunho bị mất lòng dân, mà Il Woo vốn dĩ

không ham mê với ngôi vị hoàng đế, vậy người có tư cách còn lại chỉ có hần, Kyung Ho biết chắc Yunho dù biết chuyện này là do hần làm ra cũng vì danh dự của hoàng thất, anh cũng sẽ không tố cáo hần. Cho dù Yunho có cách chứng minh những hình ảnh và đoạn phim này là xếp đặt nhưng danh dự của anh chắc chắn sẽ không còn như trước, phần thắng của hần cũng cao hơn.

Còn Dong Wook thì trước đây tỏ tình với Jaejoong bị cậu từ chối nên đem lòng thù hận. Sau khi biết Jaejoong làm chấp sự cho Yunho, liền tự tiến cử mình làm chấp sự cho Kyung Ho, lợi dụng thời cơ trả thù, cho nên đem qua mới hạ Mandala trên người Jaejong, hoang dâm vô độ, đồng tính luyến ái, cùng chấp sự của mình cấu kết, đời sống cá nhân hỗn tạp, chỉ cần một tội thôi đã khiến Yunho trở thành nỗi sỉ nhục của quốc gia. Kyung Ho biết tuy rằng nước mình vẫn còn chế độ quân chủ lập hiến, nhưng quyền quân chủ đã không còn như xưa, thực quyền gần như được Chính phủ nắm phân nửa, sớm đã muốn xóa bỏ chế độ quân chủ. Cho nên người thừa kế hoàng vị cũng là người giữ chức vị quan trọng nhất trong hoàng tộc, Kyung Ho biết trước sức ép của phe Chính phủ, hoàng tộc muốn bảo vệ chế độ của mình thì phải đồng lòng bảo vệ cho ngôi vị quan trọng nhất này, lúc đối mặt với Chính phủ phải đồng lòng nhất trí, không để cho phe Chính phủ bắt được nhược điểm, cho nên chuyện dùng chiêu trò trong lúc giành ngôi Thái tử lan ra sẽ trở thành một thứ vũ khí sắc bén để phe Chính phủ lật đổ chế độ quân chủ, cho nên dù là Hoàng thượng có biết hần sử dụng chiêu trò cũng sẽ không dám tùy tiện công khai sự thật, ít nhất ở mặt ngoài, mọi người phải tỏ ra đoàn kết, Yunho chỉ đành phải can rằng nhường ngôi vị Thái tử cho hần.

Ba người đem thể cục phân tích tổng thể một lần, cả ba đều là người giỏi bày mưu tính kế nên rất nhanh một kế hoạch đã hình thành: “Yoochun ngày mai cậu bắt đầu điều tra người đứng sau bên phía Chính phủ nhé. Changmin, em theo dõi hành động của Dong Wook.”

“Không thành vấn đề, dám cáo già kia tố đã sớm không vừa mắt, lần này phải khiến bọn hần giấu đầu lòi đuôi.” Yoochun ngồi tréo chân, đối với sự sắp xếp của Yunho không có dị nghị.

“Ok, bên Dong Wook em đã sắp xếp người theo dõi.” Changmin cũng không phản đối. Đều là bạn từ nhỏ đến lớn, hai người sớm đã biết Yunho suy nghĩ điều gì.

“Nhất định phải cẩn thận đừng để những người khác phát hiện, tố chỉ muốn cảnh cáo Kyung Ho, hần dù sao cũng là con của hoàng thất, tố không muốn hoàng thất phải đau khổ. Còn chuyện tối qua, nếu phụ hoàng có hỏi thì hai người nói tố bị hôn mê là được rồi, chuyện của tố và Jaejoong tuyệt đối không được để cho phụ hoàng và mẫu hậu biết, cũng không thể để người khác biết.”

“Trước mắt ngoại trừ ba chúng ta còn có Ah In và Yoo In biết, vào tối qua hai người họ xông vào phòng nên cũng thấy, có điều không cần phải lo.” Changmin nói. Ah In và Yoo In là vệ sĩ thân cận của Yunho, trước đây là từ cô nhi viện mang về hoàng cung, được đào tạo để trở thành vệ sĩ của Thái tử, lương được hưởng như thư ký, họ từ nhỏ đã đi theo Yunho, tuyệt đối trung thành với anh nên Yunho đối với hai người họ rất yên tâm.

30.

Chính sự đã bàn xong, tính tò mò hóng chuyện của Yoochun lại nổi lên, cực kỳ hối hận tại sao chuyện kinh thiên động địa quỷ thần sợ như vậy mà lại không có mình ở đó, để cho Changmin chiếm hết tiện nghi, nhưng với tư cách là bạn tốt, hần thật hy vọng Yunho có thể xử lý tốt chuyện này, Kim Jaejoong chẳng những là bạn hần mà còn là bạn thân của Junsu! Nếu Jaejoong có chuyện gì Junsu chắc chắn sẽ lột da nhai xương hần mất thôi.

“Yunho, bên phía Jaejoong, cậu tính thế nào?”

“Tớ còn chưa nghĩ ra.”

“Chưa nghĩ ra. Tớ thấy cậu có tình cảm với cậu ấy rồi. Nhưng có phải là thích hay không thì cậu phải tự ngẫm lại đi. Tớ không hy vọng hai người chịu bất cứ tổn thương nào?”

“Jaejoong hyung đã ‘tổn thương’ rồi nhé.” Changmin liếc xéo Yoochun một cái “Nhưng mà Yunho hyung em nói thật anh nên suy nghĩ lại đi, Jaejoong hyung á vừa đẹp lại vừa giỏi, có thể lên phòng khách xuống nhà bếp, đúng chuẩn một nửa lý tưởng luôn ấy, cho dù có Jaejae thì sao. Bé Jaejae đáng yêu như vậy, mẹ nuôi chắc chắn sẽ đồng ý thôi, mà mẹ nuôi đồng ý thì cha nuôi sẽ đồng ý. Nhưng để công khai thể nào thì cần phải nghĩ cách đã, bất quá nếu thật sự muốn làm thì cũng không quá khó khăn đâu. Yunho hyung, cố

gắng chinh phục Jaejoong hyung đi, có được người yêu như vậy là hạnh phúc cả đời anh đó!” Đến lúc đó mỗi ngày em đều đến ăn chục cơm, cũng là hạnh phúc cả đời em, Changmin trong lòng âm thầm nghĩ.

“Tớ cũng thấy Jaejoong rất tốt, có điều bối cảnh thân thể không thể so với cậu!” Yoochun không sợ chết tới một câu “Đừng nói cậu định xem chuyện này như 419 nha? Đó đâu phải tác phong của cậu.”

“.....” Yunho khó chịu nhìn hai tên bạn thân đang thay phiên đả kích mình nhưng lại không biết phản bác thế nào, anh thật sự không biết phải xử lý làm sao cho tốt.

“Yunho hyung, anh đang nghĩ đến người mà ba năm trước anh không cẩn thận đã XXOO, sau đó mất tích chẳng thấy đâu đúng không?” Changmin đoán “Yunho hyung, mặc dù có lòng chịu trách nhiệm là chuyện tốt, nhưng người nọ đã biến mất lâu như vậy, chúng ta tìm mãi cũng không thấy. Dù sao đối với Jaejoong hyung anh cũng phải chịu trách nhiệm, phải không? Hôm đó em đã xem qua đoạn phim và hình rồi nhé, thật là chắc chắn...” Changmin còn chưa nói xong đã hứng trọn cái gối Yunho ném vào mặt cậu “Yunho hyung! Anh phạm qui! Đánh người không đánh mặt!” Tuy là gối mềm nhưng trúng cũng đau chứ bộ!

“Được rồi, được rồi, Changmin đừng quậy nữa. Yunho hyung của em là mắc cỡ, biết không, ha ha ha...” Yoochun vỗ vỗ vai Changmin an ủi, đồng thời cũng không quên “ném đá” Yunho.

Bị hai người bạn thân trêu chọc, Yunho bực bội vô cùng, ngã người vào sofa thở dài một hơi, Yoochun và Changmin liếc mắt nhìn nhau, xem ra lần này Yunho gặp phải nan đề rồi....haiz, bạn thân là để làm gì, chính là phát huy tác dụng trong những lúc thế này đây.

“Yunho hyung, rốt cuộc bây giờ anh có cảm giác gì với Jaejoong hyung?” Changmin vẽ mặt nghiêm túc không có chút gì là đùa giỡn.

“Anh cũng không biết nói thế nào nữa, lúc ban đầu cứ tưởng Jaejoong được phái đến để câu dẫn anh, cho nên cứ làm khó cậu ấy, nhưng mà xét ở góc độ chấp sự năng lực làm việc của cậu ấy thật sự rất tốt.”

“Please, Thái tử điện hạ của tôi ơi, cậu đừng xem cậu ấy như cấp dưới, hoặc như chấp sự gì gì đó. Thử nghĩ xem, chỉ là bản thân Jaejoong mà thôi.” Yoochun dẫn đường cho Yunho.

“Chỉ bản thân Jaejoong thôi à.....” Yunho vô thức lặp lại lời Yoochun, sau đó nửa ngày không nói gì. Yoochun và Changmin đối với Yunho như thế thì thật sự rất muốn ORZ

“Thôi, áp dụng hình thức hỏi đáp đi.” Changmin nháy mắt với Yoochun tỏ ý hấn bắt đầu trước.

“Khụ khụ, Thái tử điện hạ, xin hỏi ngài có thấy Jaejoong là mỹ nhân hay không?” Yoochun ra vẻ sửa cổ áo, ngồi thẳng nghiêm túc bắt đầu phỏng vấn.

“Mỹ nhân? Chắc vậy....” Yunho nhíu mày “Mỹ nhân” không phải là từ dùng để chỉ nữ sao? Nhưng lần đầu tiên gặp Jaejoong, quả thật bản thân đã nhìn nhầm cậu ấy thành nữ, ai bảo cậu ấy có nét đẹp trung tính làm chi, tóc lại còn dài như vậy?!

“Anh cảm thấy tài nấu ăn của Jaejoong hyung tốt không?”

“Đương nhiên là tốt rồi.” Lần đầu tiên ăn món do Jaejoong nấu, anh có cảm giác được thưởng thức món ăn ngon nhất từ trước đến nay.

“Cậu cảm thấy Jaejoong ôn nhu không?”

“Ôn nhu....” Tuy rằng đối với anh thì khá lạnh lùng nhưng với người khác thì ôn nhu vô cùng, chỉ có tình lãnh đạm với mình thôi.

“Anh cảm thấy Jaejoong hyung đảm đang không?”

“Đảm đang...” Từ khi cậu ấy đến đây, mỗi ngày rời giường ăn cơm tắm rửa quần áo mình chẳng cần phải lo nữa, thật ra Thái tử điện hạ là người rất xem trọng việc gọn gàng ngăn nắp!

“Cậu nghĩ Jaejoong chăm sóc cậu tốt không?”

“Tốt....” Mỗi ngày bữa sáng, bữa trưa, bữa tối đều được đưa đến đúng giờ, mà mấy ngày liên tục cũng không bị trùng món.

“Hyung nghĩ Jaejoong hyung dễ thương không?”

“Dễ thương? Ờ, thì có dễ thương...” Lúc giỡn cùng bé Jaejae dễ thương vô cùng

“Cậu thích tính cách của Jaejoong không?”

“Thích...” Ôn nhu, đảm đang, biết cách chăm sóc người khác, ai mà chẳng thích.

“Đối với năng lực xử lý công việc của Jaejoong hyung, anh hài lòng không?”

“Hài lòng.” Cho đến thời điểm hiện tại thì việc gì cậu làm cũng khiến anh hài lòng.

“Cậu đối với chiều cao, cân nặng, ba vòng của Jaejoong có hài lòng không?”

“Hài, hài lòng...” Cậu ấy thấp hơn mình nửa cái đầu, dáng người cũng đẹp, cơ thể rất cân xứng, da rất trắng, rất mềm, sờ vào rất co dãn, xương quai khi liếm cũng khiến mình cảm thấy thật thoải mái....Chờ một chút, mình nghĩ đi đâu vậy! “Tại sao lại hỏi vấn đề này!” Yunho nạt. Yoochun và Changmin đồng loạt trừng anh “Anh dám bất mãn với quân sư của mình à?!” Yunho liền lùi về sofa “không, không dám...”

“Anh đối với thân thể của Jaejoong hyung thỏa mãn không?” Changmin hỏi xong câu này thì quay qua trừng mắt với Yoochun “tại sao cứ đến chủ đề cấm thì là em hỏi vậy! Anh bắt nạt em hả!” Yoochun cũng vừa gì “Đều là người trưởng thành, giả bộ ngây thơ cái quỷ gì, đừng tưởng anh không biết cái ổ cứng 60GB trong máy tính của em chứa cái gì nhé!” Changmin đuối lý, quay đầu nhìn Yunho, quả nhiên thấy sắc mặt anh toàn là biểu cảm “các người dám đùa giỡn tôi”, hai cái gối cầm trong tay đang có xu hướng bị ném ra.

“Yunho hyung,...anh bình tĩnh đi, bọn em đâu phải muốn nghe chuyện bí mật của anh, chỉ là đang giúp anh phân tích tình hình thôi...” Changmin cong lưỡi khéo léo chuyển tình thế, chuẩn bị tùy thời để chạy.

“Yunho à, cậu đừng có kích động quá, để có kết quả chính xác cần phải trải qua quá trình điều tra dài hạn, đâu phải cậu không biết.” Yoochun vẽ mặt cực kỳ chính nghĩa, một bộ tứ đây là đang hi sinh thân mình vì hạnh phúc của cậu đấy nhé!

Yunho lúc này mới buông gối, lại ngã người vào đệm sofa, một lúc sau mới nhả ra hai chữ “Thỏa mãn!” trong lời nói cũng có vẻ hi sinh oanh liệt. Yoochun và Changmin liếc mắt nhìn nhau, có kịch vui!

“Khụ khụ, vấn đề cuối cùng, tối hôm qua hai người.....làm mấy lần?” Yunho rõ ràng thấy sự giảo hoạt trong ánh mắt của Yoochun và Changmin nhưng vẽ mặt của hai người là một bộ chính nhân quân tử, đại biểu cho những người hi sinh vì hạnh phúc kẻ khác.

“Tám lần.” Yunho nghiêng răng nói.

Yoochun và Changmin vẽ mặt kích động vô cùng, nắm chặt tay đối phương, biểu cảm lệ nóng doanh tròng.

“Yunho hyung! Anh tuyệt đối là thích một Jaejoong hyung có thể lên phòng khách xuống phòng bếp, tài nghệ nấu ăn xuất quỷ nhập thần, hiền lành, đảm đang lại dễ thương! Nhanh theo đuổi đi, của ngay kéo lỗ!”

“Yunho à! Cậu tuyệt đối đã yêu Jaejoong vừa đẹp vừa thông minh, ôn nhu lại biết chăm sóc người, thân hình hoàn hảo, số đo ba vòng quá tuyệt, lại thêm mềm dẻo, chịu đựng hơn người! Không nên do dự, không nên bàng hoàng, phải dũng cảm theo đuổi!”

Hai người đồng loạt hét lên với Yunho, sau đó biến mất sau cánh cửa.

16. Chương 16

31.

Trong phòng ngủ của Jaejoong, Junsu kéo Jaejoong qua hết nhìn trái lại nhìn phải rồi nhìn toàn thân cậu.

“Junsu à, em làm gì vậy, đừng đừng kéo! Ai ui! Đau muốn chết! A! Thắt lưng của tôi!” Jaejoong đẩy hai tay của Junsu đang giở trò trên người cậu ra, nằm xụi lơ trên giường.

“Chú Junsu, không được bắt nạt baba của con! Không được bắt nạt baba!” Bé Jaejae đang ngồi trên thảm chơi đồ chơi thì nghe Jaejoong lớn tiếng kêu đau, thế là bé vội chạy tới, ôm chân Junsu, chắn giữa Junsu và Jaejoong, khuôn mặt nhỏ nhắn vì khấn trương mà đỏ bừng. Junsu buồn cười bế Jaejae lên, chạm trán mình vào trán bé: “Chú Junsu không có bắt nạt baba con, baba con bị thương nên chú giúp baba con kiểm tra thân thể thôi. Jaejae của chúng ta thật hiểu chuyện, còn biết bảo vệ cho baba nữa này!”

“Baba, baba bị thương ở đâu, Jaejae giúp baba thôi thôi!” Nghe nói Jaejoong bị thương, bé Jaejae lập tức giẫy khỏi tay Junsu, leo lên giường lo lắng nắm tay Jaejoong. Jaejoong vuốt ve đầu bé, trong lòng ngập tràn hạnh phúc, dịu dàng cười nói: “Jaejae đừng lo, baba không sao, baba chỉ là làm việc nhiều nên mệt thôi, nghỉ một chút là khỏe ngay, không sao nhé.”

“Vậy baba mau nghỉ đi, Jaejae nằm đây với baba.”

“Jaejoong hyung, anh sinh được một đứa con dễ thương như vậy quả thật là hạnh phúc quá.” Junsu hâm mộ nhìn bé Jaejae.

“Haha, em ganh tỵ cái gì. Thích thì cũng sinh một đứa đi.” Trong lòng Jaejoong cũng rất hạnh phúc, mặc kệ vì lý do gì, cậu tuyệt đối không hối hận vì đã sinh Jaejae.

“Hyung! Đâu phải anh không biết, em và Yoochun bên nhau làm sao có thể có con chứ...” Junsu xụ mặt, thở dài một hơi.

“Junsu à...” Jaejoong thấy vẻ mặt thất vọng của Junsu, trong lòng thầm nghĩ, liệu là mình có thể giúp họ không nhỉ... nhưng hiện tại không thể nói cho người khác biết, ngoại trừ Kim Jung Hoon không ai biết Jaejae là do mình sinh cả.

“Nhưng dù sao lúc em và Yoochun ở chung đã chuẩn bị tâm lý cho chuyện này, anh không cần lo lắng cho em. Nhưng còn anh đó, chẳng lẽ để Jaejae mồ côi mẹ mãi sao?”

“Jaejae chỉ cần baba thôi.” Jaejoong chưa kịp lên tiếng, bé Jaejae đã hấp tấp chen vào, mấy dì đó đều rất đáng sợ, Jaejae mới không thêm mấy dì đó làm mẹ đâu, Jaejae chỉ cần baba thơm thơm, mềm mềm, vừa nấu ăn ngon lại hát ru cực hay, còn may cho Jaejae thật nhiều bộ đồ đẹp nữa.

Cả Jaejoong và Junsu đều giật mình nhìn bé Jaejae, con nít nhỏ như vậy đã có chính kiến rồi ư?!

“Jaejae tại sao không muốn có mẹ?” Jaejoong nắm lấy bàn tay bé nhỏ của Jaejae hỏi.

“Ừm.....Jaejae chỉ cần baba thôi, chỉ muốn baba thôi, mấy dì đó đáng sợ lắm, Jaejae không muốn mấy dì đó làm mẹ Jaejae đâu!” Bé Jaejae ôm chặt lấy cánh tay của Jaejoong, sợ hãi như thể ngay lập tức Jaejoong sẽ đi tìm mẹ cho bé vậy.

“Được được được, không cần mẹ chỉ cần baba thôi.” Jaejoong ôm bé vào lòng, vuốt ve trấn an.

“Jaejae à, nếu không muốn mẹ thì có muốn baba kiếm cho Jaejae một người cha nữa không?” Junsu đột nhiên kẻ sát mặt vào hai cha con Jaejoong, cười gian hỏi.

“Một baba nữa hả? Nhưng Jaejae đã có baba rồi mà?” Bé Jaejae không hiểu, tại sao lại tìm baba, không phải Jaejae đã có baba rồi sao?

“Thì tìm thêm một baba nữa chăm sóc cho Jaejae giống như baba chăm sóc cho Jaejae vậy đó, như vậy Jaejae và baba sẽ không bị người khác bắt nạt nè, hai baba cũng sẽ mua nhiều đồ chơi hơn cho Jaejae. Các bạn khác chỉ có một cha một mẹ nhưng Jaejae có đến hai người cha, lợi hại hơn bạn khác gấp đôi ha! Jaejae không muốn sao?” Junsu từng bước dụ dỗ.

“Junsu, đừng có nói giỡn với con nít như vậy.” Jaejoong đẩy Junsu ra, không cho cậu làm hư bé Jaejae. Thế nhưng bé Jaejae đang nghiêng đầu nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này, sau đó ngẩng đầu hỏi Jaejoong: “Có thêm baba, baba sẽ được bảo vệ sao?”

“Baba không cần người bảo vệ, baba chỉ cần Jaejae là đủ rồi!” Jaejoong hôn nhẹ lên má con trai, cậu rất cảm động khi thấy con lúc nào cũng nghĩ cho mình.

“Nhưng mà Jaejae còn chưa có lớn, làm sao bảo vệ được baba bây giờ? Baba, hay là mình tìm thêm baba để bảo vệ cho baba đi. Đợi chừng nào Jaejae lớn Jaejae sẽ bảo vệ baba nha?” Bé Jaejae đang cố gắng nghĩ ra cách tốt nhất, cái miệng nhỏ nhắn cứ chu chu, đáng yêu vô cùng.

“Ha ha ha, bé Jaejae thật sự quá đáng yêu, lại thông minh nữa, cái gì cũng nghĩ cho anh hết.”

“Đúng vậy....” Jajeoong thở dài, con mình hiểu chuyện như vậy, mình sao có thể để bé lo lắng chứ, nhớ đến chuyện vừa qua, trong lòng cảm thấy sợ hãi, có điều làm chấp sự cho Thái tử lúc nào cũng phải đối mặt với nguy hiểm, nếu mình có gì thì Jaejae làm sao bây giờ? Lo lắng cho Jaejae khiến tim cậu se thắt.

“Hyung, anh đừng lo lắng, bọn em sẽ thay phiên chăm sóc cho Jaejae mà, chuyện ngày hôm qua chỉ là ngoài ý muốn, Yunho hyung đã quyết định sẽ chủ động tấn công, còn có Yoochun và Changmin vẫn luôn yểm trợ Yunho hyung, sau này sẽ không có chuyện như vậy xảy ra nữa đâu.” Junsu lựa lời an ủi Jaejoong.

“Mong là thế....”

“Hyung em có chuyện muốn hỏi.”

“Chuyện gì?”

“Là chuyện của anh và Yunho hyung.”

“Anh và ngài ấy thì có chuyện gì. Ngài ấy là Thái tử, anh là chấp sự của Thái tử, thế thôi.”

“Nhưng mà anh...”

“Junsu, sao em lại giống Changmin vậy, bọn anh đều là đàn ông cả, cần gì ai chịu trách nhiệm với ai. Đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn.” Jaejoong cười cười, cố tỏ vẻ bình thản ung dung.

“.....” Đối với sự nguy trang của Jaejoong, Junsu nhìn thấy rõ ràng nhưng cũng không vạch trần cậu “Được rồi, anh có suy nghĩ của mình, dù thế nào em vẫn luôn ủng hộ anh, mãi mãi vẫn đứng về phía anh, nhưng em thật sự nghĩ Yunho hyung rất hợp với anh, thật đó.” Nếu không em cũng đâu cần ra sức tiến cử anh vào làm chấp sự cho Thái tử, anh không muốn tìm mẹ cho Jaejae, vậy thì để em tìm thêm người người cha nữa cho nhóc đi!

“Được rồi. Anh biết. Mấy cậu đó, đừng có người nào cũng nói tốt cho ngài ấy. Tò mò vậy đủ rồi. Mau cùng Yoochun của em về nhà đi, anh muốn ngủ.” Jaejoong nhin không được hạ lệnh đuổi người, sợ Junsu ở đây nói lung tung một hồi lại dạy hư Jaejae.

32.

“Baba....” Junsu đi rồi, tiếng nói non nớt của bé Jaejae lại vang lên.

“Sao hả?” Jaejoong vỗ vỗ nhẹ nhẹ lên lưng bé.

“Baba sẽ tìm một baba khác cho Jaejae chứ?”

“Hả? Tại sao? Có baba Jaejae còn thấy chưa đủ sao? Tại sao lại muốn thêm một baba khác? Không muốn mama à?”

“Không muốn mama!Mấy dì đáng sợ lắm, lại còn thối thối, Jaejae không thích!” Nghe tới mẹ là Jaejae lại phản ứng quyết liệt “Nhưng nếu có thêm một baba nữa thì hay quá, như vậy sẽ giống như ba của bạn Jion, sẽ bảo vệ cho Jion và mẹ của bạn ấy!” Jion là con nhà hàng xóm cạnh bên nhà Kim Jung Hoon, là bạn nhà thân của bé Jaejae.

“Baba sẽ bảo vệ cho Jaejae.” Jaejoong nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn non choẹt lại cố tỏ vẻ nghiêm túc của bé Jaejae mà buồn cười.

“Nhưng không có ai bảo vệ cho baba hết.”

“Baba là đàn ông, không cần người bảo vệ nha.”

“Ừm....nhưng Jaejae không muốn baba cực khổ, có thêm baba nữa baba sẽ không phải đi làm cực khổ, đúng không?” Jaejae ngẩng đầu nhìn Jaejoong, Jaejoong thấy trên khuôn mặt có tám phần giống mình kia ngập tràn lo lắng.

“Jaejae thương baba như vậy, baba cảm động quá làm sao bây giờ?” Jaejoong cười, nắm lấy bàn tay nhỏ của bé, sau đó cù lét bạn nhỏ.

“Hahaha. baba, đừng chọc nữa, nhột, haha nhột mà.” Jaejoong cười giòn lăn vào lòng Jaejae, lại không cần thận đề lên chỗ đau trên người cậu, khiến cậu kêu khẽ một tiếng.

“Baba bị thương sao?” Bé Jaejae lo lắng.

“Không có, cục cưng của ba đừng lo lắng.” Jaejoong cười cười.

“Baba gạt con, rõ ràng là rất đau mà.” Jaejae bĩu môi không tin, mỗi lần baba gạt nhóc sẽ gọi nhóc là cục cưng, Jaejae biết hết!

“Baba không có gạt Jaejae, baba chỉ hơi mỗi chút thôi.” Jaejoong bế bé Jaejae lên “đi, baba dẫn con đi ngâm bong bóng xà phòng, chịu không?”

“Hừ! Oa....baba~” Bé Jaejae quay mặt, baba lại nói sang chuyện khác, chưa kịp phản ứng đã bị Jaejoong bế vào nhà tắm.

Jaejae ngồi trong cái bồn tắm nhỏ dành riêng cho mình, nghịch mấy bong bóng xà phòng bám trên người, thỉnh thoảng lại thổi bong bóng vào người Jaejoong, Jaejoong vừa kì cọ người bé vừa né tránh những đợt tấn công của Jaejae, con thổi một hơi baba kì một cái, hai cha con chơi đến quên hết trời đất.

Cửa khép hờ, Yunho cầm gói thuốc do bác sĩ Han phối đến, gõ cửa một lúc cũng không có ai trả lời, nghe được tiếng của hai cha con Jaejoong trong phòng tắm truyền ra, thế là anh mở cửa bước vào, định bụng để gói thuốc trên bàn cậu rồi ghi lại cách dùng cho cậu, nào ngờ khi vào phòng mới thấy cửa nhà tắm cũng không đóng, hình ảnh hai cha con Jaejoong đùa giỡn với nhau ghi hết vào trong mắt anh, nhìn những khoảnh khắc ấm áp này Yunho nhin không được khéo miệng cong lên.

“Điện hạ, sao ngài lại tới đây, có chuyện gì không? À, tôi đang lờ tắm cho Jaejae.” Jaejoong ngẩng đầu thì thấy Yunho đang đứng tựa cửa phòng tắm, nhưng hai tay cậu ướt sũng lại dính đầy xà phòng, chỉ mới tắm được phân nửa cho Jaejae, nên không biết phải bắt chuyện với Yunho thế nào cho tốt.

Yunho bước tới giờ gói thuốc trong tay “Tôi nhờ bác sĩ Han phối cho một ít thuốc đông y, cậu đem ngâm nước tắm nhé, thân thể sẽ thoải mái hơn đó, không có chuyện gì nữa đâu, cậu mau tắm cho Jaejae đi.”

“Chú Yunho ~ Thổi bong bóng đi ~” Bé Jaejae vừa xoay người liền thấy Yunho, thân thiết gọi anh chơi cùng bé. Jaejoong trong lòng bực bội, con trai mình sao lại niềm nở với người ta như vậy chứ?!

“Jaejae xấu hổ xấu hổ, ở trường kia!” Yunho nghe Jaejae gọi anh, thân mình mồm mĩm trắng trẻo ướt nhem lại còn dính đầy xà phòng, đáng yêu tới mức không kiềm được mà bước tới nhéo nhéo mũi Jaejae, lại bị bé Jaejae cọ xà phòng lên mặt, thế là tính đùa nghịch của Yunho nổi lên, anh đưa tay ôm lấy người bé, định bôi xà phòng lên mặt bé cưng.

“Hi hi hi, chú Yunho trượt rồi nha ~” Thân thể Jaejae mặc dù nhỏ nhưng bởi vì được thoa xà phòng nên cả người trơn mượt, nào có dễ nắm, thế là Yunho không thực hiện được ý đồ của mình.

“Con cá chạch con này, xem chú Yunho bắt con nè, bí bo bí bo bí bo....” Yunho duỗi ngón tay ở trên người bé Jaejae chọc trái chọc phải, bé Jaejae cười khanh khách vừa chạy trốn vừa hắt nước lên người Yunho.

Một lớn một nhỏ hoàn toàn không thèm để ý Jaejoong bên cạnh, cứ đùa nghịch thỏa thuê, đến khi Jaejoong cần được thì quần áo Yunho đã bị Jaejae làm ướt sạch rồi.

“Điện hạ, Jaejae không hiểu chuyện, ngài...”

“Không sao, Jaejae của chúng ta đáng yêu quá mà.” Yunho chẳng ngăn ngại, rất tự nhiên cầm lấy bông tắm trên tay Jaejoong chà xát cho bé.

“.....” Nếu Thái tử điện hạ đã nói vậy thì Jaejoong chẳng thể làm gì khác là tiếp tục tắm cho bé Jaejae.

Jaejae hưởng thụ đồng thời sự phục vụ tận tình của Yunho và Jaejoong, cười hi hi nhìn hai người, đôi mắt lém lỉnh cứ liếc qua liếc lại hai người.

“Chú Yunho ~” Bé Jaejae đột nhiên nắm tay Yunho.

“Cá chạch con, làm gì đây. Đứng yên để chú chà xà phòng lên người nào.” Yunho đưa tay bắt lấy cái tay nhỏ nghịch ngợm kia.

“Chú Yunho làm baba của Jaejae đi, cùng Jaejae bảo vệ Jaejoong baba, được không?” Khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ toát lên vẻ nghiêm túc đến lạ.

“.....”

“Điện hạ, Jaejae còn nhỏ, ngài đừng nghe nó nói lung tung!” Jaejoong sửng sốt, cậu không hiểu nổi sao Jaejae lại có ý tưởng này cơ chứ.

“Jaejae sao lại muốn chú Yunho là baba của con nè?” Yunho kịp lấy lại bình tĩnh, rất nhanh liền hỏi.

“Tại vì chú Yunho cao ơi là cao, có thể bảo vệ Jaejoong baba đó, Jaejae còn nhỏ quá hà chưa bảo vệ baba được, đợi Jaejae lớn rồi sẽ bảo vệ baba. Có được không chú Yunho?” Đôi mắt to tròn ngập tràn khát vọng nhìn Yunho.

“.....”

“Jaejae, không được nói lung tung! Mau để baba tắm rửa sạch sẽ nè, mặc quần áo vào để bị cảm bây giờ.” Jaejoong tóm lấy bé Jaejae, cầm lấy vòi sen xịt nhẹ lên người bé, không để Yunho nói đã chặn trước “Điện hạ cũng mau về thay quần áo đi, đều ướt cả rồi, tôi tắm cho Jaejae được, cảm ơn ngài đã giúp đỡ.”

“À, ờ, vậy, vậy tôi ra ngoài trước nha.” Yunho ngượng ngùng trở về phòng mình, đổi một bộ quần áo ngủ, nằm trên giường nghĩ về lời đề nghị của bé Jaejae. Nếu làm cha của bé, vậy thì sẽ ở cùng một chỗ với Jaejoong, rồi lại nghĩ tới lời của Yoochun và Changmin....nghĩ nghĩ một hồi lại lạc đến thân thể mê người của Jaejoong....nghĩ thêm chút nữa.....Yunho phát hiện ra.....mình cương rồi....

Hai cha con Jaejoong giăng co một phen, cuối cùng cũng hoàn thành nằm vật xuống giường, tắm rửa xong bé Jaejae cũng không chút an phận, không hề buồn ngủ, nằm trong lòng Jaejoong lăn qua lăn lại.

“Jaejae, mau ngủ, nếu không sáng mai lại thành con heo lười.”

“Baba, ngủ không được....”

“Jaejae, sao con lại muốn chú Yunho làm baba?”

“Chú Yunho không thể làm baba của Jaejae sao?”

“Ừ, không thể.”

“Tại sao?”

“Tại vì chú Yunho sẽ có vợ, rồi có con của chú.”

“Jaejae muốn chú Yunho làm baba hà, trên người chú có mùi của baba.”

“Mùi của baba?”

“Dạ, mùi hai người giống hệt nhau!”

“Jaejae, chú Yunho là ông chủ của baba, không thể làm baba của Jaejae được, sau này ở trước mặt chú không được nói như vậy nữa nghe không?”

“Baba....” Bé Jaejae ỉu xiu, méo máo nắm vạt áo Jaejoong.

“Ngoan....baba có thể tự bảo vệ mình, sau này chờ Jaejae lớn sẽ bảo vệ baba nhé? Ngủ đi....” Jaejoong xoa lưng cho bé Jaejae.

“Dạ....” Con nít là vậy đó, dễ khóc cũng dễ ngủ.

17. Chương 17

33.

Bởi vì chuyện trúng Mandala, Yunho cho Jaejoong nghỉ ngơi vài ngày để cơ thể bình phục, mặt trời đã lên cao mà Jaejoong vẫn nằm lỳ trên giường, thân thể khó chịu cũng khiến hành động trì trệ, cho nên Jaejoong rất vui vẻ đón nhận đợt nghỉ phép này, coi như bảo dưỡng thân thể đi.

Bé Jaejae cảm thấy thật kỳ lạ, bình thường baba đều gọi mình dậy từ rất sớm, sao hôm nay trời đã sáng bừng rồi mà baba vẫn còn nằm trên giường với mình? Jaejae ngồi dậy, trong đầu ngập tràn nghi vấn. Lúc này Yunho bừng điểm tâm tối, đẩy cửa phòng ra, Jaejae liền vui vẻ gọi chú Yunho. Thấy Jaejoong còn chưa tỉnh, Yunho liền đưa tay lên môi “suyt” một tiếng, ý bảo Jaejae đừng đánh thức baba.

Yunho để bữa sáng của Jaejoong lên bàn, đưa tay bế Jaejae nhắc bổng qua người Jaejoong, rồi thả bé xuống, giúp bé mặc quần áo, sau đó nhỏ giọng nói: “Chú dẫn Jaejae đi ăn sáng nhé, baba còn mệt để baba nghỉ ngơi nha.”

“Dạ.” Bé Jaejae ngoan ngoãn đưa tay ôm lấy cổ Yunho để anh bế bé, hai người ra khỏi phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

“Chú Yunho, có phải chú để baba làm nhiều việc quá không?” Bé Jaejae vừa ăn bánh gato vừa ngẩng đầu hỏi Yunho.

“Hả?” Yunho thắc mắc sao Jaejae lại hỏi như thế.

“Baba nói, chú là ông chủ của baba. Baba mệt là tại chú để baba làm việc nhiều quá phải không? Chú Yunho có thể bớt việc cho baba không? Jaejae không muốn baba cực khổ đâu.” Khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ lo lắng.

“Chú Yunho sai rồi, sau này chú sẽ bớt việc cho baba cháu nhé, để baba nghỉ ngơi thật nhiều, rồi chơi cùng Jaejae nữa, chịu không?” Yunho xoa đầu Jaejae cam kết với bé.

“Chú Yunho là tốt nhất!” Jaejae hôn chụt một cái lên má Yunho, kem trên bánh cũng in hết lên má anh. Yunho cũng chẳng thêm để ý, đưa tay chùi kem, sau đó nheo nheo mũi Jaejae.

Bé Jaejae nhìn chăm chăm Yunho, thầm nghĩ nếu chú Yunho làm baba mình thì tốt quá nhưng baba đã nói không được rồi, ôi chao, bé Jaejae mới mấy tuổi đầu đã có phiền não.

Jaejae ăn sáng xong, cuối tuần cũng chẳng có chuyện gì làm, lúc Jaejae nghe nói mấy bà dì bên chỗ bà nội vẫn còn chưa đi thì dụ kiểu gì cũng không chịu đi qua điện Hoàng hậu, Yunho liền nói với mẫu hậu hôm nay để Jaejae ở bên điện Thái tử đi, anh sẽ trông chừng bé.

Yunho đường đường là đàn ông hai mươi mấy tuổi, chưa từng làm cha, lại trông chừng Jaejae, bản thân anh cũng thấy chuyện này thật quái dị, nhưng nhìn thấy ánh mắt cầu xin của bé Jaejae thì không cách nào từ chối được. Yunho bế Jaejae vào phòng ngủ của mình, lấy ra những món đồ chơi mà khi còn nhỏ anh vẫn hay chơi, dù đã mười mấy hai chục năm trước nhưng dù sao cũng là đồ chơi của Thái tử cho nên vẫn còn mới lắm. Bé Jaejae thích cực kỳ luôn, sờ sờ món này, nghịch nghịch món kia, yêu thích chẳng rời tay. Thùng bảo bối của Yunho trước đây rất nhanh đã bị bé Jaejae làm trống rỗng, trên sàn bày đủ món đồ chơi, cũng may phòng Thái tử khá rộng cho nên nhìn cũng không hề bộn bề.

Yunho thấy bé Jaejae tự ngồi chơi đồ chơi rất ngoan, trong đầu liền nghĩ nếu mình có một đứa con như vậy cũng có gì không tốt, nhìn Jaejae xem cứ như phiên bản thu nhỏ của Jaejoong vậy, làm anh lại nhớ đến cậu, không biết giờ cậu ấy thế nào. Tối hôm đó bản thân không biết tiết chế, nhưng dù sao cũng tại thuốc không chế mà, thân là đàn ông, năng lực tự chủ của nửa người dưới sao có thể mạnh mẽ như vậy được.

Ở cạnh Jaejoong, vấn đề này mình thật sự suy nghĩ nghiêm túc trong hai ngày nay, tuy rằng không biết bản thân có phải đã động lòng với Jaejoong chưa nhưng không thể phủ nhận một điều, cảm giác mình đối với Jaejoong khác với những người chung quanh, không phải là tình bạn như đối với Yoochun và Changmin. Đó là yêu sao? Chẳng lẽ làm chuyện đó liền sinh tình cảm? Có thể tiến tới chăng? Haha, đùa sao, tuy rằng mẫu hậu luôn miệng nói mình thích đàn ông cũng không sao, nhưng mà thuốc để con trai mang thai cảm giác hơn phân nửa là nói đùa rồi, nếu thật có loại thuốc này, sao không nghe các nhà khoa học chứng thực.

Nhưng chuyện nam nhân sinh con thật ra trong thư viện hoàng gia có một quyển sách ghi lại, có một tộc người tên là Linh Sát tồn tại từ thời cổ xưa, tộc người đó chỉ có đàn ông, cho nên chuyện sinh con cũng do đàn ông đảm trách. Nhưng tất cả những thông tin về tộc người này cho đến hiện tại đều trở thành truyền thuyết, nếu không đã sớm bị bắt làm nghiên cứu mất rồi. Mình là Thái tử, nhiệm vụ nói dối là chuyện đương nhiên phải làm, nếu không các cựu thần hoàng thất sẽ làm âm lên mất, trừ phi mình không làm Hoàng đế thì chuyện mình có cưới đàn ông cũng chẳng ai quan tâm....

Jaejoong lúc tỉnh giấc đã gần đến bữa trưa, phát hiện bé Jaejae không có trên giường, xem chừng là dậy rồi chạy đi chơi, nhưng sao không gọi mình dậy giúp bé đánh răng rửa mặt nhỉ? Trên bàn có bữa sáng, sữa đã nguội, chắc là Jisung hay Únchi mang đến đây mà. Jaejoong đứng dậy mặc quần áo, trên người đã bớt đau nhức, xem ra thuốc Yunho đưa mình ngâm nước tắm đã phát huy hiệu quả, tối mai ngâm lần nữa chắc sẽ hết.

Jaejoong nghĩ nên gọi điện thoại cho Hyun Joong hỏi thăm tình hình bé Jaejae, lại nghe nói bé Jaejae hôm nay vẫn đang ở điện Thái tử. Jaejoong đi ra đại sảnh của điện Thái tử nhưng không thấy Jaejae đâu, có chút lo lắng, bắt lấy vài người trong điện hỏi thăm ai cũng nói không biết, mà Jisung và Ún Chi cũng không biết đi nơi nào, Jaejoong liền gọi điện thoại cho Jisung, lại nghe báo là bé Jaejae đang ở cùng Yunho. Tâm trạng Jaejoong cứ là lạ, chẳng biết tả làm sao, tóm lại là rối lắm. Nếu là lúc trước, Yunho và Jaejae vui vẻ như vậy cậu thật sự rất vui nhưng hiện tại mối quan hệ của Yunho và Jaejae lại khiến cậu có chút do dự, ngược lại không muốn hai người quá thân thiết, dẫn đến một lúc cậu gọi điện thoại cho Yunho, rất nhanh bên kia đã bắt máy.

“Thái tử điện hạ, là thần.”

“Jaejoong à, có chuyện gì?” Jaejoong phát hiện sau đêm đó Yunho đã đổi xưng hô với cậu, trực tiếp gọi tên luôn.

“Vừa rồi nghe Jisung nói Jaejae đang ở chỗ ngài, nên thần...”

“Ừ, hôm nay là cuối tuần, tôi cũng không bận gì, Jaejae không muốn qua chỗ mẫu hậu, cho nên tôi liền mang thằng bé đi chơi một chút. Bọn tôi đang ở phòng tôi nè, cậu dậy rồi thì qua đây đi.”

“Vâng, cảm ơn điện hạ.”

34.

Lúc Jaejoong đi vào phòng ngủ của Yunho thì phát hiện ra hai người họ đang cuộn lại một cục cười giòn âm ỉ, chẳng có chút đáng vẻ Thái tử ngày thường chút nào, không khỏi nổi ba vạch hắc tuyến trên trán.

Bé Jaejae vừa thấy baba thì vui vẻ chạy ào đến, Jaejoong cười bắt lấy bé ôm lên, Yunho thấy thân thể Jaejoong đã khá hơn nhiều trong lòng cũng yên tâm không ít.

“Jaejoong, bữa sáng tôi để trong phòng cậu, cậu đã ăn chưa?”

“A? Còn, còn chưa có ăn.” Không ngờ bữa sáng lại do đích thân Yunho mang đến, Jaejoong ngạc nhiên quá chừng.

“Sắp đến giờ cơm trưa rồi, chúng ta cùng đến nhà ăn đi.” Nhìn đồng hồ, Yunho đi về phía Jaejoong, thực tự nhiên ôm lấy bé Jaejae thẳng tiến nhà ăn, bé Jaejae dựa vào ngực Yunho ngoắc ngoắc Jaejoong: “Baba, baba mau lên ~”

Jaejoong hay tay còn duy trì tư thế bế Jaejae mà ngăn cả người, đây là tình huống gì vậy? Đây là hành động mà Thái tử nên đối xử với chấp sự và con trai chấp sự đây sao? Vì cái gì lại thuận tay như vậy? Jaejoong thực buồn bực nhưng dù có bực cỡ nào cũng phải thất thểu theo Yunho đi đến nhà ăn.

Yunho và Jaejoong trong lúc cả hai cùng không biết đã có một loại tình cảm nảy sinh với tốc độ thần tốc....

Bởi vì là chấp sự của Yunho nên Jaejoong thực dễ dàng lấy được tóc của Yunho, sự kiện Mandala đã qua ba ngày, Jaejoong liền lấy tóc của Yunho và Jaejae gửi cho Jung Hoon nhờ anh ấy đi kiểm tra kết quả DNA giúp, đương nhiên Jaejoong luôn che giấu thân phận của Yunho cho nên nhất định không nói, chỉ nói có một sợi là của Jaejae còn lại thì Jung Hoon ép cỡ nào cũng ngậm miệng. Jung Hoon cảm thấy rất kỳ quái nhưng anh cũng không nhiều lời thêm nữa, giúp Jaejoong mang hai sợi tóc đi xét nghiệm.

Trải qua hai, ba ngày nghỉ dưỡng, thân thể Jaejoong đã ổn, cũng quay lại làm việc. Hai người ăn ý không nhắc đến chuyện đêm đó, xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra, Yunho không yêu cầu Jaejoong phụ trách thêm phần chuẩn bị công việc cho anh nên công tác của Jaejoong nhẹ hơn rất nhiều. Trong lòng đang lo lắng một điều, thêm nữa thái độ Yunho đột nhiên thay đổi, Jaejoong cảm thấy bất đắc dĩ vô cùng, vô tri vô giác khoảnh khắc Yunho và Jaejoong ở chung trở nên thân mật hơn rất nhiều, thân thiết như lúc cậu ở cạnh Changmin hay Yoochun vậy.

Kết quả DNA phải sau một tuần mới biết, còn chuyện người của tộc Linh Sát mang thai thì phải sau hai tháng mới biết, mọi chuyện đều khiến cho Jaejoong bất an không thôi.

Vốn tưởng rằng rảnh rỗi rồi mình sẽ suy nghĩ một lý do để xin nghỉ phép nhưng ngày rảnh rỗi còn chưa đến hai ngày. Vì sắp đến cuộc sát hạch tư cách người kế vị, Yunho bắt đầu tiến hành cưỡi ngựa, bắn cung cùng rèn luyện thân thể. Nhưng nói gì thì nói huấn luyện thì chỉ có Yunho tham gia thôi, liên quan gì đến Jaejoong, mới đầu theo lịch là Changmin sẽ đi cùng Yunho nhưng chẳng biết vì sao Yunho cứ khăng khăng đòi Jaejoong hộ tống, hộ tống còn chưa tính, còn muốn Jaejoong tập luyện cùng anh, Jaejoong không muốn nhưng Yunho mượn uy Thái tử uy hiếp người ta.

Jaejoong trong lòng muốn chém Yunho ra thành nhiều mảnh nhỏ, hơn nữa còn nghĩ lẽ nào cảm giác người này thích cậu là nhầm? Jaejoong là chấp sự cao cấp nhưng lại là chấp sự chuyên về đời sống, đối với bắn súng, cưỡi ngựa hay các hình thức luyện tập dành riêng cho chấp sự vệ sĩ cậu hoàn toàn không biết, thế mà Yunho dùng chiêu vừa đấm vừa xoa luôn kéo Jaejoong đi.

Ngày đầu tiên theo Yunho học cưỡi ngựa về, hai cái đùi Jaejoong mỗi rã rời như sắp rụng.

Ngày thứ hai học bắn súng, sau khi về Jaejoong bị ù tai cả một đêm.

Ngày thứ ba sau khi theo Yunho từ phòng tập thể thao về, thân thể Jaejoong đau ê ẩm.

Jaejoong sau khi tắm xong thì nằm ỳ trên giường, động cũng không muốn động, bé Jaejae trèo lên giường muốn đấm vai cho Jaejoong.

“Baba, baba, chú Yunho nói baba đã lâu không có vận động, cho nên thân thể mới đau nhức, để Jaejae xoa cho baba nha, baba sẽ khỏe ngay thôi.”

“Jaejae thực ngoan, Jaejae chính là bảo bối của baba.” Jaejoong chôn mặt trong gối bật cười, mặc dù bàn tay nhỏ xíu của Jaejae làm gì có tí lực nào nhưng Jaejoong cảm thấy thật thỏa mãn.

Giữa lúc hai cha con đang trò chuyện rôm rả, Yunho cầm một chai dầu xoa bóp gỗ cửa.

“Chú Yunho ~” Bé Jaejae ngọt ngào gọi một tiếng, động tác trên tay vẫn không ngừng.

“Jaejae ngoan quá, biết xoa vai cho baba nữa à?”

“Dạ!” Bé Jaejae cúi đầu, tập trung cho công việc của mình.

“Điện hạ, đã trẻ thế này, ngài còn không nghỉ ngơi đi, đến đây làm gì, ngài định xoa vai cho thần chắc?” Jaejoong liếc xéo Yunho một cái, sau đó lại úp mặt vô gối, hôm nay cậu bị Yunho quăng ngã cả chục lần, xương cốt đều muốn nát rồi, vị Thái tử này còn dẻo miệng nói đây là dạy miễn phí cho cậu, loại dạy học kiểu này cậu không thèm đâu, trước khi học được đã gãy xương mất rồi.

“Tôi tới là để đưa dầu xoa bóp cho cậu, là loại dầu xoa bóp chuyên trị đau nhức của Thụy Điển đấy, sau khi bôi lên xoa một chút là hết đau ngay.” Yunho không thèm để ý giọng nói mỉa mai của Jaejoong.

“Vậy cảm ơn điện hạ nhiều nha, thần vui dữ lắm luôn á.” Đánh người ta một cái rồi chia một viên kẹo cho người ta hả, tính tình Yunho lúc sau này quả nhiên là khiến người ta mở rộng tầm mắt.

“Được rồi, không phải đã nói gọi tôi là Yunho sao. Không phải cậu cũng gọi Changmin và Yoochun bằng tên còn gì. Tôi làm vậy cũng vì tốt cho cậu thôi, học thêm chút kỹ thuật phòng thân sau này gặp rắc rối mới có thể đối phó chứ.” Chỉ mới có mấy ngày mà Yunho đã đạt tới trình độ ở trước mặt Jaejoong nói nhảm, thành công chọc điên Jaejoong, cũng khiến cậu không quá cung kính cùng thận trọng như trước!

“Thần là đàn ông, cảm ơn điện hạ đã quan tâm, thần xin nhận, giờ thì mời điện hạ về cho.” Jaejoong đoạt lấy chai dầu trong tay Yunho, cũng không thèm ngắt đầu lên đã tiễn khách.

“Nhưng mà cậu đâu có bơi được, để tôi giúp cậu bơi. Đến, Jaejae, giúp chú Yunho bơi dầu cho baba nào.” Nói xong liền giật lại chai dầu, thân nhiên xốc áo ngủ của Jaejoong lên, vẻ mặt cười thật vô hại “Là vị ô mai cậu thích nhé.”

“Jung Yunho! Nè! Không cần! A! Tên khốn này! A! Tự tôi làm được rồi!” Jaejoong cũng không thể để ý thân phận được nữa, xoay người phản kháng, nhưng làm sao có thể chống lại khí lực của Yunho, bàn tay xoa đầy dầu xoa bóp chà lên cái lưng bóng loáng của Jaejoong, cảm xúc tốt như vậy, Yunho liếm môi trong vô thức, Jaejoong vì đau mà nhin không được kêu một tiếng.

“Baba, baba ráng chịu một chút đi, chú Yunho nói sẽ khỏe nhanh thôi mà.” Bé Jaejae nắm tay Jaejoong an ủi.

Khốn kiếp, ngay cả bảo bối của mình cũng bị mua chuộc, đáng giận! Jaejoong hai mắt dầm lệ.

“Trên lưng sao mà cậu xoa được, rất nhanh sẽ hết đau thôi, đừng lộn xộn.” Yunho xoa bóp không nặng không nhẹ, tiếng kêu đau của Jaejoong cũng dần dần chuyển thành thanh âm thoải mái.

Mấy ngày nay, Jaejoong không phát hiện, cảm xúc đối với Yunho ngày càng phong phú, không thể không chế.

Mấy ngày nay, Yunho cũng không phát hiện thái độ mình đối với Jaejoong càng lúc càng ôn nhu, càng lúc càng cứng chiều.

18. Chương 18

35.

Hoàng hậu đọc tập tài liệu Hyun Joong đưa mà sắc mặt càng lúc càng phức tạp, tựa hồ hưng phấn nhưng phần nhiều vẫn là lo lắng.

“Hoàng hậu nương nương, ngài làm sao vậy? Có chuyện gì sao? Bởi vì cuộc sống của Jaejoong trước năm 18 tuổi đều ở Úc, cho nên lúc điều tra mất chút thời gian.” Hyun Joong lần đầu thấy Hoàng hậu có biểu cảm như vậy, không biết đang nghĩ đến chuyện gì nữa.

“Không, không có gì, tập tư liệu này độ chính xác cao không?” Hoàng hậu mất một lúc mới bình tĩnh lại, cái tên Kim Hye Sung xuất hiện trong tư liệu đã khiến bà có ấn tượng quá sâu sắc.

“Vâng, thưa Hoàng hậu nương nương, người điều tra còn lấy cả thông tin chỗ ở và nơi làm việc của cha và cha nuôi của Jaejoong ở Úc, hẳn là không sót gì đâu.” Hyun Joong cẩn thận trả lời.

“Ta biết rồi, cậu đi làm việc trước đi, ta ngồi đây một chút.” Hoàng hậu phát tay với Hyun Joong, nhìn tập tư liệu trước mắt, ánh mắt cứ lảng lảng dừng ở dòng chữ “cha nuôi Kim Hye Sung” vài lần. Kim Hye Sung tiền bối, là người phải không, nhất định là người, cho nên lần đầu tiên ta nhìn thấy Jaejoong lại có cảm giác quen thuộc như vậy.

Chuyện điều tra Jung Kyung Ho đã được Yoochun và Changmin sắp xếp chu đáo và bắt đầu tiến hành, Kyung Ho sớm đã đề phòng Yunho, hơn nữa hẳn là người lơ lửng, những chuyện xấu và thông đồng làm bậy đâu dễ điều tra ra nhưng bằng thủ đoạn của Yoochun và Changmin, tra được chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Đây là lần thứ ba Jaejoong đến trường đua ngựa với Yunho, nhìn thấy con ngựa Zero hai ngày trước còn trở chứng không cho cậu cưỡi mà thờ dài, hai cái đùi bị trầy nhờ dầu xoa bóp của Yunho đã hết hẳn rồi, chính là nhìn thấy Zero còn muốn cao hơn cậu kia, chân Jaejoong như muốn chôn luôn trong đất. Ở trước mặt Zero, hình tượng chấp sự cao cấp của mình bị vứt bỏ chẳng còn gì, ôm bộ mặt như trái khố qua, Jaejoong nhận mệnh đi đến bên cạnh Zero, Yunho đột nhiên lại cười chiến mã Hero của anh đến, giương roi ngựa trong tay quất vào mông Zero một cái khiến nó chạy mất, Jaejoong không nói gì nhìn Yunho, Thái tử điện hạ ngài lại muốn cái gì đây.

“Cậu như vậy thì học đến chừng nào, hôm nay để tôi dạy cậu, cậu cưỡi chung ngựa với tôi đi.” Yunho ngồi trên lưng ngựa, vươn tay với Jaejoong, vẻ mặt thật vô tội nhưng Jaejoong biết nếu cậu cự tuyệt, Yunho sẽ dùng đủ “mọi loại thủ đoạn” để ép cậu lên ngựa.

Jaejoong do dự trong một lúc, có hai người cưỡi ngựa ngang qua họ, hai người quay đầu vừa thấy, chính là Kyung Ho và Dong Wook, thật sự là oan gia ngõ hẹp. Từ lần trước công khai trở mặt cùng Kyung Ho, Yunho cũng chẳng phí sức ngọt nhạt với hắn làm gì nữa, anh lạnh lùng liếc mắt một cái, sau đó coi như không thấy. Kyung Ho và Dong Wook vừa thấy Yunho và Jaejoong ở trường đua, lập tức lộ ra vẻ mặt trêu tức, một chút xấu hổ cũng không có, làm như bọn hắn chưa từng làm chuyện sai trái. Thấy thái độ vô sỉ của Dong Wook, Jaejoong hận đến trừng mắt nghiêng răng.

“Điện hạ, ngài xem Thái tử điện hạ và chấp sự của ngài ấy thân thiết như vậy, điện hạ cũng nên học hỏi nha.” Dong Wook giọng ngả ngớn như tình nhân của Kyung Ho.

“Vậy hay là cậu hỏi xem Yunho có muốn thu nhận cậu hay không.” Kyung Ho đùa giỡn trắng trợn.

“Jung Kyung Ho, tôi có lòng muốn cạnh tranh một cách quang minh chính đại với cậu ở cuộc thi sát hạch tư cách thừa kế, nếu cậu vẫn bất chấp thủ đoạn và dùng lời nói khiêu khích tôi, tôi sẽ khiến cậu mất hoàn toàn tư cách thừa kế, cậu cho rằng các việc làm của cậu cùng nhóm cự thần phe phái tôi không biết sao.” Yunho trầm mặt, ánh mắt sắc bén đối diện trực tiếp Kyung Ho và Dong Wook.

Nghe đến nhóm cự thần, mặt Kyung Ho thoáng hiện vẻ ngạc nhiên, Yunho đã tra được hoạt động ngầm của hắn sao, tự biết mình đuối lý, Kyung Ho đành phải hừ một tiếng rồi bỏ đi.

Có người khác ở đó, Jaejoong thà chết chứ không chịu khuất phục, nhất quyết không cưỡi ngựa cùng Yunho. Yunho chẳng còn cách nào khác, đành gọi Zero lại, tư thế lên ngựa của Jaejoong không được tao nhã cho lắm, Yunho thì cứ ở bên cạnh lải nhải cách cưỡi ngựa thế nào cho đúng, Jaejoong nghe đến thuộc lòng nhưng chẳng biết tại sao thực tế lại không giống lý thuyết chút nào. Nhìn thấy động tác lúng túng của Jaejoong, Yunho chỉ biết đỡ trán, nhân lúc cậu không để ý đã nhảy sang Zero, ngồi sau lưng cậu, Jaejoong vì không chuẩn bị nên cúi người về trước, Zero bị giật mình đột nhiên hí vang, rồi chồm lên hất Yunho và Jaejoong khỏi thân ngựa, Yunho nhanh tay lẹ mắt ôm Jaejoong vào lòng, lăn vài vòng trên đất, thật chặt vật mới dừng lại, trên người cả hai dính đầy cỏ và bụi đất.

Yunho đứng lên đỡ Jaejoong vì hốt hoảng mà vẫn đang ngồi dưới đất, cánh tay chắc bị gãy xương nên đau nhói, trên mặt cũng đau rát như bị trầy da.

“Không sao rồi, cậu có bị thương không?” Yunho phải đi cõ và đất dính trên tóc Jaejoong.

Lần đầu bị lăn từ trên lưng ngựa xuống, Jaejoong cảm giác còn đáng sợ hơn bị đánh một phát súng nữa, mãi mà chưa thể hoàn hồn, cứ ngốc lăng nhìn Yunho. Yunho kiểm tra Jaejoong một vòng, không có bị thương, xem ra là bị dọa sợ rồi, còn mình thì chắc là gãy hay nứt xương cánh tay gì rồi.

Huấn luyện viên của trường đua nhìn thấy Zero tự nhiên nổi điên lập tức chạy lại lấy roi khống chế nó, Yunho liền phát hiện ra dưới yên Zero có một viên đá cực bén, giải thích lý do vì sao Zero đột nhiên phát rồ. Vừa rồi yên trên lưng Zero là do đích thân anh mang mà loại kỹ xảo này đối với Yunho dễ như trở bàn tay, cho nên Zero tuyệt đối không thể vì trên lưng nặng thêm một người mà nổi điên, vừa này Kyung Ho và Dong Wook có đi ngang qua Zero, là ai giữ trò quỷ Yunho hiểu rất rõ, ánh mắt đăm đăm nhìn về hướng Kyung Ho và Dong Wook rời đi.

Mấy huấn luyện viên bối rối giải thích cùng Yunho, sợ Thái tử nổi trận lôi đình cắt chén cơm của họ, Yunho khoát tay ý bảo không sao, bảo họ mau dẫn Zero đi trị liệu.

“Điện hạ, ngài không sao chứ?” Jaejoong lúc này đã hoàn hồn, vẻ mặt lo lắng, sờ sờ vết thương trên mặt Yunho, lúi lét tay anh định kiểm tra.

“Ui, đừng kéo, tay trái của tôi dường như gãy rồi.” Yunho nhăn mặt, vừa rồi bị Jaejoong kéo trúng cái tay đau.

“Thần sẽ gọi cho bác sĩ Han ngay, chúng ta về cung trước đi.

“Ừ.”

“Ui,.....a a, Jaejoong, cậu nhẹ tay chút, muốn hủy khuôn mặt tôi hả T^T A!” Yunho tựa lưng lên thành giường, nhe răng nhếch miệng gào, khiến Jaejoong không khỏi run tay, thế là trượt tay cầm miếng bông chậm mạnh vào vết thương trên mặt Yunho.

“Điện hạ, ngài im lặng một chút được không, rất nhanh là xong rồi.” Jaejoong thở dài, nếu không phải vết thương Yunho là vì cứu mình mà ra thì cậu đã mạnh tay hơn nữa rồi, Yunho là phát triển ngược sao, vì cái gì tính cách ngày càng giống Jaejae thế kia.

“Jaejoong à, thiệt là đau lắm đó. Jaejoong à, cậu xem có phải bây giờ tôi bị xấu trai rồi không?” Yunho bĩu môi, nhìn y chang Jaejae lúc giận dữ.

“Vết thương không sâu, thoa thuốc xong sẽ khỏi ngay, không để lại sẹo, hai ngày nữa sẽ bình thường lại, điện hạ không cần phải lo lắng.” Jaejoong vừa cẩn thận xoa thuốc cho Yunho vừa đáp.

Yunho nhìn khuôn mặt Jaejoong gần trong gang tấc, suy nghĩ càng lúc càng bay xa, hôm nay lúc từ trên ngựa ngã xuống, mình theo bản năng liền ôm lấy Jaejoong bảo vệ cậu ấy, trực giác mách bảo tuyệt đối không được để cậu ấy bị thương, lại muốn cùng Jaejoong cưỡi chung một con ngựa, chính là mượn cơ để được tiếp xúc với cậu ấy nhiều hơn. Yunho biết trong lòng anh hiện giờ có một loại tình cảm không cách nào không chế được, cũng không cách nào lừa gạt bản thân thêm nữa.

“Điện hạ, bác sĩ Han nói tạm thời bây giờ cánh tay trái của ngài phải cố định, bó thạch cao không được chạm vào nước, buổi tối cần thần gọi đầu giúp không?” Jaejoong hỏi ý kiến Yunho.

“À, cần.”

“Vậy ngài nghỉ ngơi một chút đi, thần đi chuẩn bị cơm, chút sẽ mang đến để ngài dùng bữa.” Jaejoong sắp xếp lại hộp thuốc rồi trả về chỗ cũ.

Jaejoong vừa rời khỏi, Changmin và Yoochun lập tức nối gót theo vào.

“Thoạt nhìn cũng nghiêm trọng nhỉ, chắc chắn, chuyện thần thoại của ngày hôm nay Thái tử điện hạ ra tay anh hùng cứu mỹ nhân đã được truyền đi khắp nơi rồi, lại không được trực tiếp thấy, uổng quá nha.” Yoochun lộ ra nụ cười nhếch thật đáng đánh.

“Đúng vậy, Yunho hyung, ôi chao lại còn bị hủy dung này! Sao Jaejoong hyung lại không lấy thân báo đáp nhỉ?!” Changmin cũng chẳng phun ra thứ gì tốt.

“Hai người nếu tới xem kịch vui thì lăn đi.” Yunho trừng mắt.

“Bọn tớ đến đưa tư liệu nha, xem kịch vui chỉ là thuận tiện thôi, đến lâu rồi mà vẫn đứng ngoài cửa để cậu và Jaejoong có thời gian bên nhau, vậy mà còn không hiểu tấm lòng của người ta.”

“Ài, Yunho hyung không cần xấu hổ, bọn này hiểu mà. Bữa tối cần Jaejoong hyung gọi đầu giúp sao? Chắc, Jaejoong hyung thật là hiền quá, hyung, tối nay anh cần phải nắm chắc cơ hội đó nha.”

“.....Nói chuyện công việc!” Yunho tận lực không lộ biểu cảm để tránh động vết thương, giọng điệu cực gượng ép.

“Được rồi, những lần giao dịch lén của Kyung Ho và nhóm cựu thần mà đại diện là Ahn Jong tớ đã ghi lại trong tập tài liệu này, nhưng những chứng cứ hiện tại vẫn chưa trực tiếp chứng minh được Kyung Ho có tham gia vào phi vụ này, bởi vì mỗi lần đều có người đại diện cho hắn để giao dịch. Có hai lần là Kyung Ho trực tiếp giao dịch nhưng phải thâm nhập sâu thì mới lấy được chứng cứ đó.” Yoochun nói.

“Em đã điều tra công ty của Kyung Ho, quả thật là hắn đang trốn thuế, rất nhanh sẽ có bằng chứng trong tay.” Changmin bổ sung.

“Vậy là tốt rồi, trước tiên chúng ta cứ nắm những chứng cứ này, tớ chỉ muốn ngăn cản cáo hắn, nếu hắn cải tà quy chính là tốt nhất, tớ cũng không muốn hoàng thúc phải đau lòng.” Nghe xong tin tức do hai người bạn thân mang đến, Yunho cũng tạm yên lòng.

“Yunho hyung, không phải em nói gì nhưng anh thế này là không được, em thấy hôm nay chuyện xảy ra ở trường đua rõ ràng là Kyung Ho giả trò quỷ. Lựa ngay lúc em và Il Woo điện hạ đi tập bắn súng không có ở đó nữa, lẽ nào hần không sợ anh sẽ tố giác hần sao?” Changmin đối với loạt hành động mặt người dạ thú của Kyung Ho thật khó chấp nhận.

“Em cũng biết lúc này là lúc Chính phủ đang nắm quyền mà, bởi vì danh dự của hoàng thất Yunho làm sao có thể tố cáo hần, loại chuyện này đành phải một mắt nhắm một mắt mở cho qua thôi, làm sao tuyên bố trắng ra được.” Yoochun dựa vào ghế sofa, nhàn nhạt nói.

“Da mặt hần rốt cuộc làm bằng gì vậy?” Changmin cực kỳ bức xúc trước hành động của Kyung Ho.

“Thôi bỏ qua mấy cái chuyện buồn nôn đó đi. Yunho, cậu đã nói với Jaejoong chưa vậy, sao cậu ấy vẫn gọi cậu là điện hạ? Tốc độ của cậu chậm đến đáng thương luôn.”

“Đúng vậy. hyung xem, Jaejoong hyung đều gọi bọn em bằng tên, vừa nhìn là biết thân – cõ – nào rồi.”

“.....” Yunho biết giờ anh có nói gì thì cũng bị hai người đó hòa theo chọc ghẹo thôi, hơn nữa vết thương trên mặt cứ nói chuyện là đau, cho nên đơn giản nằm xuống kéo chăn trùm kín đầu, không thèm nhìn bọn họ.

Jaejoong đã chuẩn bị xong nguyên liệu nấu ăn nhưng giờ mà nấu thì còn quá sớm, cậu định rót một ly trà trái cây mang qua cho Yunho thì đồng nghiệp đem một bưu phẩm đưa cho cậu, là kết quả giám định DNA mà cậu đã nhờ Jung Hoon mang đến bệnh viện điều tra giúp, Jaejoong mở phiếu kết quả liếc xuống phần kết luận tương xứng dưới cùng – tương thích đến 99,9%, dù đã chuẩn bị tâm lý nhưng giờ Jaejoong vẫn không nhận được mà run rẩy toàn thân.

“Jaejoong à, sao vậy? Đó là cái gì?” Đồng nghiệp thấy phản ứng kỳ lạ của Jaejoong thì cũng lo lắng.

“Không, không có gì, tôi đi đưa trà cho điện hạ đây.” Jaejoong lập tức xếp tờ kết quả xét nghiệm lại, rót một ly trà cho Yunho rồi vội vã bưng ly trà rời đi.

Trước đem phiếu xét nghiệm cất kỹ trong ngăn tủ cạnh đầu giường phòng cậu, sau đó Jaejoong mới mang nước trà cho Yunho, lần đầu tiên cậu cảm thấy do dự khi bước vào căn phòng này, nhìn thấy Yunho đã ngủ, Jaejoong liền thở phào một hơi, nhẹ nhàng để ly trà xuống bàn, sau đó đi đến bên giường sửa chăn cho Yunho.

Khuôn mặt Yunho lúc ngủ làm cho cậu có chút ngẩn ngơ, miệng hé mở nhìn ngốc ơ là ngốc, nào có chút khí thế Thái tử đầu nhưng lại khiến người ta cảm thấy rất dễ thương, nhìn kỹ thêm chút, phát hiện Jaejae quả nhiên có những biểu cảm giống hệt vậy, Jaejoong nhìn chằm chằm Yunho đang ngủ, người này thật sự là cha của Jaejae sao?!

Jaejoong nghĩ lại những chuyện từ lúc cậu làm chấp sự cho Yunho đến nay, cảm giác thật sự không biết diễn tả thế nào. Nếu như trước khi phát sinh chuyện kia, cậu lập tức sẽ nghĩ biện pháp rời đi, nhưng loạt chuyện xảy ra gần đây khiến cậu không thể không lo lắng, nhưng lo lắng cái gì bản thân cậu cũng không biết. Nhưng nếu ở lại cậu lại sợ, thân phận của Yunho như vậy, nếu có người phát hiện ra Jaejae là con Yunho thì phải làm sao bây giờ, hậu quả nhất định sẽ rất..... Trong đầu Jaejoong lúc này giống như có hàng ngàn con ngựa chạy loạn, cậu lắc lắc đầu, dịch góc chăn cho Yunho rồi nhẹ bước ra khỏi phòng

19. Chương 19

37.

Jaejoong mang bữa ăn vào phòng cho Yunho, bởi vì tay trái của anh bó thạch cao nên Jaejoong không thể làm gì khác hơn là đút anh ăn, trong lòng cậu có tâm sự không biết làm sao để đối mặt với anh, toàn bộ quá trình ăn cơm hai người chẳng ai nói với nhau một câu, Yunho cảm thấy kỳ lạ nhưng thấy Jaejoong quá lo âu nên cũng không dám trêu chọc.

“Jaejoong, cậu làm sao vậy? Có chuyện gì hả?” Yunho quan tâm hỏi.

“Không sao, điện hạ dùng bữa đi, chút nữa thần mang nước trà cho ngài.” Jaejoong cố gắng bình thản nói.

Nếu tâm trạng Jaejoong không tốt không muốn nói nhiều, Yunho cũng thức thời im lặng, an tĩnh hưởng thụ Jaejoong đút cơm, bầu không khí có chút kỳ quái.

Sau khi giúp Yunho dùng cơm xong, Jaejoong trở về phòng thì thấy Jaejae đang ngồi trên bàn chuẩn bị ăn cơm, cậu liền cùng bé ăn. Tuy Jaejae ăn ngon ơ là ngon nhưng thức ăn vào miệng Jaejoong thì chẳng có vị gì, nhìn con mình vừa ngoan lại vừa dễ thương, Jaejoong hoang mang vô cùng. Cậu tuyệt đối không thể để bé chịu bất cứ tổn thương nào, lúc nào cậu cũng mong con mình bình an lớn lên, nhớ tới mấy ngày trước Jaejae hỏi Yunho có đồng ý làm baba của nhóc không, lòng Jaejoong lại càng thêm sâu. Dù Jaejae rất nghe lời, đã không nhắc chuyện đó nữa nhưng cậu biết trong lòng bé chắc đang buồn, nhóc con ngoan lắm, chuyện gì cũng nghĩ cho cậu, Jaejoong xoay qua, bế Jaejae ôm vào lòng, áp mặt lên má bé, bỗng dưng cậu muốn khóc.

“Baba, baba làm sao vậy?” Jaejae lập tức nhận ra baba hôm nay khác khác, bàn tay bé nhỏ xoa xoa má Jaejoong, lo lắng hỏi.

“Baba không sao, chỉ làm muốn ôm cục cưng của baba một chút thôi.” Jaejoong nhéo yêu má Jaejae, cười một cái.

“Baba, có phải bị đau không, Jaejae nghe mấy chú nói hôm nay baba bị té từ trên cao xuống, baba đau lắm phải không? Baba mau đi nằm nghỉ đi.”

“Baba không sao, cục cưng đừng lo.” Jaejoong cưng trăn với bé Jaejae cười nói.

“Có phải chú Yunho đã bảo vệ baba không? Con nghe chú Hyun Joong nói lúc ngã xuống, chú Yunho đã ôm baba cho nên baba không bị thương, chú Yunho mới bị thương, phải không?”

“.....” Không biết phải trả lời Jaejae thế nào, Jaejoong có chút quẩn bách.

“Baba ~ baba ~” Thấy Jaejoong im lặng, bé Jaejae lắc lắc cánh tay cậu.

“Ừ, phải rồi, chú Yunho vì bảo vệ cho baba nên mới bị thương. Chú Yunho rất dũng cảm.”

“Baba, Jaejae muốn đi thăm chú Yunho, có được không?”

“Được, baba dẫn con đi.”

Jaejoong sau khi gọt một ít trái cây thì mang trái cây và dẫn Jaejae đến phòng Yunho.

“Chú Yunho, Jaejae tới thăm chú nè!” Vừa vào phòng bé Jaejae đã chạy nhanh đến giường Yunho, cọt cọt hai cái liền leo lên giường.

Yunho đang ngồi trên giường đọc sách, vừa nhìn thấy Jaejae, mặt mày lập tức rạng rỡ, dùng cánh tay không bị thương xoa đầu bé, mái tóc mềm của bé khiến anh cảm thấy thật bình yên: “Cảm ơn Jaejae nha, bảo bối ngoan của chú.”

“Chú Yunho đau lắm sao?” Jaejae ngoan ngoãn ngồi một bên, vuốt vuốt cánh tay bó thạch cao của Yunho, còn thổi thổi cho anh, cặp chân mày nhỏ cứ nhú xoắn lại.

“Chú Yunho không có đau một chút nào hết, thật đó, Jaejae đừng lo nha.”

“Chú Yunho, Jaejae cho chú viên kẹo nè, ăn kẹo sẽ hết đau đó, Jaejae mỗi lần bị té baba cũng cho ăn kẹo, chút xíu là hết đau luôn.” Bé Jaejae xoe bàn tay nhỏ nhắn ra, trên đó có ba viên kẹo ô mai mà bé thích nhất. Yunho bật cười, lấy một viên, xé bao bỏ vào miệng.

“Cảm ơn chú Yunho vì đã bảo vệ baba.” Bé Jaejae nắm tay Yunho, nhìn anh một cách chân thành.

Yunho cười cười ôm Jaejae vào lòng, có một cảm giác thỏa mãn tự nhiên lan tỏa. Jaejoong ngồi một bên, nhìn hai cha con họ mà lòng ngổn ngang.

“Điện hạ, ăn chút trái cây đi.”

“Chú Yunho, để Jaejae đút cho!” Bé Jaejae nhanh chóng dùng hành động để cảm ơn Yunho vì đã bảo vệ cho baba bé.

“Được.” Bé Jaejae cẩn thận lựa một trái dâu tây đút vào miệng Yunho, anh vui vẻ nhận lấy.

“Baba cũng ăn nha~” Đút cho Yunho xong, Jaejae lại vui vẻ xoay qua đút cho Jaejoong đang ngồi cạnh giường.

“Jaejae tự ăn đi.” Jaejoong cười nói.

Nhìn Jaejae và Jaejoong đùa giỡn bên cạnh mình, Yunho tự nhiên cảm thấy hạnh phúc, một loại cảm giác mà trước giờ anh chưa từng có, khiến anh muốn cảm giác ấm áp này cứ ở bên mình mãi không bao giờ xa rời.

Có bé Jaejae làm cầu nối, không khí thoáng chốc trở nên vui vẻ vô cùng, một nhà ba người cứ người này đút người kia, chớp mắt đĩa trái cây đã được tiêu diệt sạch, tuy rằng Yunho và Jaejae không hề biết mối quan hệ giữa hai người nhưng điều đó cũng chẳng ảnh hưởng gì đến nụ cười hạnh phúc trên gương mặt họ, Jaejoong thấy vậy cũng cười thật vui, rồi sau đó lại chợt thấy đau lòng, thấy bất an, thấy áy náy.

“Jaejae à, con về phòng chơi nhé. Chú Yunho bị thương, baba phải giúp chú Yunho tắm, một lát về baba sẽ kể chuyện cổ tích cho con nha.”

“Jaejae cũng giúp chú Yunho tắm nữa!” Bây giờ Yunho chính là thần tượng trong lòng bé, bé Jaejae chẳng muốn rời xa chú Yunho một chút nào.

“Jaejae còn nhỏ vậy sao giúp chú Yunho tắm được, ngoan nghe lời baba nhé?” Jaejoong kiên nhẫn giải thích với Jaejae.

“Chú Yunho, Jaejae giúp chú Yunho tắm nha, Jaejae mạnh lắm, thiệt đó, Jaejae giúp chú Yunho có được không?” Jaejae quay qua nhìn Yunho, trông chờ cứu viện.

“Chú Yunho biết là Jaejae mạnh lắm nhưng Jaejae còn nhỏ quá, đợi lớn chút nữa rồi giúp chú, ha?”

“Nhưng ~ Jaejae muốn chơi với chú Yunho thêm chút nữa ” Bé Jaejae ỉu xiu nhìn mà tội.

“Đợi chú Yunho tắm xong sẽ lại chơi với Jaejae nhé? Bây giờ Jaejae tự chơi một chút được không?”

“Được ~ Jaejae sẽ ngoan ngoãn chờ baba tắm cho chú Yunho ha!” Jaejae nghe Yunho hứa như vậy thì hớn hỏ tuột xuống giường, nắm tay Jaejoong về phòng trước.

Yunho cứ nhìn theo bóng lưng hai người mà cười suốt.

38.

Sau khi mang bé Jaejae về phòng, Jaejoong trở lại phòng ngủ của Yunho, xả đầy bồn nước ấm, chuẩn bị giúp Yunho tắm rửa. Jaejoong tỏ vẻ rất bình tĩnh nhưng nhịp tim cứ đập loạn cả lên, cậu và Yunho rõ ràng là mối quan hệ cấp trên và cấp dưới nhưng bởi vì sự cố gần gũi thể xác lần đó, tuy rằng sau đó Jaejoong đã cố giữ khoảng cách nhưng mối quan hệ giữa hai người không cách nào không chế được càng lúc càng gần, Yunho thỉnh thoảng cố ý thân mật cậu không thể vờ như không biết, nhưng cũng không dám vọng tưởng Yunho làm vậy rốt cuộc có ý gì, hơn nữa lại còn biết mối quan hệ ruột thịt của Yunho và Jaejae nên càng không biết phải làm sao để đối mặt với anh.

Yunho ngồi trên giường, nhìn Jaejoong bận rộn trong phòng tắm, nghĩ đến chuyện sắp xảy ra cũng không cách nào trấn định được, từ sau việc kia, cứ mỗi lần Yunho tắm anh lại nhớ đến tình cảnh đêm đó, cho nên hiện tại mỗi lần tắm Yunho phải tắt cả nửa tiếng, đó là một vấn đề nghiêm trọng, Yunho rất lo lắng Jaejoong giúp anh tắm nhất định sẽ phát sinh chuyện ngoài ý muốn....

“Điện hạ, điện hạ.” Yunho còn đang ngẩn ngơ, thấy Jaejoong đang bận rộn trong nhà tắm hiện đã đứng trước mặt anh cầm khăn bọc thức ăn.

“A, làm sao vậy?”

“Trước tiên thần sẽ dùng khăn bọc thức ăn bọc tay trái của điện hạ lại để tránh thấm nước vào tay.”

“À, được.”

Jaejoong cẩn thận dùng màng bọc thức ăn quấn tay trái của Yunho, vừa để anh không bị đau lại đảm bảo không cho nước thấm vào. Hai người đều có tâm sự nên không ai mở miệng, trong căn phòng yên tĩnh chỉ còn lại tiếng hít thở của cả hai.

Sau khi đã bọc tay xong, hai người một trước một sau vào phòng tắm, lúc giúp Yunho cởi áo Jaejoong cố gắng làm cho mình ra vẻ tự nhiên, đầu ngón tay lạnh lẽo của cậu chạm vào thân thể anh khiến anh nhin không được rùng mình, không phải vì ngón tay Jaejoong quá lạnh mà vì một cảm xúc kỳ quái đang cuộn cuộn dâng lên trong lòng anh, cởi áo xong Jaejoong định giúp Yunho cởi quần đã bị anh vội vã ngăn lại.

“Jae, Jaejoong để tôi làm là được rồi.” Yunho có chút xấu hổ, hai mươi mấy năm nay đều là mình tự tắm rửa, dù cả hai đều là đàn ông đi chăng nữa cũng không tránh khỏi....

“Vậy thần ra ngoài, điện hạ cần gì thì gọi thần.” Jaejoong nhìn thấy biểu cảm của Yunho liền vội lui ra, đóng cửa lại, đứng ở cửa chờ để Yunho có gọi thì cậu nghe được. Jaejoong tựa vào cửa, cảm nhận nhịp tim đập lung tung của mình, dù chỉ trong chớp mắt nhưng cậu vẫn nhận ra biến đổi trên cơ thể Yunho làm cậu không cách nào xua được ký ức về cái đêm hoang đường kia.

Yunho cởi quần xuống, đối mặt với “người anh em” đang ngẩng cao đầu của mình có chút oán giận, tại sao không biết xấu hổ gì hết vậy! Ráng nhìn chút thôi là được Jaejoong hầu hạ tắm rửa rồi! Thiệt tình! Nhìn nước đã được xả đầy bồn tắm, nếu mình bây giờ bước vào bồn là ướt chắc rồi, nhìn lại người anh em vẫn hùng hực tinh thần, nghĩ muốn đưa tay an ủi một chút nhưng lại sợ nhớ Jaejoong còn đang đứng ngoài cửa, thế là cắn răng mở vòi sen, để nước lạnh xối vào thân.

Ngoài cửa, Jaejoong nghe tiếng nước từ vòi sen chảy ra, nghĩ Yunho chắc không thể tự tắm được rồi nên do dự mãi cuối cùng đưa tay gõ cửa: “Điện hạ, cần thần giúp không?”

“Không, không cần, chút là ổn rồi.” Tiếng Yunho lẫn vào tiếng nước, mặc dù có chút mơ hồ nhưng Jaejoong vẫn cảm giác được tiếng thở dồn dập của anh, dừng nói là....trong đầu Jaejoong lại nhớ đến chuyện đêm đó, nháy mắt đỏ mắt.

Người trong cửa người ngoài cửa, Jung Yunho Kim Jaejoong, cảm giác khác lạ càng lúc càng rõ ràng.

Khoảng mười mấy phút sau, tiếng nước trong phòng chợt tắt, Jaejoong nghe thấy bên trong có tiếng động nho nhỏ, hẳn là Yunho đang lau mình, quả nhiên một phút sau, cửa phòng tắm mở ra, thân dưới của Yunho quấn hồ chiếc khăn tắm, hai đầu khăn còn bị anh túm ở tay, đúng là chỉ có một tay không cách nào quấn khăn được, Yunho quần bách nhìn Jaejoong: “à....khăn tắm...tôi không quấn được.”

Jaejoong mỉm cười đi vòng ra phía sau Yunho, choàng qua hông anh, đem khăn tắm quấn lại thật kỹ, mùi hương của Yunho sau khi tắm khiến Jaejoong bị chấn động mạnh mà cơ thể của anh cũng vì động tác của cậu mà lại trở nên nóng hừng hực, thời gian không thể kéo dài Jaejoong nhanh chóng hoàn thành động tác, cách ly cơ thể cả hai ra.

Sau đó lại cẩn thận mở màng bọc trên tay Yunho, giúp Yunho nằm lên giường, sau đó quay đi dọn dẹp phòng tắm sạch sẽ, chúc Yunho ngủ ngon rồi vội vã quay về phòng mình, bé Jaejae đang chơi đồ chơi trên thảm thấy baba về liền nhào lại đòi baba dẫn đi tìm chú Yunho chơi.

“Chú Yunho bị thương rồi, cần phải nghỉ ngơi sớm, Jaejae là bé ngoan đúng không, vậy thì không được quấy rầy chú Yunho nghỉ ngơi.”

“Vậy Jaejae chờ chú Yunho khỏe lại qua chơi.”

“Được, Jaejae của baba là ngoan nhất.”

“Baba, cùng tắm đi.”

“Được!” Jaejoong bế bổng bé Jaejae lên, sau đó hai cha con hihi haha cùng nhau vào phòng tắm.

Sau khi tắm rửa thơm tho sạch sẽ, hai cha con cùng lên giường, bé Jaejae vẫn như mọi ngày lăn vào lòng Jaejoong làm ồ rồi bắt đầu tiến hành cuộc trò chuyện trong đêm của hai cha con.

“Baba, chú Yunho thiệt không thể làm baba của Jaejae sao?” Bé Jaejae đã suy nghĩ thiệt là lâu mới can đảm hỏi baba lần nữa, hôm nay là chú Yunho bảo vệ baba, Jaejae cảm thấy biết ơn vô cùng, hơn nữa cũng thích chú Yunho gấp bội lần lúc trước.

“Jaejae rất thích chú Yunho sao?” Chẳng lẽ đây chính là linh cảm cha con sao, Hyun Joong, Changmin, Yoochun, Junsu ai cũng đều thương Jaejae nhưng thằng bé không hề muốn ai làm baba cả, chỉ đối với Yunho là cố chấp đòi bằng được.

“Dạ, Jaejae thích chú Yunho lắm, chú Yunho bảo vệ baba và Jaejae!”

“Baba tự bảo vệ mình được, còn nữa sau này Jaejae lớn sẽ bảo vệ baba!”

“Nhưng mà Jaejae lâu lắm mới lớn!”

“Jaejae mỗi ngày cố gắng ăn nhiều một chút sẽ lớn nhanh thôi!”

“Thật sao? Vậy mỗi ngày baba phải nấu nhiều món ngon cho Jaejae nha!”

“Ừ, baba mỗi ngày sẽ nấu thật nhiều món ngon cho con.” Không biết trả lời với bé về chuyện Yunho sẽ làm baba như thế nào, Jaejoong đành phải đi đường vòng, chuyển sang chuyện khác, hai cha con nói chuyện một lúc thì bé Jaejae cũng ngủ luôn nhưng Jaejoong kể từ lúc nhận được kết quả DNA thì cậu biết cậu chẳng thể nào yên giấc được nữa.

Mà ở phòng sát vách, Yunho cũng giống Jaejoong, không cách nào chợp mắt dù chỉ một chút.

20. Chương 20

39.

Một đêm thức trắng, cuối cùng Jaejoong quyết định phải nhanh chóng tìm lý do rời khỏi nơi này, không chỉ để cho Jaejae bình an lớn lên mà còn khiến cho bản thân là một chấp sự không được phát sinh tình cảm khác với chủ nhân của mình. Jaejoong phát hiện đạo gần đây cậu càng lúc càng kỳ quái, lúc nào cũng đoán xem hành động của Yunho là vô tình hay cố ý, lúc nói chuyện với Yunho cũng không kiêng dè như trước, cậu thừa biết suy nghĩ của bản thân... đã không còn thuần khiết, dù chưa có bất kỳ chuyện gì phát sinh, nhưng loại tình cảm dần dần nảy sinh này làm cậu hoảng sợ muốn thoát đi nhưng cậu suy nghĩ muốn nát óc cũng chẳng kiếm được lý do gì thích hợp để nghỉ việc, rời khỏi hoàng cung.

Một đêm không ngủ, Yunho ngẫm lại từng chút một những khoảnh khắc anh ở cạnh Jaejoong, anh nhận ra mình thay đổi, anh không kiềm chế được muốn được gần gũi với cậu hơn, hiểu rõ cậu hơn. Sau một đêm trăn trở, Yunho quyết định đối diện với tình cảm của bản thân, con đường phía trước dù ngàn trùng gian nan nhưng anh sẽ bảo vệ Jaejoong, bảo vệ Jaejae, anh quyết định sẽ bày tỏ lòng mình với cậu nhưng cả đêm anh nghĩ mãi cũng chẳng tìm ra cách nào để thổ lộ cùng cậu, dù sao đây cũng là lần đầu của anh, đối tượng lại còn đặc biệt như vậy.

Vì vậy Jaejoong sáng sớm đi tìm Yunho thì thấy đối phương quàng mắt đen kịt, cậu không khỏi sửng sốt không biết anh vì sao lại mất ngủ. Bởi vì bị thương, ngoài chuyện an tâm dưỡng bệnh và tiếp một số khách đến thăm thì Yunho rất nhàn nhã, Jaejoong cũng vì vậy mà rảnh rỗi theo làm cậu không khỏi oán giận lúc tập huấn khiến cả người cậu cứ như vừa ngâm nước lạnh vừa nướng trên lửa nóng.

Ăn sáng xong, Yunho ngồi ở vườn hoa phơi nắng, Jaejoong ở một bên chuẩn bị trà và bánh ngọt, ánh mặt trời ấm áp, gió thổi nhẹ nhẹ, hoa tường vi nở từng đóa từng đóa rực rỡ, cây cỏ xanh um, Jaejoong cũng không bị căng thẳng như đêm qua, Yunho nghĩ đây là thời điểm thích hợp để anh nói lời.

“Jaejoong, không gấp, ngồi xuống đây phơi nắng một chút đi, khó được dịp thời tiết đẹp như vậy, cậu nên tranh thủ hưởng thụ một chút.”

“Cám ơn điện hạ, trà vừa đủ ấm, điện hạ uống trước đi.”

“Ngồi xuống chúng ta cùng nhau uống. Jaejoong à, sao cậu lại không thể đối với tôi như đối với Changmin hay Yoochun vậy?”

“Điện hạ có ý gì?”

“Khoảng cách giữa hai chúng ta thật kỳ quái, có đôi khi thật thân thiết nhưng có lúc lại quá xa cách, lẽ nào cậu ghét tôi đến vậy sao? Chúng ta không thể làm bạn của nhau được à?”

“Điện hạ là chủ nhân của thần, thần luôn nhớ những lời điện hạ đã từng nói. Trước đây có những lúc vô ý thần đã vượt qua ranh giới này, mong điện hạ tha thứ.”

“Kim Jaejoong, gọi Yunho.” Thái độ xa cách của Jaejoong làm Yunho thấy bức bối, những lời tỏ tình vừa định nói ra đã nghẹn lại.

“Không nên.” Jaejoong thần nhiên nói.

“Tôi nói được là được.” Yunho nhìn chăm chăm Jaejoong, ánh mắt nóng bỏng của anh như muốn thiêu cháy cậu.

“Điện hạ....Yunho...” Jaejoong dưới sự bức ép của Yunho đành đổi giọng.

“Là bởi vì chuyện kia sao, tại chuyện đó nên mới đối với tôi như vậy?” Yunho cũng mềm giọng lại, dù sao nhẹ nhàng cũng dễ nói chuyện hơn.

“Không...không phải.....đó chỉ chuyện ngoài ý muốn thôi, chúng ta xem như chưa từng có là được rồi.” Jaejoong cảm thấy thắc mắc, sao đột nhiên Yunho lại nhắc đến chuyện đó.

“Chưa từng phát sinh? Cậu thật sự có thể xem như chưa từng có gì xảy ra sao?”

“Đúng vậy, lẽ nào anh muốn chịu trách nhiệm? Yunho, chúng ta đều là đàn ông, cũng đều là người trưởng thành, chúng ta thừa biết làm thế nào mới là cách giải quyết tốt nhất.”

“.....”

“.....”

“Yunho, tôi, tôi có chuyện muốn anh đồng ý.” Sau một lúc im lặng, Jaejoong quyết định vẫn nên nói thôi.

“Chuyện gì?”

“Tôi muốn nghỉ việc.”

“Cái gì?! Nghỉ việc? Tại sao?”

“Tôi không thể tiếp tục đảm nhiệm công tác này nữa.”

“Đây không phải lý do, Jaejoong, nói tôi nghe lý do thật sự của cậu là gì.”

“Đây chính là lý do.”

“Tôi không đồng ý. Jaejoong, rõ ràng cậu đang làm rất tốt.”

“Yunho, nếu như anh muốn chúng ta còn có thể là bạn vậy thì anh hãy đồng ý đi.”

“....Được, tôi sẽ đồng ý với điều kiện quan hệ của chúng ta sẽ đổi thành người yêu của nhau.”

“Cái gì? Anh nói cái gì?” Jaejoong cho rằng cậu nghe nhầm.

“Jaejoong, tôi thích cậu.” Yunho nhìn Jaejoong, ôn nhu mà kiên định.

“Thích? Yunho, nếu như anh thiếu bạn giường thì nói với tôi, tôi có thể tìm một người thích hợp cho anh, anh thích người thế nào?” Yunho đột nhiên thổ lộ làm Jaejoong chẳng biết phải làm sao, đành phải kiểm chuyện nói đùa.

“Kim Jaejoong!”

“Điện hạ.”

“Gọi Yunho!”

“Yunho...”

“Cậu nghĩ tôi thiếu bạn giường sao? Tôi là người tùy tiện như vậy à?” Yunho khẩu khí sắc bén, dồn ép Jaejoong.

“Không....không phải...” Chỉ là sau ngày đó, anh....nhưng Yunho dường như đã bị mình làm tổn thương, những lời muốn nói cậu đành phải nuốt lại.

“Jaejoong, quả thật đêm đó là chuyện ngoài ý muốn, nhưng cũng chính vì vậy mà tôi dần có tình cảm với cậu, chúng ta bên nhau một thời gian rồi, lẽ nào cậu không có chút cảm giác nào với tôi sao? Không cần gạt tôi, cũng đừng nên lừa dối bản thân mình.” Yunho nắm lấy bả vai Jaejoong.

“Xin lỗi, tôi không thể nhận lời, tôi muốn cuộc sống sau này chỉ có tôi và Jaejae.” Jaejoong cúi đầu thật lâu mới có thể ngẩng lên nhìn Yunho.

“Jaejoong, cậu không cần phải quyết định nhanh như vậy, suy nghĩ kỹ đi.”

“Yunho, chúng ta bây giờ là đứng trên tư cách bạn bè nói chuyện với nhau, khoan bàn về suy nghĩ của tôi, anh phải biết thân phận của anh là gì, tôi không muốn Jaejae phải chịu bất kỳ tổn thương nào, giữa chúng ta không thể đâu. Tôi cũng không thích anh một chút nào.”

“Jaejoong, tôi sẽ không để cậu và Jaejae bị tổn thương, hãy tin tôi, tôi sẽ xử lý tốt chuyện này.”

“Xử lý tốt? Anh định xử lý thế nào, nếu như để người dân cả nước biết anh yêu một người đàn ông thì sẽ thế nào, anh còn leo lên được vị trí hoàng đế sao?”

“Nhưng vị trí này đâu phải chỉ có mình tôi có tư cách thừa kế.”

“Điện hạ! Yunho, xin anh hãy suy xét lời đề nghị xin nghỉ việc của tôi. Nếu như cần tôi sẽ tìm một người hoàn hảo hơn thay thế vị trí của tôi, được không?”

“Không cần.”

“Yunho....”

“Jaejoong, tôi vì cái gì mà bị thương, tôi nghĩ cậu là người rõ hơn ai hết, lẽ nào thành ý của tôi còn chưa đủ sao?”

“Không, chuyện này vốn không liên quan, Yunho, chúng ta không thể nào đâu. Anh là chủ nhân của tôi, anh là Thái tử, còn tôi là chấp sự của Thái tử. Chúng ta có thể là bạn nhưng không thể đi quá giới hạn này.”

“.....”

“.....”

Thời tiết tươi đẹp của ngày hôm nay, cũng vì trăng diện này mà trở nên tăm tối, Yunho ngồi tại xích đu im lặng không hé miệng, Jaejoong cũng lẳng lặng đứng sau lưng. Sau khi anh uống cạn ly trà thì cậu rất đúng lúc cất ly trà đi, xem như này giờ chưa từng có gì xảy ra nhưng không khí giữa hai người càng lúc càng gượng ép.

Một lúc lâu sau, Yunho mới nhẹ nhàng nói một câu: “Jaejoong à, anh thật sự rất thích em, anh sẽ không dễ dàng từ bỏ như vậy đâu.”

Jaejoong nghe vậy thì ngẩn người nhưng cậu cũng không có bất cứ động thái nào đáp lại, mơ hồ cứ như có thể nghe cũng có thể không nghe được.

40.

Jung Yunho mặc dù đối với vấn đề tình cảm có hơi chậm tiêu một chút nhưng một khi đã quyết thì thủy chung như nhất, cố chấp đến cùng, lúc bị Jaejoong từ chối anh đã vội chộp hai “cổ vấn tình yêu” là Changmin và Yoochun đến để bàn cách làm sao có thể biến chấp sự Kim Jaejoong trở thành Vương phi Kim Jaejoong, buổi thảo luận kéo dài hơn hai giờ đồng hồ, Kim Junsu với tư cách người nhà của Park Yoochun cũng tham gia vào buổi hội thảo này, hơn nữa cậu còn là bạn thân của Jaejoong, đã cung cấp cho mọi người những

kiến nghị rất đúng trọng tâm, thông qua sự làm việc nghiêm túc của bốn người, một quyết sách chinh phục Jaejoong đã được đưa ra.

Theo Junsu nói, Jaejoong là một người mạnh miệng mềm lòng, rất coi trọng người chân thành, hơn nữa cậu còn có một bảo bối cũng chính là nhược điểm lớn nhất của cậu – Kim Yunjae. Đầu tiên là phải “bắt” bằng được Jaejae, sau đó dùng sự chân thành và tình yêu làm cảm động Jaejoong, mọi chuyện sau đó tất nhiên sẽ thuận lợi như nước chảy thành sông. Về phần thân phận của Yunho, cách giải quyết không phải là không có, chính là thúc đẩy dự luật “hôn nhân đồng tính” được thông qua, đề án “hôn nhân đồng tính” đã được đưa vào phương hướng phát triển trong 10 năm tới, nhưng vì chỉ số ủng hộ và chỉ số phản đối đang là 50:50 nên vẫn còn dằng dặc; Còn một cách nữa là từ bỏ vương vị, chỉ cần Yunho không làm quân chủ thì tương lai của anh và Jaejoong sẽ không ai có thể ngăn cản được nhưng biện pháp này Jaejoong nhất định sẽ không đồng ý. Do dự mãi, cuối cùng Yunho quyết định trước “mua chuộc” được Jaejae đi, những chuyện khác để sau hẵng tính, anh tin rằng thuyền đến đầu cầu tự nhiên sẽ thẳng.

Sau khi thông báo với Yunho xong thì thái độ của Jaejoong lại quay về lạnh lùng và xa cách như lúc đầu, nhưng bản thân anh biết mọi chuyện đã không còn như xưa, thế là anh liền áp dụng mọi biện pháp theo đuổi cả về tinh thần lẫn kiếm cách tiếp xúc bên ngoài với cậu nhiều hơn.

Buổi sáng, lúc Jaejoong đi gọi Yunho dậy thì anh liền tặng cậu nụ cười quyến rũ, còn bảo: honey, chào buổi sáng, người ta còn chưa kịp phản ứng Yunho đã dùng tốc độ sét đánh không kịp che tai ôm lấy người ta, hôn một cái thật kêu lên đôi môi đỏ mọng. Jaejoong đối với một đương kim Thái tử đột nhiên biến thành ma vương lưu manh thì trong nháy mắt bị mất đi năng lực hành động, còn anh thì chạy ào vào nhà tắm, cười gian như mèo trộm được cá. Lúc làm việc thì đột nhiên ngắc đầu, dùng ánh mắt vừa ám áp vừa mong chờ nhìn Jaejoong. Lúc cậu làm cơm thì thỉnh thoảng lại bị anh ôm từ phía sau, nhẹ giọng thì thầm một câu “Jaejoong của anh đảm đang quá” làm Jaejoong giật mình suýt chút nữa thì hất luôn cái xẻng vào mặt anh, trò này của anh thành công khiến cậu nổi một thân da gà.

Jaejoong biết Yunho là người một khi muốn nhất định sẽ không từ bỏ nhưng như vậy cậu càng phải kiên định hơn, cường chế sự rung động trong lòng, vẫn như trước nhất quyết không đáp lại Yunho nhưng sự kiên trì của Yunho quả thật ngoài sức tưởng tượng của Jaejoong, đối với sự tấn công của anh, lúc đầu cảm thấy hoảng sợ, sau cũng dần dần chấp nhận. Chỉ có một điều mà Jaejoong không cách nào nghĩ nổi là Yunho ngang nhiên dạy Jaejae kêu anh bằng baba, lý do là vì Jaejae là cháu nuôi của Hoàng hậu, đương nhiên cũng trở thành con nuôi của anh, gọi anh bằng ba cũng là chuyện rất phải đạo thôi, Jaejoong giận xanh mặt nhưng lại chẳng có cách nào ngăn cản, bé Jaejae thì càng lúc càng thân với Yunho, mỗi đêm thời gian Jaejoong chơi đùa cùng Jaejae giờ đã biến thành một nhà ba người bồi dưỡng tình cảm, Jaejoong nhìn thấy Yunho và Jaejae đùa giỡn vui vẻ với nhau thì trong lòng chua xót, cũng không biết tại sao. Nghĩ lại những chuyện gần đây Yunho làm cho cậu, trong lòng vừa vui lại vừa buồn, chuyện cậu phải rời đi mỗi ngày cậu đều nói nhưng Yunho lúc nào cũng cự tuyệt, chẳng lẽ quả thật muốn ép cậu phải lẳng lẽ rời đi sao? Thế nhưng trách nhiệm công việc và phần tình cảm kia đang trói chặt Jaejoong lại.

Yunho tay trái chống cằm, nhìn chăm chăm Jaejoong đang ngồi đọc tư liệu trước mặt mình, trong lòng rầu rĩ không thôi, chẳng phải Yoochun đã nói dùng chiêu đánh người này rất nhanh sẽ bắt được Jaejoong vào tay sao, tại sao đã một đoạn thời gian rồi mà một chút phản ứng cũng chẳng có, trái lại còn xa cách hơn! Tay phải nhàm chán cầm viết gõ lên mặt bàn, nội tâm của Yunho hò hét, tại sao tại sao tại sao! Park Yoochun, còn vỗ ngực tự xưng tình thánh cái quỷ gì, xem ra là có tiếng mà chẳng có miếng!

Đang phiên nào thì tiếng chuông dành riêng cho Hoàng hậu nương nương từ điện thoại của Yunho vang lên, Yunho nhìn điện thoại nhíu mày cứ mỗi lần mẫu hậu gọi là lại kiểm chuyện hay ho gì đó cho anh, Yunho do dự ấn phím trả lời.

Quả nhiên nghe được mẫu hậu hạ mệnh lệnh đi dự buổi tiệc đêm do Hoàng hậu tổ chức, nói là tiệc đêm chứ thực chất là buổi coi mắt trá hình, hội họp một đồng những người bạn thân của mẫu hậu, còn bảo các bà dẫn theo con gái hay cháu gái có tướng mạo học thức tương đối khá theo bên mình, âm thầm quan sát để chọn một người phù hợp cho Yunho. Trước đây Yunho ngày nọ bị mẫu hậu lừa gạt vài lần, kết quả khổ không thể tả, trong buổi tiệc đã bị một đám con gái vây quanh thì thôi đi, đằng này sau buổi tiệc còn phải nhận được một chuỗi tin nhắn từ những cô gái mà mình chẳng hề nhớ mặt, tới bữa cơm thì bị mẫu hậu hỏi vặn về việc đã quen cô nào chưa, rồi giới thiệu đủ thứ khiến anh ăn một bữa cơm cũng không yên. Yunho

nhớ lại cảnh đó không khỏi đổ mồ hôi lạnh, cuối cùng chịu không nổi quyết định ăn riêng, nhưng mẫu hậu lại ra điều kiện muốn ăn riêng thì phải tuyển chấp sự, đó là lý do tại sao Jaejoong xuất hiện ở đây.

“Mẫu hậu, con thật sự bận lắm, cuộc khảo sát sắp tới rồi, con phải chuẩn bị mới được.” Yunho thở dài.

“Con cân nặng bao nhiêu ta còn không biết chắc?! Đừng có mượn cớ với ta. Cuối tuần này nếu con không đến thì dạ tiệc định kỳ một tháng một lần sẽ đổi thành một tuần một lần, thế nào?! Cách chế ngự con mẫu hậu có nhiều lắm.” Âm thanh du dương êm tai của Hoàng hậu truyền ra từ điện thoại, sau đó không để cho Yunho có cơ hội trả lời đã cúp máy.

Yunho nhìn điện thoại đã bị cúp, tâm trạng chéch choáng vô cùng! Lại còn thế nữa chứ! Mẫu hậu phải ép điện anh mới chịu mà, mẫu hậu khao khát có cháu bé đến phát cuồng rồi! Mỗi ngày có bé Jaejae đáng yêu như vậy chơi cùng lẽ nào còn chưa thỏa mãn sao, Yunho nào biết chính vì có Jaejae nên Hoàng hậu càng muốn được bế cháu ruột của mình hơn nữa.

Jaejoong ngẩng đầu lên thì thấy tư thế cầm điện thoại của Yunho có chút kỳ quái: “Làm sao vậy?”

“A, không có gì.” Yunho bị Jaejoong gọi giật mình, thấy cậu đang nhìn anh, nhớ lại việc mẫu hậu sắp xếp cho mình mà lòng càng phiền hơn.

“Là Hoàng hậu nương nương gọi ngài đi tham dự dạ tiệc phải không?” Jaejoong hỏi “Ngày hôm qua Hoàng hậu nương nương đã nói với thần, bảo thần phải nghĩ cách để điện hạ tham dự. Điện hạ cũng nên nghĩ cho nỗi lòng của Hoàng hậu nương nương mà suy xét cho thật kỹ đi.” Ánh mắt Jaejoong thật kiên định nhìn thẳng vào Yunho.

“Jaejoong, em vội vã đẩy anh ra xa có phải vì đã quá yêu anh không!” Yunho đi tới trước mặt Jaejoong, hai tay chống trước bàn, cúi mặt đối diện với Jaejoong, cậu bối vì anh đột ngột áp gần mà nhanh chóng giật lùi ra sau, gần đây mọi hành động của Yunho đều khiến cậu có cảm giác bị áp bách mạnh mẽ.

“Jaejoong, em thật sự muốn từ bỏ công việc này sao?” Yunho tự nhiên chuyển sang chủ đề khác.

“Đúng vậy.” Vì câu hỏi bất chợt của Yunho khiến Jaejoong ngẩn người, nhưng rất nhanh cậu đã khôi phục lại.

“Anh đồng ý.” Yunho đứng thẳng dậy, xoay người.

“Thật sao? Cảm ơn điện hạ.” Jaejoong thật kinh ngạc, không giấu nổi ý cười trong khóe mắt.

“Đúng vậy nhưng mà em phải chấp nhận một điều kiện.” Yunho xoay người lại, nhìn thấy biểu cảm vui mừng của Jaejoong mà lòng chua xót, rời xa anh em cảm thấy vui vẻ đến vậy sao? Yunho trong lòng đau đốn nhưng vẻ mặt vẫn không để lộ ra.

“Chuyện gì?” Jaejoong đang vui thì nghe nói có điều kiện trong lòng chợt lạnh.

“Làm người yêu của anh một ngày thôi, theo anh đi dự dạ yến.”

“Cái gì!”

21. Chương 21

41.

Yunho bất chợt nghĩ ra ý định để Jaejoong cùng anh tham dự dạ yến một lần. Qua nhiều ngày quan sát, Yunho cảm nhận được Jaejoong rõ ràng có tình cảm với anh, chỉ là cậu cố gắng giấu đi thôi. Anh càng muốn bắt lấy cậu thì cậu lại càng chạy trốn. Để Jaejoong lấy thân phận là người yêu của mình tham dự bữa dạ yến của Hoàng hậu, Yunho sẽ thử ra được một điều, đầu tiên để xem trong lòng Jaejoong có anh hay không hơn nữa những người được mời tới đều là bạn thân của Hoàng hậu, trước đây có người còn dẫn

theo con trai đến giới thiệu với Yunho nhằm chọc anh, hội bạn thân của mẫu hậu này có lúc nào coi anh là Thái tử đâu chứ, cho nên nếu anh dẫn Jaejoong đến thì cũng chẳng gây tiếng xấu.

Yunho nào ngờ Jaejoong sau khi do dự một lát thì chấp nhận nhưng anh không vì vậy mà vui mừng, Jaejoong thật lòng muốn rời xa anh đến vậy sao, còn nói sau khi dạ tiệc xong sẽ lập tức đi. Lời cũng nói ra rồi sao có thể rút lại được, Yunho thật hối hận cho quyết định có phần bộp chộp của mình. Vừa nghĩ đến chuyện Jaejoong kiên quyết rời đi, Yunho một chút tinh thần cũng chẳng có, ngay cả lúc bé Jaejae thân thiết gọi anh là Yunho baba, rồi lúc chơi cùng bé Yunho cũng thần thờ, ai oán nhìn Jaejoong nhưng cậu làm như không thấy, không phải Jaejoong không hiểu tấm lòng của Yunho nhưng nếu cậu đáp lại thì chỉ càng làm cho hai người thêm đau khổ mà thôi.

“Yunho hyung, anh tập trung chút được không! Em ở ngoài bên ba cả hai ngày cuối tuần mới tra được tư liệu này đó! Thật vất vả mới được nghỉ ngơi, không thể tốn thời gian ở đây nhìn anh thả hồn đi đâu đó nha! Anh mau xem tư liệu đi để em còn kiểm tra Jaejoong hyung nấu thức ăn cho em nữa!” Thấy Yunho cả buổi vẫn không thèm đụng đến văn kiện, đôi mắt thì thâm quầng, thần sắc có chút bất ổn, Changmin nhìn không được mà oán giận “Có Jaejoong hyung chẳng sóc cho anh, tội gì phải hành hạ bản thân đến thế!”

“Changmin à, Jaejoong hyung của em sắp rời đi rồi.” Yunho ngẩng đầu, đôi mắt ai oán nhìn Changmin.

“Cái gì?! Jaejoong hyung đi?! Vậy sau này em không còn được ăn những món anh ấy nấu nữa?! Yunho hyung, tại sao anh lại để anh ấy đi? Không phải anh yêu anh ấy sao? Tại sao không nghĩ cách giữ người ta lại?!” Nghe tin Jaejoong sắp đi, Changmin bị kích động không nhẹ.

“Em cho rằng anh không muốn sao! Nhưng Jaejoong đã kiên quyết muốn trốn, anh có thể làm gì được đây.” Yunho cúi người úp mặt xuống bàn, hữu khí vô lực kể lại chuyện mấy ngày nay cho Changmin nghe.

“Vậy đó, anh càng tốt với cậu ấy thì cậu ấy càng né tránh anh, anh bảo cậu ấy đi dạ tiệc cùng anh là muốn kích cậu ấy phản ứng, ai ngờ cậu ấy nhận lời luôn. Changmin, em nói xem Jaejoong có thích anh không? Bọn anh thật sự không hợp nhau sao?”

“.....” Changmin nghe Yunho nói xong, liền dùng ánh mắt xem thường nhìn Yunho, không ngờ anh ấy thật sự đi xài cái chiêu chả chút hiệu quả nào của Yoochun hyung cơ chứ, Jaejoong hyung không thấy anh ấy phiền mới là lạ đó, thật muốn nói vài câu đả kích Yunho nhưng nhìn thấy anh ấy đáng thương như vậy cũng không nỡ “Hyung, từ khi nào thì anh bị mất tự tin vậy, em thấy Jaejoong hyung rõ ràng là thích anh, có điều anh ấy lo lắng thân phận anh quá đặc biệt, còn hai người có hợp hay không thì anh xem cái này đi sẽ rõ.” Changmin lấy di động ra, đem tấm ảnh cậu đã lén chụp một nhà ba người tại bàn cơm lúc trước cho Yunho xem.

Quả nhiên, Yunho vừa nhìn thấy tấm hình đã bừng bừng sức sống trở lại “Changmin, anh quả nhiên không uốn công thương em, nhìn xem một nhà ba người bọn anh hạnh phúc cỡ nào! Mau gửi bản gốc cho anh! Anh biết mà, anh biết anh và Jaejoong là xứng đôi nhất rồi, còn nữa, Changmin em có thấy Jaejae càng lớn càng có nét giống anh không, cứ như con ruột của anh và Jaejoong vậy đó!”

Changmin giật điện thoại của mình lại, mặc kệ Yunho lên cơn động kinh “Hyung, Jaejoong hyung là nam đó, anh bị mẹ nuôi đồng hóa rồi phải không? Ảnh chụp có thể cho anh, nhưng từ nay về sau bữa ăn của em đều phải do Jaejoong hyung nấu, anh không được cậy quyền tùy tiện tìm lý do để đuổi em đi, biết chưa?! Nấu vài bữa ăn không mệt chết Jaejoong hyung đâu.”

“.....” Nấu vài bữa cơm cho người bình thường ăn thì không mệt nhưng nấu cho em thì khác xa lắm nha, Yunho oán thăm, do dự một phen vẫn phải gật đầu đồng ý. Vừa nhận được ảnh chụp, Yunho lập tức chuyển ảnh chụp làm hình nền điện thoại.

Yunho và Changmin ở phòng làm việc nói chuyện đến lúc dùng cơm tối, Changmin hiển nhiên là ở lại ăn cơm rồi. Changmin vì điều tra chuyện của Kyung Ho, đã một khoảng thời gian không có ghé qua, Jaejoong nhìn thấy Changmin thì rất nhiệt tình, nấu thêm thật nhiều món ngon, trên bàn cơm cũng vui vẻ nói chuyện với Changmin khiến bữa cơm của Yunho toàn ăn với dấm.

Dùng cơm xong, Yunho được Hoàng đế triệu kiến, Jaejoong ôm bé Jaejae trong lòng ngồi với Changmin cùng ăn trái cây tráng miệng.

“Jaejoong hyung, anh thật sự không nghĩ lại chuyện Yunho hyung sao?” Changmin mở lời.

“Changmin à, tại sao mọi người cứ bắt anh phải suy xét chuyện của Yunho hyung? Em thật sự nghĩ bọn anh sẽ thành sao? Xứng đôi sao? Anh ấy không phải chỉ là Jung Yunho, anh ấy là Thái tử của Đại Hàn Dân Quốc, tương lai sẽ thành Hoàng đế, chúng ta còn không thể lo được cho bản thân thì còn nghĩ gì đến chuyện khác.”

“Cho nên Jaejoong hyung chính là thích Yunho hyung đúng không? Jaejae cũng thích Yunho hyung làm baba của bé. Jaejoong hyung, tuy rằng chuyện anh lo lắng là rất quan trọng, nhưng ngôi vị hoàng đế không phải là thứ quan trọng nhất đối với Yunho hyung. Hiện tại những cặp đôi đồng tính có tình yêu tuyệt đẹp cũng nhiều lắm, tuy rằng dự thảo “Luật hôn nhân người đồng tính” vẫn nằm trong đề án của chính phủ nhưng anh và Yunho hyung ở bên nhau cũng không phải là chuyện hoàn toàn xấu, em tin cha nuôi mẹ nuôi sẽ ủng hộ hai người, em, Yoochun Hyung, Junsu hyung đều sẽ giúp hai anh.”

“Changmin à, hôm nay em đến đây là để làm thuyết khách cho điện hạ sao? Mối quan hệ của bọn anh em là người rõ ràng nhất nhưng anh đã quyết định rồi, anh sẽ dẫn Jaejae rời khỏi hoàng cung, anh rất thích nơi này, rất thích bọn em, cũng rất biết ơn Hoàng hậu nương nương và Hoàng thượng. Vì thế anh không muốn mang lại rắc rối cho hoàng thất, đồng thời mong Jaejae có thể lớn lên trong bình an.” Jaejoong nói xong liền ôm chặt lấy Jaejae.

“Baba, baba, baba muốn dẫn Jaejae rời hoàng cung đi chỗ khác sao? Jaejae thích nơi này, thích Yunho baba, thích bà nội, thích ông nội, chú Changmin, bác Hyun Joong, còn có các anh chị, Jaejae không muốn đi.” Jaejae đang ngồi ăn trái dâu ngon lành thì nghe Jaejoong nói muốn mang bé rời đi, liền khẩn trương bấu chặt tay áo Jaejoong, khuôn mặt nhỏ nhắn vì lo lắng mà đỏ bừng.

“Được, được, được, Baba không dẫn Jaejae đi, baba nói giỡn đó, con mau ăn trái cây đi.” Cầm một trái dâu dỗ Jaejae, trong lòng Jaejoong chua xót vô cùng, gần đây Yunho và Jaejae càng lúc càng thân, như cha con bình thường vậy. Nhưng càng như vậy, Jaejoong càng sợ người khác sẽ phát hiện ra sự thật, Jaejae chính là bảo bối của cậu, cậu không thể để Jaejae chịu bất cứ tổn thương nào.

“Jaejoong hyung, bọn em đều hy vọng cả hai người được hạnh phúc, Yunho hyung thật sự sẽ bảo bọc tốt cho Jaejae, anh đừng lo. Hai người cũng rất hợp nhau, anh xem.” Changmin lại đem bức ảnh “gia đình” ban nãy cho Jaejoong xem.

“.....” Jaejoong nhìn tấm ảnh vừa ấm áp vừa hài hòa kia, không khỏi cảm thán, không khí trong bức ảnh tuyệt quá. Bé Jaejae nhìn thấy ảnh chụp cũng vui vẻ ôm lấy điện thoại của Changmin cái miệng nhỏ nhắn huyên thuyên: baba nè, Jaejae nè, Yunho baba nè ~.

42.

Jaejoong nằm trên giường nhìn tấm hình “gia đình” Changmin đã chuyển qua điện thoại của mình lòng không cách nào bình tĩnh được, bé Jaejae và Yunho đang ngồi cạnh cậu, anh vừa mới cho bé một cuốn truyện tranh hình nổi, hai người không biết nói gì mà vui vẻ lắm. Yunho đối với cậu và Jaejae tốt lắm, cậu đâu phải không cảm nhận được, Yunho là một người rất chu đáo, từ lúc anh chính thức ngỏ lời với cậu, dù bị cậu lạnh lùng từ chối nhiều lần, Yunho vẫn luôn tươi cười đáp lại, tất cả những điều anh làm đều khiến cậu cảm nhận được sự ngọt ngào, Jaejoong khẽ đặt tay lên ngực trái, cảm nhận nhịp tim mình, mỗi lần cậu nghĩ đến Yunho thì tim lại không đập theo nhịp vốn có, đây là cảm giác yêu sao? Đặc biệt là khi nhìn đến tấm ảnh “gia đình” được Yunho cài làm hình nền điện thoại của anh, cậu thấy ấm áp vô cùng, chưa từng trải qua mối tình nào, chưa từng kết hôn đã nhảy thẳng đến chuyện làm baba, Jaejoong sớm đã đem hai chữ “trách nhiệm” khắc sâu vào lòng, mà công việc của một chấp sự lại dạy cậu chỉ quan tâm đến cảm xúc của người khác, lâu dần Jaejoong cũng quên mất cảm xúc của bản thân mình. Ngày mai Hoàng hậu sẽ tổ chức một buổi dạ tiệc, ngày mai sẽ là ngày cậu đóng vai người yêu của Yunho, phải chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ, để sau đêm mai cậu sẽ lập tức dẫn Jaejae rời đi, nghĩ đến những cảnh tượng kỳ lạ trong mơ dạo gần đây, cậu lặng lẽ xoa xoa bụng mình, lẽ nào lại có thai rồi sao?

“Yunho baba, kể truyện cổ tích cho Jaejae đi.” Jaejae vừa nhìn thấy Yunho xuất hiện lập tức vui vẻ nhào vào lòng anh.

“Được, hôm nay Jaejae muốn nghe chuyện gì nào?” Yunho ngồi trên giường, ôm Jaejae vào lòng, nhóc con

vừa tắm xong nên vừa mềm lại vừa thơm “Anh gõ cửa nhưng em không nghe nên anh vào luôn.” Yunho thấy ánh mắt thắc mắc của Jaejoong liền đáp.

Jaejoong bị Yunho làm hồi thần, trầm tĩnh ngồi nhìn Yunho và Jaejae chơi đùa với nhau, hai cha con cười thật vui vẻ, đáng tiếc hình ảnh đẹp như thế này sẽ chẳng kéo dài được bao lâu nữa, Jaejoong cảm thấy mình thật nhẩn tâm.

“Jaejoong, em nhất định phải đi sao? Anh thật sự không được à?” Chăm Jaejae cả buổi, cuối cùng nhóc con vì giỡn quá hăng say mà ngủ luôn trong lòng Yunho, anh nhẹ nhàng bế Jaejae thả vào ổ chăn, quay lại nhìn Jaejoong.

“Điện hạ mau về phòng nghỉ ngơi sớm đi.” Jaejoong nói sang chuyện khác.

“Còn một phút nữa là 0 giờ rồi, Jaejoong à nếu chúng ta làm người yêu của nhau một ngày, em có thể yêu anh không?” Yunho nắm lấy bắp vai Jaejoong, ép cậu phải nhìn anh.

Jaejoong nhìn vào đôi mắt của Yunho, đôi mắt đen thẳm như muốn hút cậu chìm sâu vào đó khiến cậu mãi một lúc lâu vẫn không cách nào bình tĩnh được, cho đến khi Yunho hôn cậu, đầu lưỡi quấn đầu lưỡi, rồi thuận thế tiến sâu vào khoang miệng cậu. Chiếc hôn nồng nàn kéo dài bất tận, đến khi Jaejoong sắp không nhin thở nổi nữa mới được buông ra, nhìn Yunho vẫn còn chưa thỏa mãn, vòng tay ôm chặt lấy cậu.

“Chỉ ngày hôm nay thôi, Jaejoong, em là của anh, là của anh. Jaejoong, anh yêu em.” Giọng nói trầm ấm của Yunho truyền đến bên tai Jaejoong khiến thân thể cậu không khống chế được mà run lên, Yunho nắm chặt lấy hai cánh tay cậu, cậu cũng đáp trả vòng tay của anh, ôm chặt lấy anh. Chỉ ngày hôm nay thôi, hãy sống cho trọn vẹn trái tim mình.

Cảm nhận được sự đáp trả của Jaejoong, Yunho mừng rỡ hôn lên tai của cậu “Jae của anh”

“Yun...” Bên tai Yunho cũng truyền đến tiếng gọi dè dặt của Jaejoong.

Hơi buông nhẹ Jaejoong ra, lần thứ hai hôn lên môi cậu nhưng lần này không còn là Yunho chơi trò một người mà Jaejoong cũng nhiệt tình đáp trả nụ hôn của anh, đây là lần đầu tiên hai người trong trạng thái thanh tĩnh mà đáp trả tình cảm lẫn nhau, đầu lưỡi quấn quýt, quyến luyến, hơi thở hòa quyện, sự ấm áp lan tỏa trên khuôn mặt đối phương, cả Yunho và Jaejoong đều nhận ra một điều rằng với hai người yêu nhau thì chỉ cần hôn môi thôi cũng tuyệt vời biết bao.

Khi nụ hôn kết thúc hai người mới nhận ra mình đã vô thức đẩy đối phương nằm xuống giường, Yunho đặt Jaejoong dưới thân còn Jaejoong thì vòng tay ôm lấy cổ anh, cậu cảm nhận được nơi nào đó của anh đang chìa thẳng vào hạ thân của cậu, ý thức được tình cảnh của mình Jaejoong vội buông Yunho ra, đỏ mặt quay đầu đi.

Yunho bật cười, nghiêng người nằm sang bên cạnh Jaejoong, đưa tay kéo cậu vào lòng “Anh sẽ không làm gì đâu, đêm nay cho anh ngủ lại đây được không? Được không? Chỉ một đêm thôi.” Trên đỉnh đầu Jaejoong truyền đến âm thanh dè dặt của Yunho. Jaejoong hai tay chạm vào ngực anh, dù không nghe được tiếng ừ rõ ràng nhưng Yunho biết cậu đã đáp ứng, khóe miệng Yunho lộ ra nụ cười hạnh phúc. Nghe tiếng tim đập vững chãi trong lòng ngực Yunho, Jaejoong trong giấc ngủ ngon đã tiến vào mộng đẹp, Yunho thấy Jaejoong đã ngủ thì cũng hài lòng ôm cậu, thỏa mãn chìm vào giấc ngủ. Một nhà ba người, Jaejae say giấc nồng ở trong góc giường, Yunho và Jaejoong nằm tấn ở ngoài, hai người ôm nhau ngủ, một bức tranh gia đình ấm áp và ngọt ngào biết bao.

Sáng sớm, Jaejoong tỉnh lại trong lòng Yunho, anh vẫn còn chưa thức, hai người dựa vào nhau rất gần, hơi thở của Yunho phả trên gương mặt cậu thật nhẹ nhàng. Jaejoong ngẩng khuôn mặt lúc ngủ của Yunho, không phải trước đây chưa từng thấy qua nhưng cậu vẫn thấy đôi lông mi dài kia, sống mũi cao vút, đôi môi gợi cảm mới tuyệt làm sao. Yunho rất điển trai, cũng là đàn ông nhưng Jaejoong thầm ước có được vẻ đẹp trai như Yunho. Tại khóe mắt anh có một vết sẹo thật dài, nghe Changmin kể khi còn bé anh bị người hâm hại, suýt chút nữa thì mù, Jaejoong đưa tay vuốt ve vết sẹo, không hiểu sao mình lại đau lòng. Đột nhiên, bàn tay cậu bị bao bởi một bàn tay ấm áp “Sao vậy, bị vẻ đẹp trai của ông xã làm cho mê muội rồi phải không?” Nụ cười dịu dàng kết hợp với biểu cảm còn chưa tỉnh hẳn mới đáng yêu làm sao.

“Dậy rồi còn giả bộ ngủ!” Jaejoong muốn giật tay ra khỏi tay Yunho nhưng càng bị siết chặt hơn.

“Không giả bộ ngủ làm sao có thể nhìn thấy dáng vẻ mê đắm anh của em.” Yunho thô bạo kéo Jaejoong vào lòng. Một nụ hôn sâu lại đến khiến Jaejoong mới sáng sớm đã nếm cảm giác hít thở không thông.

“Yunho baba và baba đang hôn nhẹ sao? Jaejae cũng muốn hôn!” Bé Jaejae không biết thức hồi nào, đang nhìn chăm chăm hai người hôn nhau. Nghe tiếng Jaejae, Jaejoong hốt hoảng đỏ mặt đẩy Yunho ra, sao cậu lại quên mất còn cục cưng ở bên cạnh chứ!

Yunho cười rộ, bế Jaejae vào giữa anh và cậu, hôn một cái thật kêu lên mặt con “Được, hôn Jaejae một cái nào! Hôm nay Yunho baba và Jaejoong baba dẫn con đi vườn bách thú xem voi, có chịu không?”

“Hay quá hay quá! Jaejae muốn xem voi, được không baba?” Jaejae hưng phấn vỗ tay nhưng vẫn không quên hỏi ý kiến Jaejoong.

“Được, xem voi.” Jaejoong cười cười, xoa đầu cục cưng. Sau đó ngẩng đầu nhìn Yunho, ý hỏi anh đi được sao, Yunho nháy mắt với cậu tỏ vẻ hãy yên tâm.

22. Chương 22

43.

Giúp Jaejae thay một bộ đồ mới thật bảnh bao, đeo thêm một đôi kính râm thật oách, cái dáng vừa dễ thương vừa đẹp trai của bé nhỏ nhìn cưng gì đâu. Lần đầu tiên mặc loại đồ này, Jaejae hí hửng cứ đứng lắc qua lắc lại trước gương. Yunho và Jaejoong cũng thay một thân thường phục, đeo kính râm che cả nửa khuôn mặt, cải trang một chút nên nhìn thoáng sẽ không nhận ra. Nhưng hai người đều thuộc dạng anh khí mười phần, hơn nữa lại còn bé con nho nhỏ đi ở giữa rạng rỡ như ánh mặt trời kia khiến không ít người phải ngoái nhìn. May mà không phải cuối tuần, vườn bách thú cũng không quá đông người, ba người tựa như hai anh em dẫn cháu đi chơi, với lại cả hai tận lực an tĩnh nên vẫn chưa bị người nào phát hiện ra thân phận.

Ngoại trừ xem những chương trình thể giới động vật trên TV ra thì đây là lần đầu tiên bé Jaejae được đi sở thú. Lần đầu được thấy các con thú thật, vui đến mức vừa chạy vừa nhảy nhót, thấy những con thú có hình dáng hung dữ cũng không sợ chút nào, ngược lại còn trò chuyện cùng chúng nữa chứ “Sư tử con à, sư tử con ơi, tớ là Jaejae, bạn tên gì? Jaejae năm nay 2 tuổi rồi, bạn mấy tuổi nha?”

Sư tử con đương nhiên không có trả lời Jaejae, vẫn đang nằm chơi với món đồ chơi do nhân viên vườn thú thả vào. Jaejae cũng không vì vậy mà tức giận, cứ đi một chuồng lại trò chuyện đôi ba câu. Jaejoong và Yunho bị nhóc con này chọc cười ha hả, lo lắng và khấn nguyện trong lòng Jaejoong cũng dần tan biến. Yunho thân nhiên nắm tay Jaejoong, cậu căng thẳng định giật tay ra nhưng lại nhìn thấy ánh mắt ôn nhu cùng kiên định của Yunho, bốn phía lại không có người, liền không cố tình giật tay ra nữa, dù sao người yêu nắm tay nhau cũng là điều hiển nhiên thôi.

“Một nhà ba người” ở trong sở thú chơi cả buổi sáng, nhìn voi, cười lạc đà, còn xem đủ loại thú từ trên trời, trên núi, thảo nguyên, dưới biển, thậm chí những động vật đến từ Bắc cực và Nam cực cũng có luôn. Jaejae quá hài lòng, tình yêu với Yunho baba lại tăng thêm một bậc, cứ Yunho baba Yunho baba lú lú suốt thôi. Yunho hết công bé lên vai, lại cùng bé chơi đuổi bắt, Jaejoong nhìn cảnh Yunho và Jaejae chơi đùa vui vẻ, trong lòng ấm áp vô cùng, giá như thời gian cứ dừng lại như vậy thì tốt quá.

Buổi trưa, ba người tìm được một cái chòi khá yên tĩnh trong khuôn viên sở thú để nghỉ ngơi ăn trưa, Jaejoong đã tự tay chuẩn bị cơm và các món ăn vặt.

“Baba ơi, sau này chúng ta thường xuyên đến sở thú có được không? Jaejae và voi con, sư tử con, khỉ con, còn...còn thật nhiều các bạn động vật khác đã kết bạn với nhau rồi đó. Jaejae đã hứa sẽ thường xuyên đến thăm các bạn ấy, cho các bạn đồ ăn ngon nữa, được không baba?” Jaejae vừa ăn mì cá ngừ Jaejoong làm cho bé vừa hỏi. Jaejoong nghe vậy thì dở khóc dở cười, thì ra sáng giờ nói chuyện huyền thuyên với mấy

con thú là hứa sẽ đến chơi thường sao? Thật là ngây thơ lại đáng yêu và buồn cười biết bao, chẳng biết là di truyền từ ai nữa.

“Được, chỉ cần Jaejae ngoan, biết nghe lời, Yunho baba và Jaejoong baba sẽ dẫn con tới chơi thường, chịu không?” Yunho vươn cánh tay dài, ôm lấy Jaejae đang cười tít với biểu cảm như đút từ Jaejoong, Jaejae cũng thuận thể nhào vào lòng anh, hưởng vị cơm ngon Jaejoong baba đút tới miệng. Vầng mặt trời dần chuyển đến vị trí cao nhất, Yunho và Jaejoong đều ẩn giấu tâm sự trong lòng, hôm nay họ là người yêu của nhau, cùng Jaejae một nhà ba người thật vui vẻ.

Buổi chiều, sau khi đã thăm quan toàn cảnh vườn bách thú, Yunho và Jaejoong dẫn Jaejae quay về cung, đường về hoàng cung mỗi lúc một gần, lòng Yunho cũng càng lúc càng nặng nề, không bao lâu nữa Jaejoong sẽ triệt để biến mất trong thế giới của anh, gặp được cậu chỉ còn là viễn cảnh trong mơ. Đường về hoàng cung mỗi lúc một gần, trong lòng Jaejoong tâm sự nặng nề, rõ ràng cứ nghĩ rời đi sẽ khiến bản thân thở phào nhẹ nhõm nhưng giờ đây lòng cậu như có một tảng đá lớn đè lên, càng lúc càng khó chịu.

Trở lại hoàng cung, sắp xếp ổn thỏa cho Jaejae, Jaejoong thành thạo chọn cho Yunho một bộ lễ phục thật đẹp, giúp anh mặc vào, xét về tác phong khi làm việc cậu quả thật là chỉnh chu tới mức khiến người khác không cách nào soi mói được. Mà toàn bộ quá trình từ chọn y phục cho đến khi mặc vào Yunho giống như con gấu lớn cứ leo đèo theo đuôi Jaejoong.

“Jaejoong à, em đừng đi, chúng ta làm người yêu chính thức của nhau được không?” Yunho ôm lấy Jaejoong lúc cậu đang thất nơ cho anh, rất nhanh chóng nắm bắt cơ hội sẵn sàng người ta.

“Yunho, anh đã nhận lời em thì nhất định sẽ làm được, đúng không?” Jaejoong tránh khỏi cái ôm của Yunho, mỉm cười nhưng nét mặt nghiêm túc đáp, cậu phải đi, không thể ở bên Yunho được. Cho dù cậu yêu anh, cho dù Yunho là cha ruột của Jaejae.

“Jaejoong...” Cứ nghĩ đến chuyện qua hôm nay Jaejoong sẽ rời đi, mặt Yunho liền xụ xuống.

“Được rồi, em đi sửa soạn một chút, anh tranh thủ nghỉ ngơi đi.” Jaejoong vỗ vỗ Yunho, rời khỏi phòng anh.

Jaejoong trở lại phòng mình, lấy bộ lễ phục đã chuẩn bị từ lâu, do dự hồi lâu, rốt cuộc cũng cắn răng mặc vào. Ngoại trừ lúc học ở Học viện chấp sự cần phải mặc loại y phục này cho môn học, cậu nào ngờ đến bây giờ đi làm rồi vẫn phải mặc loại lễ phục hóa trang kia, không biết Yunho nhìn thấy sẽ phản ứng thế nào nữa? Có kinh tởm cậu không? Mất nửa tiếng để hóa trang và thay y phục, Jaejoong kiểm tra lại lần cuối xem có gì bất thường không, hít sâu một hơi, cậu gõ cửa phòng Yunho.

Yunho đang đứng quay lưng nhìn cảnh ngoài cửa sổ, nghe tiếng gõ cửa anh xoay người lại, trong phút chốc thấy bóng hình kia Yunho đã đờ cả người, không thể nhúc nhích dù chỉ một chút.

44.

Mỹ nhân trước mắt có tám phần giống Jaejoong, nếu không phải anh chắc chắn Jaejoong là nam, hẳn đã nghĩ cô gái này chính là Jaejoong. “Cô ấy” có dáng dong đồng cao, thân hình thon thả, thắt lưng mềm mại, mắt vừa to vừa sáng, giống Jaejoong như đúc. Khuôn mặt trang điểm nhẹ nhàng lại thanh thoát, chiếc đầm đuôi cá màu trắng càng khiến dáng vẻ cô thêm kiêu sa, nhấn vào phần eo thon, trên bờ vai mảnh mai còn khoác thêm tấm khăn choàng lông trắng nhung nhung, găng tay trắng dài đến khuỷu tay, trông cô cứ như một nàng tiên cá bước ra đời thực, khiến không khí chung quanh tươi mát vô cùng. Yunho không biết tâm trạng anh lúc này là gì, lắp bắp thử gọi:

“Jae....Jaejoong...?”

“Là em.” Jaejoong mỉm cười làm Yunho chấn động, anh dù có nằm mơ cũng không thể ngờ Jaejoong sẽ dùng dáng vẻ này để cùng anh xuất hiện tại buổi tiệc kia.

“Em không cần phải làm thế đâu, đi thay lễ phục khác đi, anh chờ em.” Yunho đi đến trước mặt Jaejoong, đưa tay vuốt ve những lọn tóc giả, cảm giác mềm mượt như thật, tuy rằng dáng vẻ này của Jaejoong khiến anh chìm vào mê đắm, nhưng Jaejoong là nam, vậy thì cứ mặc lễ phục nam thôi, còn loại hóa trang đồ nữ thể này chỉ nên làm lúc chỉ có hai người với nhau thân mật tình thú.

“Dạ tiệc sắp bắt đầu rồi, nếu đến trễ hoàng hậu nương nương sẽ xử anh đấy. Yunho, em và Jaejae sắp phải rời đi rồi, em không muốn có bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra nữa đâu. Hôm nay em chính là cô gái mà anh mời tới để dự bữa tiệc thân mật do Hoàng hậu nương nương tổ chức, với tư cách người yêu của anh.” Jaejoong nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của cậu trong mắt Yunho, có chút chùn bước.

“Jaejoong...” Yunho kéo cậu vào lòng, hôn lên môi cậu, hôm nay Yunho cố ý chìm vào những nụ hôn say đắm với Jaejoong, cứ như làm như vậy sẽ níu cậu ở lại với anh, hay chí ít cũng lưu được mùi hương trên cơ thể cậu quấn quanh bên anh. Nụ hôn của Yunho càng lúc càng bá đạo, Jaejoong mơ hồ cảm thấy đôi môi mình đau rát, Yunho không ôn nhu như ngày thường, nụ hôn của anh mang tính chiếm đoạt, như nắm chặt cậu trong tay không để cậu rời đi. Cảm giác áp bách càng lúc càng mãnh liệt, Jaejoong vì đau mà kêu khẽ một tiếng, Yunho mới khôi phục thần trí, vội vã buông tha cho đôi môi Jaejoong, ôm lấy cậu. Jaejoong biết Yunho không muốn cậu đi, nhưng việc không thể không đi làm tim cậu rỉ máu, phải chi cậu có thể ở lại bên anh. Nhưng thực tế lúc nào cũng rất tàn nhẫn, cậu không thể để mặc Jaejae, bé con còn quá nhỏ, sẽ không chịu nổi tổn thương lớn như vậy đâu. Jaejoong ôm lấy Yunho, vuốt lưng anh an ủi, không biết qua bao lâu tiếng nói của Yunho vang lên từ bả vai Jaejoong

“Jaejoong à, nếu em thật sự muốn đi thì hãy đi liền đi, ngày hôm nay anh đã rất vui vẻ. Dạ tiệc này em không cần tham gia cùng anh. Hôm nay đi chơi cả ngày em cũng mệt rồi, nghỉ ngơi sớm rồi sáng mai thức dậy thu xếp hành lý, ngày mai anh tiễn hai người.” Yunho nói xong liền buông tay Jaejoong, đi ra khỏi phòng, không quay lại nhìn cậu thêm lần nào, anh sợ chỉ cần một lần quay đầu, tất cả quyết tâm của anh đều sẽ tan biến. Jaejoong nhìn theo bóng lưng Yunho, lòng đau như ngàn vạn mũi dao đâm xuyên.

“Không phải đã nói rồi sao, em sẽ đi cùng anh.” Sau một lúc đứng ngẩn ngơ, Jaejoong hối hả chạy theo Yunho, hiện tại cậu chẳng thể nghĩ được gì nữa, chỉ một lòng muốn ở bên anh, dù khoảng khắc kia thật ngắn ngủi, dù đôi giày cao gót khiến cậu mỗi bước đi như muốn té sấp xuống, thật may Yunho đã nhanh tay đỡ lấy cậu. Nhìn Jaejoong kiên trì như vậy, Yunho cũng không cự tuyệt, vậy thì hãy tận hưởng những giây phút bên nhau đi.

Hai người đi đến trung điện, Jaejoong khoác tay Yunho, lễ phục hai người một đen một trắng, trai tài gái sắc, họ vừa bước vào sảnh đường đã lập tức thu hút ánh nhìn của mọi người. Ngay cả Hoàng hậu cũng giật mình, thằng nhỏ này giấu một mỹ nhân bên cạnh từ lúc nào vậy, thảo nào mỗi lần kêu nó đi xem mắt nó đều dùng đủ lý do chạy trốn, thì ra đã sớm có người trong lòng, sao không nói, mẫu hậu đây cũng không cần phải cảm gậy đánh uyên ương lung tung thế này?! Nhưng sao cô bé này giống Jaejoong như vậy, đừng nói là Jaejoong hóa trang thành nha?! Không không, Jaejoong sẽ không cùng Yunho làm chuyện hồ đồ như vậy đâu, Hoàng hậu mang theo tâm lý nghi ngờ, nở nụ cười thân ái chờ hai người đến hành lễ với mình.

Hai người đến trước mặt hoàng hậu, Yunho cung kính cúi đầu hành lễ, Jaejoong cũng học theo.

“Mẫu hậu, đây là Hae Young, là đàn em của con lúc còn đi học, mới du học về nước được vài ngày.”

“Hoàng hậu nương nương kim an.” Jaejoong hành lễ, Yunho cứ lo sợ giọng nói sẽ tố cáo cậu, nhưng khi Jaejoong mở miệng Yunho đã phải tán thưởng khẩu kỹ của Jaejoong, tiếng nói ngọt ngào động lòng người, hoàn toàn phù hợp với hình tượng “cô gái” đoan trang, nền nã.

“Hae Young?” Chà, ngay cả tên cũng có âm giống, phải nhanh chóng đi điều tra xem Jaejoong có chị em gái không, nếu không có quan hệ ruột thịt sao lại giống đến mức này. Hoàng hậu quét mắt nhìn từ trên xuống dưới, giọng nói tuy là âm con gái, y phục cũng không phải giả nhưng những chỗ có thể nhận dạng như ngực hay cổ đều bị che đi một cách khéo léo, ngay cả đôi tay cũng mang găng dài đến khuỷu, nếu không phải từ đầu đã chú tâm, thật sự sẽ không thể hoài nghi. “Từ trước tới giờ chưa từng nghe nói Yunho có đàn em đẹp như vậy, tên nhóc này con cố ý giấu mẫu hậu đúng không! Hae Young, nào nói bốn cung nghe, hai con quen nhau bao lâu rồi?” Hoàng hậu thân thiết nắm tay Jaejoong như thể đang trò chuyện với con dâu vậy.

“Mẫu hậu, người đừng hù người ta nữa, Hae Young là em gái khóa dưới thuần túy lúc con còn học tại trường thôi mà.” Yunho bảo vệ Jaejoong, lộ ra bất mãn rõ ràng với Hoàng hậu.

“Đàn em thuần túy vậy con dẫn đến dạ tiệc này làm gì! Nhóc con này, trong lòng con nghĩ gì mẫu hậu không biết chắc?! Được rồi, nếu không phải bạn gái, vậy thì đi làm nghĩa vụ của con đi, nhìn xem hôm nay có biết bao cô gái xinh đẹp đang nhìn con kia. Hae Young à, theo bốn cung trò chuyện nhé!” Hoàng hậu mặc kệ Yunho giãy giụa liền đẩy anh ra giữa trung tâm sảnh.

Jaejoong thì bị Hoàng hậu dẫn đi, ngồi ở một góc phòng, Hoàng hậu hỏi một câu, cậu đáp một câu, mặc dù biết cậu đã hóa trang kỹ Hoàng hậu không thể nhìn ra sơ hở, nhưng cơ bản đường nét cũng không thay đổi bao nhiêu, cũng không lạ nếu Hoàng hậu nường nường nghi ngờ, cho nên tận lực giấu được bao nhiêu thì giấu.

Tuy rằng ngồi cùng Hoàng hậu, nhưng ánh mắt của Jaejoong thường thường lại hướng về phía Yunho, thấy chung quanh anh bị vây bởi không ít oanh oanh yến yến, Jaejoong không phát hiện ra tâm tư của cậu có chút khác thường: “Nha, cô gái kia đứng gần Yunho như vậy làm chi! Jung Yunho! Dạ dày yếu thì đừng có cô gái nào mời rượu cũng uống sạch như vậy! thật là! Đây có phải ở nước ngoài đâu, chào Yunho cũng đâu cần phải nắm tay như vậy!” Bởi vì những suy nghĩ “bất thường” này mà biểu cảm trên mặt cũng không thể khống chế tốt, Hoàng hậu thấy Jaejoong trờm mắt, biểu cảm có chút ần ần, hiếu kỳ nhìn theo hướng mắt Jaejoong, thấy cách đó không xa Yunho đang bị vây bởi một vòng mỹ nữ, không khỏi che miệng bật cười.

“Hae Young, Hae Young, Jaejoong?!” Hoàng hậu thử gọi vài tiếng, nhưng Jaejoong tâm tư hoàn toàn đặt trên người Yunho nào có nghe được, lúc Hoàng hậu gọi tên Jaejoong theo quán tính đáp lại, đến lúc nhận ra mới biết mình thất thố, vội vã điều chỉnh biểu cảm.

“Xin lỗi, Hoàng hậu nường nường. Hae Young thất lễ rồi.” Jaejoong giả vờ như chưa từng nghe chữ “Jaejoong” để tránh giấu dấu lời đuôi.

“Hae Young rất thích Yunho sao?” Hoàng hậu cũng không truy cứu, cười hỏi.

“.....” Câu hỏi thẳng thắn khiến Jaejoong đỏ mặt.

“Không nên mắc cỡ, con xem Yunho cũng thích con đấy, dạ tiệc hôm nay không phải tên nhóc này dẫn con theo sao.” Hoàng hậu đột nhiên kề sát Jaejoong “Thích thì cứ nói, tuổi trẻ mà, thử một chút cảm giác mới lạ đi.”

“Nường nường đã quá yêu thương con rồi.” Jaejoong cúi đầu.

“Hae Young à, lần đầu tiên nhìn thấy con bốn cung đã thích con rồi, con nhìn rất giống một vị tiền bối của ta” Hoàng hậu nhìn xa xăm vô định tựa như đang nhớ lại chuyện gì. Nghe được tên cha mình, Jaejoong hoàn toàn kinh ngạc, Hoàng hậu nường nường quen biết baba mình tại sao lúc cậu mới vào hoàng cung người không hề nhắc đến? Hoàng hậu lặng lẽ quan sát sát mặt Jaejoong, quả nhiên bà đoán không nhầm.

Jaejoong bị Hoàng hậu lôi kéo nói chuyện gần nửa tiếng, thẳng đến khi tiếng nhạc khiêu vũ nổi lên, mọi người tùm năm tùm ba ra sàn nhảy, tối nay đàn ông dự tiệc cũng không nhiều, mỗi người đều nhảy với vài cô gái, Yunho cũng không ngoại lệ, dù sao ở nơi công cộng vẫn phải giữ phong độ của mình. Lúc Jaejoong bị Hoàng hậu kéo ra nhảy cùng Yunho, anh đã nhảy được vài lượt, Jaejoong tựa đầu vào vai anh, cảm nhận hương rượu thoang thoang, bước nhảy cũng có phần chéch choáng, có đôi khi còn suýt giẫm lên cậu, xem ra là uống nhiều rồi. Xoay vài vòng hai người đều muốn chóng mặt, cũng may Jaejoong cũng khá khỏe nên có thể vừa che vừa đỡ cho anh. Một bản nhạc vừa dứt, Jaejoong thấm đẫm mồ hôi, Yunho say đến choáng váng, hai người cũng chẳng còn hăng hái, thấy Hoàng hậu có ý định giữ người liền kiếm cớ chuẩn em.

23. Chương 23

45.

Jaejoong dìu Yunho về điện Thái tử, vốn định lái xe để về nhanh hơn nhưng Yunho cứ đòi đi bộ, may mà không xa, đi khoảng 10 phút là đến. Hai người chọn một con đường nhỏ, ít người qua lại để đi, sắc trời âm u, trên đường không có ai, Yunho mượn cớ uống nhiều bị choáng váng nên một đường vừa ôm vừa dựa vào bả vai Jaejoong, cậu biết đây là anh mượn cớ để được thân thiết với cậu thôi, chợt nhớ vừa nãy Yunho ôm không ít mỹ nữ trong tay, trong lòng không khỏi bực mình, muốn đẩy Yunho ra có điều Yunho dù giả bộ nhưng sức lực không hề nhỏ, cậu có đẩy cỡ nào cũng không thoát khỏi vòng tay anh.

Thật vất vả mới dìu được Yunho về phòng, ngã xuống giường, còn chưa kịp ngồi dậy đã bị Yunho trở người đè dưới thân, quả nhiên này giờ đều là giả bộ!

“Yunho, anh làm gì, buông!”

“Không buông.” Yunho cười tà mị, hôn lên môi Jaejoong.

Hai tay nhanh chóng cởi ra mảnh khăn choàng quấn quanh bả vai Jaejoong, Yunho phát hiện vì động tác của anh mà phần thân trên của chiếc váy đuôi cá bị tuột xuống làm lộ khuôn ngực của Jaejoong. Cậu xấu hổ lấy hai tay che ngực, dù sao cũng là đàn ông lại ăn mặc thành như vậy, thật có chút ngượng ngùng. Yunho nhếch miệng cười, đẩy hai tay Jaejoong ra, cúi đầu hôn lên hầu kết của cậu, đó là vị trí nhạy cảm nhất của Jaejoong. Lần trước tuy rằng ý thức mơ hồ không rõ nhưng anh vẫn cảm nhận được. Quả nhiên, ngay khi Yunho đưa lưỡi liếm nhẹ lên hầu kết của Jaejoong thì toàn thân cậu run bắn lên, hai tay đang cố sức chống cự Yunho cũng mềm nhũn, cả người như bị kiệt sức ngã vào vòng tay anh. Yunho đưa tay ra sau lưng Jaejoong, chậm rãi kéo khóa kéo xuống, lúc này cả hai người đều biết rõ tiếp sau đó sẽ phát sinh chuyện gì, lý trí của Jaejoong thì muốn cự tuyệt nhưng tận sâu trong đáy lòng cậu vang vọng thanh âm thúc giục cậu hãy cam đảm bước tiếp.

Yunho nói trắng ra chẳng có bao nhiêu kinh nghiệm nhưng cũng được xem như người có khả năng thiên phú đi. Anh thăm nghĩ khả năng này của anh mỗi lần đối mặt với Jaejoong lại trở nên mãnh liệt hơn bao giờ hết. Ngay khi Jaejoong còn đang rối rắm giữa việc nên cự tuyệt hay không thì Yunho đã dùng tốc độ sét đánh lột sạch y phục của cả hai. Hai cơ thể trần trụi trong phút chốc chạm vào nhau đã tạo ra khoái cảm mạnh mẽ đến mức cả hai đều rên một tiếng thoải mái. Đàn ông vốn dĩ rất dễ bị khiêu khích khiến Jaejoong không còn cách nào cự tuyệt nổi nữa, đành phải thành thật với cảm xúc của bản thân, lúc Jaejoong hơi tỉnh táo lại đã phát hiện ra bản thân vô thức vòng tay vuốt ve tấm lưng rắn rỏi của Yunho.

Tay phải của anh vuốt ve tấm lưng thon mịn của Jaejoong, tay trái cầm lấy phần thân đang cương cứng của cả hai áp vào nhau di chuyển lên xuống, đôi môi gợi cảm và đầu lưỡi ma mị không ngừng liếm lên những điểm nhạy cảm trên cơ thể Jaejoong. Jaejoong cũng nhiệt tình đáp trả, tiếng thở dốc động tình càng lúc càng dồn dập. Đây là lần đầu tiên hai người thâm mật với nhau trong trạng thái tỉnh táo, lại còn trên danh nghĩa là người yêu của nhau, có lẽ vì thế mà cả Yunho và Jaejoong đều không thể khống chế được tâm trạng kích động của bản thân. Yunho liên tục áp chặt rồi cọ sát hai phần thân, đột nhiên lực tay anh tăng mạnh, tốc độ càng thêm gấp gáp và cuồng bạo, hai người đồng thời bật ra tiếng rên khoái lạc, dòng chất lỏng màu trắng đục được phóng ra từ đỉnh phần thân. Cả Yunho và Jaejoong đều đã lâu không có dùng tay giải tỏa nhu cầu bản thân, một mùi hương nam tính nồng đậm đặc trưng lan tỏa khắp căn phòng, khiến cả hai càng thêm chìm sâu vào bể tình ái đầy mật ngọt. Sau khi thả tay ra, Yunho vui mặt vào hõm vai Jaejoong, cả người áp lên thân cậu, bàn tay vẫn không quên trêu chọc quả hồng anh trên khuôn ngực trắng mềm, tay còn lại vuốt ve vòng eo thon của Jaejoong. Jaejoong nằm ngửa mặt, bờ môi hé mở, ánh mắt mê ly, biểu cảm vẫn còn chưa thoát khỏi dư vị cao trào. Hai người rất nhanh đã tỉnh táo lại nhưng sau khi trải qua cảm giác được thăng hoa cùng đối phương thì cả hai càng muốn nhiều hơn nữa.

Nếu như vừa rồi chỉ là khúc dạo đầu nóng bỏng thì đây mới là lúc bản tình ca của cả hai bắt đầu tấu lên những giai điệu ngọt ngào nhất. Jaejoong mở rộng hai chân, quấn quanh thắt lưng Yunho. Độ pháp phồng kịch liệt của lồng ngực đã tố cáo cậu đang khẩn trương kích động đến mức nào, Yunho dùng bàn tay còn dính chất lỏng của cả hai đưa xuống hậu huyệt của Jaejoong, nhẹ nhàng xoa nắn sau đó chậm rãi đẩy một ngón tay vào. Hậu huyệt đã lâu không có người âu yếm dẫu có mềm mại thì vẫn siết chặt, bị dị vật xâm chiếm khiến Jaejoong khó chịu nhíu mày, thân thể không ngừng vặn vẹo, đôi tay trên lưng Yunho liên tục cào loạn. Yunho thấy vậy liền hôn lên hầu kết của Jaejoong nhằm phân tán sự chú ý của cậu, quả nhiên khi được hôn vào điểm nhạy cảm nhất thân thể Jaejoong liền mềm nhũn ra, cậu thả lỏng rất nhiều, Yunho nhân cơ hội này liền chen ngón tay thứ hai vào, có lẽ bởi vì cơ thể được cấu tạo để sinh hài tử nên hậu huyệt của Jaejoong rất nhanh đã thích ứng với sự xâm nhập của ngón tay Yunho. Những ngón tay ở trong hậu huyệt không ngừng di chuyển khiến Jaejoong nhin không được tiếng rên rỉ mê người, Yunho cũng thở hổn hển, khao khát được hòa quyện cùng Jaejoong lại một lần nữa bùng nổ mãnh liệt, Yunho cảm giác mình nhin đến suýt phun máu mũi nhưng vì sợ Jaejoong bị thương, Yunho bắt buộc bản thân phải tỉnh táo làm đủ tiền diễn cho Jaejoong, rốt cuộc đợi đến lúc nhìn thấy biểu cảm thư thái trên mặt Jaejoong, Yunho lập tức rút ngón tay ra, cầm lấy phần thân to lớn của mình khí thể hùng hực công thành đoạt đất. Ngón tay mềm mại được thay thế bằng phần thân cứng rắn nóng ấm khiến Jaejoong thỏa mãn rên lớn một tiếng, loại

khoái cảm này thật sự khó có thể diễn tả bằng lời, Yunho cầm lấy đôi chân thon dài của Jaejoong, tách ra quần lên hông mình, sau đó thả người ôm lấy cậu, ghé vào tai cậu khẽ thì thầm: “Jae, anh động nhé.”

“Ah! Ừm.....Nhẹ....nhẹ chút....” Tuy rằng hiện tại chưa thể xác định chính xác cậu lại mang thai lần nữa không nhưng Jaejoong theo bản năng vẫn bảo Yunho nhẹ nhàng, đưa tay bảo vệ bụng.

“Jaejoong, hai ta hãy vĩnh viễn bên nhau đi. Ah...ừ...” Nghe Jaejoong bảo nhẹ, động tác của Yunho cũng dịu dàng hơn rất nhiều.

Hai thân thể hoàn mỹ quấn quýt lấy nhau, dựa theo biểu cảm của Jaejoong động tác của Yunho cũng càng lúc càng nhanh, càng lúc càng mãnh liệt. Trong phòng giờ đây chỉ còn tiếng thở dốc và tiếng rên rỉ kiêu mị, hai người họ ôm lấy đối phương tựa như ôm cả thế giới của mình, ánh mắt mê đắm của Jaejoong dán chặt vào Yunho đang miệt mài trên thân thể cậu, cảm nhận phân thân hùng vĩ kia chạm vào khắp các ngõ ngách bên trong hậu huyệt, cảm nhận được sự phun trào của Yunho trong cơ thể mình. Jaejoong lần đầu tiên cảm nhận được sự nồng nhiệt của Yunho trong trạng thái tỉnh táo, người này là cha của con mình nhưng bản thân lại vờ như không biết người đó là ai, khoang mũi đột nhiên cảm thấy chua xót, trong mắt cũng tràn ngập hơi nước.

Yunho tận hưởng khoái cảm từ hậu huyệt siết chặt của Jaejoong, thân phân được rút ra gần hết rồi lại đẩy mạnh vào, mỗi lần như vậy Yunho có cảm giác như mình vừa bước chân vào thiên đường vậy, hậu huyệt non mềm ẩm áp bao lấy phân thân, đôi môi anh hôn lên từng chút da thịt trên người cậu, bàn tay vuốt ve làn da co giãn. Lần đầu tiên Yunho cảm nhận được đỉnh cực lạc là thế nào, cũng là lần đầu tiên anh cảm nhận được trọn vẹn Jaejoong trong trạng thái tỉnh táo, sự kết hợp hoàn mỹ như vậy không phải rất tuyệt vời sao?!

Cảm giác cao trào qua đi, Yunho và Jaejoong mắt đối mắt nhìn nhau, hai người đều nhận ra tình ý nồng nàn mãnh liệt dành cho đối phương, hai người ôm chặt lấy nhau. Chất dịch nóng hổi của Yunho giải phóng trong người Jaejoong, còn cậu lại vươn dậy trên bụng anh. Sau khi cảm giác thỏa mãn qua đi, đọng lại trong lòng hai người chính là hạnh phúc ngọt dịu, Yunho trở người, mang Jaejoong nằm đè lên người mình.

46.

Trong không khí tràn ngập hơi thở hòa quyện của hai người, tiếng thở dốc khiến căn phòng chìm trong ám muội, hai lần đạt cao trào khiến cho mặt cả hai đều đỏ bừng, thả lỏng nhịp thở. Yunho nhìn Jaejoong, nào nghĩ cậu cũng ngẩng đầu nhìn anh, bốn mắt nhìn nhau, thấy hình ảnh phản chiếu của mình trong mắt đối phương, yêu thương đọng đầy trong đáy mắt nhưng sự kiên định cũng rõ ràng hơn. Hai người đồng thời ôm chặt lấy nhau, không nhất thiết phải nói mới hiểu lòng nhau, cả hai đều muốn đem đối phương nhập vào cơ thể bản thân. Những cử chỉ vuốt ve thân mật làm dục vọng vừa mới dịu đi của cả hai lại bùng bùng trỗi dậy, cảm nhận được cự vật của Yunho vẫn chôn trong cơ thể mình lại cứng rắn, Jaejoong nhin không được bật thành tiếng rên, Yunho lại thì thầm tên cậu, làm lòng Jaejoong càng chua xót, cậu cắn chặt răng, đơn giản vứt bỏ hết thẹn thùng, hai tay ôm chặt lấy Yunho, lật người ngồi lên Yunho, ngửa đầu, hai mắt hít lại, để cho thăng hoa trong tình yêu điều khiển mình, ngồi trên người Yunho vận vẹo cơ thể.

Jaejoong chủ động làm cho huyết mạch trong cơ thể Yunho như sôi trào, hậu huyệt siết chặt lấy cự vật của Yunho, theo nhịp độ vận vẹo cơ thể di chuyển dọc theo phân thân của anh, mang đến khoái cảm cực độ cho cả hai. Tư thế cười tiêu tốn rất nhiều sức lực của Jaejoong, lại thêm sự cọ xát giữa cự vật nóng bỏng và nội bích mềm cảm cũng khiến Jaejoong không cách nào di chuyển nổi nữa, tốc độ dần chậm lại. Yunho đưa tay đỡ lấy thắt lưng Jaejoong, giúp cậu di chuyển nhanh hơn. Có được sự trợ giúp của Yunho, phân thân từng chút từng chút chạm vào nơi sâu nhất trong cơ thể Jaejoong, cậu chẳng còn chút sức lực ngã vào lòng Yunho, chỉ còn biết dùng những ngôn từ nguyên thủy nhất để biểu đạt tình cảm của mình.

“A.....ừ.....nhẹ.....nhẹ chút.....a....ừm.....lớn... lớn quá.....ừ...”

“Jae....jaejoong....A.....chút nữa.....chút nữa thôi....”

.....

Vứt bỏ mọi rụt rè, hai người quấn lấy nhau, dùng đủ loại tư thế dung nhập vào cơ thể đối phương. Giờ khắc này, cả thế giới như chỉ còn hai người họ mà thời gian này cũng là đêm cuối bên nhau, sáng mai thức giấc mọi thứ sẽ không còn gì nữa.

Sau khi làm ba lần, Yunho ôm Jaejoong vào phòng tắm, trong bồn tắm thả đầy nước ấm, trong chiếc gương trong phòng phản chiếu hình ảnh hai người đang liếm lên những dấu hôn trên cơ thể đối phương. Jaejoong nhắm mắt nằm trong lòng ngực Yunho, để Yunho giúp cậu tắm rửa, hưởng thụ ấm áp mà anh trao lần cuối. Yunho cẩn thận rửa sạch phía sau cho Jaejoong, lại đổi một lần nước, lúc này hai người ngồi im ngâm mình trong nước ấm. Lưng Jaejoong dán vào lòng ngực Yunho, cảm nhận được hơi thở ấm nóng của Yunho, thân thể hai người dán chặt vào nhau, mười ngón tay đan vào nhau nhưng lúc này Jaejoong chẳng có chút dũng khí mở mắt nhìn Yunho.

“Jaejoong, chờ anh.” Thật lâu sau, Yunho mới siết chặt Jaejoong, ở bên tai cậu nhẹ nhàng nói một câu, giọng nói trầm thấp mà tràn đầy kiên định. Jaejoong quay mặt lại nhưng cuối cùng chẳng thể đáp lời, một đêm làm cần này coi như là chút lưu luyến dành cho nhau đi.

Sáng sớm, khi trời vừa hửng sáng, một người vốn sinh hoạt theo quy luật như Jaejoong cũng tỉnh giấc, nhìn thấy Yunho bên cạnh vẫn ngủ say, một cánh tay vẫn bá đạo ôm chặt thắt lưng mình. Cách không khí Jaejoong vượt ve gương mặt Yunho, khẽ thở dài, nhẹ bước xuống giường. Cơ thể cũng không có cảm giác khó chịu gì, tối qua Yunho chẳng những giúp cậu tẩy rửa thân thể còn giúp cậu xoa bóp thật lâu, làm cậu chìm vào giấc ngủ từ lúc nào cũng không biết. Cuối cùng nhìn thoáng qua Yunho vẫn đang ngủ say, Jaejoong nhẹ đóng cửa lại.

Jaejoong đem phần kế hoạch công việc đã chuẩn bị tốt từ ngày hôm trước gửi qua mail cho một trợ lý khác, sau đó đi xuống bếp làm một bữa sáng thật phong phú. Jaejoong đã sớm chuẩn bị xong hành lý, sau khi thấy không còn sót thứ gì, gọi điện thoại cho Jung Hoon, ôm lấy Jaejae vẫn còn đang ngủ say lặng lẽ rời đi từ cửa sau điện Thái tử.

Yunho chậm rãi mở mắt, người đêm qua cùng anh chung giấc đã sớm rời đi, Yunho siết chặt nắm tay cổ kiềm chế xúc động, tuy đã sớm biết kết quả sẽ như thế nhưng đến lúc thật sự phải đối mặt mới thấu hiểu nỗi đau như xé lòng. Anh nhất định sẽ khiến em quay về bên anh, Jaejoong.

“Cái gì?! Anh thật sự để Jaejoong huyng rời đi?!” Changmin sáng sớm đến ăn chực điểm tâm vừa nghe Yunho nói đã nhảy dựng lên.

“Ừ.” Yunho thản nhiên lên tiếng, tiếp tục ăn bữa sáng mà Jaejoong đã chuẩn bị cho anh, tuy rằng hương vị vẫn tuyệt vời như trước nhưng sao anh chẳng thể nào nuốt nổi?!

“Yunho hyung, sao anh có thể...” Khuôn mặt Changmin đầy vẻ bi thương, không biết bi thương vì sau này sẽ không được thưởng thức những bữa ăn tuyệt vời của Jaejoong nữa hay đau lòng thay cho Yunho.

“Cậu ấy muốn chạy, vậy thì anh sẽ để cậu ấy đi. Nhưng rất nhanh thôi anh sẽ khiến cậu ấy trở về bên anh, sẽ khiến cậu ấy chẳng còn lý do gì để rời đi nữa.” Giọng điệu của Yunho vẫn thản nhiên như trước, chỉ là có thêm vài phần kiên quyết.

“Yunho hyung.....” Thấy Yunho như vậy, Changmin cũng ngoan ngoãn ngồi xuống, biểu tình rất nghiêm túc.

“Ăn nhiều chút, sau này không biết phải bao lâu nữa mới được ăn lại hương vị này đâu. Kế hoạch của chúng ta phải tiến hành nhanh hơn thôi.”

“Em biết.....Yunho hyung, bánh trứng kia để dành cho em mấy cái đi.”

.....

“Em quyết định rồi? Hay đợi thêm hai tháng nữa đi, anh sẽ đi cùng em.” Jung Hoon lo lắng nhìn Jaejoong.

“Hyung, em không sao. Tốt xấu gì em cũng đã sinh sống ở đó 18 năm, hơn nữa lần này còn có Jaejae đi với em.” Jaejoong mỉm cười trấn an Jung Hoon.

“Jaejae cũng cần người chăm sóc mà, hay là anh để Jang Hyuk đi với em nha.”

“Jang Hyuk là thư ký của anh, anh bảo anh ấy theo em làm gì? Anh ấy theo em thì anh phải làm sao bây giờ? Chuyện công ty gần đây nếu không có anh ấy, một mình anh có thể xoay sở được sao. Hyung, đừng lo cho em, em tốt xấu gì cũng tốt nghiệp chấp sự loại giỏi, đương nhiên biết làm thế nào để tự chăm sóc bản thân chứ.”

“VẬY....CÓ CHUYỆN GÌ NHẤT ĐỊNH PHẢI GỌI ĐIỆN CHO ANH ĐÓ. Sau đợt bận rộn khoảng hai tháng thì anh sẽ qua thăm em và Jaejae

“Yên tâm đi anh.”

24. Chương 24

47.

Jaejoong nằm trên ghế dài hưởng thụ ánh nắng ấm áp bên trời Úc, tay phải đặt lên bụng khẽ vuốt ve, cục cưng đã được khoảng 4 tháng. Khoảng cuối tuần thứ hai kể từ lúc cậu rời khỏi hoàng cung, Jaejoong xác định cậu quả thật đã mang thai con của Yunho, mới đây cậu định bỏ đứa bé nhưng cuối cùng vì đủ thứ lý do cậu vẫn quyết tâm giữ cục cưng lại. Dù sao cậu thật lòng yêu Yunho, hơn nữa Jaejae cũng là con của anh ấy, tất cả đều khiến cậu không đủ can đảm cùng nhấn tâm để từ bỏ sinh linh bé bỏng này. Nhớ đến hôm kiểm tra kết quả xác định có em bé tựa như mới ngày hôm qua thôi, tuy rằng đã chuẩn bị tâm lý nhưng khi được chứng thực tin này vẫn bàng hoàng không thôi, một phần thấy vui vì Yunho đã khẳng định tình yêu của anh với cậu. Tuy rằng không thể ở bên nhau, nhưng kết tinh đáng yêu của hai người vẫn luôn bên cạnh cậu, là bảo bối như tay với chân của cậu cùng Yunho nhưng cậu cũng không khỏi lo lắng, cậu đã biết thân thể của Jaejae, ở hoàng cung lòng dạ con người thâm sâu khó lường, khó tránh khỏi một ngày sẽ có người tra ra chuyện này, đến lúc đó đối với Jaejae hay đối với Yunho đều là một kích trí mạng, cho nên cậu cứ nghĩ mãi không thôi.

Do dự mãi Jaejoong cuối cùng hạ quyết tâm lấy ra viên thuốc phá thai, bàn tay cầm bình nước run rẩy đến đáng thương, ngay cả Jaejae cũng phát hiện ra cậu không ổn.

“BABA, baba, baba làm sao vậy? Sao lại run như vậy?” Jaejae đứng trên ghế, đưa bàn tay nhỏ bé nắm lấy tay Jaejoong. “Baba bị bệnh nên uống thuốc sao? Jaejae giúp baba lấy thuốc nha.” Nói xong liền cầm lấy viên thuốc dâng lên miệng Jaejoong.

Jaejoong còn chưa kịp uống viên thuốc thì chuông cửa đột ngột vang lên, hiện tại cậu và Jaejae đang ở tại ngôi nhà mà Jung Hoon đã mua giúp, hoàn cảnh tốt lắm, quan trọng nhất....nơi đây có không ít danh nhân ở nên khâu an ninh rất tốt, năm đó lúc cậu sinh Jaejae Jaejoong cũng sống ở đây, ngoại trừ Jung Hoon không ai biết chỗ này mà Jung Hoon hyung không phải đang ở công ty sao? Jaejoong nhanh chóng cất viên thuốc đi, nghi ngờ đi đến bên cửa, nhìn vào camera quan sát ngoài cổng thì thấy người đến là Hoàng hậu và Hyun Joong hyung. Jaejoong không khỏi khần trương nhưng không thể giả vờ như không có ở đây, có thể tìm được đến nơi này đủ chứng minh Hoàng hậu biết rất rõ về cậu, Jaejoong đành phải gồng người ra mở cửa.

Bé Jaejae vừa thấy Hoàng hậu thì mừng rỡ chạy ủa đến, ngọt ngào gọi bà nội bà nội, chào bác Hyun Joong. Lúc rời khỏi hoàng cung cố tình không đến từ biệt Hoàng hậu, giờ người lại còn tìm đến tận cửa, Jaejoong có chút xấu hổ cùng áy náy. Dọn nước trà và bánh điểm tâm, biết Hoàng hậu có chuyện muốn nói, Hyun Joong liền dẫn bé Jaejae ra ngoài chơi. Jaejoong ngồi trên ghế đối diện với Hoàng hậu, người chỉ mỉm cười nhìn Jaejoong, cậu hơi cúi đầu né tránh ánh nhìn của Hoàng hậu.

“Jaejoong à, mấy ngày nay con khỏe chứ?”

“Đã phiền Hoàng hậu nương nương phải bận tâm, con khỏe lắm. Nương nương....” Jaejoong ngẩng đầu thì thấy ánh mắt đầy từ ái của Hoàng hậu, cậu có chút bối rối “con....”

“Đứa nhỏ này, con là một người rất quy củ, ai gia đã xem con như con của ta, sao con không thể học tập bọn Changmin một chút nào hết vậy. Cứ xa cách với ta.”

“Hoàng hậu nương nương...”

“Thôi, thôi, ai gia cũng không trách con đâu. Nhưng con ở hoàng cung lâu như vậy cũng biết, nơi chú trọng nhiều lễ tiết như vậy thật mệt mỏi, ta chỉ muốn gần gũi thêm một chút với những người bên cạnh ta. Hôm nay, ai gia đến đây chỉ muốn thăm con mà thôi.” Hoàng hậu uống một ngụm trà, thần sắc không thay đổi.

“Cám ơn mẹ nuôi.” Jaejoong cũng thôi không lúng túng nữa, mời Hoàng hậu dùng bánh ngọt, một tiếng mẹ nuôi đã đỡ Hoàng hậu cười thật vui vẻ.

“Ta đến tìm con, Yunho không biết. Ta không biết tại sao Yunho lại nói con không phù hợp với công việc nên đã cho con nghỉ nhưng mẹ nuôi nghĩ điều này không phải sự thật, đúng không?” Hoàng hậu buông tách trà, tuy rằng giọng nói rất dịu dàng nhưng lại chẳng khác gì ép cung, Jaejoong mím môi không biết nên trả lời thế nào.

“Ai gia biết, trong đêm yến tiệc người mà Yunho dẫn đến là con, ta nói đúng chứ?” Jaejoong ngẩng mạnh đầu nhìn về phía Hoàng hậu, trên mặt đều là khiếp sợ, cứ như bị dội một quả bom cực mạnh.

“Đừng khẩn trương, ta không phải đến để hỏi tội, con xem con kia.” Hoàng hậu vỗ vỗ vai trấn an Jaejoong “Ai gia biết tình cảm của Yunho đối với con đã vượt mức bình thường.”

“Nương nương, chúng con...”

“Không phải vừa mới gọi mẹ nuôi sao? Con thật là, đã nói ai gia không phải đến để hỏi tội rồi mà. Không cần khẩn trương như thế. Nếu con và Yunho có thể bên nhau, ai gia thật sự rất vui.” Jaejoong nghe lời Hoàng hậu nói nháy mắt có chút tiêu hóa không nổi những lời này. Tuy rằng trước kia Hoàng hậu hay đùa như thế, nhưng lần này người nói rất nghiêm túc thật sự đã khiến cậu ngạc nhiên vô cùng.

“Nương nương, người.....” Dù đã trải qua khóa huấn luyện khắc nghiệt để đạt được văn bằng loại giỏi của chấp sự nhưng giờ phút này Jaejoong quả thật không biết nên nói gì với Hoàng hậu

“Con tưởng ai gia nói đùa sao? Con là con của Hye Sung tiền bối, Jaejae cũng là do con sinh, ai gia đều biết, con đừng giấu nữa.” Hoàng hậu nhìn Jaejoong với ánh mắt từ ái của một bà mẹ yêu thương con, bình tĩnh nói ra hết thấy bí mật của Jaejoong. Jaejoong sững sờ nhìn Hoàng hậu, một chuỗi lời nói của Hoàng hậu này giờ đã vượt quá khả năng thừa nhận của cậu.

“Hye Sung tiền bối và Kyun Sang tiền bối đều là những bậc tiền bối mà ai gia kính trọng nhất, ai gia sao có thể tổn thương con và Jaejae được. Ai gia có thể đoán được lý do con rời hoàng cung, ai gia cũng không khuyên con trở về, chỉ là có vài điều muốn nói cùng con. Ai gia không quan tâm người cha kia của Jaejae là ai, ai gia cũng sẽ không điều tra, hiện tại cuộc sống của con và Jaejae đã bình yên rồi. Ai gia cũng là người làm mẹ nên ai gia rất hiểu tình cảm con dành cho Jaejae, ai gia nhìn thấy sự thay đổi của Yunho từ lúc con rời đi, ai gia có thể khẳng định với con rằng Yunho cũng muốn làm cha của Jaejae, ai gia cũng muốn làm bà nội của thằng bé. Thật ra con cũng có tình cảm với Yunho, đúng không?”

“Nương nương.....ạ.....” Dưới ánh nhìn chăm chú của Hoàng hậu, Jaejoong không thể không trả lời.

“Ta không nhìn lầm mà. Jaejoong à, ai gia biết con đang sợ điều gì và ta cũng cảm thấy rất mừng vì con luôn lo nghĩ cho Yunho, cũng lo nghĩ cho hoàng thất. Hôm nay ai gia đến chỉ đơn thuần là muốn thăm con và Jaejae, cũng nói cho con biết suy nghĩ của ta. Nếu có một ngày Yunho đến tìm con thì đừng từ chối nó, con nhé?” Đối mặt với ánh mắt tràn ngập yêu thương của Hoàng hậu, Jaejoong không thể nói được gì.

“Đứa nhỏ kia ai gia là người hiểu rõ nhất, một khi nó đã yêu ai thì nhất định sẽ một lòng một dạ....” Thấy Jaejoong vẫn một mực im lặng, Hoàng hậu cũng biết yêu cầu của người có chút....Hoàng hậu hít một hơi lại nói: “Ta chỉ mong hai con được hạnh phúc, ở hoàng thất nhiều năm như vậy, ai gia cũng biết nơi đó không dễ sống. Nhưng ai gia tin con mình có thể xử lý tốt chuyện này, trong mắt ai gia hạnh phúc của Yunho là điều quan trọng nhất. Nếu có một ngày hai con thật sự bên nhau, ai gia nhất định sẽ là hậu phương vững chắc cho hai đứa, mục đích hôm nay ai gia đến đây là muốn nói với con điều này.”

“Mẹ nuôi....” Không biết tại sao Jaejoong cảm thấy sống mũi cay xè.

“Được rồi, nhìn con kia, lúc làm việc ổn trọng như vậy, sao giờ lại mít ướt thế hả.” Hoàng hậu vỗ vỗ tay Jaejoong, xoa xoa bả vai cậu chuyển đề tài “Đã lâu rồi ai gia không gặp Hye Sung tiền bối và Kyun Sang tiền bối, họ vẫn khỏe chứ?”

“Baba và cha đã qua đời rồi.....” Nhắc đến hai người cha đã mất của mình, mắt Jaejoong không khỏi ngấn lệ, Hoàng hậu cũng bi thương. Jaejoong kể lại chuyện của hai người cha nhà mình cho Hoàng hậu nghe, Hoàng hậu xót xa vô cùng nhưng có một số chuyện có lẽ số trời đã định như vậy, ai cũng không có khả năng chuyển dời.

.....

“Baba ~ con về rồi nè ~” Suy nghĩ của Jaejoong bị bé Jaejae cắt ngang, vừa nhìn đã thấy Sara đi đón bé Jaejae tan học trở về, Jaejae sau khi thả cặp nhỏ xuống thì chạy ngay đến bên Jaejoong, vươn bàn tay bé nhỏ sờ bụng Jaejoong “Em trai hôm nay có ngoan không, anh đã về rồi nè.” Jaejoong cười hiền xoa đầu Jaejae, nói: “Hôm nay em trai rất ngoan, anh hai Kim hôm nay đi học có ngoan không?”

“Anh hai hôm nay ngoan lắm nhé ~ cô Mary còn thưởng cho con một cây kẹo que dâu tây nữa đó ~.” Jaejae lấy chiếc kẹo que từ trong cặp ra khoe với baba, vì muốn baba thấy nên cả ngày hôm nay dù thèm lắm nhưng Jaejae vẫn nhịn để về nhà khoe với baba. Kim Jaejoong ôm lấy bé con, hôn khắp mặt bé khen thưởng.

Hai cha con đã đến Úc được hai tháng, cũng vừa đúng lúc Jaejae đến tuổi đi nhà trẻ, nhóc con này thông minh lắm, hơn nữa được Sara tiếp chăm sóc, cũng không có gì bất tiện. Sara là vợ của Jang Hyuk, lúc biết Jaejoong đang mang thai òn dẫn theo Jaejae một thân một mình qua Úc sống thì đã dứt khoát để Jang Hyuk ở bên Hàn, qua Úc chăm sóc cho Jaejoong.

48.

Tình trạng Jung Yunho dạo gần đây rất không ổn, hay nói đúng hơn là cực kỳ tồi tệ, từ ngày Jaejoong rời đi, anh không vui vẻ chút nào. Trước đây khi điện Thái tử chưa có sự xuất hiện của Jaejoong thì mọi thứ đều ổn nhưng từ lúc cậu đến rồi lại đi, Yunho nhìn đâu cũng thấy không hài lòng, Ryu Won bước vào bưng tách trà cùng đĩa bánh ngọt vẫn còn nguyên chưa với bớt dù chỉ một giọt nước, thở dài thật sâu, thiếu gia Changmin từ lúc Jaejoong hyung rời đi cũng không đến ăn cơm cùng nữa, Yoochun thiếu gia thì đang đi công tác ở nước ngoài. Tính cách của Thái tử điện hạ thay đổi một cách đột ngột khiến người khác không kịp trở tay, trà hoa quả kia rõ ràng là pha chế theo công thức Jaejoong hyung đã đưa mà, nguyên liệu từ chất đến lượng đều giữ nguyên không sai dịch một chút nào, vậy mà Thái tử điện hạ không thèm ngó tới, dùng cơm cũng thế, chịu đựng sự phân biệt và ghét bỏ rõ ràng như vậy Ryu Won cảm thấy mình sắp không sống nổi rồi. Nhưng mail gửi cho Jaejoong hyung đều không nhận được phản hồi T^T quả thật khiến cậu khóc không ra nước mắt mà. Tuy là bằng điểm mình không thể so sánh với Jaejoong hyung, nhưng để có thể vào được điện Thái tử này chứng tỏ năng lực bản thân cũng đâu phải dạng tẻ, thậm chí còn đến đây sớm hơn Jaejoong hyung, điện hạ đâu có kỳ thị cậu như vậy, Ryu Won thầm nghĩ có phải gần đây cách thức dạy của mình đã sai lầm rồi không, sao lại có quá nhiều chuyện khó hiểu như vậy chứ.

“Đứng ở đây làm gì?! Phòng làm việc không cần thần canh cửa ha!” Yunho mở cửa, thấy Ryu Won vừa bưng đĩa bánh và tách trà đứng ngẩn ở cửa thì khó chịu nói.

“Xin lỗi điện hạ, thần đi ngay đây ạ.” Ryu Won đang tự ngẫm đường như mấy hôm nay cậu không đi lễ Phật thì phải, chốc nữa rảnh rồi phải tranh thủ đi viếng chùa cầu an mới được.

Yunho nhìn theo bóng lưng của Ryu Won, bản thân cũng tự biết gần đây tâm tính tệ đến mức không thể khống chế được, anh trước giờ nào phải loại người “giận cá chém thớt” đâu, chỉ là gần đây có chút khác thường. Jaejoong không ở đây, lòng luôn cảm thấy trống trải bất an, mỗi lần ngồi ở phòng làm việc lại vô thức nhớ đến trước đây Jaejoong hay ngồi đối diện anh, mà bây giờ vị trí đó không một bóng người. Yunho phiền não đi dạo trong vườn hoa, nơi đây mỗi một chỗ đều có thể khiến anh nhớ đến Jaejoong, sâu lại thêm sâu, đây chính là tâm sự của người tương tự. Yunho thật hận bản thân giờ phút này không thể lao ngay đến trước mặt Jaejoong, không biết cậu hiện giờ đang ở đâu, đang làm gì. Từ sau khi Jaejoong rời đi, anh không một lần tìm kiếm tung tích của cậu, anh biết Jaejoong không hy vọng anh tìm được cậu, cho nên anh phải nhịn, nhịn đến lúc anh có thể làm cho cậu đường đường chính chính sánh vai cùng anh mới được.

Có lẽ lòng thành khẩn của Ryu Won đã được Phật chứng giám, chuyện Thái tử điện hạ thay đổi tính tình đã truyền đến tai Hoàng hậu, Hoàng hậu lập tức đến điện Thái tử, thấy Yunho bề ngoài có vẻ chẳng có gì khác mọi khi nhưng một khi đã là mẹ thì dầu con mình chỉ có một thay đổi nhỏ xíu thôi cũng nhận ra ngay, Yunho chính là tâm trạng lo lắng ăn ngủ không yên sinh bức bối muốn tìm người trút giận mà thôi.

“Bởi vì Jaejoong đi rồi nên cảm thấy không quen sao?” Hoàng hậu không nể mặt mà đi thẳng vào vấn đề. Quả nhiên, nháy mắt gương mặt Yunho cứng đờ, vờ ho khan kiên quyết phủ định.

“Ở trước mặt mẫu hậu còn che giấu làm gì, mẹ biết yến tiệc đêm đó người con dẫn theo là Jaejoong phải không? Hai ngày trước mẹ vừa mới đi tìm Jaejoong đấy.” Hoàng hậu nhấp một ngụm trà, vẻ mặt cực kỳ bình tĩnh, vừa nhìn đã biết đang dụng chiêu bắt sắc mặt. Quả nhiên Yunho vừa nghe vậy thì bật dậy, ngồi thẳng người.

“Sao mẫu hậu biết? Jaejoong hiện đang ở đâu?”

“Tình cảm của hai đứa có thể qua được mắt ai gia sao? Con cũng đừng giả mù sa mưa nữa. Hiện tại ai gia thấy Jaejoong cũng không giấu được nữa rồi, haha, mau thành thật khai báo cho ta biết con rốt cuộc muốn thế nào, mẫu hậu có nói không ủng hộ con sao?” Hoàng hậu nhoáng một cái thay thành vẻ mặt hứng khởi tò mò hóng chuyện nhìn Yunho, mục đích không bỏ sót bất kỳ biểu cảm nào của anh.

Yunho thấy mẫu hậu đã tận tường cả rồi nên đành khai hết nỗi thống khổ của mình mấy ngày nay, cũng thành thật thừa nhận tình cảm của mình với Jaejoong.

Hoàng hậu nghe Yunho nói xong thì không chút nể mặt bật cười: “hahaha, đứa con ngốc này, không phải mẫu hậu nói con, phản ứng của con có chút ngốc thì phải. Đừng nhìn Jaejoong bình thường ổn trọng, thật ra nội tâm của nó y như “tâm thiếu nữ” vậy, đương nhiên con không thể xem nó như con gái được, dù sao nó cũng là một đứa con trai hàng thật giá thật. Nhưng đem Jaejae kéo về phía con là một quyết định đúng đắn đấy, bé con kia mẫu hậu mới nhìn là thích ngay, sau này nếu để vào pha giả hoàng thất cũng không sao. Con nói đi, tại sao con từ nhỏ đến lớn đều là nghe mẫu hậu kể chuyện đam mỹ mà trưởng thành, coi như thấm thía nền giáo dục thượng thừa, thì cứ làm sao có lợi thế hơn người khác lại thất bại e chê thể kia hử, thật uống công mẫu hậu bao nhiêu năm nay dầu tư cho con! Ai ui, được rồi, không giỡn nữa, mặt đen vậy làm chi. Mẫu hậu cũng rất thương Jaejoong, yên tâm đi, nếu con thật sự muốn ở bên Jaejoong, mẫu hậu tuyệt đối ủng hộ con, về phần phụ hoàng con cũng đừng lo.” Hoàng hậu thấy sắc mặt Yunho càng lúc càng đen, liền ngừng cười, ra vẻ nghiêm túc “Nhưng Yunho à, thân là người hoàng tộc ta nghĩ Jaejoong rời đi là không muốn gây thêm phiền toái cho con. Chuyện tình cảm, nếu chỉ đơn phương thì không có gì để nói nhưng nếu Jaejoong cũng có tình cảm với con thì đừng quá lo. Tuy rằng mẫu hậu cùng phụ hoàng luôn hy vọng con có thể kế thừa ngôi vị, cai trị đất nước nhưng vị trí càng cao thì càng nguy hiểm, chỗ trên vạn người này cũng không dễ dàng ngồi vững, năm đó mẫu hậu cùng phụ hoàng của con cũng trải qua không biết bao nhiêu sóng gió mới đến được với nhau. Mặc kệ người khác nói gì, mẫu hậu và phụ hoàng chỉ hy vọng con được hạnh phúc, tiền bạc quyền lực tuy đều là thứ mê người nhưng nắm được cả hai cũng không phải dễ.” Hoàng hậu cuối cùng đã khôi phục bộ dáng mẫu nghi thiên hạ.

“Mẫu hậu.....con.....” Lần đầu tiên như được những lời nói từ sâu trong đáy lòng của mẫu hậu, Yunho đột nhiên không biết nên đối mặt thế nào.

“Il Woo tuy rằng cũng là một đứa nhỏ thành thực ổn trọng nhưng thoát nhìn không có tâm làm hoàng đế, còn Kyung Ho đã tâm quá lớn không thích hợp ngồi lên ngôi vị kia. Hiện tại triều thần đại đa số vẫn ủng hộ con nhưng nếu con muốn ở bên Jaejoong, xem ra chuyện này cũng không dễ giải quyết. Có một số việc con phải nghĩ thật kỹ, phụ hoàng và mẫu hậu sẽ không ép con.” Hoàng hậu dừng một chút, có một số việc tạm thời không nên nói cho Yunho thì tốt hơn “Cuộc tỷ thí tiếp theo, con phải chuẩn bị thật tốt. Sau khi tỷ thí kết thúc, các đại thần hẳn là sẽ bắt đầu chú ý hôn sự của con.”

“Con biết, mẫu hậu yên tâm. Mẫu hậu, Jaejoong hiện tại ở đâu, bé Jaejae có khỏe không?”

“Muốn biết thì tự đi mà điều tra, mẫu hậu không phải thám tử miễn phí của con nhé!” Hoàng hậu lườm Yunho một cái, ôi con của ta ha ha ha cuối cùng ai gia cũng thấy được biểu cảm kinh ngạc của con rồi ha ha ha.

“.....”

“Còn nữa, Jaejoong vừa đi con cũng đừng có kiêu nhìn ai cũng không thuận mắt, bằng không ta sẽ điều mọi người ở điện Thái tử đi hết, để con ở một mình cho thoải mái nha.”

“.....”

25. Chương 25

49.

Jaejoong không ngờ mình lại trở về hoàng cung theo cách này nhưng qua màn hình thấy khuôn mặt tiêu tụy của Yunho, trái tim cậu như se thắt. Jaejoong mới nhận ra mình yêu Yunho nhiều như vậy. Bụng bầu đã nhô cao, Jaejoong mệt mỏi dẫn theo Jaejae bay một chặng đường xa từ Úc về Hàn quốc, cậu chỉ nghĩ đến hiện tại còn tương lai thế nào Jaejoong mặc kệ.

Quay về một tuần trước, cậu còn đang vui mừng vì kết quả tỷ thí Yunho luôn xếp hạng nhất thì ngày hôm sau lập tức xuất hiện tin Yunho sẽ đính hôn với Park Bo Young, đả kích quá lớn đột ngột ập đến khiến cậu thậm chí còn không phát hiện ra cơn đau khi để nước sôi đổ vào tay.

“Jae! Em làm gì vậy?! Nước sôi đổ lên tay rồi kìa!” Sara chạy đến giật cái ly trong tay Jaejoong nhưng ngón tay của cậu đã bị nước nóng làm đỏ ửng.

Đây không phải kết quả cậu muốn sao? Mong muốn của cậu chính là anh có thể tìm được một cô gái xứng đôi kết hôn, tạo thành một gia đình hạnh phúc, gánh vác trọng trách quốc gia, làm một vị vua tốt, một người chồng mẫu mực. Còn mình, chỉ cần vì anh chăm sóc tốt kết tinh của họ, thời gian dần trôi mình có lẽ sẽ không còn xuất hiện trong tim Yunho nữa nhưng có vì sao cậu lại đau khổ như vậy?! Trong lòng khó chịu, Jaejoong cảm thấy hồ hấp như nghẹn lại, nhóc con trong bụng cũng đá mạnh một cái như thể cảm nhận được nỗi đau của baba vậy.

Sara thấy Jaejoong bất thường, vội vàng dìu cậu đến sofa ngồi, bụng đã được sáu tháng nhưng lại khá to so với bình thường, lần trước siêu âm cậu đã biết mình có thai song sinh, khi được bác sĩ báo Jaejoong vui mừng biết bao, Jaejae sau khi biết mình sắp có hai em trai hoặc em gái thì mừng đến nhảy nhót lung tung. Jaejoong mở miệng lớn để hít thở, từ sau tháng thứ ba trở đi, Jaejoong cảm thấy thân thể trở nên nặng nề mệt mỏi hơn nhiều, thắt lưng bủn rủn, có khi thở thôi cũng khó khăn, có lẽ vì lần này sinh đôi nên lúc mang thai cậu chịu khổ hơn nhiều so với lúc mang Jaejae nhưng chỉ cần nghĩ đến hai đứa nhỏ là kết tinh của mình và Yunho, Jaejong cảm thấy mãn nguyện vô cùng. Mất thật lâu mới khôi phục bình tĩnh, điện thoại lại vang lên.

Sara nghe điện thoại, Jung Hoon mỗi ngày đều gọi điện hỏi thăm tình hình sức khỏe của Jaejoong và Jaejae. Biết Jaejoong vừa nãy làm nước nóng đổ vào tay đã cần nhả một chuỗi dài y như vú nuôi, còn không quên nhắc nhở nhiều lần làm cho Jaejoong không thể không đầu hàng.

“Jung Hoon hyung nói nhiều quá đi, không biết sau này cô gái nào làm vợ anh sao có thể chịu nổi.”

“Jae, cậu ấy cũng là quan tâm em thôi, em nhìn lại mình đi, tay đã đỏ thành thế kia, ngâm trong nước nóng vậy mà cũng không có cảm giác. Vì chuyện Yunho đính hôn phải không?”

“Sara....” Jaejoong không ngờ Sara cũng biết chuyện, lại còn nói thẳng ra như vậy.

“Tuy là em không nói gì, nhưng liên tục mấy tháng nay, ngày nào em cũng quan tâm đến tin tức của Thái tử, tin tốt về cậu ta thì em vui, tin xấu thì tâm tình em cũng tệ theo, cho dù chị có ngốc cũng nhìn ra. Còn nữa, đứa con trong bụng em là của cậu ấy phải không?” Sara bồi thuốc giúp Jaejoong, một hơi nói ra hết, xem ra chị ấy đã biết từ lâu chỉ là không nói mà thôi. Không ngờ mọi chuyện đều bị Sara đoán đúng, Jaejoong có chút xấu hổ.

“Ôi, đồ mặt luôn kìa? Chuyện này có gì mắc cỡ chứ, chị đoán em rời khỏi hoàng cung cũng vì muốn Yunho không phải khó xử đúng không? Dù sao thân phận cậu ta cũng không giống người thường, chắc, nếu bọn em thật lòng muốn ở bên nhau cũng không phải chuyện dễ dàng gì.” Sara tự nói.

“.....” Jaejoong nghẹn lời, tại sao Sara lại có thể đoán đúng hết vậy, may mà chị ấy còn chưa biết Jaejae cũng là con của Yunho.

“Đang thắc mắc tại sao cái gì chị cũng đoán đúng hết phải không? Đây có gì khó. Tiểu thuyết nào chẳng viết như vậy, hai nam chính gặp nhau rồi yêu nhau nhưng có một người thân phận đặc biệt rồi người kia để bảo toàn danh dự đành phải nhịn đau rồi xa đôi phương, tình yêu mới vĩ đại cao đẹp biết nhường nào ~ Jae, em chính là phiên bản đời thật đó.” Jaejoong không nói gì, sao cậu lại quên mất Sara chính là hủ nữ đúng chuẩn, mỗi ngày ngoại trừ lúc chăm sóc cậu còn lại thời gian rảnh đều dành cho việc nghiền ngẫm đam mê, chị ấy xem tất cả thể loại luôn nhé! “Xem tin tức có vẻ Yunho sắp đính hôn nhưng mà cũng không phải vui về gì em ạ. Jae, em nói thật chị nghe, có phải hai người yêu nhau không?”

“.....” Jaejoong chẳng biết trả lời ra sao. Sara còn đang muốn hỏi tiếp thì điện thoại lại reo. Bởi vì điện thoại đang ở gần phía Jaejoong nên cậu thuận tay cầm lên nghe.

“Jaejoong hyung, là em.” Giọng nói của Changmin truyền ra từ điện thoại, cảm giác khá mệt mỏi. Jaejoong vừa nghe thì cũng đỡ cả người, tại sao Changmin lại biết số điện thoại của cậu ở Úc vậy.

“Jaejoong hyung, anh không cần lo lắng, Yunho hyung không biết em gọi cho anh, số điện thoại là em xin từ mẹ nuôi, em biết mẹ vẫn duy trì liên hệ với anh.” Dích xác, từ lần Hoàng hậu đến thăm cậu, Hoàng hậu cũng không gọi cho cậu nữa. Khi biết cậu chuẩn bị định cư ở Úc, Hoàng hậu dù rất luyến tiếc nhưng vẫn tôn trọng quyết định của Jaejoong. Chỉ nói sau này có cơ hội lại sang thăm cậu, từ thời gian đó đến nay chắc cũng tầm ba tháng “Jaejoong hyung chắc có xem tin tức rồi nhỉ, Yunho hyung sắp đính hôn.”

“Ừ, xem rồi.” Jaejoong im lặng thật lâu, vốn định không trả lời nhưng Changmin đang đợi cậu khiến cậu không thể không lên tiếng.

“Jaejoong hyung, em không biết tại sao anh lại đột nhiên bỏ sang Úc nhưng em biết chắc chắn anh còn yêu Yunho hyung. Mẹ nuôi nói anh định sẽ ở luôn bên Úc,không bao giờ quay lại nữa, đúng không?” Jaejoong im lặng không biết nên trả lời thế nào, Changmin thấy cậu im lặng thì tiếp tục nói “Yunho hyung hai ngày nay thực chặt vật nên em nhịn không được mới gọi cho anh, em chỉ không muốn hai người bỏ lỡ nhau như vậy. Jaejoong hyung, Yunho hyung không phải thật lòng muốn đính hôn đâu, là tình thế ép buộc, anh ấy chẳng còn cách nào khác. Bởi vì ủng hộ “Luật hôn nhân đồng tính” nên có nhiều đại thần bắt đầu xâm xì anh ấy, trong triều có nhiều người đồn anh ấy là gay, còn có trong tay của Kyung Ho và Bo Young đều có trong tay những tấm hình gây bất lợi cho Yunho hyung, hai người đó liên thủ bức ép anh ấy. Yunho hyung khó khăn đủ đường nhưng anh ấy vẫn yêu anh, anh nhất định phải tin Yunho hyung. Jaejoong hyung, Yunho hyung gửi mail cho anh, anh vẫn coi chứ?”

“Ừ....”

“Jaejoong hyung, nếu có thể anh hồi âm cho Yunho hyung đi, anh ấy bây giờ cần anh lắm. Yunho hyung cũng không muốn thỏa hiệp đâu nhưng chuyện Yoochun hyung điều tra bị đám cáo già đại thần bên phe Kyung Ho phát hiện, tài khoản toàn bộ đều thay đổi, tạm thời không thể lôi ra bằng chứng phạm pháp. Ai ngờ bọn họ còn ra tay trước, nếu Yunho hyung phản kháng thì bên phía Hoàng thượng thật không ổn chút nào.....Jaejoong hyung, anh có nghe không vậy?”

“Ừ....” Đúng là trong thời điểm hiện tại nếu Yunho phản kháng thì quyền lực của Hoàng thượng sẽ bị uy hiếp, con hư tại cha mẹ, đám cáo già kia vốn dĩ đã soi chăm chăm ngôi vị đế vương như hổ rình mồi. Đến lúc đó sẽ lỗi tai tiếng của Yunho đổ lên Hoàng thượng, anh đến nỗi như vậy là do cha mẹ dung túng cho nên đồng ý đính hôn chỉ là tạm thời. Nghe Changmin nói Yunho vẫn còn yêu cậu, tự nhiên nỗi muộn phiền trong lòng cũng vơi đi, Yunho quả thật thường xuyên gửi mail cho cậu. Mỗi buổi sáng chuyện đầu tiên Jaejoong làm là check mail, Yunho chỉ hỏi cậu dạo này thế nào, thỉnh thoảng có nói một ít chuyện về anh ấy, chuyện triều đình nhưng Jaejoong không hồi âm một lần nào, đơn giản là cậu không biết nên nói gì.

“Jaejoong hyung, vậy anh giữ gìn sức khỏe nhé, cũng không có gì, chỉ là.....Ah, Jaejoong hyung, em có chút việc phải làm, tạm biệt anh.” Cảm giác được Changmin che điện thoại nói nhỏ, Jaejoong nhìn đồng hồ hẳn là giờ này nhóc con vẫn đang làm việc đây, vẫn ráng nhỉnh thời gian gọi cho cậu. Nếu tình hình như Changmin nói thì đúng là dạo gần đây Yunho với Changmin bận đến mức đầu bù tóc rối rồi.

50.

Sau khi nhận được cuộc điện thoại của Changmin, hồn Jaejoong như bay tạt đâu đâu, Sara thấy cậu như vậy còn tưởng Yunho gọi tới: “Yunho sao lại tìm ra em đang ở đâu?”

“Không, không phải anh ấy. Là Changmin.”

“Shim Changmin? Thư ký Shim? Cậu ta gọi em trở về à? Jae, không phải chị nói em, em đừng suy nghĩ thiệt hơn nhiều như vậy, có đôi khi con người ta phải vì hạnh phúc của mình mà tranh đấu, đừng tưởng em chấp nhận hy sinh vì người ta là đúng đâu nhé, có khi quyết định đó còn khiến cả hai phải đau khổ cả đời. Trong truyện chính là như vậy mà, tình yêu chân chính sẽ chiến thắng tất cả!” Sara cứ nói liên tu bất tận, ca ngợi tình yêu chân chính đẹp cỡ nào, có sức mạnh đánh bại tất cả mọi thứ!

“Cái chị nói chỉ là trong truyện, còn ngoài đời ai dám đánh cuộc chứ.” Jajeoong lắc đầu.

“Jae à, em lạc quan chút đi, chị nói với em tình yêu chẳng phân biệt giới tính, tuổi tác, càng không phân biệt chủng tộc, em không nên sợ miệng đời dèm pha, hiện tại người ủng hộ hôn nhân đồng tính mỗi lúc một nhiều, em đừng lo lắng quá, huống chi em đã có con rồi, không cần phải lo vấn đề nối dõi tông đường nữa, vậy còn gì có thể cản trở hai đứa chứ.”

“Chuyện này nói sau đi, em đi làm cơm đã.” Jajeoong đứng lên, định né tránh chủ đề này.

“Ôi chào, làm ơn ngồi yên giùm chị đi, làm cơm đến lượt em sao? Được rồi, chị không nói nữa, chị đi làm cơm, em coi TV ha.” Sara bắt đầu đi đứng dậy.

Sáng sớm, Jajeoong tỉnh dậy, ngồi trên giường, cầm Ipad kiểm tra mail, đã hơn một tuần rồi chẳng có tin gì của Yunho, không biết hôm nay có không.

Mở mail, lập tức đập vào mắt là một mail mới với tên người gửi là U-know, thời gian là lúc rạng sáng nay. Khuya như vậy mới viết mail, hẳn là ban ngày bận điên luôn, Jajeoong run rẩy mở mail.

“Jajeoong, gần đây em có khỏe không? Xin lỗi, dạo gần đây anh bận quá nên không có gửi mail cho em, tuy rằng em không hồi âm nhưng anh biết em chắc chắn có đọc.

Haha, đột nhiên không biết phải nói gì. Em xem tin tức rồi phải không, xin lỗi Jajeoong, có khả năng anh phải thật sự đính hôn rồi nhưng xin em hãy tin anh, anh tuyệt đối không thích Park Bo Young, người anh yêu là em.

Xin lỗi Jajeoong, hiện tại thế cục trong triều loạn lắm, anh không thể mặc kệ phụ hoàng và hoàng thất được. Anh vốn nghĩ rằng kế hoạch của anh, Yoochun và Changmin đã rất chu đáo rồi, có thể kiềm chế được Jung Kyung Ho quay về là hấn của ban đầu. Thế nhưng hấn và đám cận thần phe phái đã chuẩn bị quá kỹ, vì sợ có ngày bị điều tra, cho nên tạm thời bọn anh vẫn chưa nắm được chứng cứ.

Chắc Changmin đã kể em nghe bốn năm trước anh bị Kyung Ho hại một lần, lúc đó ý thức của anh rất mơ hồ, đã làm ra chuyện không nên làm, sau đó thì người kia biến mất, một chút tin tức cũng không có. Đến nay mới biết, thì ra người đó chính là Bo Young, anh phải chịu trách nhiệm với cô ấy.

Xin lỗi Jajeoong, anh yêu em.”

Nhìn câu xin lỗi, anh yêu em mà mắt Jajeoong cay xè. Cậu biết Yunho còn chuyện đang giấu cậu, nếu chỉ là chịu trách nhiệm thì cũng không nhất định sẽ cưới Park Bo Young. Hơn nữa, Park Bo Young căn bản không phải là người năm xưa, người năm xưa là ai – Jajeae chính là bằng chứng thỏa đáng nhất.

Jajeoong suy nghĩ một chút, bấm số điện thoại Changmin. Điện thoại reo một hồi lâu, Changmin mới bắt máy, tiếng nói tràn ngập sự uể oải.

“Changmin, là anh, còn chưa dậy sao?”

“Jajeoong hyung, có chuyện gì sao? Từ hôm qua đến giờ bận tới mất luôn, em mới tranh thủ nghỉ được một chút, di động để dưới tập hồ sơ, tìm nửa ngày mới thấy.”

“Sự tình rất nghiêm trọng sao?”

“A, có chút vướng tay vướng chân nhưng anh đừng lo, bọn em sẽ giải quyết tốt.”

“Anh nhận được maill của Yunho, anh ấy nói thế cục trong triều tương đối loạn, còn có Park Bo Young là người của ba năm trước.”

“A, dạ, đúng vậy.....nhưng Jaejoong hyung, anh tin Yunho hyung đi, người anh ấy yêu là anh, nếu như không phải bị ép.....À, tóm lại anh chỉ cần tin Yunho hyung là được.”

“Changmin, Park Bo Young không phải là người của ba năm trước!”

“Gi cơ? Jaejoong hyung, sao anh biết? Anh biết người của ba năm trước là ai sao?”

“Changmin, trước tiên em hãy nói anh nghe những chuyện mà em biết.”

Changmin do dự một lúc nhưng cuối cùng vẫn quyết định nói cho Jaejoong nghe

“Chuyện là như vậy, hiện tại Bo Young đang nắm trong tay hình của cô ấy và Yunho hyung ở trong xe ba năm trước, còn nữa trong tay của Kyung Ho cũng có một vài tấm hình của Yunho hyung và anh tối hôm đó. Hiện trong triều có rất nhiều lời xầm xì không tốt về Yunho hyung, tuy rằng anh ấy đã thắng tỷ thí nhưng các đại thần bắt đầu có thái độ với anh ấy. Thêm nữa, vì luật “hôn nhân đồng tính” bắt đầu hoài nghi tính hướng của Yunho hyung. Anh ấy chưa kết hôn, chưa có con nối dõi, các đại thần cũng xem đây là vấn đề lớn, Il Woo điện hạ vì chuyện của ba mẹ nên đã bay sang Mỹ, Yoochun thì vì chuyện kiểm toán nên đang bị soi rất gắt gao, hiện tại bọn em chỉ có thể cẩn thận hành động nên có chút khó khăn.” Tiếng của Changmin càng ngày càng nhỏ, thỉnh thoảng lại ho vài cái.

“Em bệnh sao?” Jaejoong nhíu mày.

“Cũng không có gì đâu hyung, cảm vật thôi hà.” Changmin cười cười.

“Yunho không sao chứ?”

“Anh ấy cũng đang cảm, có thể tại gần đây quá bận rộn, thời gian nghỉ ngơi không nhiều. Jaejoong hyung, đừng lo nha.”

“Ừ, hai người cũng phải chăm sóc bản thân tốt đó.”

“Vâng. Jaejoong hyung, anh nhất định phải tin Yunho hyung.”

“Anh biết rồi, em tranh thủ nghỉ ngơi đi, đừng thức khuya quá nhiều biết không?!”

“Vâng, em biết.”

Cúp điện thoại, Jaejoong hít một hơi thật sâu. Xem ra với tình hình này chỉ có mình trở về mới có thể chứng minh Bo Young không phải người năm đó, cũng có thể giúp Yunho giải quyết được một mớ phiền phức không đáng có. Vấn đề con nối dòng cũng được giải quyết. Còn nữa, đem đó camera và máy ảnh đều bị Changmin lấy đi, ảnh chụp tuyệt đối không thể lọt ra ngoài, chỉ cần chứng minh những tấm hình đó là giả thì Kyung Ho không thể đem chuyện đó uy hiếp Yunho. Có điều, tình yêu đồng tính liệu có được nhóm đại thần và dân chúng chấp nhận không, chắc là không dễ đâu nhỉ?! Nếu thật sự công khai dù Yunho không quan tâm nhưng sẽ là đả kích không nhỏ đối với Hoàng thượng và hoàng thất, mình có nên trở về hay không?!

26. Chương 26

51

Trải qua hai ngày đấu tranh nội tranh căng thẳng, cuối cùng Jaejoong quyết định mang theo Jaejae trở về Hàn Quốc, điều này khiến Sara vui ra mặt. Một là vì Jaejoong đã nghĩ thông suốt, thứ hai vì có thể cùng Jang Hyuk tiểu biệt thắng tân hôn. Bé Jaejae sau khi biết mình sẽ quay về hoàng cung cũng hí hửng, cuối cùng đã có thể gặp Yunho baba và chú Changmin rồi, còn có bà nội nữa, thấy hai người vui mừng như thế mà lòng cậu ngổn ngang.

Trở lại biệt thự của Jung Hoon, Jaejoong liền kể hết cho anh họ mình nghe về thân thế của bé Jaejae và mối quan hệ dây mơ rễ má của mình cùng Yunho, Jung Hoon nghe xong đã không quên căn nhắc cậu một hơi thế nhưng anh vẫn hài lòng với chuyện Jaejoong sắp thăng cấp thành thành viên trong hoàng thất.

Sau khi trở về, người đầu tiên mà Jaejoong liên lạc là Hoàng hậu, dù sao thì đây cũng là trưởng bối ủng hộ cho chuyện của cậu và Yunho, rất nhiều chuyện phải kể cho người nghe mới được, nếu không thương lượng trước cùng Hoàng hậu, cậu sao dám tùy tiện trực tiếp vào hoàng cung để gặp Yunho, tuy rằng cậu rất lo cho anh nhưng cũng phải hỏi rõ tình hình rồi mới gặp được chứ.

Mấy tháng không gặp Hoàng hậu tiêu tốn nhiều quá, xem ra chuyện này không hề đơn giản. Hoàng hậu vừa thấy hình dáng của Jaejoong cũng kinh ngạc không thôi, mang thai được mấy tháng bụng lớn cũng là chuyện không thể che giấu, Jaejoong lúng túng kể lại toàn bộ mọi chuyện cho bà nghe.

Sau khi nghe cậu kể hết thì Hoàng hậu sững sốt không nói nên lời, biết được Jaejae là cháu ruột của mình thì vui mừng ra mặt, ngay cả khóe mắt cũng ngấn lệ vì xúc động.

“Tên nhóc Yunho này quả thật là làm bậy quá mà! Ta đã rất ngạc nhiên không hiểu sao Yunho cứ nhất quyết đòi đính hôn cùng Bo Young, cho dù không phải là cô ta cũng được. Lần trước tại yến tiệc cũng chẳng thấy nó để ý gì đến cô ấy, không ngờ lại có chuyện như thế. Chuyện này Yunho chưa từng nói với ta và Hoàng thượng, ta bảo Hyun Joong đi điều tra nhưng chẳng tra được gì. Thật không ngờ nhóc con Kyung Ho đã tâm quá lớn rồi, mặc dù ta với Hoàng thượng đều biết nó có tham vọng với ngôi vị hoàng đế nhưng không ngờ nó dám giữ nhiều thủ đoạn xấu xa đến như vậy. Jaejoong à, con yên tâm, cho dù là Yunho hay con, hay với các cháu của ta, ta nhất định sẽ không để Kyung Ho và các đại thần gây ra chuyện không hay đâu.”

“Hoàng hậu nương nương...” Dù đã chuẩn bị tâm lý nhưng khi chính miệng mình nói ra sự thật cũng khiến Jaejoong xấu hổ không biết trốn vào đâu, nhất là khi trong bụng còn đang mang cục cưng của Yunho, cậu có ảo giác những chuyện thầm kín của cậu và anh đang lộ ra trước mắt Hoàng hậu.

“Còn gọi Hoàng hậu nương nương cái gì, gọi mẫu hậu, mau!” Hoàng hậu mất hứng, nắm tay Jaejoong vỗ vỗ.

“Jaejoong à, ai gia biết, bởi vì con là nam nên quyết định giữ lại đứa nhỏ trong bụng cũng như Jaejae là một điều vô cùng khó khăn, ai gia thật sự rất biết ơn con đã giữ con mình, rồi sinh hạ cũng như nuôi dưỡng cháu ta thật tốt. Cảm giác này cũng giống như lúc ta biết tin baba con đã sinh hạ con vậy, cũng định xin tiền bồi cho ta làm mẹ nuôi. Nào ngờ sau đó biến cố xảy ra, cả hai tiền bối đều rời Hàn Quốc, ai gia đã không còn dịp gặp lại họ nữa.” Hoàng hậu chìm vào hồi tưởng, trong giọng nói không giấu được nỗi buồn da diết.

“Hôm nay con quay về Hàn Quốc đã chứng tỏ quyết tâm của con, chỉ cần con và Yunho toàn tâm toàn ý với nhau, cửa này các con nhất định sẽ thuận lợi vượt qua, ai gia tuyệt đối bảo vệ cho các con.”

“Cám ơn mẫu hậu.” Jaejoong cúi đầu nhỏ giọng nói, ở trước mặt trưởng bối cậu không thể thoát khỏi cảm giác xấu hổ.

“Tối nay ai gia sẽ nói hết mọi chuyện cho Yunho nghe, ngày mai sẽ dẫn nó tới gặp con, bao lâu đâu mà Yunho ốm đi nhiều lắm, thân làm mẹ như ta thấy rất đau lòng, hiện tại con quay về chính là chỗ dựa tinh thần cho nó.”

.....

Jaejoong nằm trên giường đọc sách, bé Jaejae đang say giấc bên cạnh, cậu nhẹ nhàng khép sách lại, từ buổi chiều sau khi Hoàng hậu rời đi cậu cứ đứng ngồi không yên, nhớ Yunho đến cồn cào ruột gan, sau mấy tháng không gặp không biết giờ dáng vẻ anh ấy ra sao. Jaejoong vuốt ve bụng mình, hai thiên thần nhỏ hẳn đang ngủ say rồi, nhìn đồng hồ, cũng nên đi ngủ thôi. Vừa định ngủ thì có tiếng gõ cửa, sau đó người mà cậu ngày nhớ đêm mong xuất hiện trước mắt. Bé Jaejae ngủ say qua phòng khác, Yunho và Jaejoong ngồi trên giường mặt đối mặt nhìn nhau. Yunho cầm dây râu, hai mắt đầy tơ máu, sắc mặt cũng rất kém vừa nhìn là biết mấy ngày không ngủ, trẻ thể này vẫn chạy đến nhất định là do biết tin từ Hoàng hậu lập tức chạy ngay đến đây, nhìn thấy Yunho như vậy nhất thời cậu không biết phải làm sao. Jaejoong cũng bởi vì mấy ngày gần đây lo lắng cho Yunho, giấc ngủ cũng không thẳng, dưới mắt thâm quầng một mảng, da cậu vốn trắng nên vết thâm càng trở nên thật rõ ràng, bốn mắt nhìn nhau, trong mắt đều là tình cảm đọng đầy dành cho đối phương.

“Jaejoong...” Yunho ôm chặt lấy Jaejoong, như muốn đem cậu hòa tan vào anh “Em đã trở về.....thật tốt, thật tốt quá...”

“Yun, Yunho.....anh đè lên bụng em.” Thanh âm bên tai Yunho có chút nghèn nghẹn, sống mũi cậu cay xè.

“A, anh xin lỗi, em không sao chứ?” Nghe vậy Yunho vội vàng buông Jaejoong ra, bàn tay ấm áp nhẹ nhàng xoa lên bụng cậu, dù lo lắng nhưng vẻ mặt không nén nổi vui mừng.

“Không đau. Chỉ, chỉ sợ đè lên con thôi.” Mặt Jaejoong đỏ bừng hết cả lên.

“Jaejoong à, bây giờ anh mới biết, thì ra hạnh phúc chính là cảm giác này, em cho anh nhiều như vậy anh lại không biết lấy gì để đáp lại em.” Yunho dù nghe cậu nói không sao nhưng vẫn không khỏi nhũn mỳ.

“Đồ ngốc.....đền đáp cái gì chứ...” Tiếng của Jaejoong mỗi lúc một nhỏ hơn, Yunho nhận ra sự ấm áp và trầm tĩnh của Jaejoong hiện tại thật khác xa so với một Jaejoong trước đây.

“Jaejoong, em về rồi, thật tốt quá. Còn mang đến cho anh một món quà lớn như vậy, anh, anh thật sự quá vui rồi.” Nắm tay cậu, giọng nói của anh cũng vì kích động mà run rẩy.

“Cho nên mới nửa đêm nửa hôm mà chạy đến đây sao? Thật là, anh không nghỉ ngơi thì người khác cũng muốn nghỉ đó, đánh thức mọi người hết rồi kìa.” Jaejoong sờ sờ mặt Yunho, cảm giác râu của anh đâm vào lòng bàn tay cậu.

“Anh nhớ em quá, đợi không kịp.” Vẻ mặt Yunho có chút áy náy.

“Anh nhìn anh xem, không có em ở đây cũng không biết tự chăm sóc bản thân gì hết? Bao lâu rồi không cạo râu vậy? Mắt cũng đỏ thành như vậy?” Jaejoong giả vờ thản nhiên trách mắng Yunho nhưng trên mặt lại không giấu được lo lắng.

“Chính là muốn em trở về nhìn thấy thì sau này sẽ không tùy tiện bỏ rơi anh nữa.” Yunho gỡ thói lưu manh ôm lấy Jaejoong làm nũng, mặt anh áp vào bụng cậu nghe tiếng của con.

“Làm cha rồi còn nhõng nhẽo cái gì.” Jaejoong bắt đắc dĩ.

“Chỉ với em thôi ~ Cục cưng của ba có ngoan không?” Sau đó Yunho lại giả giọng con nít trả lời “Dạ ngoan lắm, chỉ là thỉnh thoảng có đánh nhau xíu thôi.”

Jaejoong vuốt ve mái tóc của Yunho, cảm giác hạnh phúc đang chảy tràn qua kẻ tay mình.

“Nhất định là hai nhóc con siêu quậy đây, Jaejoong à, em chính là phép màu của anh.” Yunho ngẩng đầu vuốt mặt Jaejoong, cậu hơi nghiêng đầu về phía khác, Yunho nhìn thấy sắc mặt đỏ ửng của cậu, đầu ngón tay di chuyển khắp mặt cậu, hôn lên đôi môi đỏ mọng, Jaejoong cũng nhiệt tình đáp trả, vì lâu ngày mới gặp nên nụ hôn nhoáng chút đã cuồng nhiệt, tỉ mỉ liếm từng chiếc răng của đối phương, đầu lưỡi quấn quýt không rời, dùng hành động để biểu đạt rõ ràng nhất nỗi nhớ đối phương. Jaejoong chìm đắm trong nụ hôn ngọt ngào, trong lòng đủ loại cảm xúc đan xen, có ngọt ngào, có chút lo lắng nhưng tuyệt đối không hối hận.

52.

“Woah ~ Lợi hại quá, được 5 phút rồi đó!”

“Suyt! Nhỏ tiếng xíu, còn muốn coi nữa không!”

“Nè! Ai đập tôi vậy, tránh qua chút coi!”

“.....” Hai người đang hôn cuồng nhiệt thì bị âm thanh ồn ào ngoài cửa cắt ngang.

Jaejoong cuống quýt đẩy Yunho ra, đôi môi sưng cùng gương mặt đỏ bừng chứng tỏ vừa rồi hai người đã hôn nhau rất nồng cháy. Yunho bất mãn nhìn Changmin, Yoochun, Junsu, Sara, Jang Hyuk, Jung Hoon đang xếp hàng từ thấp đến cao chen chúc nhau hé cửa nhìn vào. Đứng ở vị trí thấp nhất chính là bé Jaejae, hai tay còn đang che mặt nhưng kẻ hở giữa hai ngón tay rõ to

“Yunho baba ~ Jaejae nhớ baba quá ~” Bị phát hiện bé Jaejae cũng không trốn nữa, lập tức nhào vào lòng Yunho.

“Jaejae, bảo bối của baba, baba cũng rất nhớ con, để baba xem có cao lên không nào?” Yunho bế bồng Jaejae lên hôn một cái thật kêu. Có Jaejae làm dịu không khí, Yunho cũng không thêm nổi giận với đám người kia nữa, một đám da mặt dày cùng chen vào phòng!

“Jaejoong, anh thật quá đáng! Chuyện quan trọng như vậy mà dám giấu em!” Mang tiếng là bạn thân, Junsu là người đầu tiên công khai lên án, đưa tay sờ sờ bụng Jaejoong “cực cứng đã lớn như vậy rồi sao, nhất định phải cho em làm cha nuôi đó!” Jaejoong ngượng ngùng cười cười.

“Jaejoong hyung, anh không biết lúc Yunho hyung biết được sự thật đã vui đến phát điên luôn ấy, còn....” Changmin còn muốn kể tiếp, đã bị Yoochun níu lại, quay đầu nhìn, quả nhiên Yunho đang nhìn hắn với ánh mắt giết người.

“Jaejoong hyung, anh thật quá lợi hại, lợi hại thiệt luôn đó haha.” Changmin xấu hổ sửa miệng.

“Trở lại thì tốt rồi, mọi người rất nhớ cậu.” Yoochun dưới ánh mắt áp bức của Yunho cũng không dám nói lung tung.

Đối diện với tình cảm mọi người dành cho mình, Jaejoong nhất thời không biết phản ứng thế nào cho phải. Nhìn thấy ai nấy đều vui mừng nhưng thần sắc vẫn chưa thôi hốc hác, trong lòng không khỏi khổ sở, nếu cậu nói ra sự thật sớm một chút thì biết đâu chừng mọi người đã không phải vất vả như vậy?!

“Đã khuya rồi, người cũng đã gặp qua, Jaejoong bây giờ khỏe lắm, mọi người nên đi nghỉ ngơi trước đi. Phòng khách đều đã chuẩn bị sẵn sàng, nghỉ ngơi sớm, mai lại trò chuyện tiếp.” Sara đứng lúc giải vây, tránh cho Jaejoong bị áy náy mãi.

“Con phải ngủ cùng Yunho baba, Jaejoong baba và các em cơ!” Jaejae nhanh nhẩu giơ cánh tay nhỏ nhắn.

“Đó là chuyện đương nhiên rồi!” Yunho cọ cọ chiếc cằm lúng phúng râu vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Jaejae, bé con vui vẻ cười khanh khách, đây là khoảnh khắc hạnh phúc của một nhà ba người.

Sáng sớm, Jaejoong tỉnh dậy trong ánh ban mai ấm áp, được ngủ say trong vòng ôm ngọt ngào của người thương, Jaejoong vừa tỉnh lại đã thấy Yunho và Jaejae ngồi trên thảm dày chơi trò xếp hình thông minh, đây chính là trò chơi yêu thích nhất của hai cha con.

“Jaejoong, dậy sớm vậy? Anh đi lấy bữa sáng cho em.” Yunho đang mặc tây trang, bộ dạng rõ ràng phải đi ra ngoài, vậy mà giờ này còn ngồi chơi cùng Jaejae, Jaejoong thật ngạc nhiên. “Không sao, em tự đi ăn là được rồi, anh có việc thì đi trước đi.”

Yunho hôn lên môi cậu, lấy chiếc gối giúp Jaejoong lót sau lưng

“A! Em còn chưa đánh răng đó! Jaejae cũng đang ở đây mà....” Jaejoong mới sáng sớm bị tập kích bất ngờ khiến mặt đỏ bừng xấu hổ, giọng cũng càng lúc càng nhỏ

“Jaejae không thấy gì hết~” Jaejae úp mặt lên mép giường, lấy hai tay giả vờ che mắt, bộ dạng đáng yêu tới mức ai thấy cũng muốn nựng nịu.

“Ở trước mặt con thân mật thì có làm sao, việc gì phải mắc cỡ, đúng không con ~” Yunho ôm lấy Jaejae, bế bé lên đặt cạnh Jaejoong.

“Đúng vậy, baba không nên mắc cỡ ha ~” Jaejae cũng chu đôi môi hồng chúm chím, hôn lên má Jaejoong, mới sáng sớm đã bị hai cha con lưu manh đùa giỡn, Jaejoong làm bộ giận nhéo mũi hai người, tiếng cười khúc khích tràn ngập khắp căn phòng.

Ở trên giường đùa giỡn một hồi, khoảng nửa tiếng sau Jaejoong mới rời giường, đi đến phòng ăn, vừa tới cửa đã nghe giọng oanh vàng của Changmin kích động gào to “Chị Sara, tài nghệ nấu ăn của chị tuyệt như Jaejoong hyung vậy đó. Kang Hyuk hyung thật sự là quá hạnh phúc rồi!” Gương mặt thỏa mãn của Changmin khi thấy thức ăn khiến ai cũng phì cười.

“Tài nghệ của chị là chân truyền của Jaejoong mà, tất nhiên vẫn còn kém cậu ấy nhiều lắm, phải không Jaejoong.” Sara đắc ý nói.

“Em gái chị cũng do một tay Jaejoong dạy đấy, thế nào Changmin, em có muốn thử một chút không?” Sara ngày hôm qua khi nhìn thấy Changmin đã nghĩ ngay tới việc làm mai cho em mình

“.....” Changmin cứng đờ cả người, nghĩ tới chuyện đêm qua Sara cho mình xem ảnh chụp của cô gái kia, tuy rằng Rira thoát nhìn khá đoan trang, khuôn mặt phúc hậu, hai bím tóc dài dịu dàng, thêm cặp kính tròn tròn, khá là ngây thơ nhưng có vẻ hơi ngốc khiến Changmin....theo bản năng cự tuyệt, nhưng Sara kiên quyết đeo bám không buông.

“Em thấy Rira tiểu thư thật xứng với Changmin đó. Suy nghĩ chút đi, khả năng nấu ăn tốt sẽ khiến em hạnh phúc cả đời đấy!” Yoochun cười thật xấu xa và nhận ngay ánh lườm muốn tóa lửa của Changmin.

“Nhưng mà, Rira nhà chị là luật sư cao cấp nhé, có thật nhiều người theo đuổi, tại chị xem em như người nhà nên mới giới thiệu cho em đấy. Nước phù sa không lưu ngoại nhân điền mà!” Sara vẫn thao thao bất tuyệt, Changmin chỉ còn biết im lặng, vùi mặt vào thức ăn, bộ dạng em không nghe em không biết gì cả, bữa sáng náo nhiệt cứ như vậy diễn ra thật vui vẻ.

“Jaejoong à, chúng ta bàn bạc một chút nhé, dạo này trong cung xảy ra quá nhiều chuyện, hiện tại em đi đứng cũng có phần khó khăn nên trước hết cứ ở tạm nhà Jung Hoon hyung được không, anh mỗi ngày sẽ đến thăm em.” Yunho ôm bé Jaejae, dứt bé ăn, hai cha con càng lúc càng thân.

“Ừ, không sao. Anh cứ đi lo công việc đi, bận quá cũng không cần mỗi ngày lại đến, em còn Sara bên cạnh mà.”

“Yên tâm đi Jaejoong, cậu ở trong này Yunho chắc chắn sẽ dọn ổ qua đây luôn đó! Hiện tại bên phía Park Bo Young đã không còn gì để uy hiếp chúng ta, chúng ta cũng không cần phải e dè với ả, mọi chuyện rất nhanh sẽ được giải quyết êm đẹp thôi!” Yoochun ăn sáng xong, thông thả nhâm nhi tách trà, vẻ mặt mỗi trên khuôn mặt đã tan biến không còn chút nào, xem ra ngày hôm qua mọi người đều được giải tỏa tâm lý.

“Ừm, sáng nay Hyun Joong hyung có gọi điện cho em, mẹ nuôi nói Jaejoong hyung ở tại nhà Jung Hoon hyung là tốt nhất, mọi chuyện phải để cha nuôi mẹ nuôi sắp xếp ổn thỏa đã.” Changmin đã ăn uống no đủ.

“Jaejoong, anh sẽ đón em về cung sớm thôi.”Yunho nắm tay Jaejoong nói.

“Ừ, em chờ anh.” Jaejoong nhìn thẳng vào Yunho, trong mắt là sự tín nhiệm tuyệt đối

“Jaejae cũng chờ Yunho baba nha ~” Jaejae tuy rằng không biết tại sao Jaejoong baba lại muốn đợi Yunho baba, nhưng baba đã chờ thì Jaejae nhất định sẽ chờ theo baba, hạt dẻ cười ngồi trên đùi Yunho luôn làm cho không khí nơi bàn cơm trở nên rôm rả.

27. Chương 27

53.

“Anh Yunho, ngày hôm qua em đã gọi cho Mr. Kir nhờ ông ấy thiết kế lễ phục cho buổi đính hôn của chúng ta, anh có yêu cầu gì cứ nói với em, em sẽ chuyển lời với ông ấy.” Park Bo Young cười tươi như hoa nhưng lại khiến Yunho cảm giác buồn nôn.

“Tôi sẽ không đính hôn với cô.” Yunho nhìn thẳng Bo Young, trong mắt đều là băng giá “Park Bo Young, trò chơi đến đây là kết thúc rồi.”

“Hả? Yunho, anh nói cái gì vậy? Anh cứ đùa em.” Nụ cười trên miệng Bo Young tắt ngúm, giọng nói trở nên run rẩy “Anh không sợ em sẽ công khai loạt ảnh chụp kia sao?”

“Ảnh chụp? Người ba năm trước căn bản không phải là cô, cô thấy cô uy hiếp được tôi sao? Park Bo Young, tôi cho cô và Kyung Ho cơ hội cuối cùng, nếu hần muốn ngôi vị hoàng đế thì cứ quang minh chính đại cạnh tranh đi, trong trường hợp hần có bản lĩnh! Nội chuyện các người cứ thiết kế bấy rập nhằm hãm hại tôi thì đã mất tư cách người thừa kế, đừng nói chỉ đến những chuyện xấu hần lén lút làm bấy lâu nay. Tôi không muốn cho cha hần biết nên đã nhân nhượng nhưng lần này các người đã giẫm lên thứ quan trọng nhất của tôi” Yunho cười lạnh một tiếng, ném một tập tư liệu lên bàn “Tiếp theo có phải cô định đem trách nhiệm là cha đứa bé đổ lên tôi đúng không? Tôi cũng không có hứng thú để ý xem Kyung Ho có phải là cha của

đứa bé không.” Không ngờ Yunho lại biết chuyện mình và Kyung Ho lén lút quan hệ, sắc mặt Bo Young nháy mắt trắng bệch.

“Anh....anh không sợ cả anh và Kyung Ho đều mất quyền thừa kế hay sao?” Bo Young bầm bụng tung ra con bài cuối.

“Tư cách thừa kế? Tôi vốn không có hứng thú với ngôi vị này, đó chính là trách nhiệm mà từ lúc tôi sinh ra đã phải mang thôi, từ trước đến nay chỉ duy nhất Kyung Ho có tham vọng với ngôi vị đế vương mà thôi.” Trái ngược với thái độ lặng im không nói trước đây, thái độ hiện tại của Yunho khiến Bo Young không biết phải làm sao, thậm chí không rõ mình đã rời khỏi đó như thế nào.

“Yunho hyung, không hay rồi, anh mau lên mạng xem tin tức đi!” Bo Young vừa mới rời đi, Changmin đã gọi điện thoại đến, giọng nói hốt hoảng khiến Yunho giật mình, lẽ nào bên phía Yoochun theo dõi Kyung Ho đã xảy ra vấn đề. Jung Kyung Ho, lần này tôi bất chấp tất cả khiến cậu phải trả giá!”

“Thái tử điện hạ bị nghi là người đồng tính?! Có mối quan hệ mật thiết với chấp sự riêng, hàng vạn thiếu nữ tan nát cõi lòng.” Vừa mở giao diện ra, hàng loạt tit báo đập vào mắt Yunho, bên dưới còn kèm theo những tấm hình mà Kyung Ho đã chụp trong lần gài bẫy lần trước, lúc anh đang ghé vào người Jaejoong, hai tay xé áo cậu. Bởi vì góc chụp quá lớn nên cả hai đều bị thấy rõ mặt, nhưng lại không thấy cánh tay Jaejoong bị trói, cho dù là ai nhìn thấy tấm ảnh này đều nghĩ hai người tình nguyện làm chuyện ái ân. Theo tin tức tung ra, Thái tử điện hạ Jung Yunho và chấp sự Kim Jaejoong có mối quan bất chính, ảnh chụp hai người họ thân mật với nhau đã được truyền đi với tốc độ chóng mặt, thu hút sự chú ý của cộng đồng mạng. Có người còn tỏ vẻ ta đây biết mọi thứ nói Thái tử điện hạ tích cực vận động ủng hộ “luật hôn nhân đồng tính” có liên quan chặt chẽ đến mối quan của ngài ấy và Jaejoong, hiện tại hoàng thất và đại diện chính phủ đều chưa có thông báo chính thức về việc này, tuy cuộc tỷ thí tranh giành quyền thừa kế Thái tử điện hạ đã thắng nhưng liệu có vì tai tiếng này mà mất đi tư cách người thừa kế hay không?!” Yunho thoáng cái đen mặt, dám kéo cả Jaejoong vào chuyện này!

“Lập tức phong tỏa mọi tin tức, anh sẽ đến gặp đại diện ban đại thần liền đây.”

“Không còn kịp nữa rồi, mẹ nuôi nói phần tin tức sẽ để mẹ xử lý. Cha nuôi đã đến phòng họp, các thành viên trong ban trị sự đều nhận được thông báo họp khẩn, em và Yoochun hyung đang chạy tới, anh đến phòng họp liền đi.”

Yunho vội vã đi đến phòng họp, trong lòng hy vọng Jaejoong không đọc được những tin tức này, nếu không em ấy nhất định sẽ rất lo lắng, đang suy nghĩ thì phát hiện ra Il Woo và Kyung Ho đều xuất hiện tại phòng họp.

“Yunho, em đừng quá lo lắng, lúc này anh đã gọi cho Changmin và Yoochun, những tư liệu em cần anh đều mang đến đây.” Il Woo nhỏ giọng thì thầm vào tai Yunho.

“Il Woo hyung, đã lâu không gặp. Vừa mới nghỉ phép đi nước ngoài đã bắt anh phải vội vã trở về họp, thật vất vả cho anh rồi. Yunho cũng thật là, nhìn thấy em mà không chào hỏi gì hết, cũng phải thôi, giờ anh thành người nổi tiếng của giới truyền thông rồi, đang lo sợ ban trị sự truất phế quyền thừa kế phải không?!” Chắc chắn Yunho sẽ lo sợ danh tiếng của hoàng thất mà không khai ra chuyện hấn làm, Kyung Ho một chút chột dạ cũng không có, Dong Wook đứng bên cạnh biểu cảm cũng thần nhiên, không hề sợ hãi bất an, quả nhiên một dạng chủ nào đó đấy.

“Kyung Ho, vừa phải thôi. Cậu làm đến mức này đối với ai cũng đều không có lợi.” Il Woo choàng qua cánh tay Yunho, sợ anh quá kích động dẫn đến đánh nhau.

“Jung Kyung Ho, trước đây tao vì danh dự của hoàng thất nên đã không tính toán với mày, nếu mày mê ngôi vị hoàng đế như vậy thì hãy giành bằng bản lĩnh của mày đi, lần này mày đụng đến Jaejoong, tao sẽ không để yên cho mày đâu. Mấy việc làm của mày và ban trị sự phụ hoàng đều đã biết, hơn nữa sổ sách chứng từ đều nằm trong tay Yoochun, mày cảm thấy mày có cơ hội không?” Ánh mắt của Yunho tối lại, lộ ra vẻ ngoan độc mà trước nay chưa ai thấy. Kyung Ho ban đầu biểu tình rất thoải mái nhưng khi nghe những lời Yunho nói, biểu cảm trở nên vận vẹo khó coi vô cùng.

.....

“Jaejoong à, mặc dù người có thai đi nhiều một chút mới có lợi nhưng đừng vì vậy mà em cứ đi tới đi lui suốt như thế, mau ngồi xuống đi, lỡ động thai thì làm sao!” Sara dìu Jaejoong, ấn cậu ngồi xuống ghế sofa. “Đừng lo, Yunho nhất định sẽ xử lý tốt, em ở đây lo lắng cũng có ích gì, hơn nữa hai đứa cũng là gạo nấu thành cơm cháy luôn rồi, còn lo người ta biết hay không làm chi. Tấm hình này chụp đẹp đó, nhìn góc độ xem, tuyệt quá chừng ~ haha”

“Chắc, làm sao có thể không lo chứ, em mới về nước đã xảy ra chuyện, có lẽ em không nên trở về.” Jaejoong vuốt ve bụng, vẻ mặt đau khổ.

“Nói bậy cái gì vậy hả, em không về chẳng lẽ để Yunho đính hôn cùng Bo Young sao. Trên đời này họa phúc khôn lường mà em, chị nghĩ vấn đề này lộ ra cũng không có gì không tốt, không tin em cứ chờ xem.” Sara vừa an ủi Jaejoong, vừa lướt web xem tin tức “Thái tử comeout”

“A! Đây là cái gì! Jaejoong, mau nhìn!” Sara hưng phấn chỉ vào trang báo mạng đang mở “Bình chọn các cặp đôi nam thần hoàn hảo nhất trong hoàng thất.” Vừa mới vote khoảng mười phút thôi, em và Yunho đã chiếm số lượng bầu chọn nhiều nhất rồi nè! Tỷ lệ ủng hộ là 70% nhé! Em xem, chị đã nói rồi mà! Chị cũng vote cho hai đứa 1 phiếu mới được! A, Yoochun và Changmin cũng được ghép thành một cặp này, hahaha, ôi chao, Il Woo điện hạ cũng ghép với Hyun Joong! Trong hoàng thất nhiều cặp xứng đôi quá nhỉ! Jaejoong à, lần sau em nhất định phải dẫn chị vào hoàng cung nha, còn nữa phải giới thiệu mấy cậu trai trẻ dễ thương cho chị nữa đó.” Sara cứ lải nhải suốt, Jaejoong liếc mắt nhìn bài báo Sara đang mở, thấy cậu và Yunho tạo thành YunJae CP đang dẫn đầu tỷ lệ bình chọn, chẳng những vậy bên dưới còn có hàng loạt comment ủng hộ họ, lẽ nào đúng như chị Sara nói họa phúc khôn lường.

54.

Phòng họp Hoàng gia lúc này đã được lấp đầy, từng tùm năm ba người chụm đầu nhỏ giọng bàn tán, đối với chuyện Yunho sẽ chịu sự phán quyết sau scandal đồng tính, mỗi người thể hiện một thái độ khác nhau, có người đau lòng, có người tỏ vẻ không liên quan đến mình, có người lại hả hê. Ai cũng không ngờ một đương kim Thái tử luôn nghiêm túc kiểm soát tốt bản thân, xuất sắc đến mức khiến người ta không tìm được khuyết điểm lại xảy ra một vụ bê bối tình dục lớn như vậy.

Jung Kyung Ho bực bội gõ tay lên bàn, vừa rồi những lời mà Yunho đã nói với hắn trước cửa phòng họp khiến hắn rất lo lắng. Hơn nữa ả Bo Young kia tại sao lại ngu xuẩn tới mức đi bệnh viện bị người của Yunho theo dõi mà không phát hiện ra. Kyung Ho liếc nhìn Yunho, khuôn mặt anh hiện tại bình tĩnh vô cùng, chỉ nhỏ giọng cùng Changmin và Yoochun trao đổi điều gì đó. Hoàng thượng và Hoàng hậu ngồi tại ghế chủ tọa cũng chẳng có gì lo lắng, lẽ nào họ đã có đối sách. Kyung Ho nghĩ vậy lòng không khỏi chùng xuống.

“Báo cáo, trên internet xuất hiện thông tin mới, hiện tại không ít thanh niên Hàn quốc ủng hộ cặp đôi Thái tử điện hạ cùng Kim Jaejoong, tỷ lệ ủng hộ cứ liên tục tăng dần. Trên trang Naver có mở một cuộc khảo sát các cặp đôi trong hoàng thất, cặp đôi của Thái tử điện hạ và Jaejoong chiếm tỷ lệ ủng hộ là 80%, dẫn đầu trong các cặp đôi.” Bầu không khí trong phòng hội nghị thật kỳ quái, người đại diện phát ngôn của cục báo chí không ngừng lau mồ hôi lạnh trên trán, nỗ lực suy nghĩ cách dùng từ sao cho không đắc tội hoàng thất cũng không đắc tội ban trị sự.

Tin tức vừa được thông báo xong, phòng họp lập tức bùng lên làn sóng nghị luận, tất cả mọi người đều mở Ipad lên coi tin tức trên trang Naver.

Yunho nghe vậy thì sửng sốt một chút, Changmin liền đưa Ipad đã mở sẵn trang báo cho Yunho xem, thấy số lượng bầu chọn và comment không ngừng ủng hộ mình và Jaejoong, Yunho không giấu được nụ cười.

“Ủng hộ YunJae, đây là trời sinh một cặp!”

“Đây là thần phối! Là tuyệt phối! Điện hạ nam thần của tôi rốt cuộc đã tìm được hạnh phúc của mình rồi! Ai dám phản đối cặp đôi này cầu cho kẻ đó uống nước bị ghen chết!”

“Kim Jaejoong chính là Kim chấp sự mới nhậm chức cách đây không lâu đúng không?! AAAA! Kim chấp sự comeout! Cặp đôi YunJae sao có thể xứng đến mức này cơ chứ! Vote một phiếu mà lệ rơi đầy mặt T^T.” Trăm ngàn lượt bình luận đều ủng hộ họ, có một vài bình luận phản đối lập tức bị nhấn chìm bởi làn sóng người ủng hộ.

Thời bây giờ, dân cư mạng đáng yêu đến vậy sao?

“Hoang đường! Hồ đồ! Lập tức gửi thông báo cho báo Naver gỡ bài báo bầu chọn nhằm nhĩ đó xuống đi! Đùa kiểu gì thế!” Một thành viên thuộc phe bảo thủ của ban trị sự lên tiếng, ông tức giận đến mức lộ gân xanh trên trán, ria mép cũng giật một cái.

“Ông Lee lớn tuổi rồi, đừng để kích động quá mức, có gì bình tĩnh ngồi xuống chúng ta cùng giải quyết. Naver vốn là một phần tiếng nói của người dân, hoàng thất và chính phủ cũng không thể dễ dàng chi phối hay can thiệp những tin tức không liên quan đến vấn đề chính trị, chẳng lẽ ngài Lee không biết sao?” Từ lúc bắt đầu họp đến giờ Hoàng thượng đều im lặng chưa thể hiện lập trường của mình, lúc này mới không nhanh không chậm nói, một câu chứng minh rõ ràng quan điểm, phòng họp lại dấy lên tiếng thảo luận rôm rả.

“Hoàng thượng, scandal lần này của Thái tử không phải là chuyện nhỏ đâu, lẽ nào Hoàng thượng chấp nhận Thái tử sẽ cưới một người nam sao?” Ông Lee đã ngồi xuống, dùng lời lẽ hùng hồn lên án.

“Hình ảnh trong bài báo đang kiểm tra là thật hay giả, ngài Lee kết luận như vậy liệu có vội vã quá chăng. Tin tức được đưa ra mà Chính phủ lại không thể kiểm soát được, ảnh chụp riêng tư của thành viên hoàng gia vậy mà có thể đăng tràn ngập trên internet. Hơn nữa, đã qua một thời gian dài như vậy vẫn chưa thể xác định được nguồn gốc tung ra và tính xác thực của các bức ảnh, xem ra việc tin tức của hoàng gia cần phải sự kiểm duyệt gắt gao của Chính phủ hơn nữa mới đúng.” Hoàng thượng chưa lên tiếng, Hoàng hậu đã lạnh lùng nói. Từ lúc được gả vào hoàng thất, Hoàng hậu chưa từng nhúng tay vào chính trị, bà chỉ sống vai cùng Hoàng thượng quản lý tốt những chuyện quốc gia đại sự mà không ai biết chuyên ngành của Hoàng hậu chính là nghiên cứu thu thập tình báo, tin tức của hoàng gia trước khi thuộc quyền quản lý của Chính phủ vẫn do Hoàng hậu một tay quán xuyến.

Hoàng hậu vừa mới nói, ông Lee lập tức im bật, tái mặt không trả lời được một tiếng, mấy kẻ cöm cạnh của Chính phủ tâm mang ý xấu không khỏi đỏ mồ hôi lạnh, lúc trước để giành được quyền kiểm soát thông tin đã mất không ít công sức, vốn tính dựa vào scandal của Thái tử để uy hiếp hoàng gia, lần áp một chút quyền lực và quyền lợi của hoàng thất, nào ngờ Hoàng thượng và Hoàng hậu không chút nao núng, chẳng lẽ họ đã có cách giải quyết?!

“Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương xin bớt giận, hội đồng Chính phủ cũng không phải đến đây để chấp vắn tư chất đạo đức của Thái tử, chỉ là chuyện này vốn không phải chuyện đùa, Chính phủ vì muốn giữ gìn danh tiếng cho hoàng gia, tuyệt không có ý bất kính với hoàng thất.” Ngồi bên cạnh ông Lee, ông Kang vội đứng lên giải thích. Ông Lee tuy rằng gian xảo nhưng lại hay nóng tính, còn ông Kang được xem là khá trầm tĩnh vững vàng nhưng giáo hoạt không kém, cũng lăm le dòm ngó quyền lực hoàng gia, thấy ông Kang lên tiếng bênh vực ông Lee, các thành viên còn lại của hội đồng Chính phủ cũng lục tục phát biểu. Ở đây có người nào không biết dã tâm của hội đồng chính phủ đối với hoàng gia, nhưng hoàng thất cũng đâu phải kẻ ngốc, bằng không mấy trăm năm qua sao có thể kiên trì giữ lại chế độ quân chủ chuyên chế.

“Các vị ái khanh, các vị trong hội đồng Chính phủ xin bớt nóng. Yunho tuy là Thái tử của trăm nhưng nếu phạm sai lầm trăm tuyệt đối sẽ không thiên vị, có điều có vài lời trăm phải nói trước, Yunho từ nhỏ đến lớn đều trưởng thành dưới mắt mọi người, thái độ làm người cũng như làm việc của Thái tử ta tin mọi người cũng rõ ràng không kém gì ta, trăm tuy là hoàng đế nhưng đồng thời cũng là một người cha, chuyện tình cảm của Yunho, trăm sẽ không can thiệp. Tuy rằng nó là Thái tử nhưng cũng có quyền tìm hạnh phúc cho mình chứ, bất kể người kia là ai, nếu vì một số lý do khiến cho ngài Lee và các vị ái khanh đây không hài lòng, muốn khai trừ tư cách kế vị của nó, trăm cũng không có gì để nói. Vốn dĩ ngôi vị hoàng đế này cũng không phải riêng cho một mình nó, còn cả Il Woo và Kyung Ho, ngôi vị này chỉ truyền cho người thực sự có năng lực, chắc mọi người đã hiểu, trăm tuyệt đối không có ý thiên vị. Các vị cũng biết, từ xưa đến nay chuyện tranh quyền đoạt vị nhiều vô số kể, từ lúc Chính phủ được thành lập, chia sẻ cùng trăm không ít gánh nặng, trăm rất vui mừng nhưng từ khi hội đồng Chính phủ dần phát triển, trăm lại phát hiện không ít sâu mọt trong đó, nếu có vị hoàng tử nào muốn cấu kết cùng loại sâu mọt nước đục khuấy những thủ đoạn đê hèn bôi xấu thanh danh hoàng thất nhằm mục đích tranh ngôi vị để vương, trăm tuyệt đối sẽ không tha thứ.” Ánh mắt của Hoàng thượng thoáng lướt qua Kyung Ho khiến thân thể hắn không khỏi gồng cứng, mà các thành viên trong hội đồng Chính phủ cũng nháo nhào hết cả lên.

“Trăm biết chuyện lần này có liên quan đến việc Yunho ủng hộ việc thông qua “luật hôn nhân đồng tính”,

cho nên các vị nghi ngờ giới tính của Yunho cũng là có căn cứ nhưng trăm muốn nói, từ thời xa xưa đã có chuyện tình đồng giới đừng nói chỉ thời điểm hiện tại, đã có rất nhiều nước Âu Mỹ đã thông qua bộ luật kia, vậy tại sao Đại Hàn dân quốc chúng ta lại không thể. Yunho là Thái tử, từ lâu đã không có nhiều sự riêng tư, người lớn lên trong hoàng gia ai ai cũng rèn cho mình thái độ tự giác cao, các vị ái khanh và các vị trong hội đồng Chính Phủ yêu cầu khắt khe với Yunho cũng là vì lo nghĩ cho hoàng gia, nhưng hiện tại vẫn chưa có kết luận gì, với tư cách là một người cha, trăm hoàn toàn tin tưởng vào phán đoán của con trai mình, điểm ấy mong các vị thông cảm. Nếu tin tức vẫn còn trong vòng điều tra, không ngại có thể để trăm và Hoàng hậu đây giúp được chút gì chẳng.” Hoàng thượng từ đầu tới cuối mặt vẫn không đổi sắc, lúc nói chuyện cũng không nhanh không chậm, giọng nói cũng không cau gắt, ấy vậy mà lại khiến cho các đại thần và thành viên hội đồng Chính phủ không dám thở mạnh một tiếng.

28. Chương 28

55

“Phụ hoàng và mẫu hậu muốn làm gì vậy?” Yunho nhíu mày, từ lúc ảnh nóng bị lộ ra đến nay anh vẫn chưa có thời gian bàn bạc với cha mẹ, cho nên lời nói của Hoàng thượng lúc này khiến Yunho có chút lo lắng. Mặc dù biết cha mẹ vẫn luôn đứng về phía mình nhưng anh không muốn vì anh mà họ bị ảnh hưởng, đặc biệt sẽ khiến nhiều thành viên trong hội đồng chính phủ nổi giận, những chuyện này nào có đơn giản, những lão già kia muốn chiếm quyền đâu phải chuyện ngày một ngày hai.

“Không biết, tối qua mẹ nuôi có gọi điện cho em hỏi những tin tức mà em đã tra được trong thời gian gần đây nên em đem hết những chuyện em biết kể cho mẹ nuôi nghe.” Cả Changmin cũng nhíu mày.

“Tối qua Hoàng thượng gọi cho tớ bảo tớ gửi cho người những bằng chứng sổ sách của Kyung Ho.” Yoochun không giấu được vẻ lo lắng.

“Thôi đừng lo, anh tin hoàng thượng và hoàng hậu làm gì cũng đều suy tính rất kỹ.” Il Woo nói với vẻ mặt bình tĩnh, nhìn đồng hồ, phụ vương và hoàng thúc cũng sắp đến rồi “Phụ vương và hoàng thúc sắp đến rồi, chuyện hoàng gia và chính phủ mâu thuẫn với nhau cũng không phải ngày một ngày hai, lần này nên giải quyết triệt để một lần cho xong, chuyện của em chẳng qua là mỗi lửa khơi nguồn mà thôi.”

Yunho gật đầu nhưng vẫn không tránh khỏi lo lắng, tuy rằng mối bất hòa giữa hoàng gia và chính phủ đã âm ỉ từ lâu, nhưng làm cho rạch ròi đôi bên thì cũng không phải là thời cơ tốt, ngẩng đầu nhìn Hoàng thượng và Hoàng hậu thấy hai người đang cùng Hyun Joong trao đổi vấn đề gì đó.

Về phần Kyung Ho lúc này, hắn đã run sợ đến mức mồ hôi lạnh thấm đẫm bàn tay, hắn ngàn vạn lần không thể ngờ Hoàng thượng lại thẳng thắn nói ra những lời này, lẽ nào không còn muốn giữ gìn bộ mặt của hoàng thất sao, không sợ hãi sự cáo buộc của phe Chính phủ? Lát nữa phụ vương của mình sẽ xuất hiện, ông ấy nhất định sẽ đứng về phía Hoàng thượng, còn có tin nhắn do ả Bo Young gửi tới, ả đàn bà ngu ngốc kia đúng là được việc thì ít bại sự có thừa! Thế cục càng lúc càng xoay chiều hướng bất lợi về phía hắn, nhìn thái độ của hai lão hồ ly trong hội đồng Chính phủ đối với Hoàng thượng đã có chút e dè, đang chụm lại bàn bạc, chẳng biết lại nghĩ ra mưu mô gì nữa đây.

“Hai vương gia Jung Il Wook và Jung Kyung Young đến.” Ngoài cửa truyền đến tiếng thông báo của thị nữ. Hai vị vương gia này quanh năm không có ở trong cung. Jung Il Wook là vương gia đảm nhận công việc ngoại giao, quanh năm chỉ ở nước ngoài, còn Jung Kyung Young vương gia lúc còn trẻ nắm giữ quân quyền, lại là người nhân hậu hay giúp người, trong một lần bị người hãm hại liệt mất hai chân, từ đó ngài lui về ở ẩn dưỡng thương trong biệt cung. Tình cảm giữa Hoàng thượng và hai vị Vương gia rất tốt, nếu không có chuyện trọng đại nhất định sẽ không triệu hồi hai người đến, đặc biệt là Jung Kyung Young vương gia, Hoàng thượng đã hạ lệnh không cho bất kỳ người nào quấy rầy cuộc sống ẩn cư của ngài ấy, lần này nếu chỉ đơn giản là tin đồn của Thái tử thì Hoàng thượng sẽ không triệu hồi hai người, động thái này càng khiến mọi người thêm tin tưởng vào suy nghĩ ngờ vực của bản thân.

Jung Kyung Young ngồi xe lăn, Jung Il Wook đẩy ông, các chấp sự đều đi phía sau hai người, Jung Kyung Young vừa vào phòng họp đã trừng mắt nhìn Kyung Ho, trong mắt là sự phẫn nộ cùng đau xót, nếu không có sự nhắc nhở của Jung Il Wook, chỉ sợ ông đã muốn lao đến đánh chết thằng con bất hiếu này rồi. Kyung Ho sợ hãi nuốt nước miếng, lẽ nào phụ vương đã biết? Những thủ đoạn này từ nhỏ phụ vương đều đã lãnh giáo qua, Kyung Ho bởi vì trong lòng mang ý đồ nên càng lúc càng chột dạ.

“Hoàng huynh, thần đệ có lỗi.” Vừa được đẩy vào chỗ ngồi của mình, Jung Kyung Young lập tức phát biểu một câu khiến cả hội trường bất ngờ. Jung Il Wook muốn mở miệng nói gì đó nhưng bị Hoàng đế gờ tay ngăn lại.

“Hoàng đệ đường xa đến đây đã vất vả rồi, trước khoan hãy nói, nghỉ ngơi một chút đi. Trẫm và hoàng hậu muốn mời mọi người xem trước những điều vừa mới tra được. Những tài liệu này là trách nhiệm làm cha làm mẹ của trẫm và Hoàng hậu đối với Yunho mà tiến hành tra cứu, có điều không ngờ trong quá trình điều tra vô tình phát hiện vài chuyện thú vị, hy vọng mọi người đừng quá bàng hoàng, đồng thời cũng mong những vị thành viên trong hội đồng chính phủ cho trẫm một lời giải thích.

Kim Hyun Joong lập tức chiếu những tập tài liệu kia lên màn hình lớn, tất cả mọi người trong hội trường như ngừng thở.

Trên màn ảnh lớn đang hiển thị rõ ràng “ảnh giường chiếu” của Thái tử điện hạ và Kim Jaejoong, nhưng bên trái màn hình còn hiện ra một dãy dữ liệu “Đây là ảnh chụp đã qua chỉnh sửa, đã được sự xác nhận của giới chuyên môn, nhờ kỹ xảo mới ra được tấm hình này. Hơn nữa IP truyền tải tấm hình lên mạng đã tra ra được, bắt nguồn từ địa chỉ IP được đăng ký tại khu nhà ở của Park Bo Young tiểu thư. Những hình ảnh này cũng là chúng tôi truy được từ máy tính của cô ấy.” Một thư ký giúp phóng to các chi tiết phân tích ảnh giả cho mọi người thấy còn Hyun Joong đứng bên cạnh thuyết minh.

Nghe tên con gái mình bị nêu ra, ông Park từ nãy đến giờ vẫn im lặng lộ rõ vẻ lo sợ bất an, sắc mặt trắng bệch “Hoàng thượng, chuyện này nhất định là hiểu lầm. Hoàng thượng, Bo Young tuy rằng tính tình có chút trẻ con nhưng tuyệt đối sẽ không dám làm những chuyện đại nghịch bất đạo như vậy đâu. Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương, xin hãy suy xét.” Ngài Park bình thường làm việc khiêm tốn, nhưng lại sớm cùng ông Lee và ông Kang cấu kết với nhau, mặc dù không có dã tâm với vương quyền như hai người bọn họ nhưng mấy chục năm làm thành viên hội đồng chính phủ, những chuyện tham nhũng, vợ vét của dân thật sự nhiều không kể hết.

“Ngài Park, Hoàng thượng xưa nay nổi danh anh minh sáng suốt, chưa từng xử oan bất kỳ thân dân nào, lời này của ngài lẽ nào là đang chất vấn Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương sao?” Nghị viên Shim thần nhiên nói, các thành viên trong hội đồng chính phủ những năm gần đây khá bất hòa, còn các đại thần dưới sự dẫn dắt của Hoàng đế vẫn đồng thuận như xưa. Tại phòng họp, các nghị viên của hoàng thất và các thành viên của hội đồng chính phủ ngồi đối mặt với nhau, so sánh sự đối lập của hai phe thì phía chính phủ đã bắt đầu có biểu hiện của sự nóng vội, còn bên phía hoàng gia ngoại trừ vẫy cánh của Kyung Ho đang lo sợ phập phồng ra thì những người còn lại đều rất bình tĩnh.

Một câu phát biểu của nghị viên Shim đã chính thức phát pháo cho “chiến tranh” giữa hai phe chính phủ và hoàng gia, làn sóng nghị luận vừa định dấy lên thì tiếng nói của Hyun Joong cùng những hình ảnh mới xuất hiện trên màn ảnh đã khiến mọi người chìm vào im lặng.

“Đây là bảng thống kê thu nhập của các nghị viên hoàng gia cùng các thành viên hội đồng chính phủ, qua điều tra sơ bộ đã phát hiện trường hợp trốn thuế và nhận hối lộ nhưng mức độ cụ thể thế nào còn chờ Cục thuế quốc gia tiến hành điều tra sâu. Hiện những tư liệu chúng tôi tra được có ngài Kang, ngài Lee, ngài Park, nghị viên Kim...” Thanh âm của Hyun Joong tựa như những chày búa nện thẳng vào đầu Kyung Ho, trước mắt như nhòe đi. Những tư liệu trên màn ảnh lớn đã hiển thị quá rõ ràng, không khí trong phòng họp mỗi lúc một hỗn loạn, các thành viên trong hội đồng chính phủ và các nghị viên vừa nghe xướng tên mình, có người nhin không được ngắt xiú tại chỗ....

Hai tay Yunho đan vào nhau, nhúu mày nhìn về phía Hoàng thượng và Hoàng hậu đang ngồi tại ghế chủ tọa, lần đầu tiên Yunho cảm nhận được rõ ràng nhất gánh nặng và phụ hoàng và mẫu hậu đang mang, lại càng hiểu rõ hơn tình yêu thương con bao la của hai người. Lại nghĩ tới Jaejoong và bé Jaejae, giờ thì Yunho đã hiểu sức mạnh tinh thần khiến con người trở nên mạnh mẽ biết chừng nào.

Trên màn ảnh lớn, những tư liệu tìm được đều đã trình bày xong, tất cả mọi người trong phòng họp đều trở nên hoảng hốt, những kẻ bị xướng tên đều rơi vào trạng thái tai họa ập lên đầu rồi, Jung Kyung Ho siết chặt hai tay đến mức nổi gân xanh, hai mắt đỏ quạch. Vừa nãy những vết tích trong tư liệu chứng tỏ hẳn đứng sau vụ này không có thể hiện ra những những kẻ là nghị viên và thành viên hội đồng chính phủ lên lút cấu kết với hẳn đều bị vạch trần, chỉ cần một trong số họ khai ra hẳn, vậy kết cục xem như đã định, tới lúc này hẳn còn lo nghĩ được gì hơn...

Jung Kyung Young hận không thể dùng ánh mắt mình để đánh đũa con bất hiếu nhưng dù phạm lỗi tày trời hơn nữa thì vẫn là con trai ông. Hôm qua, lúc hoàng huynh gọi điện thoại qua đã tỏ ý phải tận lực kiềm chế hiềm khích trước đây, chỉ cần Kyung Ho cải tà quy chính, dù sao cũng là xuất thân từ dòng dõi hoàng gia, hơn nữa đứa nhỏ này cũng trưởng thành trong mắt Hoàng thượng. Có điều ông thân là quân nhân, sao có thể vì tình riêng mà bao che con cái được?!

“Kyung Ho đâu sao vẫn là trẻ người non dạ, tất cả hãy để hoàng huynh định đoạt, anh đừng gấp.” Jung Il Wook nhìn ra ý định của Kyung Young, lập tức ngăn ông lại.

“Phụ hoàng, mẫu hậu, nhi thần thỉnh tấu.” Lúc mọi người còn đang bàn tán ầm ĩ, Yunho đứng lên làm mọi ánh mắt đều dồn vào anh, sợ anh lại công bố ra điều gì “kinh thiên động địa”, Kyung Ho cũng thất thần nhìn anh, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi lạnh.

“Chuẩn tấu.”

“Phụ Hoàng, mẫu hậu...nhi thần bất hiếu đã khiến phụ hoàng và mẫu hậu phải bận tâm. Tuy rằng ảnh chụp là giả nhưng nhi thần và Jaejoong là thật lòng yêu nhau, rất mong phụ hoàng và mẫu hậu thành toàn.” Yunho vừa nói xong, cả hội trường lại một lần nữa bùng nổ, rốt cuộc một nhà hoàng gia này muốn làm cái gì đây?!

“Yunho, làm cái gì vậy?!”

“Yunho hyung, anh nói gì vậy?” Cả Changmin và Yoochun đều hốt hoảng nhỏ giọng lên tiếng.

“.....” Đối với ý kiến thẳng thắn mà thành thật của Yunho, Hoàng thượng và Hoàng hậu tạm thời chưa kết luận.

“Việc này để sau hãy nói đi, hoàng thất và hội đồng chính phủ sẽ tạm thời thu hồi quyền cũng tư cách kế thừa vương vị của con. Bộ Tư pháp và Cục thuế quốc gia trong thời gian chờ có tư liệu khác hãy đem những tư liệu mà thẩm có điều tra lại một lần nữa. Hạn trong vòng một tháng phải điều tra rõ chuyện này, đồng thời những thành viên có tham gia trong phi vụ đó tạm thời cách chức, sau khi tra rõ sẽ tuyên án cụ thể đối với từng hành vi phạm pháp.” Hoàng thượng dừng một chút lại nhượng mắt nói “Hội đồng chính phủ được thành lập là để phụ tá cho hoàng gia, giúp hoàng gia tiếp cận gần hơn với đời sống nhân dân nhưng sau khi thấy những chuyện này, lòng trầm càng thêm trĩu nặng. Thẩm tại vị gần hai mươi năm, trong đó có không ít các thành viên hội đồng chính phủ và nghị viên đều là theo thẩm từ nhỏ đến lớn, đối với những cống hiến của các vị thẩm đều ghi khắc trong tim nhưng thiên tử phạm pháp trị tội như thường dân. Điều mà thẩm phải đối mặt chính là toàn thể đại hàn dân quốc, chứ không riêng gì các vị ngồi đây. Hôm nay trước mặt mọi người thẩm công khai chuyện này mục đích chỉ có một, hoàng quyền đối với hoàng gia đương nhiên rất quan trọng thế nhưng một nước mà không có quốc pháp thì làm sao cai trị, vậy không tất phải tồn tại nữa, hội đồng Chính phủ cũng vậy, đó là lý do vì sao Thái thượng hoàng lập ra hội đồng này. Các nghị viên và thành viên hội đồng Chính phủ đối với sự an bài của thẩm có dị nghị không?”

“Tạ ơn phụ hoàng, nhi thần không có dị nghị.”

“Chúng thần không có dị nghị.” Mọi người trong phòng họp đồng thanh nói. Hoàng thượng xưa nay nổi tiếng là người ôn hòa nhưng khí khái để vương vẫn luôn mạnh mẽ.

Trong điện Trung Hậu, khó có dịp gia đình hoàng thất tụ họp đông đủ như vậy, Hoàng thượng và Hoàng hậu ngồi ở ghế chủ tọa, Jung Kyung Young, Jung Il Wook, Jung Il Woo, Jung Yunho đều lần lượt ngồi ở vị trí của mình, chỉ duy Kyung Ho đang quỳ gối giữa sảnh, Dong Wook, các cận thần theo phe hẳn và các

chấp sự của hần đều bị đội điều tra áp giải đi, hiện tại chỉ còn tư cách thừa kế ngôi vị, đối với danh dự hoàng gia hay vì tình thân máu mủ, việc này cần đóng cửa suy xét lại.

“Đồ bất hiếu, sao ta có thể nuôi ra một đứa tệt hại như con chứ! Con còn mặt mũi đối mặt với mẫu phi đã qua đời sao!” Jung Kyung Young tức giận ném ly trà lên người Kyung Ho.

“Nhị hoàng huynh, thân thể anh không khỏe, đừng kích động như vậy, Kyung Ho biết sai rồi.” Jung Il Wook vội vàng đỡ lấy chiếc xe lăn của Kyung Young, giữ ông trấn định.

“Kyung Young, hôm qua lúc điện thoại không phải đã nói rõ sao, đừng quá kích động, Kyung Ho đúng là có lỗi nhưng trong chuyện này Yunho cũng có lỗi, lỗi là biết mà vẫn để cho Kyung Ho trượt dài trong sai lầm. Đều là những đứa nhỏ do trầm nuôi lớn, trầm tin bản chất Kyung Ho vốn dĩ không phải người xấu.” Hoàng thượng khuyen nhủ.

“Yunho, hoàng thúc có lỗi với con, ta không thể ngờ thằng nhóc này vì ham mê ngôi vị đến mức mù quáng làm ra những chuyện tồi tệ như vậy.” Kyung Young nhìn Yunho, vẻ mặt đầy áy náy.

“Hoàng thúc, người bảo trọng thân thể, đừng kích động.” Thật lòng đối với chuyện Kyung Ho tác quái nói không dễ bụng là giả nhưng dù sao đây cũng là người anh em đã từng cùng mình lớn lên, lòng Yunho cũng thấy không thoải mái chút nào.

“Phụ vương, nhi thần biết sai rồi. Hoàng thượng, cầu xin người,.....hãy cho con một cơ hội để sửa sai.” Kung Kyung Ho quỳ trên đất, nước mắt đầy mặt, nếu là thời xưa, lỗi lầm của hần chắc chắn là tội tử nhưng tại hiện đại vẫn còn có thể giữ được tính mạng.

“Hoàng thượng, thần đệ thỉnh cầu ngài, tước quyền thừa kế của Kyung Ho đi, giao cho bộ Tư pháp xử lý. Thần đệ cũng nguyện ý cách chức Vương gia, đã trở thành vết nhơ của hoàng tộc, xin hoàng thượng hãy xử lý theo quốc pháp.”

....

“Jaejoong hyung, Yunho hyung cũng không muốn cha nuôi mẹ nuôi chịu áp lực quá lớn, dù sao nếu Yunho hyung không đứng mũi chịu sào, hội đồng Chính phủ sẽ nói hoàng gia bao che khuyết điểm, hơn nữa hiện tại chuyện quan trọng nhất là chuyện của Kyung Ho. Tuy nhiên anh đừng quá lo lắng, Hoàng thượng và Hoàng hậu hẳn là có biện pháp xử lý lên mới công khai chuyện này, xem ra hai người quyết tâm trừng trị thẳng tay đám sâu mọt tồn tại bấy lâu nay.” Sau khi nói rõ diễn biến hôm nay thấy Jaejoong luôn nhíu mày, Changmin vội an ủi.

“Anh biết, chỉ không ngờ Yunho lại nói thẳng như vậy, anh lo lắng, lỡ như...” Vuốt ve cái bụng to, an ủi hai đứa nhỏ đang kích động, Jaejoong có trấn định bản thân.

“Jaejoong hyung, em thấy biết đâu như vậy lại có chuyển biến tốt, hiện tại trên internet số lượng người ủng hộ hai người đã vượt mức 80%, trên mạng cũng bắt đầu mở khảo sát về việc thông qua luật “hôn nhân đồng tính, dựa theo xu thế hiện nay, thông qua là điều rất khả thi. Hơn nữa hiện tại Yunho hyung chỉ bị cất quyền thừa kế tạm thời thôi, nếu các nghị viên và thành viên hội đồng tham ô bị nghiêm phạt thì lệnh phạt với Yunho hyung sẽ được hủy bỏ, với lại nếu thật bị tước quyền thừa kế thì với năng lực của Yunho hyung, tương lai nếu không thể kế vị cũng là phụ tá cho Il Woo hyung, điều này có gì không tốt.

“Ừ...” Tuy rằng Jaejoong luôn rõ ràng chuyện đó nhưng lòng vẫn không thể ngừng lo lắng.

“À....còn nữa....Jaejoong hyung....tạm thời trong thời gian này có thể Yunho hyung sẽ không thể đến gặp hyung...vì có một số thành viên trong hội đồng và nghị viên vì tị hiềm nên đã đề xuất như vậy...”

“Ừ, anh biết...” Jaejoong ngã người về phía gối dựa, bởi vì tâm tình cậu lo lắng không thôi nên hai cục cưng cũng đập mạnh hơn.

29. Chương 29

57

Jaejoong phiền lòng, thao thức trở mình, đã một tuần rồi cậu không được gặp Yunho, mỗi ngày chỉ có thể gọi điện thoại hỏi thăm tin tức nhưng vì đang mang thai nên cậu phải hạn chế dùng các thiết bị có phóng xạ, không thể lúc nào cũng kè kè điện thoại trong tay. Tâm phiền ý loạn đến mức lo lắng bất an, mất ngủ, cả người khó chịu vô cùng. Jaejoong cố gượng ngồi dậy, vuốt ve bụng, hy vọng có thể khiến hai bảo bối trong bụng dễ chịu một chút.

Cảm nhận được cục cưng nhẹ nhàng đập một cái, Jaejoong cười cười, cảm giác huyết mạch tương thông thật sự rất thần kỳ, đây chính là liều thuốc an thần cực tốt với cậu. Nhớ đến lần trước Yunho vội vã đến gặp cậu trong đêm, chuyện mới đây thôi mà thấy như đã lâu lắm. Trong tuần này, mỗi ngày giới truyền thông đều cập nhật tin tức về ban trị sự và hoàng thất. Lượng thông tin ào ạt tràn ngập trên khắp mặt báo cũng như tivi, ngoài chuyện công khai danh sách các nghị viên và thành viên hội đồng Chính phủ có liên quan đến tội danh tham ô, hối lộ thì còn một lượng lớn tin về Yunho cũng như mối quan hệ tình cảm của hai người, vì tin tức nhận được sự quan tâm của dân chúng nên paparazi có mặt ở khắp nơi, hiện tại ngay cả hình của bé Jaejae cũng bị lộ ra ngoài. May mà lúc cậu về nước đã cẩn thận không để lộ tin tức mình đang ở nơi nào, nên ngoại trừ hình chụp ra thì chẳng có thông tin nào bị tìm ra. Bởi vì bé Jaejae có ngoại hình giống cậu và Yunho dẫn đến nhiều tin đồn thất thiệt nhưng nhìn chung dư luận của người dân đối với hai người và bé Jaejae đều để lại ấn tượng tốt, thậm chí có người còn lập trang web ủng hộ cặp đôi YunJae, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi trong website đã cập nhật khá nhiều ảnh vẽ một nhà ba người, hàng loạt fan fic, vì nhiều nguyên nhân từ khóa về Yunjae trở thành từ khóa có tỷ lệ tìm kiếm cao nhất tại trang Naver. Từ chuyện Hoàng thượng kiên quyết điều tra các thành phần tham gia đường dây tham ô, hối lộ cho đến chuyện Thái tử thăng thần công khai yêu người đồng giới lại khiến cho người dân có thiện cảm hơn với hoàng gia, mọi chuyện đang dần chuyển biến theo chiều hướng tốt đẹp. Tuy nhiên, Jaejoong vẫn không cách nào an tâm được, cậu cứ đứng ngồi không yên, ăn uống không ngon, mỗi bữa chẳng ăn được bao nhiêu, giờ lại cảm thấy đói. Nhìn đồng hồ thấy hiện tại đã là 2h sáng, cũng không tiện nhờ Sara làm thức ăn, lo lắng cục cưng bị đói, Jaejoong chần chờ một lúc vẫn đứng lên định đi xuống nhà bếp tìm chút gì lấp bụng.

Jaejoong mở cửa phòng thì phát hiện đèn hành lang dẫn đến phòng khách sáng lên, thời gian này ai còn đến đây, cậu thắc mắc ôm bụng đi đến cửa, nhìn xem Jung Hoon mở cửa cho ai.

“Yunho....sao anh lại đến đây....không phải...” Đỡ tay vịn thang lầu, Jaejoong cảm thấy bất ngờ vì sự xuất hiện của Yunho, không phải anh ấy đang bị cấm vận sao.

“Jaejoong! Khuya rồi sao em không ngủ?” Nhìn thấy Jaejoong đang đứng trên cầu thang, Yunho vội vàng chạy đến đỡ, “Một tuần rồi không gặp em, anh lo lắng quá nên canh lúc trời vừa hừng sáng liền lén chạy lại thăm em.”

“Không sao, em chỉ hơi đói định kiếm chút gì ăn thôi.” Jaejoong được Yunho dìu xuống cầu thang.

“Coi em kìa, ai bảo lúc ăn cơm ăn ít quá, đã nói em ăn nhiều chút mà em không chịu, giờ biết đói rồi sao?! Để anh gọi Sara chuẩn bị thức ăn cho em.” Jung Hoon lo lắng trách.

“A, không cần đâu, em tự kiếm chút gì ăn là ổn rồi. Khuya quá rồi, anh để chị Sara nghỉ ngơi đi.” Jaejoong cảm thấy ái ngại.

“Jung Hoon hyung, anh cũng nghỉ ngơi đi, thức khuya quá sẽ không tốt cho sức khỏe đâu. Để em nấu cho Jaejoong được mà.” Yunho cũng vội nói.

“...Được rồi, anh đi nghỉ trước đây, mai còn có cuộc họp, hai đứa cũng đừng thức khuya.” Thấy hai người đã lâu không gặp, Jung Hoon cũng không muốn ở lại làm bóng đèn, vẫy tay sau đó đi thẳng lên phòng.

Yunho nắm tay Jaejoong, nhìn cậu chăm chăm không chớp mắt khiến Jaejoong hơi xấu hổ, định rút tay ra nhưng lại bị Yunho giữ chặt.

“Nhìn đủ chưa, con đói rồi nè.”

“A, anh lập tức nấu cho em ăn nhé, em muốn ăn món gì?” Yunho đối với hành động của mình cũng có chút xấu hổ.

“Ôi, Thái tử điện hạ biết nấu cơm sao? Chưa từng thấy anh xuống bếp đó.” Jaejoong trêu chọc nói.

“Haha, anh không biết, em đứng bên cạnh chỉ anh đi. Nhất định sẽ nấu được một món ngon lành cho em và cục cưng mà.”

“Vậy phải làm phiền điện hạ rồi.”

“Có thể, có thể bỏ trứng vào được chưa?!” Yunho tay chân luống cuống vừa đánh trứng vừa xoay chảo cho dầu trắng đều mặt chảo. Lần đầu xuống bếp thật hồi hộp, Jaejoong thì đứng cách một thước chỉ huy.

“Ai da!” Người vừa cho rằng nấu cơm thật dễ vậy mà chỉ mỗi động tác cho trứng vào chảo chiên chín cũng để dầu nóng văng trúng tay.

“Không sao chứ?” Jaejoong vội chạy lại nắm tay Yunho lên kiểm tra.

“Không sao, không sao, Jaejoong à em né xa một chút, đừng để bị ám mùi dầu mỡ.” Yunho lắc tay, vội trở trứng may mà vừa kịp không thì trứng khét mất rồi. Nhìn Yunho bộ dáng bối rối vội vàng Jaejoong đột nhiên phá lên cười, quả nhiên lần đầu xuống bếp của bất kỳ ai cũng đều không dễ dàng.

“Hô ~ không ngờ nấu mì mà cũng phức tạp như vậy, em lợi hại quá.” Công đoạn cuối cùng bắt nước chờ sôi, Yunho lau mồ hôi, thở phào nhẹ nhõm.

“Là anh được cưng chiều thành hư thôi, nấu mì mà cũng không biết, còn nói hoàn hảo mọi mặt. Sau này nếu không có người nấu cơm cho anh, xem anh xoay sở thế nào!” Jaejoong đối với loạt hành động “vào bếp” của Yunho vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ.

“Không phải đã có em sao, Jaejoong anh sẽ mang em về nhà sớm thôi.” Yunho nghiêm túc nhìn Jaejoong.

“Được rồi, nước sôi rồi kìa, mau thả mì vào đi.” Mỗi lần không thể bình tĩnh trước vẻ mặt nghiêm túc của Yunho, Jaejoong liền chuyển sang chuyện khác “Ừm, khuấy nhẹ một chút, cẩn thận đừng để mì nát đó, 3 phút là cho gia vị vào được rồi.”

“Thành công! Ái phi mau ngồi vào bàn nào, món mì tình yêu lập tức sẽ được dọn lên.” Yunho tay chân sạn chào một cái nhìn thật khôi hài.

“Không được, em phải chờ anh bỏ gia vị vào nữa, nếu không coi chừng không ăn được đến lúc đó con lại trách em.” Jaejoong vuốt ve bụng, hai cục cưng đã hơn sáu tháng lúc này hiểu động làm, bình thường cứ phải xoa xoa suốt mới chịu.

“Được rồi, không tin anh gì hết, đau lòng quá mà...” Yunho giả bộ thương tâm, Jaejoong chỉ cười không nhìn anh.

“Ngưng! Được rồi được rồi, đừng bỏ quá nhiều muối.” Thấy Yunho sụt chút nữa cho cả muỗng muối vào nồi, Jaejoong vội ngăn lại “Lúc nêm gia vị đừng vội cho cả muỗng vào nếu không sẽ dễ bị đậm vị lắm.”

Lại một loạt động tác vụng về, thật khó khăn tồ mĩ tình yêu thoát nhìn màu sắc có vẻ an toàn của Thái tử điện hạ mới được ra lò.

58.

“Sao rồi? Có ngon không?” Yunho vừa khấn trương vừa mong chờ nhìn Jaejoong, đối với việc lần đầu tiên xuống bếp nấu mì cho vợ yêu ăn, anh hẳn là rất hồi hộp.

“Cũng không tệ lắm.” Jaejoong nếm nếm, tuy rằng không thể so sánh với mình thế nhưng đối với người lần đầu xuống bếp mà làm được như vậy đã khá lắm rồi.

“Tốt quá! Jaejoong à, em ăn nhiều một chút, tuyệt đối không được để mình đói nha.” Yunho vui vẻ tiến lên ôm lấy Jaejoong, nhẹ nhàng cọ mặt mình vào bụng cậu.

“Anh làm vậy sao em ăn.” Jaejoong đối với việc biến hình thành con gấu to của Yunho thật bất đắc dĩ.

“Vậy sao, giờ được chưa?” Yunho nhích người qua, tận lực không cản trở động tác của Jaejoong “Anh nói chuyện với các con một chút. Bảo bối của baba ơi, mau ăn mì ba nấu cho thật ngon nhé, ăn xong thì đi ngủ, đừng quậy Jaejoong baba nghe chưa, baba rất nhanh sẽ đón tụi con về nhà.” Trái với hình tượng lạnh lùng bên ngoài, Yunho ở nhà đúng chuẩn người chồng, người cha dịu dàng.

“Jaejae mấy hôm nay có ngoan không?”

“Có, Jaejae thật hiểu chuyện, hiện tại đã tự ngủ riêng một phòng cũng không khóc không nháo.” Nói đến Jaejae, Jaejoong luôn rất hài lòng với đứa con trai này.

“Có hỏi sao anh không đến thăm nhóc không?”

“Có, mấy hôm trước ngày nào cũng hỏi, em nói anh đi công tác rồi, Jaejae nói vậy con sẽ ngoan ngoãn đợi baba về, không cần lo lắng.”

Jaejoong ăn mì, cảm nhận bàn tay Yunho đang vuốt ve bụng mình, cảm giác bất an cả tuần nay bỗng nhiên biến mất không chút dấu vết.

....

Giúp Jaejoong điều chỉnh góc chăn, Yunho cúi người, hôn lên môi cậu, hưởng thụ hương kem đánh răng bạc hà nhàn nhạt “Mau ngủ đi, khuya lắm rồi.”

“Ban ngày em đã ngủ rất nhiều, không sao, anh cũng nằm xuống ngủ một chút đi.” Jaejoong nhích người về phía bên kia giường.

“Ngủ đi, anh nhìn em ngủ, chút nữa anh phải chạy về hoàng cung rồi, tên nhóc Changmin còn đang giúp anh canh chừng người khác đó.” Yunho vén tóc mai của Jaejoong ra sau tai.

“Yunho...” Jaejoong cầm tay Jaejoong, muốn nói lại thôi.

“Có chuyện gì?”

“Thân thể của Jaejae...”

“Yên tâm đi, hiện tại chỉ có ảnh chụp bị lộ ra ngoài. Mọi người đều cho rằng Jaejae là con của em, dù sao Jaejae lớn lên hết tám phần là giống em nhưng nếu mọi người đều nghĩ Jaejae là con của hai ta thì tốt quá rồi, haha, em có xem YJcafe không? Mới đó mà hai đứa mình đã có website do người hâm mộ tạo rồi đó, cảm giác cứ như ngôi sao nổi tiếng ấy.” Yunho thật sự cảm thấy rất thú vị với hàng loạt fan art và fan fic mà anh đọc được từ trang web kia. “Em xem, anh còn lưu về một ít hình này.” Yunho lập tức mở điện thoại, một loạt tấm hình vẽ chibi cực đáng yêu hiện ra, chỉ có một chuyện không tốt duy nhất chính là quá lộ liễu.

“Nói bừa cái gì vậy, anh nghiêm túc một chút coi.” Jaejoong nhíu mày đánh Yunho một cái, nhớ tới hôm nay mình vô tình coi được mấy tấm hình vẽ bản thân và Yunho được cảnh báo là cao H, bút danh bên dưới là tên tiếng Nhật khiến cậu xấu hổ đến đỏ bừng mặt, hiện tại tư tưởng của mọi người cũng quá thoáng rồi!

“Được rồi, anh giỡn mà, đừng quá lo lắng, hiện tại người ủng hộ đôi ta rất nhiều, tuy rằng vẫn có người phản đối nhưng anh nghĩ rất nhanh họ sẽ thông cảm thôi. Bộ luật “hôn nhân đồng giới” đang tiến đến bước xét duyệt cuối cùng, khả năng thông qua rất cao.” Yunho nắm tay Jaejoong, trấn an cậu.

“Yunho...”

“Hửm?”

“Không, không có gì. Anh về nghỉ ngơi sớm đi, phải chăm sóc bản thân thật tốt. Em rất ổn, có Jung Hoon hyung và chị Sara chăm sóc em nữa.”

“Jaejoong...” Yunho nắm chặt tay Jaejoong “Không cần lo lắng, hiện tại mọi chuyện đều rất tốt. Phụ hoàng và mẫu hậu đều có sự an bài, em đừng nghĩ lung tung nữa, anh sẽ sớm đón em về, an tâm chờ anh.”

“Ừ.” Có Yunho ở bên cạnh, Jaejoong cũng không biết mình thiếp đi lúc nào, sáng hôm sau tỉnh lại cảm thấy thoải mái cả người.

Rửa mặt chải đầu chuẩn bị xuống lầu ăn sáng, lại thấy Jaejae và Hoàng hậu đang ngồi tại phòng khách chơi thật vui vẻ. Thấy Jaejoong vừa xuất hiện, Jaejae đang chạy ào lại khoe món đồ chơi mới.

“Baba, baba, bà nội cho con đồ chơi nè, đẹp quá hà, Jaejae sẽ xếp được nhanh thôi.” Cười xoa xoa đầu Jaejae, Jaejoong đối với sự thông minh của Jaejae cực kỳ tin tưởng.

“Mẫu hậu, sao hôm nay lại đến đây, Hyun Joong hyung đầu sao không đi cùng người.” Vừa ngồi vào sofa, Sara đã rất hiểu ý mang đến một bữa sáng phong phú đầy đủ chất dinh dưỡng.

“Hyun Joong và Joong Kook mấy hôm nay đều bận đến không có thời gian thử bởi vụ bê bối của nhóm lão già kia. Jaejoong à, bữa sáng phải ăn nhiều một chút mới tốt cho đứa bé. Không cần để ý ta, mau ăn đi!” Hoàng hậu cười thật từ ái, cả người đều tỏa ra khí chất một người bà chuẩn mực “Vài ngày không gặp rồi, nhớ con và đám cháu ta quá, bọn nhỏ có ngoan không? Mẫu hậu nghe Yunho nói dạo này bọn nhỏ hiếu động lắm.”

“Mẫu hậu, Yunho...”

“Không cần phải bao che cho nó, nó là con của mẫu hậu, ta sao có thể không biết nó nghĩ gì kia chứ. Mẫu hậu biết đêm qua nó lén đến đây, yên tâm đi các thành viên trong hội đồng Chính phủ không biết đâu, dù sao hiện tại hoàng cung cũng là do người trong hoàng thất làm chủ.” Hoàng hậu dừng một chút, nhìn cái bụng tròn vo của Jaejoong “Hiện tại con không cần phải lo lắng bất kỳ điều gì hết, chuyện quan trọng nhất là chăm sóc tốt cho bản thân và hai đứa nhỏ, nhóm lão già trong hội đồng Chính phủ hiện tại đều đang thấp thỏm, nên chuyện của Yunho cũng vì thế mà chìm xuống, hơn nữa người dân đối với chuyện hai đứa con rất ủng hộ. Con có thấy cái YJcafe đó chưa?! Hàng tốt đấy!” Về mặt Hoàng hậu đầy đặc ý, ý tứ khoe khoang không chút che giấu.

“Dạ...thấy...mẫu hậu chẳng lẽ...” Nhìn biểu cảm của Hoàng hậu, Jaejoong dò hỏi.

“Đúng vậy! Thành quả của mẫu hậu và các tỷ muội làm đó, thế nào, quá tuyệt đúng không?! Chắc chắn, bọn trẻ thời nay, thật chẳng biết giữ tiết tháo gì cả, mẫu hậu đã nói đừng làm quá lộ liễu, ai ngờ còn dám vẽ cả hình 18+ nữa cơ. Nhưng Jaejoong con yên tâm đi, họ không biết thân phận thật của mẫu hậu đâu, những bức hình này cũng không phải ai cũng có thể thấy, mẫu hậu đã bảo họ giới hạn quyền rồi.” Hoàng hậu về mặt thật chính trực, hoàn toàn không chút ý nghĩ nhìn thấy hình ảnh nhạy cảm của con trai và con dâu là chuyện gì đáng xấu hổ.

“...” Jaejoong không còn lời gì để nói, nhìn người phụ nữ đã lên chức bà kia mỗi lần nói đến đề tài này đều không còn chút đứng đắn nào, thảo nào cậu cứ cảm thấy cách những tấm hình kia được truyền ra ngoài có vẻ quái quái, ra đây chính là nguyên nhân...

“Mẫu hậu cung cấp không ít hình gốc đấy nhé.” Quả nhiên... Về mặt Hoàng hậu thật hoan hỉ “Cafe gần đây bắt đầu tiến hành các hoạt động ủng hộ hai đứa con, rất nhanh sẽ tung ra các hoạt động ký tên ủng hộ tình yêu của hai con và luật “hôn nhân đồng giới”, mẫu hậu nhất định sẽ dốc toàn lực để hai đứa như ngôi sao nổi tiếng xuất hiện tại thảm đỏ vậy! Kể từ năm 26 tuổi, mẫu hậu tiến cung cũng kết thúc thời kỳ hủ nữ vàng son, cống hiến hết mình, ai ngờ đến tuổi này rồi lại có thể làm được một chuyện khiến tên tuổi được lưu danh sử sách như vậy! Jaejoong, con và Yunho nhất định phải thật hạnh phúc đó!” Cầm lấy tay Jaejoong, Hoàng hậu đồng đặc nói, khí thế hùng hực khắp phòng khách khiến Jaejoong cảm thấy xấu hổ không chỗ trốn, nguyên bản tâm trạng ủ ê cũng thay bằng cảm giác “kinh ngạc” này.

“Mẫu...mẫu hậu...người đừng kích động như vậy.”

“Ai ui, xin lỗi, đã lâu mẫu hậu không có phần khích như vậy.” Nhanh chóng buông tay Jaejoong ra, sau đó lại mở túi tùy thân “Hôm nay mẫu hậu có một nhiệm vụ nhất định phải hoàng thành, Jaejoong à, con ký tên tặng cho hội chị em của mẫu hậu nhé. Đến, Jaejoong, mau ký cho cafe một chữ nào.”

“.....”

30. Chương 30

59.

Mọi chuyện dường như dần đi vào quỹ đạo, Jaejoong cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn, an tâm dưỡng thai. Đạo gần đây thân thể càng lúc càng nặng, hai đứa nhỏ nghịch lắm nên cậu cũng không có thời gian bận tâm chuyện khác.

Thời gian một tháng điều tra nói dài không dài, nói ngắn không ngắn nhưng đối với hoàng gia, hội đồng chính phủ và toàn thể nhân dân Đại Hàn Dân Quốc thì khoảng thời gian này tựa như một cú nổ lớn chấn động khắp nơi. Sau khi thanh tra toàn bộ từ đầu, các thành viên trong hội đồng Chính phủ và các nghị viên có tham gia vào các phi vụ phạm pháp, trở thành lũ sâu mọt của đất nước đều bị đèn tội thích đáng, cả nước tiến hành một cuộc thanh tẩy quy mô lớn. Cũng bắt đầu từ đó, thế cuộc của triều đình dần khả quan hơn, những nghị viên mới, những lãnh đạo mới được bổ nhiệm trở thành sức bật của guồng máy lãnh đạo, năng lực làm việc tạo hiệu quả rõ rệt.

Các quan viên nhận tham ô, hối lộ phần lớn đều bị cắt chức, tài sản sung công, sau khi trao quyền cho cấp dưới thì đến quân đội tiến hành lao động cải tạo, Jung Kyung Ho bị tước quyền thừa kế, cũng bị điều vào quân đội làm nhiệm vụ, không có mệnh lệnh của triều đình tuyệt đối không được quay về. Hai chấp sự của Kyung Ho là Dong Wook và Ahn Jong cũng bị sung quân lao động cải tạo, về phần Bo Young lúc bị bắt do phản ứng quá khích dẫn đến sinh non, hơn nữa cô tự biết bản thân phạm trọng tội, cũng đã hối hận không dứt nên lúc ở trong bệnh viện tĩnh dưỡng dưới sự giám sát của cảnh sát đã xin nhận án phạt đến cơ quan từ thiện của triều đình làm lao động. Lệnh cấm với Yunho cũng được hủy bỏ, hơn nữa còn được khôi phục quyền Thái tử, mọi chuyện đều rất thuận lợi.

“Jaejoong, em xem đã có mười ngàn người ký tên vào bảng đồng ý nộp lên triều đình và hội đồng Chính phủ rồi đấy, chuyện thông qua “luật hôn nhân đồng tính”, ủng hộ tình cảm của em và Thái tử rất được mọi người quan tâm. May mà chị và Hoàng hậu nương nương chính là quản lý trang YJcafe tích cực ủng hộ hai đứa nha, chị chính là lập được công to rồi! Hội chị em ngưỡng mộ chị đây lắm nhé, em mau tạo dáng cho chị chụp một tấm hình nào, chị bây giờ là mạnh nhất, hahahaha.” Sara cầm máy tính bảng kích động chạy đến trước mặt Jaejoong.

“Mấy người làm ơn kiềm chế chút được không, cứ rần rần như vậy mọi người sẽ biết những chuyện này đều do người của cafe làm thì sao... Hơn nữa em cũng đâu phải ngôi sao nổi tiếng gì, lấy đâu ra nhiều hình chụp riêng như vậy!” Hiện tại bụng cậu đã gần bảy tháng, cả người tròn vo như trái banh, mặt cũng biến thành O line rồi, cậu mới không tự hủy hình tượng của mình đâu.

“Ai ui, đừng mắc cỡ mà, em có mập lên đâu, chọn một góc chụp sườn mặt thôi tuyệt đối sẽ không để lộ dấu vết, nha ~”

“Không được, em đói rồi, chị đi làm bánh cho e đi.” Jaejoong phát tay, kiên quyết không chịu chụp hình.

“Jaejoong...” Sara chấp hai tay ra vẻ thỉnh cầu, đôi mắt to ngấn nước chớp chớp nhưng đạo gần đây chiêu này đã bị cô xài quá nhiều, Jaejoong đã miễn dịch hoàn toàn, cậu đổi tư thế khác, tiếp tục đọc sách, không thèm để ý đến Sara.

“Baba, baba và Yunho baba sẽ kết hôn sao?” Sara đi rồi, bé Jaejae đột nhiên ngẩng đầu hỏi. Một câu này khiến Jaejoong ngẩn người, cậu không ngờ một đứa bé lại hỏi vấn đề như thế. Tuy rằng Jaejae gọi Yunho baba cực kỳ thuận miệng, trước đây ở hoàng cung hai người sống chung cũng rất vui vẻ nhưng trở thành người một nhà thì lại là chuyện khác. Jaejoong chưa từng chính thức nói với bé vấn đề này, cũng chưa cho bé biết Yunho chính là cha ruột của bé, thậm chí hai đứa em trong bụng, Jaejae cũng không biết tại sao lại xuất hiện, hàng loạt vấn đề khiến Jaejoong nhất thời không biết phải nói làm sao.

“Sao tự nhiên con lại hỏi như vậy?”

“Ngày hôm qua bà có hỏi Jaejae nếu baba và Yunho baba kết hôn thì có được không. Nếu baba và Yunho baba kết hôn thì sẽ mặc cái váy dài đẹp ơ là đẹp đúng không ạ?” Bé Jaejae vẽ mặt ngây thơ “Nhưng mà cả baba và Yunho baba đều là tóc ngắn, vậy ai sẽ mặc váy bây giờ?” Trong suy nghĩ của bé Jaejae thì người mặc váy phải là người có mái tóc dài thật dài như dì Sara vậy.

“Baba và Yunho baba đều không mặc váy.” Jaejoong đưa tay xoa đầu con “Jaejae có biết mami của mình là ai không?”

“Jaejae là do baba sinh ra, giống như hai em vậy đó, baba chính là mami.” Jaejae nói ra suy nghĩ của mình nhưng rồi lại cảm thấy có chút không đúng “a....là baba sinh mà. Nhưng kỳ quá, baba lại là baba nữa....” Bé Jaejae gãi gãi đầu, cảm thấy lạ lạ nhưng lại không biết lạ chỗ nào.

“Jaejae thông minh quá, baba chính là mami của con còn Yunho baba chính là cha của con đó.” Jaejoong kéo lấy Jaejae bé nhỏ ôm vào lòng thủ thủ cùng bé “Jaejae chính là bảo bối do baba và Yunho baba sinh ra, biết chưa?”

“Thật sao? Hay quá rồi!” Bé Jaejae ôm chầm lấy Jaejoong “Baba, sao trước đây Yunho baba không ở cùng chúng ta? Yunho baba đi công tác lâu quá hà, Jaejae nhớ baba lắm.”

“Jaejae ngoan, Yunho baba bận nhiều công việc, nếu con ngoan ngoãn ở bên cạnh baba tiếp baba chăm các em vậy thì Yunho baba sẽ về với con sớm thôi.” Jaejoong bế bé đặt bên cạnh mình, không biết phải trả lời vấn đề đầu tiên của Jaejae thế nào, cậu đành nói tránh sang chuyện khác. May mà Jaejae dù sao cũng là một đứa bé, sự chú ý rất nhanh cũng bị dời đi “Các em muốn nghe chuyện cổ tích nè, Jaejae làm anh hai, có thể kể cho các em nghe được không?”

“Được! Jaejae lập tức kể chuyện cho các em nghe!” Thân mình bé nhỏ nhanh chóng trèo xuống sofa, lảo đảo chạy về phòng mình cầm một quyển truyện lại đây. Bé Jaejae nghĩ, kể chuyện cho em nghe là một nhiệm vụ quan trọng cực kỳ cho nên Jaejae phải làm thật tốt mới được.

Nhìn theo bóng con, Jaejoong nở nụ cười hạnh phúc, đứa nhỏ này luôn khiến người khác an tâm. Năm đó khi biết mình mang thai, cậu gần như trải qua những giây phút tuyệt vọng nhất trong cuộc đời nhưng sau khi Jaejae được sinh ra thì cuộc sống của cậu được đổi bằng những mảng màu tươi đẹp, hiện tại trong bụng lại mang hai đứa trẻ nữa, đều là bảo bối của cậu, hy vọng tất cả đều có một tương lai tuyệt đẹp.

Lúc Yunho bước vào cửa liền nhìn thấy một cảnh tượng ấm áp thế này: Jaejoong khép hờ đôi mắt nằm dài trên sofa, tay khẽ xoa xoa cái bụng đã nhô cao, bé Jaejae thì đang ngồi tại chiếc ghế dành cho con nít bên cạnh, cầm lấy quyển truyện lần trước anh đã mua cho bé, đọc đến hăng say, còn nhiệt tình chen biểu cảm vào nữa, ánh hoàng hôn nhạt nhòa len qua cửa sổ soi chiếu hai người, chiếu xạ tạo thành ánh sáng bảy màu. Nhìn cảnh như vậy lòng ai không thấy hạnh phúc cho được chứ.

60.

“Yunho baba.” Nhìn thấy vị baba đã lâu không gặp, bé Jaejae lập tức buông quyển sách chạy ào về phía Yunho, anh bật cười giang tay đón bé con rồi bế bổng lên quay một vòng, trong phòng khách vang vọng tiếng cười của hai cha con.

“Đừng đứng lên, em phải nghỉ ngơi nhiều mới được.” Thấy Yunho, Jaejoong một tay đỡ bụng muốn ngồi dậy, Yunho vội vàng thả Jaejae xuống đi đến đỡ Jaejoong “Nhớ anh không?” Không quan tâm Jaejae và Sara vẫn còn ở đây, Yunho hôn lên môi Jaejoong một cái.

“Làm gì yếu đuối đến vậy chứ.” Jaejoong dưới sự trợ giúp của Yunho chậm rãi ngồi dậy, còn chưa ngồi vững thì cục cứng trong bụng đá một cái, bụng cậu liền gò lên thành hình bàn chân nhỏ xíu xiu, đau đớn bất ngờ ập tới làm Jaejoong nhin không được kêu một tiếng “Ai da!”, quả nhiên hai bé con không nể mặt cậu chút nào.

“Hai bảo bối ngoan, không được bắt nạt Jaejoong baba nghe chưa, Yunho baba đến thăm tụi con đây.” Yunho cười cười xoa xoa bụng trấn an hai bảo bối nghịch ngợm.

“Hai em ngoan nha, anh hai kể chuyện cổ tích cho nghe nà.” Jaejae cũng nhanh chóng sáp lại. Sara ngồi một bên nhìn cảnh gia đình hạnh phúc không khỏi nọ nụ cười.

“Hôm nay không về sao?” Sau khi dùng xong bữa tối, Yunho dìu Jaejoong đi tản bộ trong vườn hoa sau nhà. Lúc cậu mang thai Jaejae bác sĩ có dặn phải vận động nhiều mới tốt cho thai nhi, cho nên mỗi buổi tối sau khi dùng cơm xong Jaejoong đều cùng Jaejae và Sara đi dạo ở vườn hoa sau nhà. Bởi nơi này là khu biệt thự nên ít hộ ở, an ninh cũng tốt lắm nên cả nhà đều không lo lắng. Nhưng vì đề phòng có người nhìn

thấy sẽ đàm tiếu những lời không hay nên mỗi lần tắm bộ Jaejoong đều mặc loại quần áo như yukata của Nhật, cho dù có bụng to nhìn xa cũng chẳng khác bình thường là mấy.

“Ừ, lệnh cấm đã được giải trừ nhưng vì tị hiềm nên anh vẫn chưa thể tham gia vào chính sự. Còn chuyện ‘Luật hôn nhân đồng tính’ đã chuyển qua Bộ Pháp vụ xử lý, anh bây giờ đang trong thời gian nghỉ xả hơi, có thể chăm sóc cho em và các con.” Dù đang dịu Jaejoong nhưng tầm mắt Yunho vẫn nhìn không được quét vào bên trong lớp áo của cậu. Bởi vì thời tiết khá nóng nên yukata được buộc khá lỏng lẻo, theo mỗi bước chân của Jaejoong sẽ có một ít cảnh xuân vô tình lộ ra, khiến kẻ bên cạnh bị cấm dục lâu ngày không khỏi mơ màng.

“Anh nhìn cái gì vậy hả! Đang ở ngoài đó, đừng có làm vậy.” Cảm nhận được ánh mắt quấy rối của Yunho, Jaejoong lập tức kéo yukata lên che kín một chút. Mặc dù lúc ở nhà Jaejoong cũng không né tránh thân mật cùng Yunho nhưng ở ngoài phải nên giữ ý một chút.

“Người ta đã lâu không cùng em thân thiết mà, Jaejoong, Jaejoong ~” Yunho bị phát hiện chẳng những không xấu hổ trái lại còn vây lấy Jaejoong làm nũng.

“Đứng nghiêm, không được nhúc nhích, thật chịu không nổi với anh luôn, mọi người đều nói Thái tử điện hạ là người lạnh như băng, sao em chỉ thấy mỗi con cún con ở đây vậy, lại còn làm nũng nữa. Anh mấy tuổi rồi, thật là!” Jaejoong bắt lấy cái tay tinh nghịch của Yunho, thấy anh bĩu môi bất mãn mà bật cười thành tiếng, khuôn mặt bánh bao đáng yêu này của Thái tử điện hạ không phải ai cũng có vinh hạnh được thấy đâu nhé “Ừm ừm, về nhà anh giúp em tắm được không?!” Jaejoong tựa như đồ con nít, đưa tay nhéo nhéo cái má bánh bao đang xị xuống của Yunho, nghĩ lại quả thật hai người đã lâu không có thân mật, thời gian xa nhau lâu như vậy, hơn nữa cả hai đều còn trẻ khí huyết hừng hực, lúc Yunho nói như vậy, bản thân cậu có chút....

Yunho vừa nghe buổi tối có thể cùng vợ yêu tắm uyên ương tinh thần liền hăng hái hẳn ra, hận không thể lập tức bế Jaejoong chạy ngay vào phòng tắm luôn. Nhưng vì đảm bảo sức khỏe cho hai cục cưng sắp chào đời, Yunho cố nhẫn nhịn dịu Jaejoong đi dạo thêm vài vòng, đương nhiên cũng lợi dụng tình hình không có ai ở đó không ngừng sờ sảng Jaejoong.

Sau khi tắm bộ trở về, Jaejae vẫn đang cùng Sara xem phim hoạt hình, dạo gần đây Jaejae đang ghiền “Thám tử lừng danh Conan”, sau bữa tối nhất định phải coi một tập mới chịu. Nhìn thấy Yunho và Jaejoong đã về, Sara liền nói Hoàng hậu nhắn cô dẫn theo Jaejae vào cung chơi. Yunho mong chờ màn uyên ương tắm sắp tới đương nhiên hy vọng trong nhà không có ai là tốt nhất, Jaejoong giúp Jaejae chuẩn bị quần áo vật dụng tùy thân để vào balo nhỏ, dặn dò bé không được quấy phá ông bà nội, sau đó mới yên tâm để Sara dẫn đi.

Jung Hoon và chồng Sara vẫn đang đi công tác, một căn biệt thự to như vậy chỉ còn lại hai người Yunho và Jaejoong. Không còn ai quấy rầy, Yunho cũng bạo dạn hơn, hai mắt sáng lờ lờ bế Jaejoong lên, bởi vì đang mang thai cân nặng của Jaejoong ít gì cũng 70 – 80 kg, vậy mà Yunho ẵm rất thoải mái.

“A” Đột nhiên được bế lên, Jaejoong hốt hoảng ôm chặt cổ Yunho, hung hăng trừng mắt liếc Yunho.

“Bà xã ~ ông xã lập tức mang cứng cùng hai con đi tắm nhé!” Nhìn Jaejoong tức giận đáng yêu quá mức, tâm trạng Yunho càng trở nên phấn khích. Trong biệt thự của Jung Hoon, tại lầu hai có một phòng tắm rất lớn, trong phòng tắm có chiếc bồn với độ lớn như hồ ngâm cỡ nhỏ, ba người lớn cùng ngâm một lượt cũng chẳng hề gì. Lúc Jaejoong chuẩn bị đồ cho Jaejae, Yunho đã nhanh tay nhanh chân chạy lên lầu chuẩn bị nước ấm, lúc này bồn tắm đã tích đầy nước tỏa hơi nghi ngút, sẵn sàng để phục vụ quý khách.

Giúp Jaejoong cởi bỏ quần áo, cậu có chút tránh né cúi mặt, không nhìn Yunho, Tuy rằng anh đã nhìn bụng cậu rất nhiều lần nhưng đây là lần đầu tiên sau khi mang thai cậu hoàn toàn trần trụi trước mặt anh, các cơ bắp săn gọn trước đây đã bị thay bằng lớp mỡ dày, thỉnh thoảng trong lúc tắm bản thân không khỏi thờ dãi.

Cảm nhận được tâm trạng của Jaejoong, Yunho nâng mặt cậu lên, hôn thật mạnh lên môi “Bảo bối ngọc của anh, đừng nghĩ linh tinh nữa, cho dù em có biến thành thể nào anh đều yêu. Huống chi em mang con của chúng ta mà, đừng nghĩ linh tinh nữa.” Nói xong cẩn thận bế Jaejoong, hai người cùng tiến vào bồn.

Yunho ngồi phía sau Jaejoong, để cậu ngồi trên đùi anh, hai tay sờ sờ cái bụng đã phồng to, hai đứa nhỏ tựa hồ cũng cảm nhận được độ ấm của nước, thoải mái giật giật.

“Hay là để em ngồi bên kia đi.” Jaejoong hai má đỏ bừng, có chút không tự nhiên dựa vào ngực Yunho, lo lắng với thể trạng hiện tại của bản thân có khi nào đè Yunho không.

“Không sao, không nặng chút nào, thật đó.” Yunho một chút cảm giác nặng nề cũng không có, cầm lấy bông tắm cho sữa tắm vào chà nhẹ lên người Jaejoong, rất nhanh hai người đều dính đầy bọt xà phòng.

31. Chương 31

61.

Mới tắm một chút hai tay của Yunho đã không an phận, tuy rằng da thịt của Jaejoong không dẻo dai như trước nhưng hiện tại mềm mại y như kẹo đường vậy, xúc cảm khiến anh yêu thích không nỡ buông tay, vuốt ve thân thể đã xa cách khá lâu, Yunho rướn người hôn lên tai và cổ Jaejoong, nơi vốn dĩ đã mẫn cảm nay lại càng nhạy hơn vì từ lúc thai lớn cậu không thể chạm vào những vị trí đó, chỉ trong chốc lát Jaejoong đã bị khiêu khích đến nổi mặt đỏ như mặt trời nhỏ, vừa thở dốc vừa ngăn Yunho lại nhưng hạ thân ẩn mình dưới nước đang ngẩng cao đầu đã vô tình tổ cáo tâm tính nghĩ một đường nói một nẻo của cậu.

“Đừng lo, Jaejoong. Anh sẽ cẩn thận mà, giao cho anh nhé.” một tay choàng qua giữ vững thân thể Jaejoong, một tay đưa vào trong nước vuốt ve phân thân của cậu, di chuyển từ trên dưới, vài tháng này mỗi lần nhớ Jaejoong anh chỉ còn cách sử dụng “bàn tay phải” nên hiện tại kỹ thuật cũng khác xưa. Chẳng lâu sau Jaejoong đến đỉnh trong tay Yunho, chất dịch trắng lan trong nước sau đó dần biến mất, Jaejoong mềm nhũn ngã vào lòng Yunho, nhắm chặt mắt cảm nhận khoái cảm khi vừa đạt cao trào, từ lúc bụng nhô lên tới giờ đây là lần cậu đạt khoái cảm nhanh như vậy, cảm giác này cứ như khắc sâu tận xương cốt.

Yunho nhẹ nhàng xoay mặt cậu về phía anh, phủ lên đôi môi hồng nhuận kia, hương vị ngọt ngào xúc cảm mềm mại khiến Yunho muốn dừng mà không được, cảm giác càng hôn càng muốn tiến xa hơn, Jaejoong cũng cảm nhận được vật đang đang trường dần và trở nên nóng bỏng hơn bao giờ hết nhưng Yunho không có ý định sẽ làm những động tác tiền diễn. Sau khi cả hai trao nhau nụ hôn cuồng nhiệt, lợi dụng sức nước Yunho xoay người Jaejoong lại, để cậu đối mặt với anh, cầm lấy tay cậu chạm vào phân thân của anh. Mặc dù đã cách một lớp xà phòng trắng, không thể thấy rõ hình dạng cụ thể nhưng cảm giác nóng hổi trong lòng bàn tay khiến Jaejoong nhận ra độ hoành tráng của vật kia, không thể nhìn được tự tưởng tượng rồi tự mắc cỡ. Đến lúc nhìn thấy biểu cảm của Yunho không thể nhìn hơn được nữa, Jaejoong cũng quên luôn rụt rè, di chuyển tay cao thấp giúp Yunho giải tỏa, cảm nhận được cự vật càng lúc càng trường to, Yunho vẽ mặt hưởng thụ nhìn cậu, Jaejoong buông hết những e dè trong cậu, chuyên tâm dùng hai tay phục vụ anh, cuối cùng khi Yunho đến trong tay cậu, hai người lần thứ hai ăn ý ôm nhau, gấn bó tương giao, tuy rằng bị vướng cái bụng tròn nhưng vì bồn tắm rộng nên cũng không cản trở việc di chuyển của Jaejoong.

Sợ thân thể Jaejoong chịu không nổi, sau hai lần dùng tay giúp nhau đạt đến thăng hoa, Yunho vội vã giúp Jaejoong rửa sạch xà bông trên người, cũng may hai đứa nhỏ thật ngoan, đợi tắm xong mới bắt đầu nghịch. Bé Jaejoong sau khi tắm rửa sạch sẽ thơm phức về phòng ngủ, đặt lên giường, cậu lười biếng trở mình, được hầu hạ từ đầu đến chân như thế Jaejoong lập tức lộ ra biểu cảm thư thái nồng đậm khiến Yunho vừa nhìn đã nóng lên, toàn bộ máu đều hành quân về vị trí ấy, anh cuống quýt nhảy xuống giường, định dùng nước lạnh làm mình tỉnh táo lại.

“Chuyện gì vậy?” Thấy hành động lúng túng của Yunho, Jaejoong kéo anh hỏi.

“Không, không có gì. Anh đi dọn dẹp phòng tắm chút...” Yunho vội xoay người, không muốn để Jaejoong nhìn thấy người anh em không chịu an phận, nhưng trùng hợp thay Jaejoong bắt được góc áo tắm của anh, cú giật kia đã khiến áo tắm vừa khoát lên tuột xuống, lộ ra thân thể trần trụi cùng người anh em đang hưng trí bừng bừng kia “haha, anh sẽ tự giải quyết, Jaejoong à em nghỉ ngơi trước đi.” Yunho mặc lại áo tắm che đi chỗ cần che, sau đó đắp chăn cho Jaejoong.

“Không sao, em có thể mà, làm nhiều một chút cũng tốt cho thai nhi...” Yunho vừa cất bước lại bị níu, giọng Jaejoong truyền đến từ phía sau càng lúc càng nhỏ nhưng Yunho lại nghe không sót chữ nào, thế là sau một

phút ngạc nhiên ban đầu anh nhanh chóng cởi quần áo cả hai, lấy một chiếc gối đệm nhỏ đặt dưới thắt lưng Jaejoong, cái bụng tròn vo lập tức nhô cao chạm vào mặt anh, Yunho vui vẻ hôn lên bụng một cái.

“Jaejoong, cực cưng ngoan quá, cả buổi tối mà chẳng nghịch nhì.”

“Ừm, hai đứa nhỏ này hôm nay thật biết điều, ui...anh nhẹ chút.” Cảm giác được ngón tay của Yunho đã dính đầy chất bôi trơn đang giúp cậu mở rộng hậu huyệt, Jaejoong rất phối hợp mà nâng cao hạ thân. Điều đã là vợ chồng, lại còn có với nhau ba mặt con, cộng thêm trận tắm uyên ương vừa nãy khơi mào, Jaejoong liền thu hồi then thùng, thuận theo ý thích bản thân, hai chân gấp khúc mở ra hai bên chào đón Yunho, đầu vậy mặt không khỏi đỏ bừng.

“Ái phi của anh không nên mắc cỡ nha, cực cưng không thấy đâu.” Yunho cúi người hôn cậu, quả nhiên liền bị cậu trừng mắt, hắc hắc, bà xã mình mắc cỡ đáng yêu quá chừng luôn.

Vì mang thai lại mới tắm xong, hậu huyệt khá mềm, Yunho dễ dàng thâm nhập hai ngón tay, cảm nhận bên trong thật nóng bỏng và ướt át, Yunho nhin không được thật muốn trực tiếp xông trận nhưng để Jaejoong không bị thương, anh phải cố kiềm chế chuẩn bị cho thật tốt. Điểm sâu thẳm trong hậu huyệt đã bị anh chạm tới khiến hậu huyệt không ngừng co rúm, cảm giác lâng lâng dâng tràn khắp cơ thể, cậu nhin không nổi bắt đầu rên rỉ nho nhỏ.

“Jaejoong à, chỗ này của em càng lúc càng tuyệt vời.” Nhìn thấy phản ứng của Jaejoong, Yunho biết động tác của anh làm cậu thấy thoải mái, anh không khỏi đắc ý, hai ngón tay lại càng tiến sâu vào trong.

“Không...” Jaejoong cảm thấy thật kỳ quái, mặc kệ hai người đã làm với nhau bao nhiêu lần thì Jaejoong vẫn cảm thấy rên rỉ là chuyện thật xấu hổ, cho nên mỗi lần đều cố nhịn, nhưng những lời này của Yunho làm cậu thấy then cực kỳ, ấy vậy mà thân thể lại xuất hiện cảm giác hưng phấn mơ hồ.

Thấy mọi thứ đã sẵn sàng, Yunho đỡ lấy hạ thân của mình, chậm rãi tiến vào hậu huyệt nóng ấm. Không cuồng nhiệt như trước kia để giảm bớt áp lực cho Jaejoong, Yunho thả chậm tốc độ tiến vào, thế nhưng mỗi lần đều chạm vào thật sâu khiến Jaejoong như đạt đến khoái cảm cực hạn, đôi tình nhân ân ái yêu thương kéo dài tận nửa đêm, mãi đến lúc Jaejoong không chịu nổi mà ngủ mất.

62.

“Jaejoong, Jaejoong, dậy ăn một chút đi rồi hãy ngủ nữa.” Để thai nhi khỏe mạnh, mỗi ngày bữa ăn của Jaejoong đều tuân thủ đúng thời gian và lượng thức ăn nhưng vì đêm qua miệt mài ân ái, hậu quả sáng nay Jaejoong vẫn ở lì trên giường làm ỉ. Làm một baba chuẩn mực, vì Jaejoong cũng vì hai đứa con, Yunho tuy không biết làm bữa sáng nhưng đã theo lời dặn của Sara chạy ra ngoài mua bữa sáng tình yêu về cho bà xã.

“Không mà...” Hai mắt còn buồn ngủ nhú chặt, vẻ mặt Jaejoong như lạc vào cõi thần tiên, biểu cảm ngây ngô đáng yêu khiến Yunho suýt chút nữa thì hóa sói nhưng may mà khả năng tự chủ của Thái tử điện hạ khá cao nên vừa định vượt rào đã kịp thắng lại.

Một lúc sau Jaejoong mới dần dần tỉnh lại, thân thể ngoại trừ có chút bủn rủn thì không cảm thấy khó chịu chỗ nào cả, xem ra tối qua Yunho đã xoa bóp cho cậu. Cảm lấy nước súc miệng Yunho đưa tới, sau khi súc miệng xong Yunho chuẩn bị sẵn khăn ẩm, giúp cậu lau mặt, sợi bông mềm mại ấm áp khiến cậu thật thoải mái. Hoàn tất công việc vệ sinh cá nhân, Yunho lập tức bừng tới bữa sáng anh đã phải xếp hàng mua tại cửa tiệm “điểm tâm gia truyền” với nguyên liệu hoàn toàn từ thiên nhiên không chất phụ gia cùng một ly sữa nóng. Jaejoong thưởng thức từng muỗng nhỏ, còn Yunho ngồi bên cạnh ngắm cậu ăn với biểu cảm tươi như hoa.

“Đừng có nhìn em như vậy, mau ăn phần của anh đi.” Mặc kệ là ai mà bị ánh mắt háo sắc của Yunho nhìn chăm chăm như vậy cũng không được tự nhiên, Jaejoong run tay suýt chút nữa đổ sữa ra ngoài.

“Anh ăn rồi, em ăn đi, anh chỉ ngồi đây nhìn em thôi.” Thấy sữa suýt chút nữa bị đổ, Yunho nhanh chóng đỡ tay Jaejoong “Em xem, bắt cần như vậy, anh không nhìn sao được.” Nhéo nhéo hai má phúng phính của Jaejoong, Yunho cười nói.

“Không phải tại anh nhìn như vậy em sẽ bị đổ sữa chắc.” Jaejoong bất mãn cầu nhàu, quay mặt không thèm nhìn Yunho, tập trung ăn sáng. Yunho cười cười tiếp tục háo sắc, chẳng có chút phong phạm Thái tử điện hạ gì cả.

Dùng xong bữa sáng, cơn buồn ngủ của Jaejoong từ lúc được Yunho “hầu hạ” đã biến mất không chút dấu vết, anh liền dìu Jaejoong ra vườn phơi nắng, bình thường Jaejoong sẽ mang theo một quyển sách, nằm trên xích đu vừa sưởi nắng vừa đọc sách, thi thoảng sẽ ngủ thiếp đi nhưng hôm nay có Yunho bên cạnh, tinh thần cậu tốt hơn rất nhiều, cậu nằm trên xích đu, Yunho liền khiêng một cái xích đu khác đến ngồi cạnh cậu, nắm lấy tay Jaejoong, hai người tán gẫu đủ thứ chuyện với nhau.

“Jaejoong, suy nghĩ tên con chưa, em nói xem nên đặt tên gì mới hay? Yêu Jae? Cưng Jae? Ừm...” Yunho vuốt ve tay Jaejoong, nói.

“Haha, làm gì có ai đặt tên con như anh chứ. Anh thuộc hoàng tộc, hẳn là trong gia phả sẽ có chữ phân định bối phận chứ.” Nghe Yunho nói ra hai cái tên, tuy rằng nghe quái muốn chết nhưng lòng cậu không khỏi ngọt ngào, có điều nếu thật sự đặt như vậy hẳn sẽ thành trò cười cho mọi người mất.

“Không phải tại anh muốn đưa chữ “Jae” vào sao.” Yunho lẩm bẩm một câu, lẽ nào em không hiểu lòng anh!

“Sao phải đem chữ “Jae” vào mới được?” Jaejoong nhin cười hỏi.

“Biết rõ còn hỏi.” Yunho nheo mắt Jaejoong “Phải rồi, trước đây tên của Jaejae là sao đặt vậy? Vừa hay lại là tên hai ta ghép lại, Jaejoong à, có phải em đã thầm mến anh từ lâu không, hắc hắc.”

“Bây! Tên của Jaejae là do em cùng Jung Hoon hyung lựa chọn đó.” Jaejoong im lặng một chút, nhớ tới khoảng thời gian trước mang thai Jaejae, dù sao đều là ký ức không đẹp, do dự một hồi mới mở miệng “Khi đó bị anh....rồi phát hiện có thai trong lúc chẳng hiểu gì, em thật sự rất sợ hãi, thiếu chút nữa sinh non. Hồi đó ghen dữ lắm, sức khỏe em lại không tốt, đều là do Jung Hoon hyung chăm sóc em, vốn đã định phá bỏ...nhưng ngay thời khắc cảm nhận được Jaejae máy thai liền không nỡ, cuối cùng cũng hạ sinh được bé. Từ khi Jaejae chào đời đến nay thật ngoan, thật đáng yêu, ai gặp cũng thương cho nên mới lấy tên là YunJae, ý là sự tồn tại tuyệt vời. Lúc sắp rời khỏi hoàng cung em mới biết Jaejae là con của anh...” Nói xong Jaejoong có chút ngượng ngùng cúi mặt.

“Thật may vì em đã giữ con lại. Jaejoong à, xin lỗi em....cám ơn em.” Đứng dậy nắm lấy tay Jaejoong, Yunho đã tư hứa với lòng về sau sẽ đối xử với Jaejoong và Jaejae thật tốt.

“Bây giờ còn nói xin lỗi gì nữa.” Jaejoong ngẩng đầu cười với Yunho, tất cả đã là quá khứ, chỉ cần sau này cả nhà chúng ta được bên nhau là tuyệt rồi “Mấy năm nay nếu không có nhóc em cũng không biết mình phải sống sao.”

“Sau này anh nhất định sẽ không để em và các con chịu khổ.” Lời hứa bên tai như chiếc lông vũ mềm mại vuốt ve Jaejoong.

Jaejoong hơi nghiêng đầu, sau đó đáp lại “Tên các con hẳn là Hoàng thượng và Hoàng hậu đã có chuẩn bị, hai ta nên hỏi ý kiến trưởng bối trước đi, cũng phải dựa theo bối phận trong hoàng thất mới được.”

“Tối nay anh sẽ hỏi phụ hoàng, bất quá tên Jaejae không cần phải đổi, tên hiện tại rất đẹp.”

“Được.” Đôi tay được bao bọc bởi đôi bàn tay to lớn ấm áp khiến cậu cảm thấy cực kỳ an toàn, cậu thấy từ lúc quen Yunho đến nay cuộc sống của cậu hoàn toàn bị đảo lộn nhưng lại khiến cậu hoàn toàn an tâm.

Chồng chồng hai người trải qua một buổi sáng thoải mái ngọt ngào, thẳng đến khi Sara dẫn Jaejae tươi cười vui vẻ trở về, Jaejae đến chỗ ông bà nội được ông bà cho thiết nhiều đồ chơi, đều là những trò chơi thông minh mà Jaejae rất thích nên nhóc con hưng phấn cực kỳ, quẩn lầy hai baba kể chuyện trong hoàng cung, Yunho và Jaejoong cũng chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng phụ họa vài câu.

Nhìn cảnh một nhà ba người thật hạnh phúc, Sara mỉm cười, mỗi lần ba người này đoàn tụ cùng một chỗ sẽ khiến người ta hâm mộ. Xem ra lần này chồng yêu đi công tác về phải nghĩ đến chuyện có con mới được, lắc lắc đầu buộc mình không cần nghĩ loạn, Sara thu thập đồ đạc đi vào bếp chuẩn bị cơm trưa.

Cứ ngỡ rằng Yunho có nguyên một tháng ở bên cạnh chăm sóc Jaejoong và Jaejae, nào ngờ lệnh cấm vừa mới dỡ bỏ hai ngày đã nhận được thông báo của quân đội yêu cầu hỗ trợ. Theo lý mà nói bên quân đội chẳng có việc gì cần đến anh cả, chẳng lẽ Kyung Ho trong thời gian lao động cải tạo đã xảy ra chuyện.

“Chuyện gì vậy?” Thấy Yunho sau khi nhận được điện thoại liền nhíu mày, Jaejoong quan tâm hỏi thăm.

“Không biết, chỉ bảo anh quay về họp gấp, phải đợi anh quay về đó mới biết.” Nghĩ đến kỳ nghỉ hiếm hoi có nguy cơ bị mất trắng, Yunho không khỏi ầm ức “Anh về hoàng cung xem xảy ra chuyện gì, tối anh lại đến.”

“Được.” Tuy không muốn rời Yunho nhưng dù sao thân phận anh cũng không giống người bình thường, sao có thể tùy tiện thích làm gì thì làm, Jaejoong thông cảm vỗ vỗ tay Yunho.

“Yunho baba phải về hoàng cung một chút, lúc baba không có ở đây con phải chăm sóc cho Jaejoong baba và các em, có được không.” Yunho ôm lấy bé Jaejae, hôn lên má con.

“Yunho baba lại phải đi công tác xa sao? Jaejae sẽ chăm sóc cho Jaejoong baba và các em, Yunho baba cứ yên tâm.” Jaejae từ khi biết mình sắp làm anh liền có tinh thần trách nhiệm rất cao. Yunho lưu luyến không nỡ rời hai cha con Jaejoong và Jaejae nhưng cuối cùng đành phải nhận mệnh quay về.

32. Chương 32

63.

Quả nhiên Yunho đã đoán đúng, trong số những người bị trừng phạt trong phi vụ lần này khi đi đến trạm dừng chân phía bắc đã xảy ra sự cố ngoài ý muốn, chấp sự Dong Wook của Kyung Ho đã bỏ trốn. Bởi vì triều đình đang có một cuộc thay đổi nhân sự toàn diện nên không đủ người, thế là Hoàng thượng đành phải gọi Yunho trở về, bảo anh phụ trách chuyện truy bắt Dong Wook.

Ngẫm lại lúc trước khi tòa tuyên án, Dong Wook cũng không có biểu hiện gì mờ ám, sau khi Kyung Ho nhận tội, đám tay chân của hắn cũng lần lượt nhận tội theo, Dong Wook lúc đó rất bình tĩnh tiếp nhận thẩm vấn và phán quyết cuối cùng, cũng không chống cự hay kháng án, giờ đột nhiên bỏ trốn làm người ta khó mà ngờ được.

“Thật không biết tên khốn này muốn làm cái trò quỷ gì nữa, lúc ở trong tù chẳng có chút động tĩnh, mọi người đều nghĩ thái độ nhận tội của hắn rất tốt. Lúc trước trong thời gian thẩm tra mới phát hiện thần kinh hắn có chút vấn đề, đừng nói là bệnh cũ tái phát nha.” Changmin buồn bực cầm sắp tài liệu trên tay, vốn cũng được chấp thuận một kỳ nghỉ dài như Yunho giờ cũng bị gọi trở lại, thật sự rất khó chịu, khó khăn lắm người ta mới đặt được một bữa ăn ngon tại Hawaii, giờ thì xong cả rồi! Còn gì đáng cảm phần hơn chẳng!

“Thần kinh có vấn đề không phải đã sớm điều trị ổn rồi sao, bằng không sao có thể vào học viện chấp sự được, yêu cầu nhập học nơi đó rất nghiêm khắc mà.” Yunho vẫn đang chăm chú nhìn tư liệu trong tay, xem ra phải gấp Kyung Ho hỏi lại xem sao, hắn là phải mất một khoảng thời gian không gặp Jaejoong nữa rồi.

“Em sắp xếp một chút đi, chúng ta sẽ đi đến trạm dừng chân phía bắc để hỏi Kyung Ho, anh gọi điện thoại cho Jaejoong chút.” Yunho buông tài liệu xoa xoa thái dương, thật khiến người ta phiền không chịu nổi.

“Jaejoong hyung sắp sinh rồi phải không, thật là, khó có được kỳ nghỉ. Tên Dong Wook đáng chết này, em mà tìm được hắn sẽ chém thành tám mảnh!” Shim Changmin tức giận dần mạnh tư liệu xuống bàn, cảm thán Yoochun hyung và Junsu hyung chạy nhanh thật, mới đó đã cách nửa vòng trái đất, sao có thể triệu hồi về nên tránh được trận này. Nhưng Changmin đã không biết, kỳ thật Yoochun hiện giờ đang ở nam bán cầu cũng không sống tốt hơn là bao, vừa đến nơi đã nhận được nhiệm vụ Hoàng thượng gửi tới, vừa nghỉ phép vừa làm nhiệm vụ, với lại nhiệm vụ này có dễ dàng gì đâu.

“Ừ, cho nên chúng ta phải kết thúc sớm vụ này thôi.” Yunho không nhiều lời, cầm điện thoại đi ra ngoài.

Nói đại khái với Jaejoong tạm thời anh chưa thể trở lại nhưng vì không muốn Jaejoong lo lắng nên Yunho không nói chi tiết nhiệm vụ của mình, chỉ nói cậu yên tâm chờ anh trở về. Nghĩ đến độ an toàn của khu biệt thự Jung Hoon khá cao, lần trước lúc chuyện tình cảm hai người trở nên ầm ĩ giới truyền thông lợi hại như vậy vẫn không tìm được tung tích của Jaejoong, cậu ở đó hẳn là an toàn.

Jaejoong cảm thấy có chút mất mát nhưng cũng không nhiều lời, còn dặn dò Yunho phải biết chăm sóc bản thân, không cần lo cho cậu. Nghĩ đến người yêu có địa vị đặc thù, tình huống như thế này chắc còn xảy ra nhiều lần.

Yunho và Changmin tập trung hết tinh thần vào việc truy bắt Dong Wook. Họ nhanh chóng tìm được Kyung Ho, tuy nhiên Kyung Ho cũng không biết việc thần kinh Dong Wook có vấn đề, mà đội quân đang canh giữ Kyung Ho chính là do ba của hắn phái đến nên hắn nào dám có hành động xằng bậy, cam nhận hết những nhiệm vụ mà quân đội giao cho, xem ra việc Dong Wook bỏ chạy không liên quan đến hắn rồi. Sau khi điều tra hết các mối quan hệ, các nhân viên điều tra vẫn không cho ra được kết quả rõ ràng, bối cảnh của Dong Wook khá sạch sẽ, hắn là cô nhi, cũng chẳng có bạn bè thân thiết, trong khoảng thời gian biến mất cũng chẳng thông qua bất kỳ phương tiện nào để chuyển đòi hỏi đến Hoàng gia hay quân đội, chẳng có chút dấu vết bại lộ, cho nên việc điều tra chẳng khác nào mò kim đáy biển. Nửa tháng đã trôi qua nhưng chẳng có chút tin tức nào, những phi vụ truy bắt lạ lùng nhưng thế này trước nay rất hiếm, làm cho Yunho có đôi khi suy nghĩ lẽ nào người này đột nhiên bốc hơi.

Đang lúc Yunho và Changmin dồn hết sức vào việc truy kích thì nhận được điện thoại của Jung Hoon báo Jaejoong và Jaejae mất tích. Như thường lệ, Jaejoong sau khi dùng bữa tối sẽ dẫn Jaejae đi tản bộ ở sân sau, Sara cũng cùng đi, nhưng vì trong nhà cần phải mua thêm đồ dùng hàng ngày nên cô đã bảo Jaejoong và Jaejae tản bộ trước, còn cô chạy đến siêu thị bên trong khu biệt thự mua chút đồ dùng. Vậy mà chỉ trong mấy phút ngắn ngủi, khi Sara từ siêu thị trở về sân sau thì đã không thấy Jaejoong và Jaejae đâu, chỉ thấy món đồ chơi Jaejae hay cầm theo rơi dưới đất tại nơi họ hay tản bộ.

Một linh cảm cực xấu lập tức hiện ra trong suy nghĩ của Yunho, anh lập tức đem cảnh vệ phong tỏa khu vực sân sau khi biệt thự của Jung Hoon, anh cùng Changmin vội vàng chạy tới.

Lúc hai người tới đã thấy Hoàng hậu đang ngồi tại sofa trong nhà Jung Hoon, Hyun Joong và một trợ lý đang xem lại những thước phim ghi lại từ camera an ninh. Tuy khu biệt thự này ở không ít người nhưng nhà nào cũng thuộc dạng đóng cửa ít giao tiếp, dù sao đều là những nhân vật nổi tiếng và giàu có nên chẳng ai muốn người khác biết nơi mình cư ngụ, vì vậy rất ít người có suy nghĩ sau bữa cơm thì sẽ ra ngoài tản bộ, cho nên khu sân sau thường rất vắng người. Bên cạnh sân sau là một khu rừng nên thảm thực vật có độ cao nhất định, cũng không thiếu bụi cây rậm rạp, nếu muốn giấu một người cũng sẽ không dễ dàng tìm ra.

Sau khi đem những đoạn băng ghi hình từ lúc Jaejoong rời nhà cho đến khi biến mất đều xem kỹ một lượt nhưng vẫn không phát hiện được manh mối, chỉ tìm được một đoạn băng ghi lại cảnh một chiếc xe việt dã đậu tại phía sau hòn non bộ gần khu vực sân sau đã bị che mất biển số xe, một người đàn ông mặc trang phục đen từ trên xe bước xuống, dáng người và chiều cao khá trùng khớp với Dong Wook, người đàn ông mang kính râm và khẩu trang, thấy không rõ diện mạo, sau khi xuống xe nhìn một vòng, đi vào khu vực sân sau. Tiếp đến thì đoạn băng kết thúc, hắn là camera đã bị hủy, cửa sau thông với hòn non bộ trên cơ bản không có ai đi, hơn nữa biển số xe đã bị người ta cố tình che lại, dù hình ảnh trong camera không quá rõ ràng nhưng ít nhất có thể xác minh 90% người đó chính là Dong Wook. Nhưng hắn bắt cóc Jaejoong và Jaejae để làm gì kia chứ?

Yunho điên tiết đánh một cú vào tường, cứ nghĩ đến những điều mà Jaejoong và Jaejae đang phải chịu đựng khiến anh không cách nào bình tĩnh được, nếu chẳng may.....Yunho nhắm mắt, cố trấn tĩnh bản thân, hiện tại tìm được Jaejoong và Jaejae mới là chuyện quan trọng nhất. Sau khi bình tĩnh, Yunho lập tức phái người đi điều tra hành tung của chiếc xe việt dã kia. Nếu Dong Wook dùng họ làm con tin thì điều kiện trao đổi sẽ được đưa đến nhanh thôi.

64.

Jaejoong dần tỉnh lại sau cơn hôn mê, trong lúc mơ màng cậu còn nhớ rõ mình đang tản bộ, rồi đột nhiên có một người từ phía sau xông đến bịt mũi, miệng, cảm giác một mùi hôi gay gắt xộc vào mũi thì không còn ý thức nữa, trước khi ngất còn thấy hình ảnh Jaejae ôm chân cậu gào lên “baba”. Đúng rồi, Jaejae! Jaejoong lập tức bừng tỉnh, phát hiện mình đang nằm trên giường, muốn ngồi dậy thì phát hiện hai tay bị trói, đã hiện ra vết bầm, cả hai chân cũng bị xích vào thành giường, độ dài dây xích đủ để cậu có thể nằm, cho nên mục đích trói chỉ là muốn hạn chế hoạt động của cậu thôi. Jaejoong nhìn bốn phía, phát hiện đây là một căn phòng được trang trí khá đơn giản, chỉ có một chiếc giường cùng 1 bộ bàn ghế, phòng thật sạch sẽ.

“Jaejae! Jaejae!” Phát hiện ra Jaejae không có bên cạnh, Jaejoong hốt hoảng kêu to.

“Em tỉnh rồi.” Jaejoong gọi cả buổi, Dong Wook mới đẩy cửa bước vào, trên tay còn dẫn theo bé Jaejae đang bị dây trói chặt, trên miệng còn dán băng keo để phòng bé bất chợt kêu cứu, quần áo bé con thật bẩn, nước mắt lem luot cả khuôn mặt, vừa nhìn thấy Jaejoong đã kịch liệt giãy giụa.

“Dong Wook! Anh muốn gì, mau buông con tôi ra!” Nhìn thấy Jaejae bị đối xử tàn nhẫn như vậy, Jaejoong sợ đến mức chết điếng, lập tức giãy giụa muốn nhào xuống, chỉ tiếc dây xích không đủ dài để có làm điều đó.

“Yên tâm đi, nó không sao, chỉ là tên nhóc này ồn quá, vừa rồi còn định trốn nữa chứ, may mà anh phát hiện nên mới trói lại.” Dong Wook đem Jaejae thả lên giường “Chỉ cần hai người ngoan ngoãn, anh sẽ không tổn thương ai hết.”

“Jaejae, con có sao không? Bị đau ở đâu?” Jaejoong lập tức ôm Jaejae vào lòng, đau xót gỡ băng dán trên miệng con, giúp bé cởi trói, Dong Wook đứng bên cạnh cũng không ngăn cản.

“Baba, huhuhu...người xấu này đánh mông con, người xấu còn không cho con ở chung với baba, còn trói Jaejae nữa.” Lần đầu tiên trong đời trải qua chuyện như vậy, bé Jaejae sợ lắm, ôm chặt lấy Jaejoong khóc mãi không ngừng.

“Cục cưng của baba, đừng sợ, baba sẽ bảo vệ con. Mình là con trai mà, không thể dễ dàng rơi nước mắt được.” Jaejoong dịu dàng an ủi bé.

“Dong Wook, rốt cuộc anh muốn gì?”

“Anh chẳng muốn gì hết, chỉ muốn mang em đi thôi.”

“Mang tôi đi?” Jaejoong tự nhiên ngẩn ra, nhìn biểu cảm quái dị của Dong Wook không hiểu lời kia có ý gì.

“Jaejoong, em còn giận anh sao? Giận anh giúp Kyung Ho làm vậy sao?” Dong Wook ngồi xuống mép giường, Jaejoong theo bản năng ôm lấy Jaejae dịch về phía cuối giường, Dong Wook thấy Jaejoong đối với hần cực kỳ phòng bị thì cười khổ một tiếng, phân trần “Jaejoong à, mới đầu anh chỉ định trao đổi Kyung Ho mà thôi, hần nói chỉ cần hần leo lên ngôi vị hoàng đế thì sẽ lập tức giao em cho anh, chính là không nghĩ tới...nhưng thôi, giờ mọi chuyện đã không quan trọng nữa. Jaejoong, anh sẽ dẫn em rời khỏi đây, chúng ta sẽ đến một nơi không ai biết bắt đầu cuộc sống mới.” Dong Wook dừng một chút, chỉ về phía Jaejae “Có điều đứa nhỏ này không thể giữ lại, đây là con của em và Yunho đúng không? Nhìn bộ dáng hiện giờ của em đi, sao phải vì Yunho làm chuyện như vậy? Còn cái bụng hiện tại của em nữa, thật không ngờ em có thể mang thai đấy, nhưng tất cả không quan trọng nữa, rất nhanh thôi thứ nghiệt chủng của Yunho sẽ biến mất khỏi thế giới này.” Biểu cảm của Dong Wook thật ôn hòa nhưng lời nói ra lại cực kỳ tàn độc, khiến Jaejoong chảy đầy mồ hôi lạnh.

“Anh muốn dẫn tôi đi đâu! Anh không được phép đụng đến con tôi, nếu không tôi có chết cũng không tha cho anh đâu!” Jaejoong lạnh lùng nói, cậu phát hiện Dong Wook có phần nhún nhường với cậu, xem ra có thể nghe lời cậu nói.

“Jaejoong, chẳng lẽ em thật không biết sao?” Ánh mắt Dong Wook đột nhiên trở nên sắc bén, giọng điệu cũng bắt đầu tức giận, Jaejoong hoảng sợ lui về phía sau thêm chút nữa. Dong Wook lập tức hạ giọng, đưa tay xoa má Jaejoong, cậu theo bản năng hất mặt qua một bên tránh đi “Anh yêu em cỡ nào, sao em lại không biết. Jaejoong, tuy rằng em từ chối anh nhưng anh biết đó là do lúc ở học viện yêu cầu không được yêu mà thôi. Jaejoong à, thật ra em cũng có tình cảm với anh, phải không. Anh sẽ đối với em thật tốt, chỉ cần em rời khỏi Yunho, anh sẽ giúp em an bài tốt hai đứa nhỏ này, sẽ giúp nó chết một cách bình an, không chút đau đớn. Sau đó chúng ta sẽ có những đứa con khác, so với những đứa trẻ này đáng yêu gấp bội phần, cũng thông minh hơn rất nhiều.”

Jaejoong thật không ngờ Dong Wook vẫn còn nuôi ý đồ với cậu, ôm chặt Jaejae vào lòng “Dong Wook, anh điên rồi! Anh sớm đã bị hoàng gia bắt giam trong tù quân đội, anh có thể dẫn tôi đi sao! Tôi không hề thích anh! Trước đây chưa từng, hiện tại và tương lai cũng sẽ không. Anh thả tôi đi, tôi sẽ giúp anh xin giảm án trước tòa.”

“Không, Jaejoong. Em yêu anh! Chỉ là em không phát hiện ra đó thôi! Em yêu anh, còn làm cơm trưa cho anh mà! Không ai yêu anh hết, chỉ có em là yêu anh thôi! Anh biết em yêu anh! Em là của anh!” Dong Wook đột nhiên đứng phắt dậy, hung tợn hét vào mặt Jaejoong, biểu cảm vận vẹo thật dữ dội, giống như tinh thần có chút vấn đề. Jaejoong hoảng sợ, che lỗ tai của Jaejae lại, úp mặt con vào lòng con.

“Xin lỗi, Jaejoong, anh có chút kích động chứ không cố ý dọa em đâu. Chỉ cần em nghe lời, anh sẽ không tổn thương em.” Quả nhiên Dong Wook vừa thấy Jaejoong hoảng sợ, thái độ liền dịu lại “Nên ăn chút điểm tâm đi, anh đi lấy thức ăn cho em. Đừng nghĩ đến chuyện trốn, còn mày nữa, hãy tận hưởng những ngày cuối ở bên Jaejoong đi.” Dong Wook chỉ vào mặt Jaejae, ánh mắt lạnh xuống.

“Baba....làm sao giờ? Chúng ta sẽ chết sao?” Dong Wook vừa rời đi, giọng nói nức nở của Jaejae truyền ra từ lòng Jaejoong.

“Jaejae ngoan, đừng sợ, baba sẽ bảo vệ con, Yunho baba rất nhanh sẽ tìm được chúng ta. Jaejae phải dũng cảm lên, làm gương cho các em, biết không? Đừng cãi lời người xấu, phải ngoan, baba bảo con làm gì thì con làm cái đó, được không?” Nhẹ nhàng vỗ lưng con trấn an, bởi vì vừa rồi quá kích động nên giờ cảm giác bụng hơi nhói đau, phồng chùng động thai khí rồi.

“Baba, sao vậy? Người xấu cũng đánh baba sao? Jaejae giúp baba thổi thổi.” Phát hiện jaejoong không ổn, bé Jaejae lập tức khẩn trương nhìn cậu.

“Baba không sao, chỉ là các em hơi quây. Jaejae đừng lo, chỉ cần chúng ta ngoan ngoãn, người xấu sẽ không đánh chúng ta, chúng ta chờ Yunho baba đến cứu, được không?”

“Dạ, các em ngoan đi, đừng làm baba đau, Yunho baba rất nhanh sẽ cứu được chúng ta.” bé Jaejae nhẹ nhàng vuốt bụng Jaejoong, bé đã nín khóc, bé muốn trở thành tấm gương tốt cho các em.

33. Chương 33

65.

“Jaejoong, em không sao chứ? Đói bụng sao? Ăn chút thức ăn đi.” Dong Wook lấy bánh và sữa đến thì thấy Jaejoong đang ôm bụng với vẻ mặt kiềm nén, tựa như đang chịu cơn đau khá dữ dội, bé Jaejae thì lo lắng xoa bụng cho Jaejoong.

“Người xấu! Đừng qua đây! Không được tổn thương baba và các em!” Bé Jaejae vừa thấy Dong Wook thì lập tức che trước bụng Jaejoong, hét to lên.

“Jaejae ngoan....ba....baba không sao, ông ấy sẽ không tổn thương chúng ta.” Jaejoong nhin đau kéo Jaejae vào lòng, có thể vì tác dụng phụ của thuốc mê, thêm phần cậu không ăn gì trong thời gian dài nên hai bé con trong bụng hơi huyền não nhưng hiện tại không phải là lúc đòi co với Dong Wook “Anh thả thức ăn xuống đi, tôi tự ăn được rồi.”

“Em tự ăn được sao? Anh thấy em đổ nhiều mồ hôi như vậy, Jaejoong à xin lỗi em, anh không cố ý, chờ đội ngũ vệ của hoàng gia tản đi anh sẽ lập tức đưa em rời khỏi nơi này, em cố nhẫn nại thêm vài ngày nhé.” Dong Wook có chút áy náy, tuy rằng hắn bắt cóc Jaejoong là không đúng nhưng hắn cũng đâu còn cách nào khác “Anh dứt em ăn.”

“Không cần, anh thả thức ăn xuống, tôi và Jaejae sẽ tự ăn.” Tuy rằng toàn thân đều thấy khó chịu nhưng Jaejoong vẫn ôm chặt Jaejae trong lòng bảo vệ con, bởi vì kích động nên mồ hôi càng thêm nhiều nhưng nghe đến đội ngũ vệ hoàng gia bắt đầu phong tỏa toàn bộ khu vực để điều tra, cậu thoáng yên tâm, hy vọng Yunho sớm tìm được cậu và con.

“Được, anh đi, em đừng kích động, ăn trước đi.” Dong Wook đem thức ăn đặt lên tủ nơi đầu giường, rồi mới từ từ lui về sau vài bước, lại nhìn về phía bé Jaejae “Ngày mai anh sẽ đem nó đi, hôm nay hai người nói lời từ biệt đi.”

“Anh muốn đưa con tôi đi đâu?!” Jaejoong vừa nghe vậy liền ngẩng mạnh đầu, thậm chí quên hết mọi đau đớn.

“Jaejoong, anh đã nói rồi, anh sẽ đưa em đến một nơi chỉ có hai chúng ta, nếu em thích trẻ con, sau này chúng ta sẽ sinh thêm. Chỉ tiếc hiện tại bụng em đã quá lớn cho nên thứ nghiệt chủng trong bụng đành phải đợi sinh xong mới có thể xử lý được.” Ánh mắt Dong Wook nhìn chằm chằm vào cái bụng nhô cao của Jaejoong nhú mào.

“Anh.” Bị lời nói của Dong Wook chọc giận, Jaejoong cảm thấy máu dồn hết lên đầu, ngay cả nói cũng không thành lời, ngã ra giường, may mà giường cũng khá mềm.

“Baba!”

“Jaejoong.”

“Anh đừng qua đây! Bằng không anh chỉ có thể giữ được cái xác này!” Biết Dong Wook chỉ để ý đến cậu nên Jaejoong đành phải lợi dụng điểm đó “hôm nay tôi không muốn thấy anh, anh mau đi đi!”

Vừa muốn tiến lên thì Jaejoong lại bị ánh nhìn trừng trừng của cậu làm hấn không dám tiến lên, đành lui vài bước “Được, cũng không sao, anh cho em thời gian suy nghĩ, mặc kệ thế nào anh cũng sẽ mang em đi.” Dong Wook nhìn thoáng qua Jaejoong và bé Jaejae, ánh mắt tối sầm rời khỏi phòng.

“Đội một lưu lại trong khu biệt thự, Changmin em và đội hai đội ba theo anh. Hyun Joong chịu trách nhiệm dò thông tin từ bên cục giao thông đưa qua.” Đêm đó, sau khi tỉnh táo lại Yunho rất nhanh dồn toàn lực vào cuộc tìm kiếm, thông qua băng tần camera ghi lại tìm ra từng manh mối nhỏ nhất để khoanh vùng tìm kiếm. Tuy rằng chiếc xe việt dã kia nhìn có vẻ bình thường nhưng ở khu biệt thự xa hoa này chạy một chiếc xe bình thường như vậy mà vào được lại chính là điểm bất bình thường.

Trải qua một buổi tối thăm dò, chiếc xe việt dã kia đã được tìm thấy ở một đường nhỏ dẫn vào một khu du lịch phong cảnh thiên nhiên, vào mùa này rất nhiều khách du lịch đến để chiêm ngưỡng cảnh đẹp hùng vĩ nơi đây. Khu du lịch này cảnh vật thật hoang sơ, gồm một dãy núi với năm chiếc núi nhỏ nối liền, tuy rằng không cao nhưng diện tích trải rộng, lại không có người quản lý trong thời gian dài, muốn giấu người cũng chẳng dễ mà tìm, đến khi tìm được chiếc xe thì người đã sớm không còn.

Yunho mang theo hai đội ngự vệ gần như lật tung cả nửa mặt dãy núi nhưng một chút manh mối cũng không có. Trưa hôm sau, khi ánh nắng gay gắt chiếu soi từng cành cây ngọn cỏ, Yunho giờ tay che ánh mặt trời đang chiếu thẳng vào mắt, một đêm không ngủ sắc mặt bắt đầu xuống sắc, râu cũng lúng phúng, hai mắt đầy tơ máu, trong lòng liên tục lẩm bẩm ‘Jaejoong à, em nhất định phải bình yên, còn có những đứa con ngoan của baba nữa’ Chưa bao giờ Yunho phải đối mặt với nỗi sợ hãi tột độ như vậy, tinh thần anh căng như sợi dây đàn.

“Điện hạ! Điện hạ! Phát hiện ra một người!” Một thành viên trong đội ngự vệ đột nhiên hô lên. Yunho nghe vậy thì chạy tới thì thấy một người đàn ông trung niên mặc bộ quần áo thể thao bị trói tựa như chiếc bánh chưng, miệng còn bị dán băng keo, bị giấu trong rừng rậm thế này nếu không phải có đội ngự vệ đến đây điều tra thì sẽ không ai phát hiện ra.

“Ông là ai, đã xảy ra chuyện gì?” Mở băng dán trên miệng người đàn ông, Yunho hỏi.

“Tôi không biết gì hết, tôi không biết gì hết, đừng giết tôi, đừng giết.” Người đàn ông vừa được cởi trói liền ôm đầu kích động gào lên “Hắn cướp xe của tôi rồi trói tôi ném vào bụi cỏ, tôi không biết gì hết, đừng giết tôi.”

“Chúng tôi là ngự vệ quân của hoàng gia, sẽ không giết ông, chỉ cần ông kể rõ mọi chuyện là được rồi.”

“Ngự vệ quân? Huhuhu....cứu tôi, cứu tôi với, tôi không biết gì hết.” Người đàn ông vừa nghe ngự vệ quân liền nhào đến cạnh Yunho, nước mắt nước mũi tèm lem kể về sự việc bị thảm mà ông vừa trải qua “Chuyện là như vậy, tôi vừa chạy xe đến lưng chừng núi thì hấn xuất hiện, ép tôi xuống xe, trói lại rồi đoạt xe tôi chạy mất, hình như là chạy vào ngọn núi thứ ba thì phải, huhuhu...xe của tôi vừa mới mua chưa được một tháng đâu, các đồng chí ngự vệ quân, các người hãy giúp tôi tìm chiếc xe về nhé!”

Không đợi người đàn ông khóc lóc kể xong, Yunho liền nhanh chóng phái đội quân tinh nhuệ cùng bản thân tiến vào ngọn núi thứ ba thăm dò. Căn cứ những gì người đàn ông kia miêu tả, người kia đích xác là Dong Wook, nhưng lại không có Jaejoong và Jaejae, hẳn là hắn đã giấu người ở chỗ nào rồi. Để tránh sự truy kích của đội ngự vệ quân, trốn ở ngọn núi có nhiều khách du lịch chọn làm điểm đến thế này quả là một sự suy tính kỹ lưỡng.

Jaejoong à, em nhất định phải chờ anh!

66.

“Anh mở trói cho tôi một lúc được không, hiện tại tôi di chuyển không tiện, tôi sẽ không chạy đâu, anh cởi trói tay và chân của tôi đi, tôi muốn đi vệ sinh.” Tay chân đều bị khóa bằng xích sắt, chỉ có thể ngồi trên giường, đối với thân thể ngày càng nặng nề của Jaejoong là một loại tra tấn đến cực điểm. Sáng sớm nay Dong Wook đi ra ngoài làm gì đó, sau đó quay lại liền nhìn chăm chăm cậu đến giờ, không nói gì cũng chẳng làm gì, chỉ ngồi nhìn Jaejoong thế thôi, trong mắt đều là cuồng si cùng mê dại, điều này càng khiến Jaejoong như ngồi trên đồng lửa, nhưng để tránh cãi nhau cậu chỉ có thể làm ngơ như không thấy.

“Em, em đợi một chút, anh dìu em đi.” Dong Wook thoáng cái liền rạng rỡ khiến Jaejoong nhúm mày.

“Không cần, tôi tự đi!” Vừa nghe Dong Wook đòi dìu Jaejoong, bé Jaejae lập tức đứng bật dậy, thân thể nhỏ bé che trước mặt Jaejoong. Sợ Dong Wook sẽ tổn thương Jaejae, Jaejoong liền kéo con lại: “Jaejae ngoan, con có nhớ vừa nãy baba đã dặn con cái gì không? Jaejae có muốn đi vệ sinh không?”

“Dạ, có nhớ, Jaejae sẽ ngoan, sẽ nghe lời mà.” Nghe Jaejoong nói vậy, Jaejae liền lui về phía sau một bước “Jaejae đi vệ sinh với baba.” Sáng giờ từ lúc Dong Wook nhìn chăm chăm Jaejoong, bé Jaejae cũng mở to hai mắt dòm chừng hắn.

“Buông ra. Tôi cam đoan sẽ không chạy trốn, trên người tôi cũng không có thiết bị truyền tin nên không thể thông báo cho ai đâu.” Jaejoong lần thứ hai nhìn về phía Dong Wook, suy nghĩ cả buổi tuy rằng hận Dong Wook đến mức muốn đâm hắn một nhát thể nhưng hiện tại cả cậu và Jaejae đều lâm vào thế yếu, không thể cường ngạnh chống lại hắn. Khu nhà này có ba tầng, mà phòng hắn nhốt cha con cậu lại ở tầng ba, muốn chạy trốn cũng không có khả năng nên phải đối xử hòa nhã với hắn thôi.

Dưới sự kiên trì của Jaejoong, Dong Wook cuối cùng cũng chịu cởi trói cho cậu. Vừa xoay người bước xuống giường Jaejoong liền bị chuột rút, ngồi lâu một tư thế Jaejoong cảm thấy cả người đều tê dại.

“Baba!”

“Jaejoong! Em không sao chứ?” Tiếng của Dong Wook và Jaejae đồng thời vang lên, Jaejoong chậm rãi nâng lên cái chân bị co rút. Bé Jaejae nhiều lần thấy Jaejoong bị chuột rút, lập tức nhảy xuống giường, dùng nắm tay nhỏ xíu nắm chặt chân cho baba. Jaejoong cũng cố gắng nắm chặt hai chân đang tê cứng của mình, may mà dưới sự trợ giúp của Jaejae, đôi chân cũng dần khôi phục, còn Dong Wook thì bị tình cảnh này làm cho chướng mắt.

Giải quyết xong vấn đề sinh lý, một lớn một nhỏ lại trở về phòng giam, Dong Wook vẫn một mực canh giữ bên cạnh, rất sợ hai người sẽ làm ra điều gì mờ ám, thấy bọn họ an phận ngồi trên giường, hắn mới thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục canh người.

“Anh muốn nói gì cứ nói.” Thấy Dong Wook bộ dạng muốn nói lại thôi, Jaejoong quyết định cùng hắn trò chuyện, biết đâu có thể thu được thông tin hữu ích, chờ Yunho đến cứu bọn họ sẽ nói cho anh biết.

Dong Wook nhìn thấy thái độ của Jaejoong đã hòa nhã hơn nhiều thì mừng rỡ vô cùng, đương nhiên cũng lộ ra biểu cảm ngưng ngừng khiến Jaejoong cảm thấy rùng mình, cậu dám cam đoan thần kinh của Dong Wook có vấn đề, tuy rằng được thích là chuyện tốt nhưng bị một kẻ tâm thần bất cóc có ai mà muốn chứ.

“Anh, anh....Jaejoong....Em, em không giận anh đã đem em đến đây sao?” Dong Wook đứng lên, tiến về trước hai bước, thấy Jaejoong không cản hắn lại cảm thấy khẩn trương.

“Anh buộc tôi như vậy là vì thích tôi sao? Muốn ở cùng tôi sao?” Jaejoong lại hỏi.

“Anh....ừ....xin, xin lỗi, anh cũng không muốn làm thế đâu nhưng anh chỉ còn cách này thôi.” Dong Wook đột nhiên giống như mất kiểm soát, nắm chặt lấy tay Jaejoong.

“Đúng, anh chỉ còn cách này, mấy ngày nữa thôi hai ta sẽ vĩnh viễn ở bên nhau, sẽ không có kẻ nào đến quấy rối, cũng không ai có thể khiến chúng ta xa nhau. Đúng vậy, Jaejoong, chúng ta sẽ có một cuộc sống hạnh phúc cùng nhau.”

Bàn tay còn lại của Jaejoong đang vỗ về Jaejae khiến bé ngồi yên “Tôi đã có người yêu, Dong Wook, nhưng người đó không phải là anh.”

“Không, Jaejoong, người em thích là anh! Em chỉ là bị Yunho mê hoặc mà thôi! Jaejoong, em quên rồi sao?! Em đã làm cơm trưa cho anh, chúng ta còn ở trên sân thượng cùng nhau ăn nữa! Em là người yêu của anh!” Dong Wook lại kích động, tay của Jaejoong đã bị hấn siết đến đau. Cậu làm cơm trưa cho hấn khi nào chứ? Jaejoong cố gắng nhớ lại. Lúc cậu còn ở Úc nào có gặp qua hấn, chỉ từ khi trở về Hàn quốc mới gặp thôi, chẳng lẽ là lúc ở học viện chấp sự?! Jaejoong sức nhớ, có một lần lúc cậu còn học năm thứ hai, bởi vì được nhiều người săn đuổi nên mỗi lần ăn cơm trưa đều phải trốn lên sân thượng, tình cờ gặp phải một học viên mới vào không lâu, mọi người trong trường nói hấn có vấn đề thần kinh nên trêu chọc một chàng trai gầy yếu bé nhỏ, cậu lại vừa mới học xong tiết nấu ăn nên mới chia sẻ một ít thức ăn cho chàng trai đó, chỉ có một lần duy nhất đó thôi, lẽ nào nam sinh kia chính là Dong Wook? Jaejoong nhú mày, thực sự không nhớ nổi bộ dáng của nam sinh kia, đối với Dong Wook lần ấn tượng duy nhất của cậu với hấn là lúc cậu quay về trường rút bằng tốt nghiệp hấn tỏ tình với cậu nhưng bị cậu từ chối, không hơn....Dong Wook nắm lấy tay Jaejoong, vẻ mặt kích động, cứ liên tục nói mình yêu cậu, mãi đến khi bên ngoài vang lên loạt tiếng động ồn ào.

Nghe thấy tiếng động, Dong Wook quay người, đi về phía cửa sổ nhìn ra ngoài, sau khi nhìn một chút hấn quay lại, đưa tay thô lỗ kéo Jaejae lên.

“A! Đau quá! Baba!” Bé Jaejae nhịn không được hét lên.

“Anh muốn làm gì?” Jaejoong vội vàng giành lấy Jaejae ôm vào lòng.

“Anh muốn xử lý nó trước, ở đây sắp bị người ta phát hiện ra rồi, mang theo nó không tiện.” Dong Wook hoàn toàn bình tĩnh, tựa như đổi thành một người khác.

“Không, nếu anh muốn dẫn tôi đi thì phải mang con tôi theo cùng, nếu không tôi sẽ không đi với anh.” Jaejoong kiên quyết nói, bé Jaejae lúc này đã bầu chặt cánh tay cậu.

“Em nói là chỉ cần anh mang theo nó thì em sẽ đi với anh?” Dong Wook đột nhiên sáng mắt.

“Đúng, nếu mang theo con tôi sẽ tình nguyện đi với anh.”

“Em thề đi.” Dong Wook vẫn còn chút nghi ngờ.

“Tôi xin thề, chỉ cần anh đừng tổn thương hai cha con tôi.”

“Được.” Dong Wook suy nghĩ một chút rồi gật đầu “Chúng ta rời khỏi đây trước. Hiện tại em có thể đi chứ?”

“Được.” Jaejoong ôm bé Jaejae vào lòng, đứng lên, lại gom mấy cái bánh bao lúc sáng Dong Wook đem đến cất vào người, nắm tay Jaejae dẫn đi. Dong Wook cũng mang theo ít đồ dùng của hấn, dẫn theo hai người họ từ đường mòn thông với cửa sau rời khỏi căn phòng.

....

Yunho vào phòng thấy xích sắt còn vương vãi trên nền nhà, bình nước bị rơi xuống đất đã cạn sạch, tựa hồ như có người uống hết. Lại muện một bước rồi, Yunho siết chặt tay, hung hăng đâm vào tường “Từ căn phòng này bắt đầu tấn ra lục soát bốn phía!”

“Yunho hyung, xem này!” Giọng của Changmin vang lên từ ngoài phòng, nghe có vẻ vui mừng.

34. Chương 34

67.

“Dong, Dong Wook, tôi đi không nổi nữa, nghỉ một chút đi.” Jaejoong đổ đầy mồ hôi, cơ thể nặng nề lại đang bế Jaejae, đi được như vậy đã là cực hạn của cậu. Bé Jaejae ôm chặt cổ baba, vật trên tay cũng rơi mất rồi.

“Phía trước khoảng 500m có chỗ ẩn nấp an toàn, đến đó hãy nghỉ, được không?” Dong Wook quay lại thấy Jaejoong đổ mồ hôi ướt đẫm, sắc mặt trắng bệch cũng có chút xốt xa, dù sao cũng đi được một đoạn rồi, sẽ không bị phát hiện đâu, đưa tay định ôm Jaejae đã bị Jaejoong né tránh.

“Được rồi.” Jaejoong cắn răng “Tôi có thể, anh dẫn đường đi.”

“Baba, đừng lo, Yunho baba rất nhanh sẽ tìm được chúng ta.” Jaejae dựa đầu, nhỏ giọng thì thầm bên tai Jaejoong “Baba cố chịu thêm chút nữa đi.” Jaejoong nâng bé Jaejae lên, bước đi càng lúc càng chậm.

Vài phút nữa lại trôi qua, từ xa bắt đầu truyền đến tiếng bước chân ồn ào, tiếng động càng lúc càng lớn, Dong Wook cảnh giác quay đầu nhìn lại, sau đó mặc kệ sự chống đối của Jaejoong, giật lấy bé Jaejae ôm vào lòng, nắm lấy tay cậu kéo đi nhanh hơn.

“Baba! Baba!” Bị bế một cách thô lỗ, Jaejae vừa sợ vừa khó chịu gào lên.

“Câm miệng! Nếu mày không im lặng, tao giết mày liền đó.” Dong Wook nổi giận mắng.

Jaejoong một tay ôm bụng, sắc mặt chẳng còn chút máu, hơi thở hỗn loạn, ngay cả việc mở miệng nói chuyện cũng không thể, cậu cảm giác mình sắp ngất rồi.

“Jaejoong! Jaejae!” Tiếng gọi của Yunho đột ngột vang lên tựa như liều thuốc trợ tim, khiến Jaejoong lập tức tỉnh táo, quay đầu lại tìm kiếm như một bản năng liền thấy Yunho đang chạy đến với vẻ mặt đầy lo lắng.

“Đừng qua đây!” Dong Wook giật lấy Jaejoong kéo về phía sau hẳn, không biết từ chỗ nào móc ra một cây súng, dí thẳng vào đầu Jaejae “Mày bước tới tao sẽ bắn chết nó!”

“Đừng, đừng làm nó bị thương! Tôi đi với anh! Đừng giết con tôi mà!” Jaejoong sợ đến nỗi mồ hôi lạnh chảy thành dòng, nắm lấy tay Dong Wook cầu xin, bé Jaejae sợ lắm, dù đã cố nhịn không khóc nhưng nước mắt vẫn lặng lẽ rơi.

“Dong Wook! Buông con tôi ra!” Yunho dừng bước, biểu cảm như muốn xé Dong Wook thành từng mảnh nhỏ “Được, tôi sẽ không qua, anh buông đứa bé ra trước đi, nó chỉ là một đứa con nít mà thôi, đừng lấy súng dọa nó. Dong Wook, anh thả Jaejoong và Jaejae, để súng xuống bước qua đây, tôi hứa sẽ xin giảm án cho anh tại tòa.”

“Yunho hyung, anh đừng gấp, bọn em sẽ bọc hậu.” Nhìn thấy Dong Wook móc súng, Changmin vội vàng trấn tĩnh Yunho, sợ anh quá kích động sẽ xông lên, âm thầm ra hiệu lệnh cho đội ngự vệ bọc hậu đánh úp.

“Không được tới gần! Ai cũng không được bước tới! Nhúc nhích là tao bắn! Mày! Đừng nghĩ gạt được tao, Kyung Ho đã gạt tao giúp hắn hại mày sẽ giao Jaejoong cho tao, mày cũng muốn gạt tao, tao sẽ không để bất kỳ ai cướp Jaejoong của tao, Jaejoong là của tao!” Dong Wook hét lên.

Nghe Dong Wook nói vậy Yunho nhúu chặt mày, anh không ngờ lý do Dong Wook bắt cóc Jaejoong và Jaejae là như vậy, còn tưởng hắn muốn giúp Kyung Ho nhưng dù lý do gì, bắt cóc Jaejoong là chuyện không thể tha thứ, ánh mắt Yunho trở nên ngoan độc một cách khác thường. Cảm nhận được sự thay đổi của Yunho, Dong Wook lập tức nã hai viên đạn về phía Yunho cảnh cáo, mục đích ngăn cản anh tiến tới, Yunho dù đã né tránh như vẫn bị trúng cánh tay, máu đỏ rất nhanh thấm đẫm áo sơ mi trắng, chảy dài xuống bàn tay.

“Yunho!” Bị tiếng súng làm hoảng sợ, lại thấy máu nhuộm đỏ cả cánh tay Yunho, Jaejoong hét lên thất thanh, sau đó vật trước mắt như xoay chuyển, bàn tay đang nắm lấy Dong Wook buông thõng xuống, cậu ngã ra ngất xỉu.

“Jaejoong!” Thấy Jaejoong ngất xỉu, Yunho bắt chấp cánh tay bị thương, cũng chẳng sợ nguy hiểm, anh xông thẳng về phía Dong Wook

Bé Jaejae bị một màn trước mắt làm sợ đến độ quên khóc, sau đó cầm lấy bàn tay Dong Wook đang bịt miệng mình, cắn một cái thật mạnh. Dong Wook bất ngờ bị đau liền phản ứng theo quán tính đẩy bé Jaejae ra khiến bé ngã sấp một bên, đập đầu vào tảng đá. Cục diện nhaoáng cái đã hỗn loạn đến mức không thể kiểm soát, đội ngũ vệ đang mai phục này giờ thừa cơ xông lên tóm chặt lấy Dong Wook trối lại, tất cả đều xảy ra trong chớp mắt...

Tại cửa phòng cấp cứu, bảng đèn màu đỏ trên cửa vẫn sáng, Yunho ôm lấy bé Jaejae ngồi đợi, trên đầu bé Jaejae quấn một vòng băng gạc, vết thương nơi cánh tay Yunho cũng được xử lý tốt, may mà đều là vết thương ngoài da, cũng không có gì quá nghiêm trọng.

“Yunho baba, Jaejoong baba và hai em sẽ không chết chứ? Jaejoong baba chảy máu nhiều lắm.” Nhớ tới Jaejoong sau khi té xỉu thì chảy rất nhiều máu, Jaejae chưa bao giờ cảm thấy sợ như lúc này.

“Jaejae đừng sợ, Jaejoong baba sẽ không sao, hai em cũng sẽ ổn, rất nhanh sẽ ra với chúng ta. Jaejae hôm nay rất dũng cảm, con là niềm tự hào của baba.” Yunho nhẹ nhàng vuốt ve bé trấn an, tình huống đầy máu như thế sẽ trở thành nỗi ám ảnh trong lòng trẻ thơ tựa như cơn ác mộng không thể phai nhòa, Yunho cảm thấy có lỗi với con thật nhiều.

“Người xấu nói muốn giết Jaejae, dẫn Jaejoong baba đến một chỗ không có ai, còn nói đợi hai em sinh ra sẽ giết hai em luôn.”

“Con đừng sợ, người xấu đã bị bắt, đợi Jaejoong baba tỉnh lại, baba và Jaejoong baba sẽ kết hôn, sau này cả nhà chúng ta sẽ sống trong hoàng cung, Yunho baba nhất định sẽ bảo vệ Jaejoong baba và Jaejae thật tốt, người xấu sẽ không thể làm hại chúng ta nữa!”

“Dạ! Jaejae cũng phải lớn thật nhanh để bảo vệ Jaejoong baba và hai em!”

“Jaejae à! Trời ơi bảo bố của tôi, mau để bà nội nhìn một cái, vết thương trên trán sưng to như vậy, khổ cho cháu tôi quá rồi, có đau không con, huhuhu...” Hoàng thượng và Hoàng hậu cũng vừa chạy đến, thấy bé Jaejae bị thương Hoàng hậu liền rơi nước mắt, cháu cưng bảo bố của bà, sao lại có thể chịu khổ như thế, bà đau lòng không chịu nổi.

“Ông nội, bà nội, Jaejae không sao, không có đau gì hết.” Bé Jaejae ngoan ngoãn đứng yên trong lòng Hoàng hậu, bàn tay nhỏ nhắn lau đi những giọt nước mắt trên mặt bà.

“Ông nội nhất định sẽ nghiêm phạt người xấu!” Hoàng thượng nắm tay bé Jaejae, nhìn về phía Yunho “Jaejoong sao rồi?”

“Động thai, chảy máu, còn đang cấp cứu.” Nói đến Jaejoong, lòng Yunho liền trầm xuống, không nén được nỗi sợ hãi trong lòng.

“Sẽ ổn thôi.” Hoàng thượng vỗ vỗ cánh tay Yunho trấn an.

68

Nắm lấy bàn tay Jaejoong áp lên mặt mình, trong đầu Yunho hiện giờ chỉ có một ý niệm duy nhất, chỉ cần Jaejoong tỉnh lại, bảo anh đánh đổi bằng bất cứ giá nào anh cũng chịu. Hai tay bởi vì truyền dịch đã bị sưng phù lên, bác sĩ nói ca mổ thành công nhưng vì bệnh nhân bị suy yếu nên vẫn còn hôn mê. Đã hai ngày trôi qua mà Jaejoong vẫn chưa tỉnh lại, nếu như có thể Yunho thà để người nằm trên giường bệnh hiện giờ là anh.

Jaejoong cảm giác mình ngủ một giấc thật lâu, khí lực toàn thân như bị rút sạch, mềm nhũn cả ra. Cậu mở mắt, hình như có ai đang nắm tay cậu, chuyển tầm mắt liền thấy người đó chính là Yunho, anh nắm tay cậu, đầu gục xuống.

Jaejoong cố nâng tay vuốt nhẹ lên tóc anh, Yunho đột nhiên ngẩng mạnh đầu, mắt thoáng chốc đã ngấn nước, thấy nụ cười đầy mệt mỏi của Jaejoong, trong lòng nhất thời xót xa không cách nào tả nổi.

“Con heo nhỏ này, rốt cuộc em chịu tỉnh rồi sao?” Yunho nghẹn ngào, siết chặt tay Jaejoong “Xin lỗi, đều tại anh không thể bảo vệ tốt cho em và con.”

“Ngốc, không phải mọi chuyện đều ổn sao.” Giọng Jaejoong hơi khàn, cuối cùng cậu có thể thở phào nhẹ nhõm, mọi người đều bình an “Jaejae đâu?”

“Jaejae và phụ hoàng mẫu hậu quay về cung, tối nay sẽ đến. Jaejae không sao, em đừng lo, nhóc con can đảm lắm.” Yunho đưa tay vén lọn tóc phủ mắt Jaejoong “May mà em và các con đều bình an.”

“Anh không sao chứ? Súng của Dong Wook...” Jaejoong nhớ lại tình cảnh lúc đó, sắc mặt lại căng thẳng.

“Không sao, viên đạn đã được lấy ra, không có nguy hiểm gì.” Yunho vén tay áo cho Jaejoong nhìn lớp băng gạc, dù vẫn còn chút máu dính trên băng nhưng Yunho vẫn giật giật tay, chứng tỏ cho Jaejoong thấy mọi chuyện đều ổn.

“Em ngủ bao lâu rồi?” Jaejoong vuốt ve bụng, hai đứa nhỏ cũng phối hợp nhúc nhích một chút.

“Hai ngày rồi, sắp sang ngày thứ ba.” Từ vẻ tiêu tụy và râu trên mặt Yunho có thể thấy mấy ngày nay anh đều túc trực bên cạnh cậu.

“Để anh lo lắng rồi, sau này em sẽ cẩn thận.”

“Jaejoong, anh đã thương lượng cùng phụ hoàng và mẫu hậu, chờ em khỏe rồi sẽ mang em và Jaejae vào hoàng cung, dù sao cũng an toàn hơn.”

“Ừ, được.”

“Có đói không?”

“Có.”

Yunho đỡ Jaejoong ngồi dậy, lấy chén cháo gà từ hộp giữ ấm, đút từng muỗng cho Jaejoong, dù vẻ mặt cả hai đều tiêu tụy nhưng cảm giác hạnh phúc lan tỏa khiến ai nhìn đều thấy cảm động.

“Baba! Baba! Baba tỉnh rồi! Jaejae lo cho baba lắm!” Vừa đến phòng bệnh, thấy Jaejoong đã tỉnh, bé Jaejae vui vẻ nhào tới, nắm chặt lấy tay Jaejoong.

“Baba làm Jaejae lo rồi, có đau lắm không con?” Jaejoong xót xa vuốt vết thương trên trán Jaejae.

“Jaejae không đau, không đau xiu nào luôn, Jaejae phải dũng cảm để làm gương cho hai em, baba có đau không? Baba ngủ nhiều ngày như vậy nhất định là đau lắm, đúng không?”

“Baba hết đau rồi, baba cũng bắt chước Jaejae phải dũng cảm lên.”

“Baba phải mau khỏe nha để kể chuyện cổ tích cho Jaejae nghe, còn chơi với Jaejae nữa.”

“Được, baba sẽ mau khỏe để kể chuyện cho con nghe, còn chơi với con nữa.” Bé Jaejae vừa xuất hiện, tinh thần Jaejoong phấn chấn lên hẳn, nhớ đến hai ngày nay bị Dong Wook bắt cóc hẳn sẽ trở thành kỷ ức tệ nhất trong lòng cậu. May mà cậu đã lấy bánh mì dư và nước rắc dọc theo đường đi, cũng may là Yunho sớm tỉnh được cha con cậu, chỉ cần nhớ tới chuyện Yunho bị Dong Wook bắn, còn Jaejae thì bị xô ngã đập đầu vào tảng đá còn cậu chỉ có thể bất lực nhìn hai người mình yêu thương nhất bị thương, trái tim cậu lúc đó như muốn ngừng đập.

Bây giờ thấy Yunho và Jaejae đều bình an, cậu thấy nhẹ lòng, một điều may mắn hơn cả là hai cục cưng trong bụng cũng rất kiên cường. Jaejoong ôm lấy Jaejae, không khỏi nghẹn ngào.

“Jaejoong à, mấy hôm nay con chịu khổ nhiều rồi, hiện tại thấy thế nào?” Thấy tâm trạng suy sụp sẽ ảnh hưởng xấu đến sự hồi phục, Hoàng hậu liền ôm lấy Jaejae, hỏi han nhằm phân tán suy nghĩ của Jaejoong. Mấy ngày nay người cũng mệt mỏi không kém ai, thậm chí hai mắt đều sưng đỏ.

“Mẫu hậu, đã khiến mẹ phải lo, con không sao, bác sĩ nói hai ba ngày nữa là xuất viện được rồi.”

“Không sao là tốt rồi, mấy ngày nay mẹ đều lo đến mất ngủ, may mà con đã tỉnh.” Hoàng hậu nắm tay Jaejoong, vì xúc động mà giọng hơi run rẩy.

Có Yunho kề bên tận tình chăm sóc, hơn nữa trong lúc mang thai vốn được chăm chút kỹ lưỡng, thân thể Jaejoong hồi phục tương đối nhanh, hai đứa nhỏ cũng khỏe, cuối cùng sau khi được bác sĩ kiểm tra toàn diện đã được cho phép ra viện.

Tuy rằng Jaejoong được đào tạo làm chấp sự thì khả năng chịu đựng cũng rất cao nhưng duy chỉ có bệnh viện là cậu không chịu nổi. Từ nhỏ tới lớn, nơi cậu ghét đến nhất chính là bệnh viện, hơn nữa song thân qua đời trong bệnh viện để lại bóng ma trong lòng cậu. Thế là sau khi tỉnh lại, dù những ngày tĩnh dưỡng trong bệnh viện đều có người bên cạnh chăm sóc nhưng cậu vẫn đứng ngồi không yên, làm sao cũng không thoải mái, cho nên vừa được bác sĩ cho về, Jaejoong gấp rút hối Yunho dọn dẹp tư trang, hận không thể ngay lập tức bay về hoàng cung, cậu ghét ngửi mùi thuốc quá rồi, cũng không muốn nhìn thấy ai bị thương nữa.

“Jaejoong à, chậm một chút, em gấp như vậy làm gì. Chèn ơi, để xuống ngay, để anh xách để anh xách.” Yunho vòng tay đỡ eo Jaejoong, một tay giật lấy túi hành lý Jaejoong cầm trên tay.

“Mùi bệnh viện khó chịu quá, em muốn về liền.”

“Được, anh thu xếp liền đi, em ngoan ngoãn đợi một chút nha, Changmin lái xe đến đón chúng ta liền đó.” Còn chưa kết hôn Yunho đã biến thành

thành thê nô, dìu Jaejoong đến ngồi xuống ghế mềm, lập tức xoa người thu gom đồ đạc.

35. Chương 35

69.

Sau khi trở về hoàng cung, Jaejoong quay lại cuộc sống thức ăn nước uống dâng tới miệng của một đưng phu, không phải Jaejoong muốn mà là Yunho thật sự chăm sóc cậu quá chu đáo, hận không thể dứt từng muỗng cho cậu ấy. Lần đầu tiên chăm sóc “ông bầu”, cảm nhận con mình lớn lên từng ngày, loại cảm giác này mới tuyệt vời làm sao. Để bù đắp lại khoảng thời gian lúc Jaejoong mang bé Jaejae không có anh bên cạnh, Yunho không bao giờ để mình rảnh rỗi, ngoài thời gian chăm sóc Jaejoong, mỗi ngày anh đều xem DVD dạy cách chăm sóc sản phụ và trẻ sơ sinh. Còn học một bài tập thể dục dành cho người mang thai, mỗi buổi tối anh sẽ ôm Jaejoong kể chuyện cổ tích cho hai con nghe, sau đó sẽ trò chuyện khoảng nửa tiếng, Yunho có thể nói bất kỳ chủ đề trên trời dưới đất với hai đứa nhỏ vẫn còn đang nằm trong bụng Jaejoong, Jaejoong đỡ khóc đỡ cười, ai cũng không thể ngờ một Thái tử uy nghiêm ngạo nghễ lại có những lúc như thế này cơ chứ?! Đại khái cho dù có tưởng tượng cũng không nghĩ ra được đâu! Jaejoong vì đã có kinh nghiệm lúc sinh Jaejae nên không có khẩn trương như vậy, mỗi ngày lúc nên ăn thì ăn, lúc nên ngủ thì ngủ, nhưng Yunho mỗi ngày đều đặt mình trong trạng thái khẩn trương vô cùng, cậu thấy buồn cười lắm nhưng không nở lòng dả kích tình cảm của anh.

Càng gần đến ngày sinh, thân thể cậu càng nặng nề, tay chân sưng phù nghiêm trọng, Yunho nhìn thấy mà đau lòng. Lo lắng sinh đôi sẽ khó hơn sinh một, Yunho còn nghiêm túc nghiên cứu một bài tập thể dục dành cho những người sinh đôi, trong phòng ngủ trải thảm thật dày, tự anh làm mẫu, bắt Jaejoong làm theo. Jaejoong hiện giờ trông chẳng khác gì một chú chim cánh cụt, theo Yunho tập mấy động tác hết nằm sấp lại nằm ngửa càng giống cánh cụt hơn khiến cậu nhiều lần từ chối không chịu làm, nói Yunho đừng quá khẩn trương nhưng cứ thấy bộ dáng nghiêm túc của anh là cậu lại không đành lòng cự tuyệt, kết quả mỗi ngày đều phải cắn răng làm theo.

Theo thường lệ mỗi buổi tối sau khi dùng cơm xong, nghỉ ngơi nửa tiếng, Yunho sẽ cùng Jaejoong tập bài thể dục dành cho người sinh đôi một chết người kia, gần đây được nuôi tốt quá, Jaejoong cảm giác cậu sắp biến thành quả cầu mất rồi, những động tác đơn giản như duỗi thẳng chân, quỳ chống tay cậu cũng phải cố hết sức mới làm nổi, dáng vóc biến dạng kinh khủng, tuy Yunho không hề nói gì thế nhưng trong lòng Jaejoong luôn mặc cảm, đã thế Yunho hết lần này đến lần khác còn bắt cậu làm những động tác vừa mệt vừa khó coi muốn chết. Quên đi, vì cực cực cực một chút cũng phải chịu, Jaejoong cắn răng xoa xoa mông,

sau khi tập xong động tác cuối cậu nằm dài trên thảm dày chẳng muốn nhúc nhích. Yunho thấy động tác của Jaejoong có phần vụng về chẳng những không cười mà còn rất quan tâm, nhìn thấy cậu nằm im trên thảm không nhúc nhích, vội vã chạy đến dịu dàng đỡ cậu ngồi dậy.

“Khổ cho Jaejoong của anh rồi, hôm nay em làm tốt lắm, sinh đôi rất cực, cho nên em cố gắng kiên trì nhé, lúc sinh mới không quá đau, ngày mai phải tiếp tục đó. Một lần phải không, uống nước đi, chút nữa chúng ta đến ngự hoa viên tản bộ.” Yunho không để ý trán Jaejoong giờ đã lấm tấm mồ hôi, in một nụ hôn thật dịu dàng lên, hăng hái bồng bồng khích lệ.

“Phù...mệt quá hà, Yunho ngày mai tập phân nửa thể này thôi được không. Anh xem em mập thế này, tập mấy động tác kia chẳng khác nào chim cánh cụt, khó coi muốn chết.” Về mặt Jaejoong đầy đau khổ, mặc dù cậu biết anh chỉ muốn tốt cho cậu nhưng mà mỗi lần tập bài tập này đối với sức lực hay tâm lý đều như khiêu chiến cực hạn của cậu.

“Ai nói em mập, không hề mập một chút nào nha, em phải có da có thịt như vậy nhìn mới đẹp nè, trước kia em ốm lắm, giờ khó khăn lắm mới tròn lên được một chút mà.” Công phu nói dối không chớp mắt đã được Yunho luyện đến thành thục.

“Anh chỉ biết dỗ cho em vui thôi, đến cả nhẫn em còn đeo không vừa nữa là, hôm nay hình như lại sưng thêm một chút nè.” Jaejoong giơ tay lên, những ngón tay vốn dĩ thon dài mảnh khảnh giờ đã trở nên mũm mĩm, cậu thất vọng hạ tay xuống.

“Chờ con sinh ra rồi sẽ không bị sưng nữa, đừng lo lắng, mũm mĩm như giờ mới dễ thương.” Yunho nắm lấy tay cậu kéo lên môi hôn một cái, cố ý phát ra tiếng moah ~ moah ~ nữa, khiến Jaejoong xấu hổ đỏ mặt. Ngày trở lại hoàng cung, Yunho lập tức cầu hôn Jaejoong bằng chiếc nhẫn anh đã chuẩn bị từ trước, nào ngờ tay của cậu đã sưng nhiều nên dù cố thế nào cũng không thể đeo nhẫn vào ngón áp út, khiến cả hai rơi vào tình trạng xấu hổ không tả nổi.

“Nghỉ khỏe chưa? Chúng ta đến ngự hoa viên đi dạo một hồi em sẽ không thấy mệt nữa, đi dạo rất tốt cho cả thân thể và tinh thần nhé, cũng trợ giúp sự phát triển của con nữa.” Yunho dấu môi giả bộ ngây thơ nói chuyện với Jaejoong.

“Anh đang xem em là con trai anh đó hả – +” Jaejoong vô lực liếc Yunho, hiện anh đang đánh đồng chỉ số thông minh của cậu và con sao? Cả giọng điệu nói chuyện cũng y chang.

“Anh chỉ là thuận tiện tiến hành chăm sóc cực kỳ thôi, nếu baba mama mỗi ngày đều yêu thương quần quýt thì đứa con khi sinh ra đảm bảo sẽ cực kỳ dễ thương.” Yunho liền chỉnh lại bộ dáng giáo sư uyên bác kiến thức gì cũng biết.

“.....” Lúc em có thai Jaejae, làm gì có chuyện bồi dưỡng tình cảm đáng yêu linh tinh gì đó, Jaejae lúc sinh ra không dễ thương chắc?! Hy vọng đừng để phản tác dụng nha, trong lòng Jaejoong âm thầm nghĩ.

“Jaejoong baba, Yunho baba, tập thể dục xong chưa? Jaejae muốn đi dạo nha.” Yunho đỡ Jaejoong đứng lên, chuẩn bị mở cửa thì Jaejae đứng giờ xuất hiện y như chiếc đồng hồ báo thức. Không sai, việc tản bộ sau khi tập thể dục là chuyện một nhà 5 người cùng làm, bé Jaejae bây giờ ban ngày được Hoàng hậu dẫn đi học mẫu giáo, sang năm là chuẩn bị đi học rồi, so với những đứa trẻ khác sớm hơn hai năm, Hoàng hậu và Hoàng thượng đều cảm thán đúng là hai đứa con mình gen tốt quá.

Mẫu giáo nói khó không khó nhưng nói dễ cũng chẳng dễ, nói chung thời gian trống của bé Jaejae vẫn còn nhiều lắm nhưng trải qua chuyện bị bắt cóc vừa rồi, bé con trưởng thành nhiều lắm, luôn nói phải học thật giỏi, lớn thật nhanh để bảo vệ tốt hai baba. Cho nên thời gian gặp Yunho và Jaejoong cũng ít lại một chút, thế nhưng mỗi ngày đều kiên trì cùng hai người tản bộ.

“Jaejoong baba, tại sao lúc baba và Yunho baba tập thể dục lại không cho Jaejae xem, Jaejae cũng muốn học mà, Jaejae cũng muốn tập thể dục.” Bé Jaejae nắm tay Jaejoong bắt đầu làm nũng, bé Jaejae rất là không vui, bé không hiểu sao mỗi lần Jaejoong baba tập thể dục lại không cho bé xem, Jaejoong nghe con hỏi thì đỏ mặt, chẳng biết trả lời thế nào cho ổn.

“Bài tập này chỉ lúc Jaejoong baba trong bụng có hai em mới tập được, Jaejae còn nhỏ nên không thể tập.” Biết Jaejoong không muốn bé Jaejae nhìn thấy dáng vẻ vụng về của mình, Yunho bế bé lên giải vây cho

Jaejoong “Hơn nữa không phải Jaejae đã giúp Jaejoong baba, hai em còn có Yunho baba đi dạo sao? Hôm nay anh hai Jaejae có học được truyện cổ tích nào mới không? Hai em đang muốn nghe này.”

“Có có! Hôm nay bà nội kể cho con một câu chuyện cổ tích về hoàng tử và hoàng tử! Jaejae sẽ kể cho hai em nghe liền đây.” Lực chú ý của Jaejae rất nhanh bị dời đi, giả bộ tăng hắng hai tiếng, ra vẻ người lớn bắt đầu kể: “Ngày xưa, tại một vương quốc nọ, có một chàng hoàng tử thật khôi ngô, còn ở nước láng giềng thì có một chàng hoàng tử thật đáng yêu. Rồi một ngày...”

Bé Jaejae kể rất tập trung nhưng Yunho và Jaejoong nghe được câu chuyện thì mồ hôi lạnh chảy không ngừng, Hoàng hậu quả nhiên quán triệt tư tưởng muốn bồi dưỡng đam mê phải bồi dưỡng từ lúc còn bé, loại chuyện “cổ tích” như vậy có thể để cho trẻ con nghe sao, nhưng nhìn bộ dáng vừa đáng yêu vừa nghiêm túc của Jaejae, hai người lớn không đành lòng cắt ngang.

70.

“Mẫu hậu kể cho Jaejae loại chuyện thế này liệu có ổn không?” Jaejoong nằm trong bồn tắm lớn hưởng thụ xoa bóp độc quyền có một không hai của Thái tử điện hạ, lúc mới bắt đầu học Yunho chưa khống chế được lực tay tốt, có đôi khi sẽ làm đau Jaejoong nhưng hiện tại về cả kỹ thuật lẫn lực đều áp dụng rất nhuần nhuyễn khiến Jaejoong được xoa bóp đến thoải mái cả người. Vì thân thể phì đại lên quá nhiều, Jaejoong không thích hiển lộ cơ thể trần của mình trước mặt Yunho, cho nên mỗi lần tắm nhất định phải dùng một đồng bọt xà phòng đắp quanh thân.

“Không cần lo lắng, hiện tại bắt đầu học thích nghi mới tốt cho con sau này, em xem Jaejae đối với chuyện chúng ta không phải tiếp nhận rất tốt sao? Đừng nghĩ ngợi nhiều. Hơn nữa thân phận thành bé hiện tại là Thế tử, đều hưởng hết gen tốt của hai ta, em còn lo lắng cái gì nữa.” Yunho đưa tay捏 mũi Jaejoong, quẹt xà phòng đầy mặt cậu.

“Nè, Jung Yunho, anh làm cái gì vậy?!” Jaejoong cũng đưa tay quẹt xà phòng lên mặt anh, hai người đàn ông lớn xác cứ như vậy chơi trò “cuộc chiến xà phòng”. Vốn cả hai đều trần như nhộng ngâm mình trong bồn tắm lớn, ai cũng lợi thế như ai, đáng tiếc trong cơ thể Jaejoong còn có hai bánh bao nhỏ, nào có thể là đối thủ của Yunho, anh chỉ cần tùy tiện chọc một chút thôi đã khiến cậu thở dốc, mặt đỏ bừng.

“Được rồi, được rồi, anh nhận thua, thân thể của ái phi là quan trọng nhất, đừng giỡn nữa.” Thái tử điện hạ yêu vợ đến cuồng sợ người ta gắng sức sẽ mệt, lập tức nhận thua.

“Hừ, chỉ biết thừa cơ ăn hiếp em.” Jaejoong hất mặt không thèm nhìn Yunho, anh cười hắc hắc, bàn tay ở trong nước sờ soạng lung tung trên cơ thể cậu, nhìn không thấy nhưng có thể cảm nhận được làn da mịn màng, mát lạnh của Jaejoong, khiến Yunho như nổi lửa, cơ thể mẫn cảm của cậu cũng chịu không nổi khiêu khích của anh, chỉ nháy mắt hơi thở đầy dục tình vương vấn khắp nơi.

“Ừm....đừng...em, em....hiện tại rất xấu...” Jaejoong cố gắng kiềm chế, sau khi phát hiện dáng người mình bị thay đổi một cách trầm trọng, sợ sẽ khiến Yunho bị ám ảnh cho nên vẫn cố khắc chế ham muốn của bản thân. Yunho đương nhiên biết nỗi lo lắng của Jaejoong nên cũng chiều theo cậu nhưng mỗi lần tắm uyên ương, trải nghiệm cảm giác thấy được, sờ được nhưng không ăn được này khiến anh cứ mỗi lần giúp cậu tắm xong lại phải ngâm mình trong nước lạnh cả nửa tiếng, ở trong phòng tắm kêu tên cậu cho đến khi đạt đỉnh, thật cũng làm khó anh quá mà.

“Tuyệt không xấu, Jaejoong à mặc kệ em biến thành thế nào, anh đều không để ý, Jaejoong cho anh một lần đi, đã gần một tháng rồi, anh nhìn không nổi nữa, có được không, anh sẽ nhẹ nhàng thôi, sẽ cẩn thận không để em và con phải khó chịu đâu.” Lời nói của Yunho đi đôi với những cái vuốt ve âu yếm, phòng tuyến của Jaejoong đã bị lung lay kịch liệt.

Trận đùa khi nãy đã khiến Yunho bị kích thích đến mức người anh em hùng dũng vươn thẳng, hận không thể đè Jaejoong ăn sạch không còn một mảnh, tay chân đã không còn nghe theo lý trí quần lấy cơ thể Jaejoong. Jaejoong cũng nhìn đến cực hạn rồi, nhưng vì phần “sĩ diện” đáng thương vẫn chưa dễ dàng buông tha, cho nên cứ từ chối Yunho theo bản năng.

“Tắm sạch đã....ừm....ah....phải rửa sạch....xà phòng đã, xà phòng không tốt cho con đâu, tắm xong...lên giường...” Bị Yunho âu yếm, Jaejoong làm gì còn chống cự nổi, cuối cùng đành phải đầu hàng, trước khi lý trí bay sạch vẫn cố bảo Yunho phải dời địa điểm. Yunho được sự đồng ý của “vợ yêu” lập tức không lảng

phí chút thời gian nào, dùng tốc độ nhanh nhất rửa sạch xà phòng trên người cả hai, dùng thể bế công chúa bế Jaejoong lên, cẩn thận đi đến bên giường. Trước đây cứ mỗi lần Yunho bế cậu bằng tư thế kia cậu đều xấu hổ muốn chết, bây giờ cậu cứ như con cánh cụt, vậy mà Yunho vẫn bế một cách dễ dàng, mặt cũng chẳng đỏ sẫm, trong lòng Jaejoong vừa mắc cỡ, vừa vui mừng, mơ hồ chờ đợi chuyện ngọt ngào sắp tới.

“Em xem, ngay cả gel bôi trơn anh cũng chuẩn bị sẵn, vậy mà tới giờ mới được dùng.” Yunho gấp rút cởi sạch đồ cả hai, vẻ mặt nhuốm đầy sắc dục.

“Anh cẩn thận một chút, coi chừng bị thương con.” Jaejoong nằm trên giường, mặt đỏ bừng, nhìn thấy những vết rằn trãi khắp bụng mình, cậu chỉ còn biết thở dài, đến bây giờ cậu vẫn không thể chấp nhận được sự biến đổi này, nhưng lại không nỡ dập tắt ngọn lửa tình đang hừng hực cháy trong ánh mắt của Yunho, thế là đành cam chịu để Yunho chiêm ngưỡng thân thể mình.

“Đừng sợ, em đã quên dạy gần đây anh lúc nào cũng học cách chăm sóc người có thai sao, hắc hắc, trong đó cũng có dạy mấy chiêu làm sao để vừa thoải mái lại vừa không tổn thương đến đứa bé, ái phi, tối nay chúng ta thử một lần nha.” Rốt cuộc là cái chương trình chăm sóc người mang thai dạy cái quỷ gì vậy! Ngay cả cái này cũng dạy sao! Các loại tư thế đều thử một lần, bộ anh muốn nằm trên giường này là một thầy ba mạng hử?! Jaejoong oán thăm, càng ngày cậu càng nhận ra Yunho là một tên háo sắc.

Yunho tách hai chân Jaejoong ra, tuy rằng cậu đã tròn lên rất nhiều nhưng dưới góc độ của Yunho thì vẫn dư sức khiến anh chỉ cần nhìn một cái liền hóa thành sói!

“Cong chân lên kẹp lấy hông anh nào.” Yunho áp lên thân thể Jaejoong, dùng cự vật hùng dũng cọ sát cậu, hai tay nâng hông cậu từ phía dưới, hạ thân cả hai như dính chặt với nhau. Jaejoong nhắm mắt lại, ôm siết lấy phần hông rắn chắc của Yunho. Lại nói trước lúc khi mang thai, cơ thể của Jaejoong cũng chẳng kém gì Yunho đâu, còn bây giờ thì cứ y như sông so với biển ấy, sự chênh lệch này thật khiến người ta không có can đảm đối diện mà, cho nên cứ đơn giản là nhắm mắt lại, chỉ cần hưởng thụ sự chăm sóc của người yêu thôi, những cái râu ria khác không muốn để ý đâu.

Trước đây cứ mỗi lần hai người ân ái, Yunho thích nhất là cúi người hôn lên môi Jaejoong, đáng tiếc hiện tại hai người đang bị hai cái bánh bao trắng tròn chen ở giữa cho nên Yunho liền đổi ý, hôn lên cái bụng nhô cao của Jaejoong, khiến cậu giật nảy, mở to hai mắt.

“Đừng, đừng làm vậy, con sẽ thức đó.” Jaejoong nói một cách khẩn trương, nếu cả hai cực cùng đều thức thì chuyện này coi như xong.

“Yên tâm, cực cùng ngủ rất ngoan mà. Lúc này xoa bóp anh đã dặn dò hai đứa phải ngủ ngoan, cho nên hiện tại hai cực cùng của chúng ta sẽ không phá rối baba và “mami” của chúng hôn nhẹ cùng yêu yêu đâu, ái phi đừng lo lắng.” Yunho cười tà cầm lấy phần thân đã ngẩng cao của Jaejoong, thuần thực vuốt ve lên xuống, gần một tháng tự xử, Yunho thiết nghĩ kỹ thuật tay của mình đã nâng cao nhiều lắm, vì thế không chút keo kiệt chia sẻ cùng Jaejoong. Quả nhiên, dưới sự hầu hạ của Yunho, Jaejoong rất nhanh đã bị chìm vào bể tình, những lời rên rỉ ngọt ngào tràn ra từ đôi môi căng mọng, lập tức làm cho khí huyết trong người Yunho sôi lên sùng sục, với một thân thể mẫn cảm Jaejoong làm sao có thể kiên trì được lâu, cuối cùng chống không lại quân địch, tinh hoa dâng trào.

“Em xem, đã lâu không làm, đậm đặc thế này cơ mà.” Mùi tinh dịch quện lẫn mùi hương sữa tắm tạo ra một mùi vị phong tình khó tả, Yunho đem tinh hoa trong tay bôi lên cúc hoa đang co rút từng trận, bởi vì sắp tới ngày sinh nên chỗ tư mật đó lại mềm mại hơn rất nhiều.

36. Chương 36

71.

Yunho ngồi giữa hai chân Jaejoong, đỡ lấy người anh em đã sớm chảy nước nơi đỉnh chóp, chậm rãi tiến vào cơ thể Jaejoong. Vừa mới trải qua cao trào khiến Jaejoong như chìm đắm trong vực sâu không đáy, hai

chân mềm nhũn quấn quanh thắt lưng Yunho, cậu khó có thể nhịn lâu hơn nữa, cảm giác đã lâu mới kết hợp này khiến người ta thật tiêu hồn mà.

Lấy tay che bụng, Jaejoong hơi hí mắt nhìn liền thấy ánh mắt đầy âu yếm của Yunho, trong lòng như có dòng nước ấm chảy lan, đôi chân trong vô thức càng siết lấy hông anh hơn nữa. Cảm nhận được sự phối hợp của Jaejoong, Yunho nắm lấy tay cậu, mười ngón tay đan xen vào nhau, hơi cúi người, bắt đầu thúc những cú mạnh vào sâu trong huyết động.

“A.....Yunnie.....mau, mau một chút....ah...muốn nữa...” Sợ làm tổn thương Jaejoong, Yunho cố ẩn nhẫn hết mức có thể nhưng anh nào biết Jaejoong – người đã nhịn yêu thương khá lâu vừa nãy đã bị anh trêu chọc đến mức không thể khống chế bản thân được nữa. Cậu bắt chấp cơ thể nặng nề, giữa đầu ra sau, tự vuốt ve hạ thân, hậu huyết không ngừng co rút, siết chặt lát cự vật của Yunho, anh bị kẹp đến suýt chút thì tiết luôn.

“Jae, em thả lỏng cơ thể đi, để anh, làm vậy em sẽ mệt đó.” Yunho buông tay Jaejoong ra, dùng hai tay đỡ lấy thắt lưng cậu, giúp cậu ổn định thân thể, tốc độ di chuyển của anh cũng nhanh hơn, khoái cảm cứ như thủy triều đánh úp, Jaejoong siết chặt gra trải giường, để mặc Yunho rong ruổi trên cơ thể mình. Cậu cảm thấy cả người lại lâng lâng, thắt lưng được Yunho đỡ lấy không còn bị sức nặng của hai cục cứng đè xuống, xem ra là Yunho đã rất nghiêm túc nghiên cứu những vấn đề này.

Sau khi hiểu rõ tình cảm của Yunho, mặc dù cảm thấy rất xấu hổ vì vóc người béo ú nhưng Jaejoong cũng không che giấu cảm giác hưng phấn và thích thú khi ân ái cùng Yunho, mỗi khi hai người quấn lấy nhau cậu đều rất phối hợp với anh.

“Ừm....thoải mái quá....Jae à, còn muốn sao...” Hai người sau khi cùng nhau đạt cao trào, Yunho liền nghiêng người nằm cạnh Jaejoong, vẫn không ngừng vuốt ve cơ thể cậu. Jaejoong nhắm mắt, đôi môi hé mở, còn đang thở hổn hển, tựa như đã cạn sức. Nghỉ ngơi một lát, Jaejoong xoay người quay mặt lại, nhích lại gần Yunho, anh ngậm hiểu, hôn lên đôi môi ngọt ngào của cậu, đưa tay vuốt ve vành tai miễn cảm.

“Có mệt không? Còn có thể tiếp tục không?” Yunho nâng Jaejoong ngồi dậy, giúp cậu đổi một tư thế khác, Jaejoong gật đầu, đã lâu không ân ái hai người cảm thấy có chút nghiện cảm giác tuyệt vời này “Chúng ta đổi một tư thế khác nhé, em ngồi lên người anh đi, nhờ sức nặng của cơ thể anh có thể vào sâu hơn đó.” Yunho thì thầm những lời mật ngọt bên tai Jaejoong khiến cậu mắc cỡ đỏ cả mặt, loại chuyện này tự biết là được rồi ai mượn nói thẳng ra chi vậy, Jaejoong đưa tay nắm Yunho vài cái nhưng làm gì có lực, mấy cú đánh này cứ y như gãi ngứa cho anh vậy.

Yunho ngồi phía sau Jaejoong, nâng mông cậu lên, để cậu ngồi trên đùi anh, từ từ tách hai chân cậu ra, chậm rãi tiến vào. Khi này vừa làm một lần nên lần này tiến vào thật thuận lợi, hai tay Yunho vòng ra trước vuốt ve hai quả hồng anh, dụng lực hông đẩy cự vật sâu vào bên trong Jaejoong.

“A, sâu quá rồi...” Jaejoong ngẩng đầu ra sau, đây là lần đầu tiên cậu dung tư thế này kể từ khi có thai, cảm nhận trọn vẹn sức mạnh của cơ thể cả hai, sức lực toàn thân như dồn về phía dưới, không cần đưa đẩy quá nhanh, chỉ cần Yunho động một cái cậu sẽ cảm thấy toàn thân run rẩy, cơ thể lập tức mềm nhũn ra, may mà có Yunho đỡ lấy.

“Thoải mái không? Hửm? Đối với kích thích của ông xã có thấy hài lòng không?” Yunho dường như cố ý, cả đêm luôn dùng lời nói kích thích Jaejoong, sau đó anh buông một bên hông anh đã bị âu yếm đến đỏ lên, chuyển xuống phân thân đang ngẩng cao đầu của cậu, dùng bàn tay điêu luyện hầu hạ bé cưng thật thoải mái.

“ừm.....không.....Yunnie.....” Bị lời nói và động tác của Yunho kích thích cùng một lúc, Jaejoong cơ bản không chống cự nổi, trên mặt tràn ngập vẻ hưởng thụ, có điều hiện tại Yunho không nhìn thấy biểu cảm này cho nên Jaejoong cảm thấy thật may mắn, cậu chỉ cần tận hưởng hết mọi khoái cảm do người yêu mang đến là được. Cuối cùng hai người đồng thời bắn ra, sau đó ngã xuống chiếc giường lớn mềm mại.

“Anh mang em đi rửa sạch một chút, nếu không sẽ ngủ không thoải mái.” Bàn tay của Yunho vẫn lưu luyến cơ thể Jaejoong, còn cậu thì mệt đến mức chẳng thể mở mắt nổi, tùy ý anh muốn làm gì thì làm.

“Bảo bối, xin lỗi, làm em mệt quá rồi, em ngủ đi, để anh bế em.” Jaejoong khẽ gật đầu, trải qua một cơn hoan ái, cậu đã vút bỏ rụt rè ban đầu. Quên đi, họ dù sao cũng đã có con, coi như vợ chồng già hết rồi,

còn cái gì mà không nên nhìn nữa đâu. Tóm lại cái nên nhìn đều bị nhìn hết rồi, cậu cũng thôi không thêm quan tâm Yunho có ghét bỏ thân thể phì nhiêu của mình hay không, hơn nữa với biểu hiện vẫn còn thêm thuồng của Yunho, xem ra là không chán ghét đi.

Nhẹ tay nhẹ chân bế Jaejoong thả vào bồn nước ấm, nhìn dấu hôn trải khắp cơ thể cậu, lòng anh vui rạo rức. Xem, nơi nơi đều là ấn ký của anh đó, hắc hắc.

Cẩn thận lau rửa cơ thể cậu, đột nhiên cảm giác được bụng cậu giật giật, thoáng cái gò lên hình dạng hai cái tay, còn động động. Jaejoong nhú mày nhưng mắt vẫn nhắm chặt, không có dấu hiệu tỉnh dậy. Dù đã được nhìn rất nhiều lần nhưng Yunho vẫn hiếu kỳ, vừa rồi anh gây sức ép như vậy hai cục cứng cũng không tỉnh, thế mà bây giờ lại tỉnh. Mọi người hay nói sinh đôi, bọn trẻ ở trong bụng hay đánh nhau, nhìn cử động của bọn nhỏ đi, hẳn là hai con khỉ con nghịch ngợm rồi. Thấy Jaejoong dường như có chút khó chịu, Yunho vội vàng trấn an hai đứa nhỏ, một hồi lâu hai bé con mới bắt đầu yên tĩnh lại.

Đặt Jaejoong nằm vào ổ chăn ấm áp, cảm thụ nhịp tim của cậu, Yunho cảm thấy mình hạnh phúc vô cùng, một thời gian nữa thôi, hai đứa nhỏ sẽ chào đời, người một nhà có thể bình an sống bên nhau, anh còn cầu gì nữa. Lần trước, khi Jaejoong sinh Jaejae, anh không có cơ hội ở bên cạnh, lần này nhất định phải bảo vệ tốt Jaejoong cho đến khi cục cứng được chào đời bình an. Yunho không biết từ khi nào bản thân cũng chìm vào mộng đẹp, hiện tại trên giường lớn của Thái tử điện hạ có một đôi tình nhân ôm nhau, dù ngủ nhưng trên môi vẫn thoáng hiện nụ cười.

72.

“Jaejoong à, ngày dự sinh sắp đến rồi, hay là đến bệnh viện sớm chút đi, tránh cho lúc đó khỏi phải lóng ngóng tay chân.” Hoàng hậu đau lòng nhìn Jaejoong, đứa nhỏ này điểm nào cũng tốt, duy chỉ mỗi chuyện đến bệnh viện là cố chấp không chịu nổi, xem ra chuyện hai vị tiên bối mất tại bệnh viện đã để lại bóng ma quá lớn trong lòng thẳng thắn bé.

“Không sao đâu mẫu hậu, đến lúc sinh đến vẫn kịp mà. Lúc con sinh Jaejae cũng vậy, con thật sự chịu không nổi mùi bệnh viện.” Dùng xong bữa tối, Jaejoong đang nằm trên xích đu tại ngự hoa viên hóng gió. Vốn Yunho cũng ở bên cạnh, nhưng vừa rồi anh vào phòng ngủ lấy đồ thì Hoàng hậu đến thăm, để mẫu hậu nhìn thấy thân thể béo tròn của mình, Jaejoong không khỏi xấu hổ.

“Được rồi được rồi, thật là nói không lại con, mẫu hậu cũng là lo lắng cho con thôi. Yunho cũng thiệt tình, lấy đồ thôi mà cũng chậm như vậy. Thôi để ta dìu con vào phòng, trời đã tối rồi, ở bên ngoài lâu dễ nhiễm lạnh lắm.” Hoàng hậu vừa nói vừa đẩy ghế dựa cho Jaejoong, vì để tiện cho Jaejoong di chuyển trên ghế dựa có gắn vài bánh xe nhỏ.

“Không cần đâu mẫu hậu, hiện tại con rất nặng, Yunho sẽ tới liền bây giờ, chờ anh ấy đến bọn con sẽ vào, con muốn ngồi thêm một lát.”

“Được rồi, đứa nhỏ này, mắc cỡ cái gì, lúc mang thai lên ký là chuyện bình thường thôi, không cần để ý như vậy. Con xem con kia, người trong điện Thái tử đều đi hết, vậy lấy ai chăm sóc cho con đây, Yunho tuy rằng luôn ở bên con nhưng dù sao chỉ có mình nó. Con không muốn gặp ai đến vậy sao. Người của YJcafe còn bảo sao đại thần là ta đây dạo này chẳng tung tin tức gì của hai đứa cả. Dù sao vài ngày nữa là sinh rồi, để ta chăm sóc con đi, đứa nhỏ trong bụng con là cháu ta, ta là mẫu hậu của con đấy, để ý cái gì không biết. Jaejae à, nói bà nội nghe Jaejoong baba béo lên con có không vui không?”

“Jaejoong baba tuyệt đối không béo, Yunho baba nói Jaejoong baba phải ăn nhiều thì mới có dinh dưỡng cho hai em, Jaejoong baba tròn tròn Jaejae thích lắm.” Jaejae ngưỡng khuôn mặt nhỏ nhắn tròn tròn nhìn Jaejoong, biểu cảm rất nghiêm túc.

“Con xem, cả Jaejae còn không để ý thì con mắc cỡ cái gì. Hôm nay ta đến đây Hyun Joong cũng rất muốn theo, nếu không phải ngại con xấu hổ là nó đã theo ta đến rồi đó, tất cả mọi người đều rất quan tâm con.” Từ sau khi vào hoàng cung, số lần Hoàng hậu gặp Jaejoong lại ít đi nhiều, mỗi lần Yunho đều nói không tiện tìm cách từ chối, nhưng Hoàng hậu biết là do Jaejoong ngại thân thể biến dạng không muốn người khác thấy.

“Mẫu hậu...” Jaejoong bị Hoàng hậu nói trúng tim đen khiến mặt đỏ bừng, có thể mang thai, chấp nhận chuyện mang thai cùng với việc bị người khác nhìn thấy mình trong bộ dạng bầu bĩnh là hai chuyện hoàn toàn

khác nhau.

“Baba, baba, hai em đạp dữ quá, baba có đau lắm không?” Bé Jaejae cầm cây quạt nhỏ đang quạt mát cho Jaejoong thì thấy bụng cậu nhúc nhích kịch liệt, bé thấy vậy thì vừa mừng vừa lo reo lên. Tuy rằng thời tiết không quá nóng nhưng người mang thai thân nhiệt thường hay cao hơn bình thường, cho nên Jaejoong cảm thấy hơi nóng bức trong người, thời gian dự sinh được tính tầm khoảng này, Hoàng hậu liền giãn lịch học cho bé Jaejae để bé con mỗi ngày đều ở bên cạnh cậu.

“Không đau, Jaejae đừng lo, hai em chính là đang rất nôn nóng muốn ra gặp anh hai đấy.” Jaejoong vuốt ve Jaejae, mỉm cười, mới đầu có chút khó chịu nhưng dạo gần đây máy thai liên tục, cậu cũng quen dần.

“Mấy ngày này ta đã chuẩn bị sẵn sàng nhưng con cũng phải cẩn thận chút, mẫu hậu về trước.” Thấy Jaejoong có vẻ khó xử, Hoàng hậu ngầm nghĩ bà cũng nên thức thơi một chút.

“Dạ mẫu hậu, mẫu hậu đi thong thả...” Jaejoong định đứng lên tiễn.

“Đừng, đừng, đừng, con mau nằm đi, để Yunho mà thấy nó sẽ cần nhàn ta suốt luôn đó.” Hoàng hậu ấn Jaejoong trở lại ghế, xoay người rời đi, chưa đi được bao xa thì thấy Yunho đang bưng đĩa trái cây đi tới.

“Mẫu hậu, mẹ lại lên đến điện của con rồi! Mẹ biết rõ em ấy không thích bị người khác nhìn thấy mà, mắc cỡ dữ lắm.” Yunho có chút bất mãn.

“Ài! có vợ rồi liền quên mẹ chứ gì! Mẫu hậu đến thăm con dâu và cháu cũng không được sao, mỗi ngày đều không cho gặp, biết bọn ta lo lắng cỡ nào không!” Hoàng hậu hung hăng vỗ một cái lên đầu Yunho khiến cho anh kêu lên oai oái “Bọn con trẻ tuổi chỉ biết sĩ diện, con cũng sắp sinh rồi còn không cho thăm, thật sự là tức chết ta mà.”

“Được rồi, mẫu hậu, không phải tại tình huống đặt biệt sao, đến lúc cục cưng ra đời, con đảm bảo phụ hoàng và mẫu hậu là hai người đầu tiên nhìn thấy.” Yunho vừa ngăn cản “ma trảo” của Hoàng hậu, vừa bảo vệ đĩa trái cây “Jaejoong còn đang chờ ăn trái cây đó, để con đem cho em ấy, đợi đến lúc hai đứa nhỏ được sinh ra, cam đoan sẽ mang đến thịnh an phụ hoàng và mẫu hậu.”

“Thằng nhóc này...” Hoàng hậu nhìn theo bóng lưng Yunho chạy về phía Jaejoong, lắc đầu mỉm cười đầy cưng chiều. Haiz, đứa nhỏ này lớn rồi, chỉ biết vợ nó thôi...

“Jaejoong à, đợi lâu rồi phải không. Anh mới gọt táo xong, lấy chút nước đá ướp lạnh, không lạnh quá đâu, bây giờ ăn là ngon nhất đấy.” Yunho dùng chiếc nĩa nhỏ ghim một miếng táo đút vào miệng Jaejoong, lại ghim một miếng khác đút cho Jaejae “Nào, Jaejae cũng ăn để mau lớn nhé, còn bảo vệ hai em nữa.”

“Jaejae không ăn, Jaejae chờ cho em, đợi khi nào em được sinh ra sẽ cùng ăn với em, có được không Yunho baba?” Jaejae nắm tay Yunho hỏi.

“Phụt, Jaejoong, em xem Jaejae của chúng ta đáng yêu không.” Yunho bế Jaejae đặt lên đùi “Khi nào các em được sinh ra, baba sẽ...mua thêm cho hai em. Cái này Jaejae ăn trước đi, Yunho baba có rất nhiều tiền, sau này Jaejae và hai em muốn ăn cái gì Yunho baba cũng có thể mua cho ba đứa được hết.”

“Yeah! Jaejae yêu nhất Yunho baba, cũng yêu Jaejoong baba nữa. Vậy sau này Yunho baba nhớ mua cho Jaejae và hai em thật nhiều bánh pudding nha.”

“Anh cứ như vậy bọn nhỏ sẽ bị anh chiều hư mất thôi.” Jaejoong cười lắc đầu, cậu phát hiện Yunho rất thích trẻ con. Bé Jaejae còn cứng cỏi đó thì hai đứa nhỏ này sẽ còn cứng thành dạng gì đây. Tất nhiên hai đứa trẻ từ khi lọt lòng đã được Yunho xem như bảo bối, trọng trách đóng vai ác nghiêm khắc dạy dỗ toàn rơi vào Jaejoong.

“Được rồi, vào phòng tắm rửa nghỉ ngơi thôi. Em muốn anh bế hay dìu?”

“Dìu em đi, mấy ngày nay thân thể em càng lúc càng nặng, em phải vận động nhiều chút mới được.” Jaejoong một tay đỡ bụng đứng lên, Yunho vội vàng tiến lên đỡ, bé Jaejae ngoan ngoãn đi theo, một nhà năm người cứ thong thả tản bộ.

“Ui! Đau quá!!!!” Còn chưa đi được nửa đường, hai chân Jaejoong đột nhiên mềm nhũn, cậu ôm bụng kêu lên.

“Xây ra chuyện gì? Có phải sắp sinh rồi không?! Jaejoong, Jaejoong! Em không sao chứ?” Yunho dùng sức đỡ lấy Jaejoong, nhưng cậu đã đau đến mức ngồi bệt dưới đất.

“Baba, baba, làm sao vậy?” Bé Jaejae thấy biểu cảm đau đớn trên khuôn mặt Jaejoong thì mếu máo.

“Hình.....hình như....phải sinh rồi....” Jaejoong đổ mồ hôi đầy đầu, cảm giác đau đớn này rất rõ ràng, bụng dưới rất chằng, tựa như lúc cậu nằm trên bàn sinh Jaejae vậy.

“Cái gì?! Không phải dự sinh là cuối tuần sau sao, trời ạ! Làm sao giờ! Làm sao giờ! A! Đúng rồi, đi bệnh viện!, chúng ta phải đi bệnh viện!” Yunho vòng tay bế Jaejoong lên.

“Đừng, đừng lo lắng....không mau như vậy đâu....Đau!” Nhìn Jaejoong ôm bụng, đổ đầy mồ hôi tim Yunho nhói đau “.....Mau gọi xe trước đi.”

“baba.....baba...huhuhu...” Bé Jaejae sợ tới mức bật khóc “Được, anh gọi điện,.....anh gọi điện liền...” Yunho ngồi bệt dưới đất, để Jaejoong ngồi trên đùi mình, luống cuống tay chân bấm điện thoại.

“Jaejae ngoan, không khóc, các em sắp chào đời rồi. Jaejae sắp được làm anh rồi. Ngoan, mau chạy đi báo với bà nội, được không?” Jaejoong nhìn đau trấn an bé Jaejae.

“Dạ, Jaejae đi báo cho bà nội liền.”

“Yunho, đừng lo, em không sao.” Jaejoong tựa vào người Yunho, miễn cưỡng cười một cái cho anh yên tâm.

37. Chương 37

Cảnh báo: trong nội dung chương có cảnh Jaejoong sinh em bé, nếu bạn nào dị ứng thì lướt qua phần này nha

73

Yunho nắm tay Jaejoong, nhìn cậu nằm trên băng ca đau đớn rên rỉ, hận bản thân không thể đau thay cậu. Tuy rằng trước đây khi học chương trình chăm sóc người mang thai và trẻ sơ sinh, anh cũng có coi qua những đoạn phim và không ít hình ảnh về cảnh sinh nở nhưng hiện tại người nằm đó là Jaejoong thì anh không thể nào giữ bình tĩnh nổi, bàn tay nắm lấy Jaejoong không ngừng run rẩy, cậu cắn khấn, hơi thở ồ ồ, thỉnh thoảng lại siết tay anh một cái, hai cục cứng trong bụng đập mạnh, nhìn biểu hiện trên gương mặt cũng đủ hiểu cậu đang phải đau đớn cỡ nào.

“Jaejoong,....xin lỗi,....em cố chịu một chút, rất nhanh sẽ xong ngay.”

“Sân phu vỡ ối rồi, mọi người khẩn trương một chút.” Bác sĩ kiểm tra hô lớn một tiếng thì xe cứu thương cũng vừa đậu trước sân, các bác sĩ và y tá thành thạo chuyển băng ca đến phòng sinh. Tiếng bước chân dồn dập, tiếng rên đau đớn, tiếng hít thở gấp gáp trộn lẫn với nhau khiến bầu không khí tại hành lang bệnh viện trở nên bức bối không thở nổi.

Bác sĩ và y tá đã có sự chuẩn bị từ sớm, đây là một đội ngũ chuyên nghiệp đúng chuẩn, Jaejoong rất nhanh đã được đưa vào phòng sinh nhưng Yunho cứ nắm tay cậu mãi không chịu buông.

“Điện hạ, Vương phi không sao, mong người hãy ra ngoài đợi một lát.” Bác sĩ trưởng ngăn Yunho lại, dù sao phòng sinh không phải là nơi ai muốn vào thì vào.

“Không, tôi muốn theo Jaejoong, tôi chỉ đứng bên cạnh thôi, tuyệt không cản trở mọi người.” Yunho vẻ mặt cầu xin, ánh mắt cứ không ngừng hướng về phía trong buồng sinh.

“A.....đau....Yun...” Tiếng kêu mỗi lúc một lớn.

“Jaejoong! Bác sĩ! Tôi nhất định phải vào!” Yunho nói xong, mặc kệ sự ngăn cản của bác sĩ xông vào. Bác sĩ cũng bất đắc dĩ theo vào, ai bảo người ta là thái tử điện hạ làm chi.

Yunho ngồi bên cạnh Jaejoong, nắm lấy tay phải của cậu, anh đã được thay bộ đồ vô trùng, mang khẩu trang, chiếc khẩu trang mỏng manh sớm đã bị mồ hôi của anh làm ướt đẫm. Còn Jaejoong thì cứ như vừa vớt từ dưới nước lên, y phục dành riêng cho sản phụ vừa mới thay đã ướt sũng, hai chân mở rộng, đầu ngửa ra sau không ngừng rên rỉ. Cậu cố hít thở theo nhịp đếm của bác sĩ, cố gắng dồn sức xuống hạ thân, cứ mỗi nhịp rặn là cậu lại mất đi một phần sức lực, thật sự quá đau, cảm giác như lực phủ ngũ tạng đều bị đảo lộn. Jaejoong nắm chặt tay Yunho, không ngừng giãy giụa, tựa như con cá bị bắt lên khỏi mặt nước, ném lên trên bờ phơi nắng, muốn chết không được muốn sống cũng không xong, chỉ có thể bất lực giãy giụa. Tay của Yunho cũng bị Jaejoong cào đến đỏ máu, từng giọt máu loăng chảy ra từ vết thương nhưng Jaejoong không hề phát hiện ra, cậu gào lên trong đau đớn, mỗi một tiếng la cứ như một chùy nện thẳng vào tim Yunho. Đôi mắt anh đỏ ngầu, ngấn nước, sắc mặt trắng bệch nhưng điều duy nhất anh có thể làm bây giờ là nắm chặt tay cậu, cùng cậu chịu đựng cơn đau ngọt ngào này.

“A!!!!” Gần hai tiếng đồng hồ, sau một tiếng thét thất thanh của Jaejoong chính là tiếng khóc nỉ non của đứa trẻ, trên tay bác sĩ là một đứa bé sơ sinh đỏ hồng, y tá bên cạnh rất nhanh đón lấy đứa bé, tiếng thét của Jaejoong làm Yunho gần như bị tê liệt, thậm chí lúc y tá gọi anh đến nhìn mặt con anh cũng chỉ lướt mắt qua. Thân thể đứa bé con nhỏ xíu, đỏ hồng, dưới làn da mỏng manh ẩn hiện chuỗi mạch máu, Yunho vội vã nhìn con rồi quay lại lau mồ hôi và nước mắt trên mặt Jaejoong, cậu cố gắng nhìn theo đứa trẻ, y tá hiểu ý vội mang đứa nhỏ lại gần cho cậu xem, bảo bối khóc rất lớn, xem ra rất khỏe mạnh.

“Còn một đứa nữa, lại dùng sức.” Để Jaejoong nghỉ ngơi đôi chút, bác sĩ lại hô một tiếng. Nam nhân sinh con vốn dĩ đã khó khăn hơn nữ nhiều lần, cậu lại mang thai đôi. Jaejoong hít sâu mấy cái, một lần nữa siết chặt tay Yunho, anh thấy tay mình đau đến tê dại, hướng chỉ là Jaejoong.

“Oa oa oa...” Lại một tiếng khóc nỉ non vang lên, Jaejoong cũng kiệt sức ngất đi.

“Jaejoong!” Thấy Jaejoong tự nhiên bất tỉnh, Yunho hét hoảng kêu to, vỗ lên má cậu, đôi mắt đỏ ngầu giờ càng thêm vẻ đáng sợ.

“Điện hạ, Vương phi chỉ là mất sức ngất đi thôi, rất nhanh sẽ tỉnh lại, điện hạ đừng quá lo lắng, để chúng tôi tẩy rửa cho Vương phi một chút. Còn có, tay điện hạ cũng phải tẩy trùng, băng bó.”

“Để tôi lau cho em ấy, xin hãy chỉ tôi phải làm sao.” Sau khi nghe bác sĩ giải thích, Yunho mới tạm yên lòng, nhìn thấy bàn tay đầy vết cào của mình, anh lại càng thấy yêu cậu hơn.

Jaejoong sau khi được tẩy rửa sạch sẽ liền được đưa đến phòng bệnh VIP. Hoàng thượng, Hoàng hậu, bé Jaejae, Changmin, Yoochun, Junsu, Sara, Jung Hoon đều có mặt đầy đủ, đang xúm đến hai chiếc nôi dành cho trẻ sơ sinh, bàn tán sôi nổi, ồn ào là vậy mà hai đứa nhỏ vẫn ngủ ngon lành, chỉ có điều phòng bệnh vốn dĩ rất rộng, giờ chen vào cả đồng người lập tức có vẻ chật chội.

Thấy Jaejoong vẫn chưa tỉnh, mọi người liền nhỏ giọng, tự tìm chỗ đứng, nhưng phòng bệnh không vì thế mà rộng hơn đâu nha.

“Yunho baba, sao Jaejoong baba vẫn chưa tỉnh lại?” Bé Jaejae giật giật tay Yunho, vẻ mặt đầy lo lắng.

“Tại vì Jaejoong baba sinh em xong mệt quá, nghỉ ngơi một chút sẽ khỏe thôi. Jaejae ngoan, không được làm ồn nhé.” Yunho xoa đầu Jaejae.

“Dạ, Jaejae sẽ không làm ồn. Baba, hai em nhỏ xíu hà, lại còn giống hệt nhau nữa, đỏ đỏ, cũng không biết nói.” Bé Jaejae nắm tay Yunho kéo qua chỗ nôi. Yunho nhìn hai nhóc con giống nhau như đúc nằm trong nôi ngủ say, nhịp tim đập nhanh, tựa như lúc nhìn thấy Jaejoong hạ sinh hai đứa vậy.

Jaejoong vẫn chưa tỉnh, nhóm người đến thăm sau khi thấy mặt hai đứa trẻ xong cũng lần lượt ra về, chỉ có Jaejae dút khoát ở lại trông chừng Jaejoong, Hoàng hậu thấy đáng về mệt mỏi của Yunho cũng không yên lòng, cuối cùng quyết định ở lại.

“Không nên quá lo, sinh con đều như vậy, Jaejoong sẽ tỉnh nhanh thôi.” Hoàng hậu vỗ vỗ vai Yunho, bảo anh nên đi băng vết thương trên tay lại “Con đi băng bó tay đi, mẹ có đem theo nước canh đây, lát nữa uống một chút.”

Yunho gật đầu, đi ra ngoài tìm bác sĩ, nhớ lại cảnh Jaejoong sinh con vừa nãy, trong lòng vẫn chưa hết hốt hoảng, cứ như trải qua một đoạn thời gian thật khó khăn vậy.

Jaejoong cảm giác mình vừa trải qua một giấc ngủ thật lâu, cảm giác bị đè ép trên bụng cũng mất đi, bọn nhỏ bình an chào đời, cảm giác hạ thân đau như bị xé toạc nhưng dù sao cũng đỡ hơn lúc sinh Jaejae, cậu có thể chịu nổi.

Jaejoong mở mắt, nhìn thấy Yunho đang ngồi cạnh giường, hai tay quấn băng gạc đầu xuống mép giường. Cách đó không xa, bé Jaejae đang ghé vào thành nôi, hình như là đang giỡn với hai em. Jaejoong nhếch môi mỉm cười, không biết hai đứa nhỏ sao rồi.

“Jaejoong baba tỉnh rồi!” Bé Jaejae là người đầu tiên phát hiện ra Jaejoong đã tỉnh, lập tức chạy đến bên giường “Jaejae đang nói chuyện cùng hai em đó, hai em giống hệt nhau luôn đó baba, dễ thương lắm luôn.” Jaejoong đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Jaejae, đang muốn nói thì Yunho tỉnh lại.

“Jaejoong...” Yunho thần sắc tiêu tụy, mắt đỏ ngầu, vừa thấy Jaejoong tỉnh lại, mắt liền ngấn nước, tựa như sắp khóc. Ba ngày, đã ba ngày rồi Jaejoong mới tỉnh lại. Jaejoong biết Yunho lo lắng, đưa tay nắm lấy tay anh khiến anh an tâm, Yunho cũng siết chặt tay cậu.

“Em không sao, hai con sao rồi, em muốn nhìn mặt con.” Đã lâu không nói chuyện, giọng nói của cậu có chút khàn khàn, môi khô nứt, Jaejae vội chạy đi lấy ly nước cho cậu.

“Em vừa mới tỉnh lại, để anh đi báo bác sĩ kiểm tra cho em trước đã.” Yunho đứng vội nên thân thể có hơi không vững, Jaejoong hôn mê bao nhiêu ngày là Yunho ở bên cạnh chăm sóc bấy nhiêu ngày, lúc này có vẻ đã thấm mệt.

“Không sao, cho em coi bọn nhỏ trước đi, em khỏe mà.”

“Đứa này là anh, đứa này là em.” Yunho nhẹ nhàng bế hai cục cưng đến cho Jaejoong nhìn “Phụ hoàng và mẫu hậu đã đặt tên cho hai đứa nhỏ, đứa lớn là Jung Yun Young đứa nhỏ là Jung Jae Huyn.”

Hai bé con vừa mới bú sữa xong cho nên lúc này đang rất hưng phấn, hai đôi mắt tròn xoe cứ nhìn chăm chăm Jaejoong, người này từ lúc mới sinh đến giờ chưa có thấy qua nè, đôi mắt cứ đảo quanh như đang đoán xem người này là ai.

“Bọn nhỏ giống nhau qua, nhỏ xíu, đáng yêu ghê, giống hệt Jaejae lúc mới sinh vậy. Yun Young, Jae Huyn, tên nghe rất êm tai.” Jaejoong đưa tay xoa xoa người hai bé con, ngẩng đầu cười với Yunho “Bọn nhỏ giống anh quá nè.”

“Nhỏ vậy nhìn được giống ai nhiều hơn đâu, giống anh hay giống em đều tốt, anh và em đều là gen tốt mà. Em xem Jaejae vừa giống em vừa giống anh, vừa đẹp trai lại vừa đáng yêu, có đúng không Jaejae?” Yunho đã bế Jaejae cho bé ngồi lên đùi anh từ lâu để bé dễ nhìn thấy hai em.

“Khéo nịnh.” Bị Yunho chọc cười, Jaejoong ra vẻ buồn nôn, còn đang định nói gì thì hai bé con đột nhiên òa khóc cùng lúc.

“Có khi nào tiểu utor rồi không?” Jaejoong vừa vỗ con vừa đưa tay mở tã cho hai bé.

“Jaejoong à, em lợi hại thiệt đó, cái gì cũng biết hết trơn. Bọn nhỏ vừa mới uống sữa xong, hẳn là tè rồi.” Yunho thả bé Jaejae xuống, đi đến gần tủ lấy hai miếng tã giấy, thuần thục thay tã cho hai bé con. Cách thay tã cũng là do Yunho học được trong lúc chăm sóc Jaejoong trong thời gian chờ sinh, sau khi hai bé con chào đời lập tức được thực hành, cho nên hiện tại thao tác nhanh nhạy cũng không có gì là lạ.

“Lúc Jaejae chào đời chỉ có một mình em lo mà.” Jaejoong cười cười, thấy Yunho không bị lóng ngóng nên cậu liền để anh thay tã cho con.

Đùa giỡn cùng hai bé con một hồi Yunho mới gọi bác sĩ đến kiểm tra cho Jaejoong, cũng không có gì trở ngại, nghỉ ngơi vài ngày là có thể xuất viện.

“Thật tốt quá, may mà em không sao. Jaejoong à, em không biết lúc đó em dọa anh sợ cỡ nào đâu.” Yunho nắm lấy tay Jaejoong, trên mặt tràn đầy biểu cảm thật may vì đã có Jaejoong trong cuộc đời, ban đầu anh vẫn nghĩ khi sinh sẽ rất đau nhưng đến khi tận mắt nhìn thấy, cùng với lúc Jaejoong siết chặt tay anh, móng

tay cầu vào lòng bàn tay anh, anh cảm nhận được nỗi đau khôn cùng đó cũng chuyển dời qua cơ thể anh, tất nhiên anh biết đã là gì so với những điều mà cậu chịu đựng đâu.

“Ngốc, sinh con vốn là như vậy, lẽ ra anh không nên vào.” Jaejoong biết Yunho đang nhớ lại hình ảnh đau đớn của cậu lúc sinh, sờ lớp băng gạc trên tay anh “Đừng suy nghĩ nữa, đã xong rồi, em cào anh bị thương rồi, có đau lắm không?”

“Sơ với em thì đây có đáng là gì, không đau gì hết đâu, tại bác sĩ cứ bắt anh phải băng bó, sẽ sớm mở băng thôi mà. Jaejoong, em là người vĩ đại nhất.” Yunho vuốt ve gò má đã bắt đầu có chút khí sắc của Jaejoong, kiềm lòng không đặt hôn lên má cậu, Jaejoong cũng nhất thời động tình, hai người đã quên bèn còn bé Jaejae đang ở đây.

“A...Yunho baba Jaejoong baba xấu hổ, có Jaejae ở đây mà hôn nhau.” Bé Jaejae lấy tay che mắt, nhưng thật ra kẻ ngón tay mở rất rộng, đợi hai baba hôn xong mới nói. Jaejoong mặt đỏ bừng, đập nhẹ lên cánh tay Yunho, thật là, sao có thể quên còn con đang ở đây chứ, cũng không phải nhìn thấy lần đầu, quả nhiên hai người đang dạy hư đứa nhỏ mất rồi.

“Yunho baba và Jaejoong baba hôn nhau không có xấu hổ nha.” Yunho tuyệt chẳng thấy gì phải xấu hổ, ôm lấy Jaejae cuồng hôn một trận khiến bé con tránh đông tránh tây muốn trốn khỏi “tập kích” của Yunho, tiếng cười giòn tan vang khắp căn phòng “Oa ~ đừng mà, Yunho baba là quái vật, Jaejoong baba cứu con, haha, nhột quá, Yunho baba xấu xa.”

Jaejoong nhìn hai cha con đùa giỡn thì mỉm cười, lại nhìn về phía cặp song sinh đã ngủ say trong nôi, ánh mắt ngập tràn hạnh phúc.

38. Chương 38

75

Bầu trời hôm nay quang đãng, không khí mát mẽ, cuối cùng thì Jaejoong đã hồi phục sức khỏe hoàn toàn, Yunho tự lái xe đến bệnh viện đón “vợ yêu” cùng hai bảo bối về nhà. Hoàng hậu dẫn theo đám người Changmin chạy đến giúp vui, hiện tại một nhà Yunho chính là ngọc quý của hoàng gia, đãi ngộ tất nhiên không cần phải nói. Hoàng hậu và Sara mỗi người ôm một đứa nhỏ, Jung Hoon bế Jaejae, Changmin, Yoochun và Junsu mỗi người xách một túi hành lý của Jaejoong và hai đứa nhỏ, Yunho dìu Jaejoong, hai người chẳng cần phải cầm gì cả, chỉ cần đi theo nhóm người kia là được.

“Một mình anh đến thì được rồi, dẫn theo nhiều người vậy làm chi!” Jaejoong nhỏ giọng trách cứ, cậu vừa mới sinh xong, tuy rằng bụng đã không còn to như trước nhưng thân thể vẫn biến dạng nhiều lắm, nhìn rất khủng khiếp, chỉ ít là do cậu nghĩ vậy.

“Mọi người đều quan tâm em mà, em xem có ai cười em đâu. Đều là người nhà còn mắc cỡ cái gì.” Yunho cũng thì thầm bên tai Jaejoong.

“Hừ, không thêm...” Jaejoong vừa định nói gì, Yoochun đã quay lại cười một cách xấu xa “Yunho hyung, tuy rằng phóng viên đều đã bị cản lại nhưng hai người muốn âu yếm thì hãy quay về điện Thái tử hãy tiếp tục nhé, nếu không bị chụp ảnh lại khổ lắm đó.” Thì ra lúc hai người kể tai nói nhỏ nhìn thoáng qua rất giống như đang âu yếm nhau.

Jaejoong ngưỡng ngưỡng đẩy Yunho ra khiến mọi người cười vang.

Trở về hoàng cung, Jaejoong lại quay về cảnh sống như trước khi sinh bảo bối – há miệng chờ dâng cơm, mỹ danh là “ở cữ”, người hầu thiếp thân chính là đương kim Thái tử của chúng ta.

Jaejoong đương nhiên không nghe theo, cậu là nam “ở cữ” cái quỷ gì nhưng Yunho lại đem một loạt căn bệnh mà nếu không “ở cữ” sau này sẽ mắc phải nhiệt tình khuyên bảo, năn nỉ, ăn vạ đủ kiểu với cậu, Jaejoong cảm thấy đau đầu nhìn người đàn ông cao 1m85 mà cứ như đứa nhỏ lên 3, hờ tí là làm xấu khiến cậu không

sao đối phó nổi. Yunho còn mang cả Jaejae, Hoàng hậu, còn có đám “em út” đến để khiến Jaejoong đi vào khuôn khổ, ngoan ngoãn nằm trên giường “ở cữ”. Buổi tối, để đảm bảo cho Jaejoong được ngủ thẳng giấc, hai cục cưng đã được đưa đến chỗ Hoàng hậu, chăm sóc cho hai cháu cưng bảo bối được Hoàng hậu xem như “gánh nặng ngọt ngào”, đương nhiên rất sẵn lòng giúp, chỉ khổ cho Hoàng thượng, mỗi ngày vào triều sớm đều ngáp liên tục.

“Jaejoong, ăn chút cháo được nấu với đậu đỏ, táo đỏ và hạt ý dĩ nè, em xem mặt còn trắng nhợt thế kia, cần phải bồi bổ nhiều lắm.” Thái tử cưng chiều vợ vô tội và bụng một chén cháo thơm lừng đến, nói với vẻ mặt cầu xin.

“Anh nuôi em như nuôi heo hử! Hiện tại em – không – đói.” Jaejoong quay đầu, vẻ mặt kiên quyết không ăn, lần trước xuất viện vẫn bị người chụp được, ảnh được phát trên YJcafe với tốc độ khiến người ta choáng váng. Tuy rằng lúc đó cậu che chắn rất kín nhưng thân hình tròn như vậy làm sao có thể giấu được cho nên mọi người hòa nhau đoán xem tại sao cậu lại thay đổi đến vậy. Cho đến hiện tại tin cậu mang thai không bị lộ ra ngoài, tin này không phải loại tùy tiện để người khác biết được. Mặc dù chẳng biết một chuyện lớn như vậy làm sao có thể giấu nhưng trước nay Hoàng thượng và Hoàng hậu cai quản triều đình và hậu cung rất quy củ, chuyện không nên nói sẽ không nói, không nên nhìn sẽ không nhìn, không tiết lộ ra ngoài, người bên trong cũng không bàn tán khiến Jaejoong thật sự rất mừng.

“Jaejoong, hiện giờ em đang ở cữ, thân thể nhất định phải dưỡng thật tốt, lúc sinh con em mất máu nhiều lắm nên giờ phải ăn bù. Em xem Yun Young và Jae Huyn còn ăn nhiều hơn em đó, hôm nay bọn nhỏ đã bú tới bình sữa thứ năm rồi đó. Jaejoong à ~ uống nhanh đi ~ uống thêm chút nữa đi.” Yunho chu môi, hai mắt lấp lánh, hai má phồng ra như bánh bao đậu, bộ dáng chính là em mà không ăn anh khóc cho em coi, Jaejoong thật hận không thể tự đánh ngất chính mình, em van anh! Yun Young và Jae Huyn có thể uống bao nhiêu sữa chứ, còn đem ra so sánh! Kế hoạch vừa xuất viện lập tức giảm cân không biết còn đẩy dờn đến chừng nào. Ông trời ơi, xin ông trả lại cho con một Thái tử lạnh lùng, bá đạo, ngạo khí ngút trời khi xưa đi!

Nhìn thấy Jaejoong chẳng có chút phản ứng với biểu cảm đáng yêu của mình, Yunho lập tức chạy đi gọi Jaejae, một lớn một nhỏ hợp lực làm nũng khóc lóc om sòm, mè nheo các kiểu. Jaejoong dù lòng dạ sắt đá cỡ nào cũng chịu hết nổi, cuối cùng bụng chén cháo đậu ăn sạch, Yunho và Jaejae quay lưng với Jaejoong, lặng lẽ ra dấu với nhau “Oh Yeah!”

Sau khi ăn trưa, Jaejoong cam chịu nằm trên giường, lắc lắc phần thịt hông mềm nhũn, thảo nào các cô gái trẻ bây giờ không thích sinh con, cơ thể người mẹ bị tàn phá quá tồi mà.

“Ăn no chưa? Anh giúp em xoa xoa nha!” Yunho rón rén bò lên giường, vẻ mặt lấy lòng. Jaejoong từ lúc mang thai tháng thứ tám đến nay tính tình thay đổi dữ lắm, cứ hay hờn dỗi, bực bội vu vơ, mấy tháng nay Yunho cũng quen dần, biết Jaejoong cũng vì thân thể mình biến đổi quá nhiều, cộng với hội chứng trầm cảm trước và sau sinh nên mới như vậy. Yunho đương nhiên phải luôn bên cạnh cậu, thuận tiện trở thành “bao cát” cho cậu trút giận, hơn nữa các kỹ năng làm nũng, giả bộ đáng thương càng diễn càng thuần thục. Là một người chồng tốt phải biết cách an ủi, thỏa mãn, yêu thương vợ mới phải chứ. Đây cũng chính là nội dung quan trọng nhất trong chương trình học làm sao để chăm sóc người mang thai của Yunho.

“Ái phi, đừng giận nữa mà, người ta muốn mập mà không được đó, chờ em hết “ở cữ” rồi anh cùng em giảm cân, có được không?” Yunho xoa bóp cái hông đầy thịt của Jaejoong, thầm nghĩ thật nhiều thể này sở em tay phải biết.

“Ai là ái phi của anh, đừng có gọi vậy!” Giận cá chém thớt, Vương phi của chúng ta không phải hiền thê rồi.

“Huhuhu, ái phi xấu lắm, ngay cả nhẵn của người ta cũng lấy rồi.” Yunho lại bắt đầu giả bộ đáng thương “Hơn nữa luật “Hôn nhân đồng tính” đã được thông qua, chúng ta phải làm gương mới được chứ. Nhiếp ảnh gia, giáo đường này nọ mẫu hậu đều đã chuẩn bị xong, ái phi không được phụ lòng mẫu hậu đó, Jaejae mỗi ngày đều mong đến lúc được làm phù rể nhỏ, ái phi cũng không được phụ lòng Jaejae nha.” Hắc hắc, em mau gả cho anh đi.

“Cái gì?! Thông qua hồi nào? Tại sao em không biết, mẫu hậu đặt giáo đường khi nào, tại sao không ai nói với em! Anh có biết bây giờ em mập tới nỗi đeo nhẫn không vừa không! A A A A, em không biết, em không

biết đâu!” Jaejoong nhảy dựng, cậu không muốn kết hôn trong bộ dạng thể này đâu.

“Lúc em mang thai tháng thứ tám thì mẫu hậu đã đặt rồi, luật “Hôn nhân đồng tính” được thông qua lúc em vừa sinh cực cứng vài ngày, nhưng giờ vẫn chưa công bố rộng rãi. Ngày mai sẽ có hợp báo chính thức, vui không. Giáo đường đặt trước ba tháng, vẫn kịp, anh cam đoan sẽ giúp em giảm cân, chắc chắn sẽ đeo vừa nhẫn, chịu chưa?”

“Anh nói đó! Không đeo vừa là không cưới hỏi gì hết!” Vương phi điện hạ ngạo kiều như thần.

“Yên tâm! Nhất định có thể!” Yunho sờ sờ chiếc hông mềm mại của Jaejoong, nhéo nhéo thịt trên cánh tay cậu....ba tháng giảm 40kg....hắn là có thể đi....

76

Ý chí giảm cân của Jaejoong rất mạnh mẽ, dù Yunho đã làm mọi cách nhưng vẫn không thể ép Jaejoong tiếp tục nằm trên giường “ở cữ” nữa. Cuối cùng hai người nhường nhau một bước, vốn dĩ kế hoạch ở cữ là 42 ngày giờ giảm xuống còn 30 ngày, đáng lý ra nằm 20 ngày đã là cực hạn của Jaejoong rồi nhưng chịu không nổi Yunho, Jaejae cùng hai đứa nhỏ đang nằm trong nôi gào khóc đủ kiểu, mặc dù biết Yunho cũng không phải khóc thiệt nhưng nhìn người ta vì mình mà hạ xuống sĩ diện như thế cậu cũng đau lòng, haiz nói gì thì nói Yunho chính là vì quá yêu cậu mà thôi.

Ngày thứ 30 cuối cùng đã qua, Jaejoong bật dậy như chiếc lò xo, mới sáng sớm đã tóm lấy Yunho, hai người ở trong hoa viên của hoàng cung chạy bộ buổi sáng. Trong thời gian ở cữ, Jaejoong đã sớm lập kế hoạch giảm cân cho mình, mỗi sáng thức dậy lúc 6h chạy bộ 1 tiếng, ăn sáng xong sẽ đưa hai đứa nhỏ đi dạo quanh hoa viên tiêu thực, thuận tiện hưởng khí trời trong lành, sau 9h thì sẽ tập yoga 2 tiếng, 11h thì chuẩn bị cơm trưa. Sau khi ăn trưa thì dỗ hai đứa nhỏ ngủ trưa một chút, buổi chiều đi bơi sau đó làm cơm chiều. Sau khi ăn xong thì ngồi chơi với hai đứa nhỏ một chút sau đó đến phòng tập GYM, cậu gần như sử dụng toàn bộ quỹ thời gian của bản thân cho việc tập luyện. Yunho ngoài giờ làm việc đương nhiên cũng đi cùng “vợ” yêu, nhìn lịch tập dày đặc của Jaejoong, Yunho ghen lời, cường độ vận động mạnh như vậy thì phải mệt đến mức nào, còn chăm con nữa chứ. Yunho vốn định nhờ Hoàng hậu chăm hai đứa nhỏ nhưng Jaejoong kiên quyết cự tuyệt, theo kinh nghiệm từ lần trước chăm Jaejae cho thấy, chăm con chính là phương thức “vận động” giảm cân tuyệt vời nhất.

Yunho dù sao cũng là lớn lên trong một gia đình rèn luyện từ nhỏ, chạy bộ, bơi, tập gym vốn không làm khó được anh nhưng còn Jaejoong đã lâu không vận động mạnh, cứ mỗi lần tập xong đều thở hồng hộc như trâu, vậy mà cậu vẫn cắn răng kiên trì. Nhìn Jaejoong thở hổn hển, mặt đỏ bừng làm Yunho nhìn thấy suýt nhiều lần hóa sói, anh đã nhiều lần khuyên cậu đừng cố gắng quá sức như vậy nhưng cậu kiên quyết phải hoàn thành lịch tập mỗi ngày khiến Yunho càng thêm yêu cậu hơn, càng trông mong đến ngày hôn lễ mau đến.

“Jaejoong à, em đừng liều mạng như vậy nữa, anh đặt một chiếc nhẫn mới là được rồi, em thích kiểu nào, chúng ta cùng nhau đi lựa, được không?” Yunho xoa bóp cho người vì vận động quá mức mà đau cơ, vẫn không ngừng khuyên bảo.

“Không, không được, em chỉ đeo chiếc nhẫn đó mà thôi. Chỉ là lâu rồi không tập nên chưa quen thôi, một hai ngày nữa quen là ổn.” Jaejoong như kiệt sức nằm dài trên giường không nhúc nhích, hưởng thụ xoa bóp của Yunho, hai ngày qua quả thật có chút không chịu nổi.

“Em nên giảm bớt một số bài tập đi, cứ liên tục thế này sao chịu nổi, giảm cân nhưng cũng phải giữ sức khỏe chứ. Mỗi ngày em đều tập đến kiệt sức như vậy, anh muốn ôm em cũng không được, Jaejoong à chúng ta đã lâu...” Yunho hăng hái nhìn về phía Jaejoong, trông mong cậu nói em cũng thích cùng anh “vận động”, nào ngờ Jaejoong đã ngủ từ lúc nào không biết, cậu thật sự mệt lắm rồi. Yunho xấu hổ tiếp tục xoa bóp cho Jaejoong một hồi, sau đó tự đến WC giải quyết một lần, trong lòng ngầm lập một kế hoạch.

“Anh không phải nói chiều nay có chuyện gì sao?” Jaejoong vừa mới làm nóng thân thể xong thì thấy Yunho mặc quần bơi, khoác khăn tắm đi vào. Để tránh người khác quấy rối, Jaejoong cố ý lựa hồ bơi nhỏ, bơi cả một buổi chiều cùng chẳng có ai xuất hiện.

“Có chuyện gì quan trọng hơn chuyện giúp ái phi giảm cân đâu, công việc đã sắp xếp xong, anh bảo Changmin đi làm rồi.” Yunho đi tới, ôm lấy hông Jaejoong, tặng cậu một chiếc hôn dài khiến hô hấp của cậu thoáng

chốc trở nên dồn dập.

“Anh làm gì vậy, đột nhiên...” Sau khi sinh cực căng liền đến thời gian “ở cũ”, đã lâu không cùng Yunho thân thiết, giờ bị nộ hôn kia của anh khơi lên ngọn lửa tình hừng hực, hai người lại chỉ mặc quần bơi, Jaejoong cảm thấy ngượng ngùng vô cùng.

“Ai bảo em dễ thương như vậy làm chi, anh kiềm không được...” Yunho bĩu môi, làm bộ muốn hôn nữa, Jaejoong nhanh chóng né ra: “Không được em còn muốn bơi, anh xem trên người em toàn thịt thể này!” Jaejoong nhảy xuống nước, né tránh tập kích của Yunho, một tuần vận động kịch liệt tuy rằng chưa thể giúp cậu khôi phục dáng vóc khi xưa nhưng hiệu quả cũng không tệ lắm, sáng nay cân đã giảm được 2kg rồi!

“Bơi thì không?” Jaejoong động tác mạnh mẽ bơi vài vòng, sau đó hướng Yunho vẫy tay.

“Được thôi, chưa từng thi với em, nhưng mà anh thắng thì được thưởng gì? ” Yunho ngồi xồm tại thành hồ cười nói, ánh mắt lóe tia sáng xanh, có điều Jaejoong lại không để ý.

“Anh muốn cái gì thưởng cái đó, chịu không?” Jaejoong cũng hưng phấn, bật cười lớn.

“Vậy thì em phải nghe theo lịch giảm cân của anh, thế nào?” Hắc hắc, anh đã vì ái phi lập ra một kế hoạch giảm cân tuyệt lắm luôn, sẽ khiến em thỏa mãn, mau mau đồng ý đi.

“Vậy đuổi kịp em đi hãy tính.” Jaejoong vừa nói xong liền vung tay bơi trước, Yunho cũng nhảy vào làn nước tạo thành một đường rẽ sóng thật đẹp, đuổi theo Jaejoong.

Vóc dáng Jaejoong tuy rằng chưa thể phục hồi như cũ nhưng cậu bơi cực nhanh, tốc độ tựa như vận động viên chuyên nghiệp vậy, Yunho nào ngờ cậu lợi hại đến mức đó, bơi một vòng vẫn không đuổi kịp, cuối cùng anh phải dốc toàn lực đuổi theo. Hai người âm thầm tranh cao thấp, cuối cùng Jaejoong hết sức bị Yunho bắt lấy ôm vào lòng.

“Woah! Yunho, anh chơi xấu!” Jaejoong bắt mãi tát nước văng tung tóe.

Yunho ôm lấy Jaejoong ép cậu đến thành hồ, chân quấn chân, thân đè thân, tay giữ tay, không cho Jaejoong bất cứ đường chống cự nào, nhếch miệng cười đều “Anh có giữ trò gì đâu, tại em bơi chậm thôi. Vậy bây giờ phải giảm cân theo kế hoạch của anh nha, ái phi.”

“Woah! Ai là ái phi của anh! Nè, còn đang ở dưới nước đó, đừng có táy máy tay chân, nè...” Yunho ngay lập tức chặn ngay cái miệng nhỏ đang huyền thuyên của Jaejoong, sau đó dùng đầu lưỡi khiêu khích quả hồng anh của cậu, Jaejoong liền bị khuất phục dưới tay Yunho đang tràn đầy hocmoon đàn ông “Có biết loại vận động nào vừa giảm cân nhanh lại vừa thoải mái nhất không? Hửm?” Jaejoong thiếu dưỡng khí, hai mắt ươn ướt nhìn Yunho không trả lời.

39. Chương 39

77.

“Em biết không chỉ cần anh sờ em như thế này em sẽ tiêu hao được 20 calo đấy.” Hai tay Yunho vuốt ve khắp thân thể Jaejoong, đầu ngón tay cố tình lướt qua những điểm mẫn cảm, khiêu khích châm lửa khắp nơi. “Cái hôn vừa rồi đã giúp em tiêu hết 80 calo rồi đó.” Hơi thở nóng bỏng của Yunho phả lên vành tai mẫn cảm của Jaejoong, khiến cậu dù ở trong nước nhưng thân thể trở nên khô nóng, nói bậy cái gì không biết!

“Sao nào? Có phải cảm thấy các tế bào trong cơ thể em đều rạo rực như vận động cự c mạnh không?” Những lời nói vốn dĩ rất bình thường nhưng vào miệng Yunho lại trở nên quá đỗi gợi tình, nhìn thoáng qua cũng biết anh ấy muốn gì.

“Đừng, đừng ở dưới nước, đi, đi tới...” Cảm nhận được vật cương cứng của Yunho đè lên đùi cậu, biết nếu không giải quyết chuyện này Yunho sẽ không tha cho cậu đâu hơn nữa cậu cũng kiềm nén lâu rồi, đơn giản là đáp lại anh thôi, thế nhưng ở dưới nước làm ra loại chuyện này khiến cậu cảm thấy bất an.

“Được, bảo bối, chúng ta lên bờ thôi.” Năng hông của Jaejoong lên, thoáng cái đã đẩy cậu lên thành hồ, Yunho cũng nhanh chóng trèo lên. Xoay người áp Jaejoong dưới thân, tấn công vành tai non mềm, mỗi cái hôn đều mang theo cảm giác dịu dàng âu yếm. Lưng cậu dán vào mặt sàn lạnh như băng, còn phía trước Yunho lại tạo cho cậu cảm giác như chìm trong lửa, cảm giác cực nóng cực lạnh khiến cậu tận hưởng khoái cảm xưa nay chưa từng có.

“Đất...trên đất lạnh....đứng lên đi...” Jaejoong bị Yunho hôn đến chóng mặt, không biết đây là lần thứ mấy trăm cậu được anh hôn rồi, vậy mà lần nào cũng bị anh đùa giỡn đến thở dốc không thôi.

Yunho kéo hai chân Jaejoong quăn lấy hông mình, đôi tay dụng sức nhắc bổng cậu lên, hạ thân cả hai áp chặt vào nhau, đều cảm nhận được độ cương cứng của đối phương. Tại thành hồ có đặt những chiếc ghế dài để khách nằm nghỉ ngơi, Yunho vừa đi đến đó vừa hạ thấp tay vuốt ve hạ thân Jaejoong, thuận tiện chăm sóc luôn cúc hoa tư mật. Jaejoong giờ chỉ còn biết vùi mặt vào hõm vai Yunho tận hưởng sự âu yếm của anh.

May mà ghế nằm cách không quá xa, chỉ hai ba bước đã tới, vừa để Jaejoong nằm xuống Yunho đã vội vã cởi chiếc quần bơi của cậu ra. Chiếc ghế này được khắc từ đá tảng, kích cỡ bằng chiếc giường, mùa hè nằm lên cảm giác mát lạnh thoải mái, trước khi Jaejoong xuống hồ bơi cậu đã trải khăn tắm lên đó, nên giờ nằm lên thấy mềm mại vô cùng.

Yunho cầm phân thân đã sớm ướt đẫm của Jaejoong, bật cười: “Jaejoong em xem, chỗ thịt này chẳng những không béo ra mà còn ngày càng đáng yêu hơn này.” Chỉ một câu nói của anh đã thành công biến mất Jaejoong trở nên đỏ bừng như tích máu, cậu kẹp chặt hai chân lại đồng thời cũng kẹp luôn tay anh trong đó.

“Mắc cỡ hả, hắc hắc. Đều đã có con với nhau rồi còn mắc cỡ gì nữa, mau giúp anh cởi quần bơi nào.” Một tay vẫn không buông bảo bối của Jaejoong ra, một tay nắm lấy tay cậu đặt lên cạp quần bơi của anh.

“Bộ ai cũng mặt dày như anh sao, hừ.” Jaejoong bĩu môi, vươn tay giúp Yunho cởi quần bơi, “người anh em” của anh mạnh mẽ bật ra, cũng đã sớm ở trong tình trạng “ướt át”.

“Ái phi hay mắc cỡ như vậy nếu anh không mặt dày, hai chúng ta sao có thể trải qua những giây phút ngọt ngào sung sướng được chứ, một là để hai chúng ta cùng vui vẻ, hai là có thể giúp em giảm cân, nhất cử lưỡng tiện đúng không?!” Áp chặt hai phân thân với nhau, Yunho dùng tay vuốt ve cùng lúc, thỉnh thoảng còn không quên khiêu khích tiểu cầu của cậu, Jaejoong nhắm chặt mắt, sắc khoái rên nhẹ hai tiếng, Yunho nhìn thấy biểu cảm tận hưởng của Jaejoong liền cúi đầu hôn lên môi cậu, càng dùng sức, hô hấp càng trở nên gấp gáp, song song với động tác ôm chặt hai người cùng nhau đạt đỉnh, chất lỏng trắng đục dính đầy tay Yunho.

Jaejoong nằm soãi ra, có vẻ như cảm giác thăng hoa vẫn chưa tan hết, Yunho lập tức dùng tinh hoa của cả hai bôi loạn lên mặt huyết của Jaejoong, bắt đầu mở rộng mặt huyết. Không biết vì Jaejoong vừa mới sinh xong hay vì cậu vừa mới ngâm trong hồ bơi, Yunho cảm thấy mặt huyết mềm mại hơn trước rất nhiều, chỉ mới ngón tay được vây trong mặt huyết mềm mại nóng ấm thôi mà Yunho đã cảm thấy máu trong người sôi sục, còn chưa kịp làm hết tiền diễn Yunho đã vội vã cầm lấy phân thân chạm rãi tiến vào nơi cửa động mê người.

Cảm giác bị nông đầy khiến Jaejoong khó chịu nhú mày một cái, Yunho liền dùng đầu lưỡi liếm lên vùng lông mày thanh mảnh của cậu, sau đó hài lòng nghe tiếng rên nhẹ thoát ra từ miệng Jaejoong.

“Jaejoong, mở mắt ra, nhìn anh.” Yunho vừa mạnh mẽ tiến vào vừa vuốt ve thân thể cậu, bởi vì sinh xong vẫn còn thân hình vẫn còn đầy đặn nên cảm giác lúc tay anh chạm vào cơ thể cậu khác xa trước đây, chỉ cần những gì thuộc về Jaejoong thì Yunho đều mê luyện đến cuồng nhiệt.

Jaejoong mở mắt nhìn thấy Yunho đang nhìn cậu say đắm, ánh mắt ôn nhu đó khiến cậu động tình, vùi mặt vào ngực anh, sau đó nâng miệng hôn lên đầu nhũ của Yunho. Đây là lần đầu tiên Jaejoong làm vậy,

bởi vì cậu luôn ở vị trí bên dưới nên chỉ cần hưởng thụ sự khiêu khích của Yunho, nhiều lắm chỉ là nhiệt tình đáp lại anh chứ chưa lần nào chủ động.

Jaejoong vừa mới liếm nhẹ đầu nhũ hai cái đã cảm giác được phân thân của Yunho lại phình lớn thêm một vòng, tốc độ đưa đẩy cũng nhanh thêm. Thấy Yunho thích như vậy, Jaejoong cũng không ngừng cố gắng, càng liếm nhiều hơn nhưng vì thân thể Yunho liên tục chuyển động nên Jaejoong không thể kiểm soát được cơ miệng, nước bọt theo khước miệng cậu tràn xuống thành dòng, mái tóc ướt sũng, bọt nước vươn khắp thân thể, không cần nhìn cũng biết cậu hiện tại đang đắm chìm trong khoái lạc, bởi vì những suy nghĩ đó mật huyết càng co rút kịch liệt.

“Ah....um....ừm....Yun à....” Động tác của Yunho khiến tiếng rên của Jaejoong mỗi lúc một nhiều, khoái cảm liên tục tấn công khiến giọng cậu trở nên nức nở.

“Ah...ha....Jaejoong em thật tuyệt....anh sướng quá... ah....chật quá...” Tiếng thở dốc cùng tiếng rên rỉ tại hồ bơi vắng lặng trở nên nổi bật vô cùng.

“Cảm giác thế nào? Có mệt không? Có thoải mái không?” Sau khi cao trào qua đi, Yunho ôm lấy Jaejoong, thành thạo xoa bóp cơ bắp cho cậu.

“Ừm, mạnh một chút.” Hơi thở Jaejoong vẫn còn dồn dập, cả người như chuyển thành màu hồng phấn.

“Thế nào? Có phải bài tập giảm cân của ông xã rất tốt đúng không? Giúp em giảm không biết bao nhiêu calo còn gì?! Sau này chúng ta nên liên tục tập bài này đi, em muốn giảm cân, ông xã sẽ toàn lực hỗ trợ, cam đoan trong vòng ba tháng em yêu có thể khôi phục vóc dáng ban đầu. Chúng ta có thể thử mấy tư thế tốn sức một chút tý như đèn treo kiểu Ý hay ông già đẩy xe, thế nào?! Vừa thuận tiện tăng độ dẻo dai cho cơ thể nữa.” Yunho vừa nói vừa vuốt ve eo Jaejoong.

“Nói vậy cái gì vậy! Anh thân là Thái tử, vậy mà tác phong lại không đứng đắn như vậy....như vậy...” Jaejoong ấp úng, cậu không thể nào luyện được da mặt dày như Yunho, mấy chuyện ân ái tư mật mà có thể nói trắng trợn ra như thế.

“Tác phong không đứng đắn của ông xã chỉ áp dụng với mỗi vợ yêu thôi, có gì vậy chứ. Cũng tại bà xã cái gì cũng mắc cỡ nên ông xã mới phải mặt dày đấy chứ.” Yunho cười hỉ hả, cảm giác xấu hổ một chút cũng không có.

Tối hôm đó về phòng, Jaejoong lập tức nghiên cứu mức độ tiêu tốn calo khi làm chuyện ấy, sau khi tìm thấy kết quả, cậu liền ngầm đồng ý với “bài tập” của Yunho. Thế là khoảng thời gian giảm cân của Jaejoong chính là khoảng thời gian hạnh phúc nhất của Yunho, mỗi ngày đều cười toét miệng đến mang tai, hận không thể cầu cho Jaejoong đừng sụt ký. Đáng tiếc Jaejoong mỗi ngày buổi sáng thì tập thể dục điên cuồng, buổi tối lại áp dụng “bài tập” hao tổn năng lượng nhiều như vậy, chỉ sau hai tháng vóc người đã khôi phục gần như giống trước đây, “tính phúc” của Yunho cũng theo đó giảm dần nhưng bởi vì mục đích giảm cân, Jaejoong cũng thuận theo Yunho nhiều lắm, tình thú của cặp chồng chồng son này cũng tăng lên khiến Yunho mỗi lần hồi tưởng đều phải bật cười.

78.

Tóc còn chưa khô, Jaejoong nằm trên giường đợi Yunho trở về, ngày mai là hôn lễ, những thứ nên chuẩn bị đều đã chuẩn bị xong, Hoàng hậu gần như đã sắp xếp hết mọi thứ, căn bản không khiến hai người phải lo lắng. Hai người họ là nhân vật chính trong hôn lễ, vậy mà Yunho còn có thứ để chuẩn bị chứ cậu thì chỉ việc ngồi chờ đến ngày thôi, còn cách nào khác sao, cả Yunho và mẫu hậu đều nói thương cậu chăm sóc con vất vả không muốn cậu thêm cực, không cho cậu nhúng tay vào, chỉ luôn miệng cam đoan sẽ tổ chức một hôn lễ khiến cậu không bao giờ quên. Yunho còn đang ở chỗ mẫu hậu bàn công việc, vì để cho hai người tối ngủ ngon giấc chuẩn bị tinh thần cho hôn lễ ngày mai, hai đứa nhỏ đã được Hoàng hậu mang qua chỗ của người, trước khi ngủ không có bận bịu cùng hai cục cưng Jaejoong có chút không quen.

Dùng Ipad vào internet đọc chút tin tức, tin tức Thái tử cùng người yêu đồng giới Kim Jaejoong kết hôn vừa được tung ra ngay lập tức trở thành tựa đề hot nhất trên tất cả các trang báo mạng, cậu click thử một link, cả bài viết đều là tình cảm sâu nặng của hai người cuối cùng cũng chờ được “luật hôn nhân đồng tính” mà kết trái. Còn nói hai người nhận nuôi ba đứa nhỏ, đứa lớn là do Jaejoong nhận nuôi từ trước, sau khi hai người sống chung lại nhận nuôi một cặp song sinh. Người viết bài hết sức ca ngợi tình yêu của hai người,

lại nói sau khi “Luật hôn nhân đồng tính” được chấp nhận, rất nhiều cặp đôi đồng tính lần lượt công khai hẹn hò, sau đó nhận con nuôi, trẻ con sống tại các cô nhi viện cũng vì vậy mà giảm mạnh. Tin tức như thế này cũng không khiến Jaejoong ngạc nhiên, mặc dù vẫn còn người phản đối bộ luật này nhưng đa phần người dân đã chấp nhận, số người phản hồi chống lại việc kết hôn của hai người cũng ít dần, thay vào đó là những lời chúc phúc chân thành. Cùng Yunho trải qua bao nhiêu chuyện cay đắng ngọt bùi, đến bây giờ Jaejoong đã không còn để tâm đến dư luận nữa, tận hưởng cuộc sống mình thật tốt, làm việc mình muốn làm, yêu người muốn yêu, vậy là đủ rồi.

Jaejoong theo quán tính ghé qua trang web YJcafe một chút, dù sao đây cũng là diễn đàn của fan dành cho hai người, cho nên Jaejoong thỉnh thoảng cũng ghé thăm. Bởi vì ngày mai là hôn lễ của hai người, background của trang web đã sớm đổi thành màu trắng báo tin vui, cover chính là hai người mặc lễ phục mặt đối mặt, trán chạm trán cực kỳ thâm tình nhìn nhau. Không thể không khâm phục mấy đứa nhỏ bây giờ, một trang web quy mô nhỏ thôi mà cũng làm bài bản đến vậy, đương nhiên Jaejoong biết trong đó có không ít công của Hoàng hậu và Sara.

Trong những mục trong diễn đàn, Jaejoong thích xem nhất là những tấm hình vẽ theo phong cách chibi, trong những bức ảnh này cậu và anh từ phiên bản người lớn biến thành những nhân vật tròn tròn đáng yêu, còn có Jaejae và hai đứa nhỏ sinh đôi nữa, hai đứa nhỏ được vẽ giống nhau như đúc, dễ thương cực kỳ. Mấy bạn fan bây giờ giỏi lắm, thậm chí còn vẽ thành những câu chuyện nho nhỏ xoay quanh gia đình cậu, có những truyện còn thật sự rất giống những chuyện đang diễn ra hằng ngày ở nhà cậu đây này, nhìn những tranh vẽ mang thông điệp chúc phúc như vậy, Jaejoong thầm nghĩ cả nhà cậu nhất định sẽ rất hạnh phúc. Ba đứa nhỏ này là khúc ruột của cậu và Yunho, đều là bảo bối trân quý nhất, có điều những chuyện bí mật như vậy vẫn không nên công khai ra ngoài, cho nên trước dư luận xã hội vẫn chỉ cho biết ba đứa nhỏ là nhận nuôi, tránh phiền phức không đáng có.

Yunho vào phòng đúng lúc Jaejoong nhìn chăm chăm Ipad cười thật dịu dàng.

“Đọc cái gì mà cười vui vậy?” Yunho ngồi xuống bên cạnh Jaejoong, cúi đầu xem Ipad trong tay cậu, trên màn hình chính là một bức ảnh chibi, Yunho mặc áo đầm cưới màu trắng đỏ mặt sáng đôi bên cạnh Jaejoong mặc bộ vest chú rể màu đen đang cười toe toét, thế quái nào công thụ đảo ngôi như vậy chứ! Yunho giận nộ “Là kẻ nào muốn tự chuốc phiền phức vào thân thể hả?! Xem ra Thái tử ta không ra tay không được mà!” Quay đầu thấy Jaejoong đang cười xấu “Ái phi là đang có suy nghĩ hư hỏng đó trong đầu sao?!” Không đợi Jaejoong đáp lời đã nhào lên người cậu.

“Thời buổi bây giờ là tự do ngôn luận nhé, Thái tử điện hạ ngài đừng tỏ ra độc tài chuyên chính như vậy. Thần thấy trong bức ảnh này Thái tử mặc áo đầm cưới nhìn dễ thương đó chứ, ngài có định thử không, thần rất là háo hức đó.”

“Ngày mai em phải gả cho anh rồi đó, bà xã tốt nhất nên dẹp mấy cái suy nghĩ lung tung đó đi nga. Ái phi còn muốn giảm cân nữa không, hửm? Ta đây rất sẵn sàng giúp đỡ ái phi đó.” Hai tay Yunho thoát cái luồn vào áo ngủ Jaejoong.

“A....đừng...nhột mà....hahaha...” Jaejoong bị Yunho cù lét cười đến nỗi nói 1 câu cũng không trọn, cứ chọc mãi đến lúc cậu cười đỏ cả mặt mới buông.

“Đêm mai chúng ta chính thức động phòng hoa chúc, sáng mai còn phải dậy sớm nên hôm nay anh tạm tha cho ái phi nhé, ngày mai ái phi phải chuẩn bị tinh thần thật tốt đó.” Yunho ánh mắt bắt đầu nhuốm màu ham muốn, hôn một cái thật kêu lên môi Jaejoong, sau đó xoay người đi vào phòng tắm.

Jaejoong nằm trên giường thở dốc, nhìn theo bóng lưng Yunho, tim bỗng nhiên đập nhanh kịch liệt. Ngày mai, ngày mai, cậu và người đàn ông của cậu sẽ kết hôn....ngày mai cậu sẽ có một gia đình riêng thuộc về mình....hai baba ơi, con sắp kết hôn rồi.....Jaejoong mỉm cười nhanh chóng tiến vào mộng đẹp.

Lúc Yunho bước ra khỏi phòng tắm thấy Jaejoong vẫn duy trì dáng nằm như lúc anh mới vào, Ipad để bên cạnh gối đã sớm tắt màn hình. đệm chăn vẫn rối loạn như lúc đầu hai người giỡn với nhau, Jaejoong đã thiếp đi, nụ cười trên môi vẫn chưa tắt. Ôm lấy Jaejoong chỉnh dáng ngủ lại cho cậu vậy mà vẫn không làm cậu thức giấc, giống như con mèo con dụi vào lòng ngực Yunho, sau khi tìm được chỗ thoải mái thì ưm một tiếng, lại ngủ. Yunho ôm Jaejoong vào lòng, hôn lên sợi tóc mềm, cảm nhận mùi hương cơ thể khiến anh thư thái hơn bất kỳ loại tinh dầu nào, anh cũng nhanh chóng chìm sâu vào giấc ngủ.

Jaejoong à, ngày mai chúng ta sẽ kết hôn rồi....

40. Chương 40

79.

Để tỏ lòng tôn kính đối với truyền thống quý báu từ bao đời nay, lúc đi vào lễ đường, cả hai đều mặc trang phục cưới truyền thống, áo choàng dài màu đỏ diễn tả tâm trạng vui sướng của hai người. Bởi vì đây là một lễ cưới giữa hai người đàn ông lần đầu tiên trong lịch sử Hàn Quốc, trang phục cưới của hai người đều là trang phục chú rể, Yunho đội chiếc nón dành cho Thái tử, mặt ngoài có thêu một con rồng nhỏ, còn trang phục của Jaejoong nhìn nhu hòa hơn, không kèm dây lưng, cổ áo kết hoa, mũ phượng được đổi kiểu giống hình dạng chiếc mũ của Yunho, chỉ có hoa văn thêu bên ngoài đổi thành phượng hoàng, bởi vì tướng mạo hai người vốn khôi ngô nên nhìn cứ như xuyên từ thế giới cổ xưa đến đây.

Đoàn xe dành cho hoàng gia nối đuôi nhau chạy đến lễ đường kéo dài thật dài, hai người nắm tay nhau ngồi trên một chiếc xe mũi trần kiểu dáng sườn cong cổ xưa, cặp bé con làm chú rể nhỏ và cô dâu nhỏ là Jaejae và cháu gái một người bạn của Hoàng hậu, hai bộ trang phục chính là phiên bản thu nhỏ của trang phục cưới của Yunho và Jaejoong, nhìn đáng yêu vô cùng, đi phía trước cặp đôi phần khích tung hoa khắp nơi.

Bởi vì hôn lễ của Thái tử xem như ngày hội của toàn dân, hai bên đường người dân chen nhau đứng xem đoàn xe dự hôn lễ. Có người còn đem theo băng rôn ủng hộ cặp đôi YunJae, tiếng reo hò tung hô vang trời. Dù biết có rất nhiều người ủng hộ mình, thế nhưng lần đầu tiên tận mắt chứng kiến nhiều lời chúc phúc thế kia, cảm giác rất khác so với khi nhìn thấy những lượt vote ủng hộ trên mạng. Không ít người dân còn chuẩn bị hoa tươi rắc theo xe cưới, khi xe đến giáo đường thì trên người cả hai đã dính đầy hoa.

“Hài lòng không?” Yunho nắm tay Jaejoong, ánh mắt dịu dàng, say đắm nhìn cậu.

“Em rất vui, em sẽ mãi mãi nhớ khoảnh khắc hôm nay.” Jaejoong đối mặt với Yunho, cười đến mắt cong thành hình trăng non.

“Anh cũng vậy, vĩnh viễn nhớ kỹ!” Đối với hai người thì ngày hôm nay được xem là ngày trọng đại nhất.

Ngồi trên xe du hành khắp các đường phố cũng mất vài giờ, cuối cùng cũng đến lễ đường. Hôn lễ lần này được tổ chức kết hợp giữa truyền thống thuần túy Hàn quốc và phong cách Châu Âu. Sáng sớm, cặp đôi đã theo các nghi lễ truyền thống hành lễ với Hoàng thượng, Hoàng hậu và bá lý tổ tiên, sau đó đoàn xe sẽ di chuyển đến giáo đường, bắt đầu từ đây lễ cưới sẽ được tiến hành theo phong cách Châu Âu, thay trang phục vest và trao nhẫn cưới.

Vừa đến lễ đường, các vị chấp sự đã sớm chuẩn bị xong hai bộ tây trang, một đen một trắng. Nếu như trang phục truyền thống mang đến khí thế bức người thì tây trang khiến hai người có vẻ thanh thoát hơn.

Âm nhạc vang lên, hai người nắm tay nhau tiến đến lễ đài có vị mục sư đang đợi sẵn, tất cả những người đến dự hôn lễ đồng loạt đứng lên, ánh đèn flash lóe sáng liên tục như pháo hoa, chiếu sáng khuôn mặt rạng rỡ của hai người.

“Anh Jung Yunho, xin hỏi anh có nguyện ý cùng cậu Kim Jaejoong kết hôn, gắn bó với nhau suốt đời, yêu thương cậu ấy, tôn trọng, bảo vệ cậu ấy như chính bản thân mình, dù lúc khỏe mạnh hay bệnh tật, dù giàu có hay đói nghèo, vẫn thủy chung với cậu ấy, vĩnh viễn không rời xa?”

“Tôi đồng ý.” Yunho nhìn thẳng vào Jaejoong, đôi mắt tràn đầy niềm tin và sự kiên định.

“Cậu Kim Jaejoong, xin hỏi cậu có nguyện ý cùng anh Jung Yunho kết hôn, gắn bó với nhau suốt đời, yêu thương anh ấy, tôn trọng, bảo vệ anh ấy như chính bản thân mình, dù lúc khỏe mạnh hay bệnh tật, dù giàu có hay đói nghèo, vẫn thủy chung với anh ấy, vĩnh viễn không rời xa?”

“Tôi đồng ý.” Jaejoong nhìn Yunho, trong mắt ngập tràn tình yêu cậu dành cho anh.

“Tôi tuyên bố, anh Jung Yunho và cậu Kim Jaejoong hiện tại trở thành vợ chồng, mời trao nhẫn.”

“Jaejoong baba, Yunho baba, mời trao nhẫn.” Bé Jaejae bỗng chốc chui ra từ sau lưng mục sư, mặc bộ vest trắng, hai tay cầm hộp nhẫn, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn hai người, không giấu nổi vui mừng cười toe toét, khiến người ta không thể không yêu.

Hai người đều không ngờ người mang nhẫn ra lại là bé Jaejae, cả hai đều ngẩn người sau đó bị dáng vẻ đáng yêu của bé chọc cười. Yunho khom lưng, cầm lấy nhẫn cho Jaejoong, đeo vào tay cậu. Vì hiệu quả giảm cân quá tốt cho nên nhẫn đeo rất vừa vặn, Jaejoong cũng khom lưng lấy nhẫn đeo vào cho Yunho, hai người mười ngón tay đan khít vào nhau.

“Bây giờ Jaejoong baba và Yunho baba hôn nhau đi.” Giọng nói non nớt của bé Jaejae vang lên khiến cả lễ đường bật cười, lúc này bé con cũng không dùng tay che mắt mà quang minh chính đại nhìn hai baba trao nhau nụ hôn nồng thắm.

Sau khi hôn nhau, Yunho bế Jaejae lên, một tay ôm lấy Jaejoong, ba người một nhà hạnh phúc không sao diễn tả được.

“Được rồi, Jaejoong, nhanh ném hoa đi!” Đang đứng chờ để bắt hoa cưới Yoochun đã không thể kiên nhẫn nổi nữa hô to một tiếng, anh đã chuẩn bị sẵn sàng bắt được hoa sẽ trao ngay cho Junsu để cậu ấy sớm đồng ý lời cầu hôn của anh, có mấy người bạn đang chờ giật hoa cưới cũng ồn ào, đệ nhất nam phi của Hàn quốc tung hoa, ai bắt được là may mắn của người đó.

Jaejoong cười giảo hoạt, xoay người, cố sức ném hoa về phía sau, bó hoa xinh đẹp rơi vào biển người, cũng không biết ai là người bắt trúng.

“Nha, Shim Changmin, em không giật hoa chen vào đây làm gì.”

“Hay quá mà, vừa nãy ai mới nói trò giật hoa cưới này quá ấu trĩ, vậy giờ còn lao lên phía trước giành là sao?!”

“Ui ui ui ~ lẽ nào Shim Changmin của chúng ta đã có người trong lòng, mau khai mau khai.”

“Tôi nói rồi mà, dạo gần đây Changmin mặt như hoa đào, nhất định là có gian tình!” “Changmin à, Rira nhà chị rất xứng với em đó, không suy nghĩ một chút sao?”

Changmin nhìn bó hoa rớt ngay trong lòng mình mà ghen lời, tôi van mọi người, tôi không có cố tình bắt được chưa! Bó hoa này rõ ràng tự rơi vào tay tôi chứ bộ!

Nghi thức hôn lễ tại giáo đường đã kết thúc, mọi người vui vẻ trở về điện Thái tử, yến tiệc mừng hôn lễ của Thái tử và thái tử phi sắp bắt đầu rồi.

80.

Yunho tửu lượng không tốt, hơn nữa tối nay còn một nhiệm vụ rất quan trọng – động phòng, cho nên anh không trông mong mọi người chúc rượu, né được thì cứ né, đẩy Changmin và Yoochun ra làm bình phong. Jaejoong ngược lại tửu lượng rất mạnh, tuy rằng Yunho lo lắng bảo cậu uống ít thôi nhưng Jaejoong rất phóng khoáng, tất cả mọi người đều yêu mến vị nam phi vừa đẹp lại vừa hiền này, không ngừng tìm Jaejoong chạm cốc, Yunho khuyên không được, ngăn cũng không xong.

Hôn lễ kéo dài cả ngày, buổi tối lại uống rượu nhiều khiến Jaejoong cảm thấy hơi chóng mặt nhưng cậu vẫn cố tỉnh táo cùng Yunho tiễn khách ra về, cuối cùng cả sảnh tiệc chỉ còn mấy người bạn thân như anh em ruột thịt, Changmin, Yoochun, Junsu, Hyun Joong, Jung Hoon, cả nhóm tụ lại cười rất ám muội khiến Jaejoong vừa nhìn đã nổi da gà, Yunho đã sớm nhận ra Jaejoong có chút chềch choáng, trong lòng khao khát ôm ái phi về phòng cùng nhau lăn giường, anh anh em em, ngọt ngọt mật mật, lại bị một đám người treo nụ cười âm hiểm trên mặt chặn đường, vừa nhìn đã biết mưu đồ “chuyện tốt”

Quả nhiên, Yoochun về mặt ngả ngón nâng cằm Jaejoong: “Hôm nay là ngày lành của Thái tử điện hạ, chúng ta đều là bạn tốt sao có thể không giúp Thái tử có một đêm động phòng đáng nhớ kia chứ. Ngụ ý chính là, nháo – động – phòng!”

Khóe miệng Yunho giật giật, một cái đánh phủi bàn tay Yoochun đang muốn nhúng chàm Jaejoong ra, tính ra trong nhóm bạn thân anh là người kết hôn sớm nhất, tuy rằng anh cũng từng tham gia lễ kết hôn của người khác nhưng chưa từng nháo động phòng của ai, cho nên nhất thời quên mất chuyện này. Có điều Yunho thừa biết nháo động phòng là thể nào nên mặt lập tức đen hết cả, Yunho không có thói quen ở trước mặt mọi người show ân ái, vợ anh chỉ có mình anh được nhìn, nhưng thấy đám người trước mặt một mực muốn xem hài kịch, Yunho biết anh sẽ không thể chạy thoát.

“Điện hạ đêm xuân đáng giá ngàn vàng, không có thời gian cùng các người nháo loạn, có trò gì dở hết ra đi, đừng để chậm trễ chính sự của ta!” Yunho tất nhiên phải ngạo kiều, Jaejoong đứng bên cạnh mặt vốn đã đỏ nay còn đỏ hơn, cậu đã từng chứng kiến nháo động phòng, một đám người không có chút tiết tháo, nhìn tình hình bây giờ xem, cả đám người hừng hực khí thế, cũng không biết sẽ nghĩ ra cái trò quỷ gì nữa....

Yunho nói xem liền kéo theo tiếng hò reo hưng phấn của cả đám, Changmin và Hyun Joong lập tức dẹp một chiếc bàn trống, bày ra hai cái chén bên trong có loại chất lỏng gì đen thui, không thể đoán được đó là gì.

“Trò thứ nhất có tên là “mi mắt đưa tình”, quy tắc rất đơn giản, Yunho uống một ngụm nước trong cái chén này, sau đó dùng biểu cảm gương mặt để diễn tả cho Jaejoong, Jaejoong đoán, đoán đúng thì tha, đoán sai thì phạt!

“Các người tốt nhất là nên cẩn thận một chút, các người rồi cũng sẽ có ngày kết hôn thôi.” Yunho mặt không biểu cảm cầm chén nước, chén đó do Changmin chuẩn bị, cầm chén lên đã bị một mùi hương nồng nặc xộc thẳng vào mũi, vừa uống một ngụm đã suýt nôn ra. Changmin chết tiệt, dám cho anh uống dấm chua! Còn bỏ thêm muối vào nữa chứ. Thuốc độc cũng không khó nuốt như vậy đâu! Jaejoong thấy sắc mặt Yunho biến đổi không ngừng, lúc thì nhăn nhó, lúc thì lè lưỡi, làm sao có thể đoán được đó là thứ gì, hơn nữa khoảng cách xa như vậy cũng không ngửi được mùi, chẳng lẽ là rượu có nồng độ cao? Thế là Jaejoong liền đưa ra đáp án của mình, đối được tròng cười hô hô của đám người. Mặt của Yunho vẫn chưa bớt đen, bởi vì tiếp theo còn phải chịu phạt, theo sự hiểu biết của Yunho về Changmin, nhóc tuyệt đối sẽ bắt anh ngâm thứ chất lỏng này hôn Jaejoong, cũng bắt Jaejoong uống hết ngụm chất lỏng đó.

Changmin sau khi cười no rồi liền dùng khuôn mặt thuần khiết, thiện lương nhất nhìn Jaejoong nói: “Jaejoong hyung đoán sai rồi, phải chịu phạt nha, phạt Yunho hyung ngâm cái này hôn Jaejoong hyung sau đó dùng miệng đút Jaejoong hyung uống chung để anh ấy biết đó là thứ gì.” Yunho quả thật rất muốn khóc. Cuối cùng phải ôm tâm trạng bi tráng hớp một ngụm sau đó hôn lên môi Jaejoong, cậu mới đầu có chút thấp thỏm nhưng khi dòng chất lỏng vừa chua vừa mặn chạm tới đầu lưỡi, cậu lập tức thanh tỉnh, mắt tròng lớn, thảo nào lúc này biểu cảm của Yunho kỳ quái tới như vậy, cái mùi vị này thật sự quá “hấp dẫn” mà! Có cần phải chua như vậy không! Có cần phải mặn như vậy không!

“Ừm...ừm..đừng..” Không thể nói, Jaejoong chỉ có thể dùng những âm thanh mơ hồ nhằm thể hiện sự bất mãn, đáng tiếc hôn môi được canh thời gian, Changmin một phút cũng không tha khiến cả đám còn lại cười bò lăn lộn.

Thật vất vả mới thông qua người thứ nhất, Jaejoong và Yunho đều thầm lặng lên kế hoạch nháo động phòng Changmin để đáp trả “món quà” ngày hôm nay. Vốn đã có chén dấm pha muối làm mất hết khẩu vị này nên sau đó các loại nước ớt, nước tỏi linh tinh các thứ có là gì đâu, hai người đều nghĩ đến chuyện có khi nào qua hết đêm nay cả hai đều phải vào bệnh viện súc ruột không, cũng may đám người này còn chút lòng thương xót, không có pha rượu đỏ với chanh chộc phá đôi uyên ương. Vòng một qua, cả Jaejoong và Yunho đều hoàn toàn tỉnh rượu, thiếu điều muốn hấp hối.

“Kết thúc nhanh như vậy sao được. Chúng tôi chuẩn bị đến mấy trò lận mà.” Sara cố ý nói, tuyệt không quan tâm chuyện cô là người nữ duy nhất trong nhóm nháo động phòng này.

Về mặt Yunho tỏ vẻ “các người ác lắm!”, cởi áo vest ra, một tay túm lấy cái nơ trên cổ áo tháo xuống, đồng thời mở luôn mấy nút trên cửa áo sơ mi, về mặt đây vẽ hi sinh anh dũng “Cho các người thêm một cơ hội nữa! Có chiêu gì tung hết đi! Đừng lãng phí thời gian quý báu của bốn vương và ái phi nữa!”

“Chắc chắc, lại còn gọi ái phi nữa cơ. Jaejoong à, nói cho hyung nghe đi, mỗi lần cậu ấy đều gọi em như vậy sao?” Jung Hoon về mặt hóng chuyện hỏi. Jaejoong vẫn còn chưa hết bàng hoàng vì cú sốc các loại nước ban nãy, cậu cứ cầm đầu uống nước lọc, nào có để ý đến Jung Hoon.

“Chỉ còn một trò thôi, chúng ta phải tính toán thật kỹ mới được.” Junsu vuốt cằm ra vẻ tự hỏi, Yunho và Jaejoong đồng loạt trợn mắt, ai nói Junsu là vô hại.

Cả đám người xúm lại bàn luận cả buổi, cuối cùng thống nhất một trò mới. Bọn họ dẫn Jaejoong ra ngoài, sau vài phút lại dẫn trở về, chẳng biết làm gì mà khuôn mặt vừa mới trở lại bình thường của Jaejoong lại biến thành đỏ bừng. Yoochun lôi ra chiếc khăn bịt mắt, bịt mắt Yunho lại, Hyun Joong lại lấy ra sợi dây mềm cột hai tay Jaejoong về phía sau “Chìa khóa phòng tân hôn nằm trên người Jaejoong, kỳ hạn trong vòng một phút Yunho hyung phải tìm ra, không thì đêm nay khởi động phòng. Còn nữa, Jaejoong hyung không được làm bất cứ điều gì để gợi ý nha, nếu không sẽ bị phạt.” Nghĩ đến hình phạt “tàn khốc” khi này, Jaejoong rùng mình, dự định lén lút ám hiệu với Yunho cũng bị câu tuyên bố này dập tắt.

Bắt đầu tính thời gian, Jaejoong ngồi trên ghế sofa, Yunho đành phải sờ loạn trên người cậu, các túi quần túi áo trên người đều đã tìm hết nhưng làm gì có, đó cũng là điều hiển nhiên thôi, đã nói nháo động phòng mà dễ tìm như vậy thì còn nháo cái gì nữa. Nói không chừng chìa khóa được bọn họ dùng băng dính dán vào nơi nào đó trên cơ thể Jaejoong, cách y phục, hơn nữa Yunho còn bị bịt mắt, chỉ có thể dựa vào cảm giác sờ soạng Jaejoong từ trên xuống dưới, một đám đứng xem hú hét um sùm cổ vũ, trong khi Jaejoong xấu hổ đến mức không biết trốn vào đâu, hết lần này đến lần khác cậu đều thấy ánh mắt trêu chọc của đám anh em, muốn trốn cũng trốn không thoát! Tay của Yunho bắt đầu dò vào trong áo Jaejoong, nút áo khoác đã bị cởi, vạt áo sơ mi cũng bị kéo ra khỏi quần, cả người Yunho hầu như dựa hẳn lên Jaejoong, vừa này cậu vốn uống nhiều rượu, thân thể đã nóng giờ lại bị Yunho làm trò trước mặt bao người, Jaejoong thật hận tại sao cậu không lập tức ngắt đi cho xong, loại nháo động phòng kiểu này thật sự quá đáng mà, các người là muốn xem cởi quần áo hay muốn xem đông cung sống vậy! Dù đã sờ khắp người Jaejoong một lượt nhưng Yunho vẫn chưa tìm được chìa khóa, bèn lớn gan mò xuống hông của Jaejoong, cậu vốn muốn lén lút dùng chân cọ Yunho để anh biết chìa khóa được dán ở mép đùi trong của cậu nhưng Changmin mắt sắc phát hiện ra ý đồ của Jaejoong “Jaejoong hyung, đừng có làm liều nha, hai người còn mười giây thôi nhé.” Jaejoong thẹn đến mặt đỏ bừng chừng có thể chín trứng.

“Hết giờ, vẫn tìm không được, phạt!” Yoochun tàn nhẫn tuyên bố một câu.

“Shit! Rốt cuộc là giấu ở đâu hả?” Yunho nhịn không được chửi tục một tiếng. Jaejoong đắp chiếc áo vest của Yunho lên người, lấy ra chiếc chìa khóa. Một đám người mặt đầy lưu manh cười thật hả hê.

“Tiếp theo là chịu phạt. Hai người ngâm một ngụm nước ớt trong mười giây, sau đó tiếp tục ngâm viên nước đá trong mười giây, cứ thế luân phiên đến hết một phút.” Đồ dùng để trừng phạt đều được mọi người chuẩn bị xong, thế là cặp đôi tân lang – tân lang dưới sự chứng kiến của mọi người cùng trải qua cảm giác “Băng hỏa lưỡng trọng thiên”.

Cuối cùng cũng đuổi hết đám diêm vương chuyên đi nháo động phòng về hết, trong căn phòng tân hôn yên tĩnh, hai người thở hổn hển sau màn “tra tấn” ác liệt vừa rồi, miệng còn bị viên đá làm cho tê buốt, rồi thì không biết ai là người chủ động, họ ôm lấy nhau, hôn lên môi đối phương, khoảnh khắc động phòng quý báu cuối cùng cũng thuộc về riêng hai người với nhau.

Hoàn chính văn.

41. Chương 41: Phiên Ngoại – Kết Hôn Một Năm

“Baba sữa sữa sữa sữa sữa sữa sữa!!!!!! Oa oa oa oa oa!!! Hết rồi!!!!” Jaejoong vừa mới tắm, thay bím cho Hyunie xong, chợt nghe giọng non nớt của bé con vang vọng, Jaejoong lập tức buông đồ xuống, chạy về phòng ngủ. Vừa thấy Jaejoong, bé Jae Hyun bật cười khanh khách giống như muốn chọc cậu vậy, không hề cảm giác mình vừa mới làm baba giết mình. Trên tấm thảm dày vốn có một cặp sinh đôi ngồi giờ chỉ còn một bé con ôm bình sữa, bé con Yun Young đã sớm quẳng bình sữa của mình, chạy đến góc phòng nơi để rất nhiều hộp quà, trong tay bé đang cầm một hộp muốn mở ra, hơn nữa bé con còn tỏ vẻ ghét bỏ anh trai song sinh của mình, tất nhiên là vì Jae Hyun đột nhiên hét toáng làm bé giết mình chứ sao.

“Jae Hyun, gì vậy? Ngoan, baba ở đây. Yun Young qua đây, đừng có phá, coi chừng bị mấy hộp quà rớt trúng bây giờ.” Ôm lấy Jae Hyun, mắt vẫn không quên trông chừng Yun Young sợ bé ngã. Hai bé con vừa tròn một tuổi, đi chưa vững còn lắc qua lắc lại nhưng nói rất sõi, hiện tại đã biết phân biệt gọi cậu là baba, gọi Yunho là cha.

“Baba, sữa hết rồi! Hết trơn! Không uống được!” Bàn tay mũm mĩm của Jae Hyun nắm chặt tay Jaejoong, khuôn mặt nhỏ nhắn nhún nhúm cổ dùng vốn từ ít ỏi của mình mếu Jaejoong. Jaejoong cầm bình sữa của bé con lên mới phát hiện nắp bình sữa bị lỏng nên sữa đổ sạch. Nhóc con nghịch ngợm này, sao nhỏ xíu mà mạnh quá vậy, đã gây chuyện còn cố la cho lớn, cũng may là trời mát nên sữa đã sớm nguội rồi.

Jaejoong thở dài, néo néo chớp mũi Jae Hyun tỏ vẻ nghiêm phạt, vậy mà bé cứ cười khúc khích suốt, bộ dáng muốn ăn vạ cậu cho bằng được khiến Jaejoong vừa bực vừa buồn cười. Sờ sờ bộ đồ cậu vừa mới thay cho Jae Hyun, trước bụng đã ướt một mảng lớn, sờ xuống tấm thảm, quả nhiên....Jaejoong bất đắc dĩ gọi người giúp việc vào thay một tấm thảm mới, tiện thể mang một bộ đồ của Jae Hyun đến cho cậu. Jaejoong cởi bộ đồ đã bị dính sữa cho bé, cầm lấy khăn lông lau mình. Thân thể nhỏ nhỏ, vừa trắng vừa mềm, được Jaejoong lau thì cảm thấy thoải mái vô cùng, miệng cười khanh khách lại bị cô cái gì không biết. Vì sợ con lạnh, Jaejoong nhanh chóng mặc bộ đồ mới vào, lấy cho bé một bình sữa mới, còn cẩn thận lấy ra con thỏ bông mà bé thích nhất nhét vào tay bé. Jae Hyun được baba chăm sóc chu đáo cũng không quấy nữa, ngoan ngoãn ôm thỏ con ngồi uống sữa.

Còn bên này, cục cứng đầy tò mò Yun Young đã thành công phá hủy một hộp quà, bé đang cố gắng mở nắp hộp nhưng hình như cái hộp này được gói hơi chặt, Yun Young dùng hết sức đến mức cả khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, cuối cùng nắp hộp cũng bung ra, trong hộp là một hàng búp bê được sắp xếp chỉnh tề, nhìn qua đã biết là sản phẩm thủ công tinh mỹ.

“Woa, thật nhiều búp bê. Baba, quà.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Yun Young sáng bừng, cầm lấy búp bê vậy vậy cho Jaejoong thấy. Sau đó tiếp tục cầm một chiếc hộp khác tiếp tục chiến đấu, Jae Hyun thấy vậy cũng bỏ bình sữa qua một bên, lắc lắc lắc bỏ qua, nắm lấy một chiếc hộp nhỏ cầm lên, bộ dáng nhất định mở ra xem có thỏ nhỏ bên trong không.

Hai cục cứng tuy rằng thân thể nhỏ xíu nhưng lực phá hoại hoàn toàn tương phản, chỉ trong chớp mắt hai hàng quà tặng được sắp xếp ngay ngắn đã nằm ngổn ngang trên sàn, Jaejoong nghẹn lời, cậu vừa mới dọn phòng cách đây chưa đầy một tiếng! Mấy hôn nay quà tặng cứ luân phiên được gửi đến, mới đầu cậu còn thắc mắc không hiểu sao đột nhiên có nhiều người gửi quà như vậy, sau khi mở vài phần mới phát hiện thì ra là fan gửi đến.

Dẫu vậy Jaejoong vẫn thấy hơi ngại xịu, cậu nào có phải nghệ sĩ nổi tiếng gì, càng không quen xuất hiện trước truyền thông cũng như lúc nào vậy xung quanh cũng là ánh đèn flash từ máy chụp hình của fan. Nhưng vì lúc làm lễ thành hôn với Yunho, hai người đã gây xôn xao dư luận trong một thời gian dài, do thân phận đặc thù nên không tránh được vài lần phải cùng Yunho dự tiệc xã giao. Còn nữa, trang YJcafe được lập ra để ủng hộ hai người cũng đã lớn mạnh thành một trang web bài bản hẳn hoi, số lượng thành viên không ít hơn 100 nghìn người, chẳng khác gì ngôi sao nổi tiếng. Cộng đồng fan quá lớn nên vào những ngày đặc biệt, số lượng quà được gửi đến cũng không ít, địa chỉ hoàng cung thì ai ai cũng biết nên điều tất nhiên là những món quà này sẽ đến tay Jaejoong, sau khi nhận được quà cậu mới biết thì ra đây là mừng một năm kết hôn của cậu và Yunho.

Sau khi kết hôn không lâu, hoàng thất liền tuyên bố thân phận hoàng tử của Kim Yun Jae, Jung Jae Hyun và Jung Yun Young nhưng không nói rõ xuất thân của ba đứa trẻ, khi đó thông tin này đã thành tin hot trên khắp các mặt báo suốt cả tháng, tất cả đều ca ngợi Thái tử và Thái tử phi anh minh thiện lương, thu nhận thật nhiều đứa trẻ bị bỏ rơi, hoàng thất ngoại trừ công bố thân phận của ba đứa trẻ cũng không đáp lại bất kỳ thông tin nào, cho nên cũng có vài lời đồn đãi lung tung nhưng cuối cùng thông tin chính xác chỉ có người trong cuộc biết mà thôi. Ba đứa nhỏ càng lớn càng dễ thương, hơn nữa vừa có nét giống Yunho vừa giống Jaejoong, nên nhiều khi người ta đoán rằng đó là con ruột của họ, thế là một loạt tin tức về chuyện tình cảm động trời đất dám chấp nhận hy sinh trái với tự nhiên mang thai gì đó bùng nổ, số lượng fanfic và fanart trên YJcafe cũng nhiều vô kể, Jaejoong mỗi lần xem vừa buồn cười vừa nghẹn lời, có điều mỗi lần quà được gửi đến thì số quà dành cho ba bé chiếm hơn phân nửa.

Một tuần lại trôi qua, nhìn lịch mới thấy tính đến ngày mai thì Yunho đã đi công tác được nửa tháng, không

biết anh ấy có về kịp không, cũng không biết có nhớ không nữa.

“Youngie xấu! Cho anh!”

“Anh mới xấu! Của em!” Cặp sinh đôi mỗi đứa cầm một góc hộp quà, không ai nhường ai, biểu cảm hai bé con giống nhau như đúc làm người ngoài nhìn vào có cảm giác y như soi gương vậy, Jaejoong bật cười đang định bước đến khuyên can hai đứa thì nghe tiếng bước chân vội vã chạy đến của Jaejae “Baba, cha gọi điện thoại kìa, điện thoại trong phòng làm việc ấy!”

Kỳ lạ, sao Yunho không gọi vào di động cho mình nhỉ, Jaejoong cầm lấy di động để ở đầu giường thì thấy điện thoại hết pin. Bởi vì lực phá hoại của hai nhóc con cực kỳ lớn nên trong phòng không để bất kỳ ổ điện nào, Jaejoong đành phải đến phòng làm việc nghe điện thoại.

“Jaejae, con trông hai em nhé, đừng để hai đứa cãi nhau.” Jaejoong nói xong liền lấy hộp quà trong tay hai bé để qua một bên, điểm điểm chớp mũi hai cục cưng “Baba đi nghe điện thoại, nếu baba quay lại thấy ai không ngoan sẽ bị đánh mông nha!”

“Youngie rất ngoan! Hyunie mới không ngoan!” Yun Young bĩu môi, rõ ràng là Hyunie cướp của bé.

“Hyunie ngoan! Youngie mới không ngoan!” Jae Hyun cũng bĩu môi, người ta muốn hộp quà to mà.

“Được rồi, Youngie và Hyunie đều ngoan, anh hai giúp hai đứa mở quà nha?” Từ sau khi hai cục cưng được sinh ra, bé Jaejae ra dáng làm anh lắm, xem đi chỉ một câu thôi đã dỗ được hai em cười tươi như hoa. Jaejoong cười cười, yên tâm đi nghe điện thoại.

“Honey à ~ nhớ em quá, sao di động không gọi được vậy?” Jaejoong vừa cầm điện thoại lên đã nghe giọng nói ngọt đến ngấy của Yunho truyền đến.

“Em còn chưa lên tiếng sao anh biết là em.” Jaejoong ngồi vào ghế xoay cười nói, tuy rằng không thấy được nhưng nghe tiếng đã đủ vui rồi “Di động hết pin, em mãi chăm con nên không để ý.”

“Đây không phải thần giao cách cảm sao ~ Hai đứa nhỏ ngoan không em?”

“Anh nói xem. Hai tiểu quỷ này có lúc nào để em yên đâu, mới thay bộ đồ mới cho Hyunie kìa, bộ trước thay chưa đầy một tiếng đó, không ngoan như Jaejae hồi nhỏ một chút nào hết, nhất định là giống anh rồi.” Jaejoong tùy tiện chọn vài “chuyện tốt” của Hyunie và Youngie làm kể cho Yunho nghe đã khiến anh cười không ngớt.

“Khổ cho em rồi, hay nhờ mẫu hậu qua chăm tiếp đi, dù sao mẫu hậu cũng rảnh mà. Ngày mốt anh sẽ về, bảo bồi chuẩn bị đón tiếp anh nha ~”

“Mẫu hậu còn bận nhiều chuyện lắm, con mình thì mình phải chăm chứ, không được làm phiền mẫu hậu. Hyunie và Youngie càng ngày càng nghịch, mẫu hậu mà giữ hai đứa sẽ mệt phờ luôn đó.”

“Chắc, Jaejoong nhà anh ngoan nhất, luôn biết giữ đạo “dâu hiền” nhỉ.” Yunho ôm điện thoại lại bắt đầu nói những lời ngon ngọt an ủi. Sau khi kết hôn, Yunho lại quay về vị trí công việc vốn có, anh bận tối mắt, đi công tác như cơm bữa nên thời gian ở bên cạnh chăm sóc Jaejoong và các con cũng rất ít.

Jaejoong nghe những lời buồn nôn của Yunho cũng không cất ngang vì cậu biết chỉ cần cất ngang Yunho sẽ giở đủ các chiêu bài nhõng nhẽo, mè nheo, vờ đáng thương này nọ. Kết hôn được một năm mà hai người họ tựa như mới cưới hôm qua, điều này khiến Jaejoong rất vui. Jaejoong vừa nhin cười, vừa mở máy tính, chờ Yunho khen cho hết.

Máy tính được cài đặt chế độ ngủ, chỉ cần nhúc nhích con chuột là màn hình lại sáng lên hiển thị trang web lần trước xem vẫn còn chưa tắt, trong đó có tin nhắn Jaejoong gửi đến fan: “Quà của mọi người chúng tôi đã nhận được, rất thích, cảm ơn mọi người.”

Tin nhắn vừa được gửi đã nhận được hàng loạt lượt like và comment, từ sau khi mọi người phát hiện ra tin nhắn này do cậu gửi, lượt xem đã không ngừng tăng lên đến hiện tại đã lên đến cả triệu lượt view, làm cậu có cảm giác như mình là ngôi sao cực kỳ nổi tiếng ấy. Fan bây giờ lợi hại lắm nha, dường như lúc nào cũng có người ngồi sẵn chờ đợi vậy. Sau khi tắt tin nhắn cậu lại lướt web, chả hiểu sao lại vào YJcafe. Chủ đề gần đây được mọi người thảo luận sôi nổi chính là tặng quà gì cho Thái tử và Thái tử phi.

Thái tử và Thái tử phi của chúng ta đã kết hôn được một năm, quà tặng cũng nên gửi thôi ^^ Chúng ta nên tỉ mỉ lựa chọn quà gửi đến Thái tử và Thái tử phi, còn có ba vị Thế tử đáng yêu nữa: blablabla (lướt qua phần mô tả quà)

Cuối cùng chúc Thái tử và Thái tử phi trăm năm hạnh phúc! Sống bên nhau đến đầu bạc răng long! Các Thế tử lớn lên khỏe mạnh đáng yêu! Moah moah moah!

Nghe nói lần này quá nhiều quà được gửi đến, mọi người có thể cùng nhau chia sẻ xem mình đã gửi gì không ^^

Yukiyuking: Hắc hắc, chúc Thái tử và Thái tử phi kỷ niệm ngày kết hôn vui vẻ ~ Chủ topic thân mến, tớ đã gửi cho họ một bộ quần áo gia đình nha ~ một nhà năm người đủ size hết nhé, hy vọng gia đình họ mặc đồ và chụp một tấm hình gửi lại cho chúng ta (kèm ảnh chụp bộ quần áo)

Đại ái G27love: Kỷ niệm kết hôn cực vui vẻ! Tớ đã nhờ anh họ ở bên Mỹ mua giúp một loại vũ khí bí mật phòng the! Là một loại sâm cực tốt nhé! Tớ còn dặn anh giao hàng nhất định phải thu lại đơn nhận hàng để tớ làm kỷ niệm. Ôi chao Vương phi của chúng ta thật tuyệt, chữ viết đẹp như chữ mẫu ý.

SuYunJaeChunMin: Oa, lâu trên thật thông minh, tớ cũng phải đi dặn anh giao hàng giữ đơn nhận hàng lại mới được, lễ vật lần này là chuẩn bị cho Hyunie và Youngie nhé, chắc chắn hai bé sẽ thích lắm đây!

6002: Lễ vật của lâu hai quả thật quá tuyệt diệu YD, nghe mà nóng cả mặt. Quà đã gửi đi, đang chờ người giao hàng trở lại, không biết Vương phi có ký nhận không nữa, nôn nóng quá ^^

Ta là hủ nữ: quà của lâu hai thật quá ngẫu! Tớ cũng gửi tặng nhưng vì không biết size của Thái tử và Thái tử phi nên không biết có vừa không nữa. Không biết hai người có mặc công khai không nhỉ?! Được rồi tớ biết tớ nghĩ nhiều....

Thẩm tử thiên lượng 1997: A~ một năm đã qua ~ thật sự quá nhanh ~ một nhà năm người đã thành gia đình kiểu mẫu, tặng cho các cục cưng một bộ truyện tranh, không biết có thích không nữa.

Yam_37: quả nhiên quà của mọi người đều chuẩn bị kỹ, tớ tặng một ổ chó con, là Husky thuần chủng ý! Cầu trời cho chúng còn sống cho đến khi Thái tử và Thái tử phi nhận được.

Cân định nguyên: A, mọi người đều đã gửi quà....quà của tớ còn chưa về tới làm sao bây giờ...trễ là xong luôn huhuhuhu....

.....

Yunjae fan: AAAAA Vương phi gửi tin nhắn nói thích quà tặng của chúng ta kìa!!!! Có khi nào đã mở đến long dương mười tám chiêu thức của tớ!!!! Còn có “áo mưa” đủ mùi và bôi trơn siêu xịn!!!! Còn có quà cho các cục cưng nữa!!!! Mọi người mau cầu Vương phi gửi hình đi!!!!

Ta là xương rồng nhỏ: Tại sao lại tặng “áo mưa”!! Phải cầu cho Vương phi sinh được một công chúa nhỏ nữa mới được chứ! Tuy rằng các thế tử vô cùng đáng yêu nhưng có công chúa nhỏ lại càng tuyệt vời hơn!

.....

Jaejoong đọc comment của fan mà mí mắt giật không ngừng, biết vậy không gửi tin nhắn rồi! Giờ khác gì giấu đầu lòi đuôi đâu!

“Jaejoong, sao vậy?” Cảm giác được đầu dây bên kia Jaejoong đột nhiên im bật, Yunho lo lắng hỏi.

“Không sao, Yunho à chiều rồi, anh mau nghỉ ngơi đi. Em chờ anh về, Hyunie và Youngie không thấy em coi chừng lại nghịch cái gì nữa rồi.”

“Được rồi...anh sẽ về sớm. Hôn em.” Yunho hôn một cái thật kêu qua điện thoại, chờ Jaejoong đáp lại.

“Bao nhiêu tuổi rồi còn làm trò đó, đi nghỉ nhanh.” Jaejoong mặc cỡ đưa tay chạm nhẹ vào ống nghe.

“A, không nghe được không nghe được, mặc kệ, không nghe không tắt máy.” Ở trước mặt Jaejoong, Thái tử của chúng ta dường như không có giới hạn, mà Jaejoong đối với những trò làm nũng của Yunho không cách nào chống cự được, dù trong lòng luôn nghĩ không biết người này sao làm cha của ba đứa nhỏ được nữa, cậu nhắm mắt hôn một cái thật kêu lên điện thoại, lúc này Yunho mới hài lòng cúp điện thoại.

Cách đó ngàn dặm, Yunho khóa di động, tay kéo vali bước về phía máy bay.

Jaejoong liếc nhìn số lượng comment vẫn không ngừng tăng lên, tắt máy tính, ôi fan....về đến phòng quà tặng đã bị quăng đầy mọi nơi, nào là quần áo cho cục cưng, đồ chơi, sữa, tã không gì không có, còn có mấy chai lọ gì không biết bị ba đứa ném qua một bên, xem chừng là không có hứng chơi đây.

Jaejae không biết đang mở cái gì cho hai em xem mà hai đứa rất nghiêm túc nhìn chăm chăm chiếc hộp trên tay Jaejae.

“Đang xem cái gì mà chăm chú quá vậy?” Jaejoong ngồi xổm xuống.

“Không biết, trên hộp toàn tiếng Jaejae không hiểu, hai em nói muốn xem nên con mở, nhưng mở chưa ra. A, mở ra rồi.” Bàn tay nhỏ nhắn của Jaejae vừa mở ra, một mùi hương thơm mát lập tức lan trong không khí, trên tay bé rõ ràng là một cái — “áo mưa”!!!!

“Oa, bong bóng có mùi trái cây nè” Bé Youngie thông minh vừa nhìn thôi đã biết vật trong suốt tròn tròn nho nhỏ kia chính là bong bóng.

“Anh hai thổi bong bóng!!!!” Bé Hyunie thích nhất bong bóng, vừa nghe đã vỗ tay ầm ỹ.

“Cái này không phải bong bóng!” Jaejoong đỏ mặt, giật vội cái “áo mưa” trước khi bé Jaejae xé vỏ đưa lên miệng thổi.

“Baba...” Jaejae vì phản ứng quá kích động của baba làm giật mình, bé Youngie cũng nhìn Jaejoong với ánh mắt ngỡ ngàng, Jaejoong bị hai đôi mắt ngây thơ nhìn chăm chăm khiến cậu càng bối rối hơn.

“Oa ~ hu hu hu...baba xấu, con muốn bong bóng, muốn bong bóng ~ Anh hai, muốn bong bóng ~” bé Hyunie bắt đầu cất giọng oanh oanh khóc lớn.

“Hyunie ngoan, cái này không phải bong bóng, quà này tặng cho...cha đó, không phải đồ chơi con nít đâu. Bây giờ baba cất trước ha, đợi cha về...sẽ đưa cha coi, các con không được nhìn lên nghe chưa, nếu không cha sẽ giận đó.” Jaejoong xoa xoa lưng Hyunie, vừa dỗ bé vừa nhanh tay nhặt hai, ba cái “bong bóng” còn rơi vãi trên đất, cộng với một lọ bơi trơn, trong đầu thầm nghĩ các fan của mình phản rồi, đến thứ này cũng dám tặng sao!

May mà trẻ con tâm tư đơn thuần dễ dụ, sau khi Jaejoong mở ra vài món đồ chơi cho các nhóc thì bọn nhỏ đã quên luôn vụ “bong bóng mùi trái cây” kia.

Đồ chơi được chất gần như đầy nửa căn phòng, dù đã cất bớt mấy hộp quà to nhưng hai cục cưng cứ như chìm ngập trong đồng quà tặng khiến Jaejoong đành phải cất bớt vào tủ đồ chơi của hai bé. Bởi vì người tặng đồ chơi cho hai cục cưng nhiều lắm nên Jaejoong lo là chưa tới hết năm căn phòng này sẽ ngập trong đồ chơi mất.

Sau khi chơi cả buổi chiều, hai bé con vẫn còn đang phấn khích, Jaejoong thì đã mệt lả rồi, nhìn đồng hồ thấy sắp đến giờ cơm, cậu liền chuẩn bị dẫn ba đứa nhỏ qua điện Hoàng hậu dùng cơm. Chẳng biết thói quen này bắt đầu từ lúc nào, chỉ biết lúc Yunho không có ở đây Jaejoong sẽ dẫn ba đứa trẻ đến ăn cơm cùng ông bà nội, Hoàng thượng và Hoàng hậu rất cưng chiều ba đứa nhỏ nên gần như bọn nhóc đòi cái gì cũng cho hết.

“Ông nội ~~ Bà nội

” Vừa vào tới cửa điện hai cục cưng nhỏ đã tung tăng chạy ủa tới, Jaejoong và bé Jaejae cũng nhanh chân theo sau, rất sợ hai tiểu tử tông này trượt chân té ngã, cảnh này hầu như ngày nào cũng diễn ra.

Hoàng thượng và Hoàng hậu mỗi người ôm một cục cưng vào lòng, nhấc tới cũng thấy lạ, dù hai cục cưng giống nhau như hai giọt nước nhưng họ vẫn phân biệt được đứa nào Jae Hyun đứa nào là Yun Young

“Hyunie và Youngie có ngoan không, có nghe lời baba không?” Hoàng hậu nựng nịu Hyunie, cười đến mắt cong như trăng khuyết.

“Ừm, Hyunie, Youngie và anh hai đều ngoan, baba không ngoan.” Hyunie ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên bắt đầu kể tội. Tất cả mọi người đều ngạc nhiên nhìn Jaejoong, Jaejoong cũng bất ngờ, đứa nhỏ này lại nghịch gì nữa đây.

“Ah, tại sao baba lại không ngoan. Hyunie nói đi, bà nội sẽ phạt baba nhé.”

“Baba không cho chơi bong bóng mùi trái cây.” Khuôn mặt ngây thơ của Hyunie không thể đáng yêu hơn được nữa.

“Bong bóng mùi trái cây?!” Hoàng hậu cũng bị lời nói của Hyunie làm hồ đồ.

Jaejoong thiếu điều muốn ngắt luôn cho xong, đưa tay nhéo mũi Hyunie một cái, không phải đã quên rồi sao, sao nhớ dai dữ vậy “Mẫu hậu đừng nghe con nít nói lung tung, là nhóc con không hiểu chuyện, đó không phải bong bóng.”

“Bong bóng mà, Youngie cũng thấy, thơm mùi trái cây, còn trong suốt nữa.” Bé Youngie trước giờ tương đối ngoan ngoãn không ngờ lại đứng cùng chiến tuyến với Hyunie, Jaejoong hận không thể đào lỗ chui xuống đất cho xong, may mà Jaejae không nói lung tung.

“À, là vậy sao.” Hai mắt Hoàng hậu đầy đen tối nhìn Jaejoong “Hyunie và Youngie ngoan, đó không phải bong bóng, đó không phải đồ chơi của trẻ con đâu, nếu hai con muốn chơi ngày mai bà nội sẽ nói bác Hyun Joong đi mua bong bóng cho tụi con chơi ha.” Jaejoong mặt đỏ hơn tích máu.

” Được rồi, Hyunie và Youngie đừng phá baba nữa, ông nội dẫn tụi con đi lấy thức ăn ngon, chịu không?” Hoàng thượng bế hai bảo bối lên, về mặt đầy từ ái. Hoàng hậu nhin cười vỗ vỗ Jaejoong “Lời con nít đừng để bụng” cầm Jaejoong cúi đến suýt đụng ngực.

“Baba bị sốt sao? Sao mặt đỏ bừng vậy?” Bé Jaejae ngược mặt lên thấy, bé vô cùng lo lắng.

“Không có gì, chúng ta đi ăn cơm nào.”

Đúng là hai đứa nhỏ này là khắc tinh của mình mà, hết lần này tới lần khác gây khó dễ cho mình, vậy mà nào có nở đánh. Jung Yunho chết tiệt! Còn không mau về chăm hai đứa con trai của anh kìa! Ôi đây chính là giận chó đánh mèo kinh điển trong truyền thuyết.

Hai đứa nhỏ vì buổi trưa chơi nhiều nên buổi tối rất nhanh đã buồn ngủ, ấy vậy mà Jaejoong còn bận dọn dẹp đồ đạc, mãi đến 9h mới có thể tắm.

Vừa mới từ phòng tắm bước ra đã được người bé vào lòng, người tới mang theo hương sữa tắm quen thuộc. Jaejoong ngạc nhiên ngẩng đầu: “Không phải nói mấy ngày nữa mới về sao?”

“Nhớ em nên về sớm ~ ôi ~ thơm quá, mùi cứ như hai cục cứng vậy.” Yunho cúi đầu hôn nhẹ lên gò má của Jaejoong, vùi mặt vào cổ cậu, Jaejoong vừa mới ra khỏi phòng tắm trên mặt còn ửng và đỏ ửng, trên người còn mùi sữa tắm thoảng của hai con.

“Nha, đừng cọ, nhột mà! Anh tắm xong rồi hả? Về nhà lúc mấy giờ?” Jaejoong cầm lấy khăn tắm của mình giúp Yunho lau tóc, còn anh thì lợi dụng tư thế lau tóc của cậu ôm ngang hông, bế cậu đi đến giường.

“Chăm hai con cực quá hả em. Anh vừa mới đi xem Hyunie và Youngie, ngủ rất say, Jaejae cũng ngủ rồi. Để anh sờ cái coi, ôi lại ốm rồi...” Yunho ngồi xuống giường, hai tay vẫn ôm chặt hông Jaejoong, mặt cọ loạn trên người cậu, hưởng thụ Jaejoong phục vụ.

“Nửa tháng thôi, ốm bao nhiêu chứ, hơn nữa trong cung toàn ăn thực phẩm đầy dinh dưỡng. Có điều chăm hai đứa con anh mất sức quá. Còn anh đó, ở nước ngoài cũng chẳng biết chăm sóc bản thân gì hết, nhìn đi, mặt lại nhỏ rồi.” Jaejoong nhích hai chân ra xa, quỳ cao lên để lau khô tóc cho Yunho thật nhanh.

“Nhớ em với các con quá nên ăn uống không ngon ~” Yunho bĩu môi, cầm lấy khăn tắm trong tay Jaejoong, để cậu ngồi trên đùi anh, lần này tới anh lau tóc cho cậu, hai người không thường đối với nhau như thế này đâu, là mỗi ngày đều ngọt hơn thế này nữa cơ

~~“Còn bĩu môi, học của Hyunie và Youngie phải không. Y như con nít, làm cha rồi mà không biết mắc cỡ gì hết.” Jaejoong nhéo nhẹ khuôn mặt bánh bao của Yunho, hai người cùng cười híp mắt.

“Bảo bối, kỷ niệm ngày cưới vui vẻ!” Sau khi lau tóc xong, Yunho tiện tay ném khăn tắm qua một bên, đè Jaejoong xuống tặng cậu một nụ hôn sâu.

“Kỷ niệm ngày cưới vui vẻ” Jaejoong cũng vòng tay ôm cổ Yunho, lần thứ hai dâng lên đôi môi đỏ thắm, lời nói ngọt ngào tựa như kẹo đường.

“Vì chuyện này mà chạy về gấp sao?” Jaejoong bắt đầu thở dốc hỏi, ánh mắt cũng bắt đầu mơ màng.

“Ừ, lúc kết hôn em vừa mới sinh xong nên chúng ta không thể đi hưởng tuần trăng mật, lần này đôi ta cùng nhau đi du lịch hưởng trăng mật nhé. Hai đứa nhỏ đã một tuổi rồi, Jaejae cũng hiểu chuyện, nhờ phụ hoàng và mẫu hậu chăm dùm sẽ không sao đâu.” Yunho vuốt ve sợi tóc mềm mại của Jaejoong, tham lam hít vào mùi hương quen thuộc trên người cậu.

“Anh không phải sắp xếp xong hết rồi mới nói với em sao?” Jaejoong bĩu môi, tuy rằng cậu rất vui nhưng vẫn lo cho cục cưng lắm.

“Muốn cho em bắt ngờ mà, không vui sao? Hửm?” Yunho đột nhiên nổi hứng trêu chọc Yunho, đưa tay vào áo cù lét cậu “Có vui không hả? Có vui không hả?”

“Ai ~ ai ui. Đừng giỡn nữa mà, em vui. Vui lắm luôn.” Một bên né tránh công kích của Yunho, một bên cầu xin tha thứ. Trò chơi nhảm chán như vậy mà hai người chơi đến quên cả đất trời.

“Jaejoong ~”

“Hửm?”

“Anh đi công tác nửa tháng lận đó ~”

“Rồi sao?”

“Anh muốn...” Bốn mắt nhìn nhau, dự vọng trong mắt Yunho không chút che giấu, Jaejoong đưa tay giật lấy dây áo ngủ của Yunho, dùng hành động để nói với anh “Bọn nhỏ ngủ rồi, nhỏ tiếng thôi.”

Vừa được cho phép Yunho nhanh chóng cởi sạch áo ngủ của hai người, vốn đã cột lỏng lẻo nên giờ chỉ cần nhấc tay một cái là áo đã nằm gọn dưới đất, với tay lên chiếc hộp đầu giường định lấy bôi trơn thì phát hiện trong hộp còn có vài thứ khác.

“Ái phi sao tự nhiên lại mua những thứ này, lại còn đa dạng thế nữa, sợ ông xã xài không đủ sao?”

Jaejoong nhớ tới chuyện buổi trưa cậu tùy tiện vứt “bong bóng” vào đó, mặt lại đỏ “Em mà mua mấy thứ này á, bình thường em đã uống thuốc rồi nên không cần mấy thứ này, đều là fan tặng, em tiện tay cất vào đây thôi.” Nhớ tới buổi chiều các bé con tưởng nhầm là bong bóng, còn méc cho Hoàng thượng và Hoàng hậu biết, Jaejoong xấu hổ đến mức không biết trốn vào đâu.

“Ài, nếu fan đã nhiệt tình như vậy thì hai ta cứ thử một chút đi.” Yunho rút một cái đưa cho Jaejoong “Ái phi, mang vào cho anh nào.”

Jaejoong vừa xé mở gói “áo mưa” vừa xấu hổ cầu nhàu, lại còn mùi chanh nữa chứ. Cậu đưa tay cầm lấy hạ thân của Yunho đã sớm vươn người đứng sừng sững “Sao mỗi lần đều cứng nhanh như vậy.” Jaejoong lầm bầm.

“Không cứng thì làm sao đeo vào được.” Yunho buồn cười nhìn vợ yêu của mình “Ái phi, nhanh một chút nào.”

“A, là thế này phải không? Em chưa từng xài qua.” Jaejoong thấp giọng nói, hai người đã kết hôn được một năm nên chuyện nên làm hiển nhiên đã làm hết, đặc biệt là giai đoạn giảm béo kia, anh ấy cứ lôi kéo cậu thử mấy tư thế kỳ lạ làm cậu mắc cỡ muốn chết nhưng hai người vẫn chưa từng dùng “áo mưa”

“Anh cũng chưa xài qua nhưng kiến thức căn bản vẫn biết nha. Ai da, ái phi nhẹ tay chút.” Bị động tác hơi mạnh tay của Jaejoong làm đau, Yunho nhịn không được hô lên.

“A, đau hả? Em đâu có mạnh tay.” Jaejoong cố gắng nhẹ tay hơn nữa, lần đầu tiên không có kinh nghiệm, đã thế “bong bóng” lại còn quá nhỏ, Jaejoong suy nghĩ cả buổi mới tìm được cách mang vào cho Yunho.

“Không được rồi.....Cái này nhỏ quá....đổi cái khác lớn hơn đi.” Yunho nghẹn đỏ mặt, hạ thân bị siết chặt thiếu điều “người anh em” muốn xìu luôn.

“Ồ, cái này cũng có kích cỡ sao? Không phải nó co giãn được hả?” Jaejoong nghi hoặc nghiêng đầu, nhìn Yunho mặt đỏ bừng, cậu giật mình hốt hoảng, vội vàng tháo “áo mưa” trên thân của Yunho ra rồi lôi chiếc hộp trên đầu giường xuống, cầm lên nhìn thì thấy rõ ràng trên mỗi vỏ bao đều có ghi kích cỡ

“Yunho, cái này có kích cỡ thiết nè. Anh cần cỡ số mấy?” Jaejoong toàn thân trần trụi, trên tay cầm đủ loại “áo mưa”, vẻ mặt đậm chất ngây ngô nhưng Yunho vừa nhìn đã muốn nhào ngay vào “ăn sạch”.

“Chọn cái lớn nhất.” Yunho cầm lấy một cái nhét vào tay Jaejoong, sau đó dè cậu xuống, tay cầm lọ bôi trơn.

“Một hồi hãy mang” Biểu cảm, hơi thở cùng lời nói của Yunho đã chứng tỏ anh đang gấp cỡ nàp. Nhìn ra được Yunho không nhịn nổi nữa, Jaejoong cười cười mở rộng hai chân vòng ôm thắt lưng anh, tiểu biệt thăng tâm hồn, hai người đều nhớ thương đối phương da diết.

Vừa hôn từng tấc da thịt trắng nõn trên người Jaejoong, vừa đưa tay mở rộng hậu huyệt, nửa tháng không chạm qua, hậu huyệt có phần co chặt, gel bôi trơn hơi lạnh càng khiến Jaejoong co rụt nhưng Yunho đã quá quen thuộc vội vàng cho một ngón tay vào. Mỗi lần tiền diễn Yunho đều làm rất chu đáo, nghiêm túc khiêu khích từng tế bào trong cơ thể cậu, khiến cậu muốn ngừng mà không được, chỉ còn cách mềm nhũn để anh tùy ý xâm lược.

“Hô ~ bảo bối, đến đây giúp anh mang vào nào ~” Yunho thở dốc, cố gắng chịu đựng, nếu không phải vì sợ Jaejoong bị thương, anh đã trực tiếp “cầm súng ra trận”

Jaejoong giật mình, mơ mơ màng màng ngồi dậy, xé mở gói “áo mưa” Yunho đưa cho mình, sờ vào không có cảm giác trơn tuột mà còn có những vệt li ti nhô ra, chạm vào thân của anh, vật này lớn và nóng bỏng hơn ban nãy rất nhiều! Sợ làm đau Yunho như lúc nãy, Jaejoong cẩn thận mang vào từng chút một, chiếc bao trong suốt bị cự vật nông đầy, có thể thấy từng nốt li ti hiện rõ trên bao.

“Đúng là có mùi hoa quả nhỉ, lại còn như gậy mát xa ấy, haha.” Yunho cầm lấy “người anh em” đã được “mang áo giáp”, đột nhiên bật cười, dù cảm giác có hơi bức bối một chút nhưng thử một lần cũng chẳng sao.

“Anh cười cái gì mà cười, tự nhiên đòi đeo cái thứ kỳ quái như vậy.” Nhìn thấy cự vật sắp “yêu thương” mình trông chẳng khác gì cây gậy mát xa cỡ lớn, lại còn thêm Yunho cười thật hèn mọn làm cậu lạnh cả người.

“Hắc hắc, đừng sợ, bảo bối. Anh sẽ khiến em thoải mái.” Yunho nhào qua lật úp người Jaejoong lại, cố tình nâng cặp mông căng tròn của cậu lên cao, cầm lấy hạ thân chậm rãi tiến vào.

“Ừm...” Jaejoong vui mặt vào gối, nhin không được rên thành tiếng, cảm giác kỳ quá đi! Cảm giác so với trước đây không hề giống chút nào, từng nốt li ti cọ xát nội bích khiến cậu cứ thấy rạo rức không thôi, một chút ngứa ngứa, một chút tê tê, một chút lạnh lạnh, tóm lại là kỳ lạ vô cùng.

Thấy Jaejoong đã bắt đầu thích nghi, Yunho bắt đầu di chuyển, anh mới ra vào được hai cái, thắt lưng cậu đã mềm nhũn, những nốt li ti trên “áo mưa” khiến cậu mãi cảm hơn nhiều, chỉ cần anh tiến vào một cái, khí lực của cậu lại giảm đi một phần.

“Ừm...lạ quá hà.....Yunho...” Tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ mơ hồ truyền ra.

“Không thoải mái sao? Hay tháo nó ra nha?” Yunho hốt hoảng lật người Jaejoong lại, thấy mặt cậu đỏ bừng. Vì động tác đó thân của Yunho xoay tròn một vòng trong mặt huyệt của cậu khiến hậu huyệt không nhịn được rút mạnh một cái, hút chặt hạ thân Yunho.

“A...” Hai người đồng thời bật ra tiếng rên thỏa mãn.

Nhìn thấy bộ dáng mê người của Jaejoong, Yunho quên bèn chuyện cởi “áo mưa”, liền trực tiếp đưa đẩy không ngừng. Không biết vì hôm nay có thêm chiếc “áo mưa” phủ ngoài hạ thân hay sao mà Jaejoong đặc biệt nhạy cảm, tiếng rên rỉ cũng lớn hơn, điều này đối với Yunho hơn nửa tháng chưa từng chạm qua vợ yêu thì tuyệt không thể nào chịu nổi, anh nắm lấy đôi chân thon dài của cậu gác lên vai mình, cố làm cho khoảng cách hai người gần hơn, mỗi lần đều vào hết toàn bộ. Jaejoong lúc này đã lạc vào mê hồn, chỉ còn biết dựa theo bản năng nắm chặt cánh tay Yunho, không để cú thúc của anh làm mình bị văng ra, bởi vì Yunho quá nhiều lần đòi hỏi khiến độ mềm dẻo của Jaejoong cũng tăng cao.

Đột nhiên hậu huyệt co rút, hạ thân phía trước cũng đạt đỉnh, vẩy đầy trên bụng Yunho, bị Jaejoong hút chặt như vậy Yunho cũng không nhịn nổi, anh rút phân thân, cởi bao, “người anh em” không bị vật gì siết chặt thỏa sức tuôn trào như núi lửa cuộn cuộn phun nham thạch.

Hai người ôm chặt nhau, nhắm mắt cọ loạn trên người đối phương, hưởng thụ khoái cảm do cao trào mang đến.

“Vừa nãy thích lắm phải không?” Yunho hôn lên khóe miệng Jaejoong “thích thì sau này anh sẽ kiếm nhiều loại bao khác nữa.”

“....” Quên thì thôi, vừa nhắc một cái cậu lại nhớ bộ dáng như muốn ăn tươi nuốt sống cậu lúc nãy của Yunho, không khỏi khiến cậu xấu hổ thúc một cái vào bụng anh.

“Đã là vợ chồng già còn mắc cỡ gì nữa.” Yunho nắm lấy tay Jaejoong, vừa cười vừa hôn lên tay cậu, Jaejoong đành mặc kệ anh, nói thật về phương diện “lên giường” mặt Yunho dày không thể tả, cậu đã sớm quen rồi.

“Không biết sao? Hay mình thử lại lần nữa nha?” Yunho làm bộ dè Jaejoong bên dưới, đưa tay lên đầu giường tìm “áo mưa”

“Không...không nên...trực...trực tiếp vào thoải mái hơn....” Jaejoong cảm giác được mặt mình bây giờ còn đỏ hơn trái ổi nữa.

Yunho nhếch môi, nở nụ cười “Anh cũng thích trực tiếp vào, cái thứ này nhỏ xíu, ảnh hưởng sức mạnh của anh quá.” nói xong không báo trước liền đem “người anh em” đã sớm vươn cao ngạo nghễ tiến sâu vào hậu huyệt của Jaejoong, không biết có phải ảo giác không, Jaejoong cảm giác được vật kia lại lớn hơn một vòng. Không còn vật ngăn cách, lần này Jaejoong trực tiếp cảm nhận được vật nóng bỏng của Yunho, tiểu biệt thăng tâm hôn, đối với hai người mà nói dường như ân ái không có điểm dừng.

.....

“Cực cực, đừng phá.” Cảm giác được có bàn tay nhỏ nhắn đang sờ loạn trên mặt mình, Jaejoong mơ hồ theo quán tính đưa tay bắt lấy bàn tay nhỏ bé kia, bé Hyunie một tay ôm bình sữa, một tay được baba hôn phá lên cười khanh khách. Nghe tiếng cười của Hyunie, Jaejoong giật mình tỉnh giấc liền thấy gương mặt phúng phính của Jae Hyun đang ghé sát mặt cậu, cười đến chảy nước miếng.

“Hyunie ah, chào buổi sáng, baba hôn cái nào.” Jaejoong ngồi thẳng lên, bế lấy Hyunie hôn một cái. Cậu cảm thấy cả người nhẹ nhàng khoan khoái, trên người đã được mặc chiếc áo ngủ vải mềm, về phương diện này Yunho lúc nào cũng hoàn hảo. Mỗi lần cùng Yunho ân ái xong, cậu đều mệt đến không muốn nhúc nhích, Yunho bế cậu đi rửa sạch, đồng thời xoa bóp chỗ mỏi cho cậu, tránh cho sáng hôm sau cả người đau như nhức ra. Buổi sáng sớm anh cũng giúp cậu mặc áo ngủ, sợ cực cực xông vào bắt tử sẽ thấy cảnh không nên thấy.

“Baba hư hư, baba ngủ nướng.” Bé Hyunie cầm lấy ngón tay Jaejoong, giọng ngọng nghịu cố ra dáng ông cụ non trách móc.

“Đúng rồi, baba hư, sau này baba sẽ ráng dậy sớm để chơi với Hyunie nha. Youngie đâu?” Jaejoong vuốt ve những sợi tóc non mềm mại của Hyunie, cười nói.

“Youngie tè dầm, cha đang tắm tắm.”

“Ôi, Hyunie hôm nay có tè dầm không nhỉ?”

“Hyunie mới không có! Hyunie là anh, mới không tè dầm!” Hyunie căn bản quên bén, vốn dĩ nhóc tè trước, Yunho vừa mới tắm rửa thay tả xong.

“Thật sao? Hôm nay Hyunie giỏi quá ta.” Jaejoong nhìn về hướng phòng tắm, quả nhiên của giọng của Yunho và Youngie vọng ra.

Hai đứa nhỏ vừa tròn một tuổi, Yunho ở nhà không ít lần thay tả, dù chưa thạo như Jaejoong nhưng cũng xem như rất tốt. Yunho rất nhanh đã rửa sạch cho Youngie, thoa phấn, thay quần áo mới, bé con lại biến thành cục bông thơm phức mùi sữa. Yunho ôm Youngie từ phòng tắm ra thấy Jaejoong đang ngồi trên giường giỡn với Hyunie

“Dậy rồi sao, hai nhóc con này, ngày càng thông minh đó.” Yunho đặt Youngie lên giường, cầm lấy bình sữa đã pha sẵn đưa cho bé, bé con vừa nãy chưa kịp bú đã bị cha bế đi tắm nên vừa thấy bình sữa là chụp lấy bú ừng ực.

Yunho ngồi bên cạnh Jaejoong, tay vòng qua eo cậu, nhìn đôi song sinh đáng yêu của hai người, lại nhớ bé ngoan Jaejae từ sáng sớm đã tự giác rời giường đi học, hai người nghĩ cả đời này hạnh phúc chỉ cần vậy là đủ.

“Vé máy bay đã được đặt rồi, chúng ta đến Maldives trước rồi muốn đi chơi ở đâu thì đi.”

“Được.”

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dbsk-fanfic-vuong-phi-cua-ta-la-chap-su>